

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

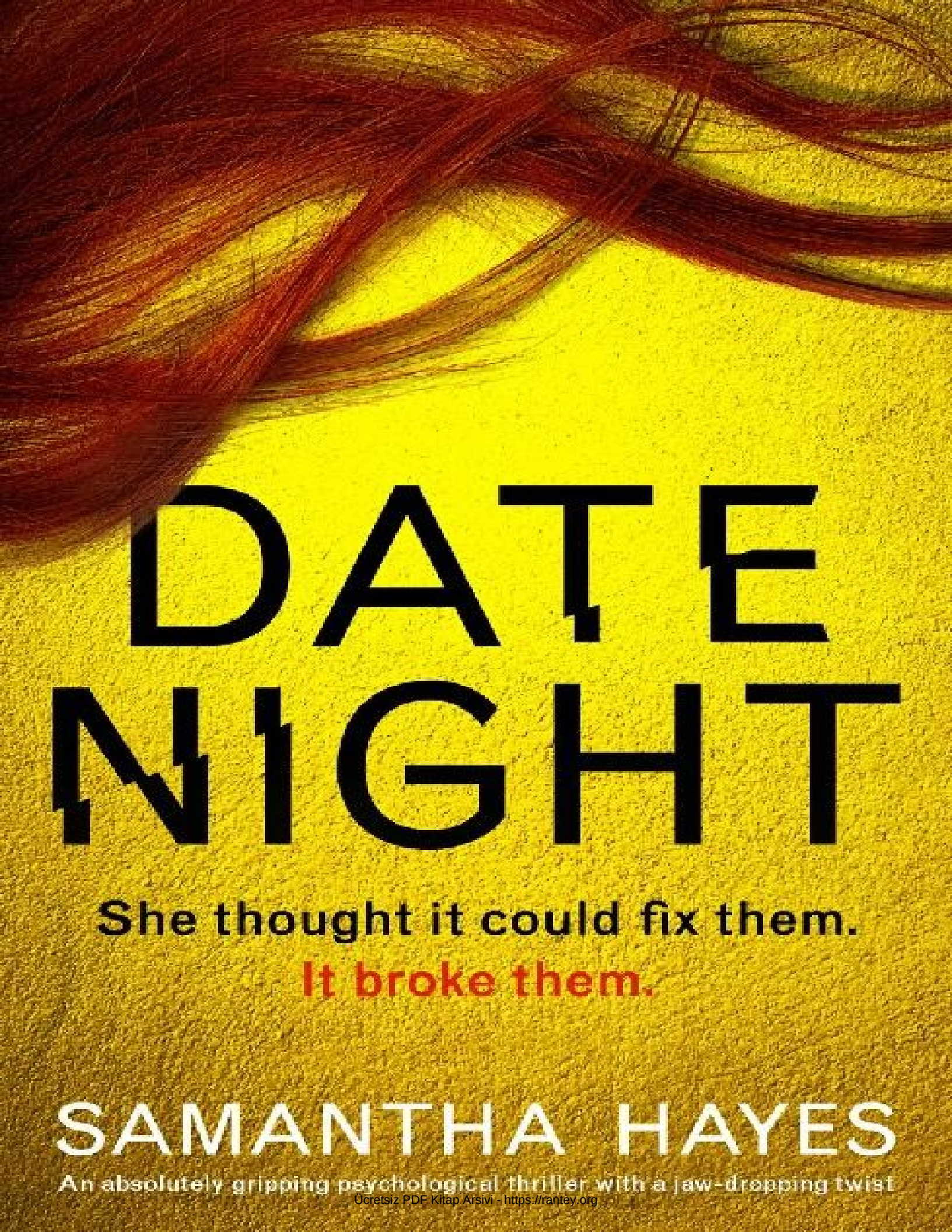
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DATE NIGHT

She thought it could fix them.

It broke them.

SAMANTHA HAYES

An absolutely gripping psychological thriller with a jaw-dropping twist

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TARİH GECESİ

DUDAK UÇUKLATAN BİR TERS KÖŞEYE SAHIP,
KESİNLİKLE SÜRÜKLEYİCİ BİR PSIKOLOJİK GERİLİM

SAMANTHA HAYES

bookouture

SAMANTHA HAYES'İN KİTAPLARI

Yeniden

Birleşme Bana

Bir Sır Söyle

Yalancının

Karısı Randevu

Gecesi

Sesli olarak mevcuttur

The Reunion (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) *Tell Me A Secret* (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) *The Liar's Wife* (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Sonsöz](#)

[Yeniden](#)

[Birleşme](#)

[Samantha'dan Daha Fazla](#)

[Dinleyin Samantha](#)

[Hayes'in Kitapları](#)

[Samantha'dan Bir Mektup](#)

[Bana Bir Sır Söyle](#)

[Yalancının Karısı](#)

[Teşekkür](#)

PROLOGUE

ŞİMDİ

Polis arabasının arkasında otururken başım öne eğik, ellerime bakıyorum. Tırnaklarımın altında kurumuş kan var. Küçük koyu hilaller. Parmaklarımı yumak haline getirip bileklerimi birbirine kenetleyerek kucağıma gömüyorum ve motor çalıştığında kulübeye dönüp bakıyorum. Bir memur yanıma oturdu.

Kapıyı kilitledim mi? Işıkları kapattım mı? Bir not bırakmalı mıydım?

Yakında döneceğim, sevgilim. xx

Belki yirmi yıl sonra.

"Kemerini tak," diyor yanımdaki memur, kayışı çekiştirerek. Başımı sallıyorum, kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissediyorum. Hayır, ondan daha kötü. *Çok daha* kötü. Ama onları benim hakkımda yanıldıklarına nasıl ikna edebilirim?

Gözlerimi kapatarak yüzümü kapatıyorum. Sonra, hiç düşünmeden, parmaklarımdan biri ağzımın içine kayıyor - Sean'ın beni azarladığı bir alışkanlık - kelepçeli diğer elim de onu takip ediyor. Birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de bana yakındaki pahalı spa otelinin kuaföründe manikür yaptırmam için bir kupon almıştı. Güzel bir düşünce, ancak güzelce törpülenmiş ve boyanmış *kısa* tırnaklarla döndüğümde hayal kırıklığını gizlemedi. Akrilik pençeler bekliyordu - umuyordu -. *Natalie gibi* ben de düşünmeden edemedim.

"Ama uzun olursa çalışamam," dedim onu öperek. Ondan sonra şikayet etmedi.

Kan tadı alıyorum. Tırnağımın altında biriken hilal dilimde çözülürken metalik ve çiğ. Birinci parmak, ikinci parmak, yüzük parmağı... Kusmuğumu yutuyorum, dudaklarımı yalıyorum, araba kulübemizden uzaktaki şerit boyunca ilerlerken ağzımda iz kalmaması için dua ediyorum, taş anıtı zaten erken bir gelincik çelengiyle süslenmiş olan Green'i geçiyorum. *Daha fazla kan*, diye düşünüyorum, gözlerim sohbet etmek için toplanmış birkaç yerlinin bakışlarıyla karşılaştığında, kırmızı arkalarında şok edici bir parıltıyla beni izliyorlar. Yüzlerini tanıyorum, ki bu Great Lyne'de alışılmadık bir durum değil. Herkes herkesi tanır. Ben yüzlerine bakarken mükemmel manzara arkalarında bulanıklaşıyor - ağızlar açık, boyunlar bükük, kaşlar kalkık, Libby Randell bir polis arabasıyla götürülüyor, sarı ve mavi neon işaretleri kasvetli günün yarı ışığında parlıyor. Yerel barda, köy bakkalında, ilkokul bahçesinde diller dolaşacak, dedikodular yayılacak. Haftalar süren gerilimden sonra bir son.

Yaptı mı? Ne oldu? Kimin aklına gelirdi ki?

Ne de olsa köyün istediği de buydu - bir sonuç. Bilmemenin ağırlığı son birkaç haftadır yaklaşan bir fırtına gibi bastırıyor, günlük yaşamı örtüyordu.

Kırılması kaçınılmazdı. Sadece kimsenin beklediği şekilde değil.

Ama rahatlama rahatlamadır. İnsanlar sadece hayatlarına devam etmek istiyorlar, kapanışı sağlayacak her şeyi kabul edeceklerdir. Ve elbette herkesin şüpheleri vardı - ben de dahil.

Belki de bir yere kaçtı ve kendini öldürdü - her zaman dengesiz görünüyordu... Ya da annesi suçlu olabilir, ya da babası (bilirsiniz, sorunları vardı), ya da belki kaçtı ve Londra'da evsiz olarak ortaya çıkacak. Bir kaza geçirmiş olabilir ve henüz kimse cesedini bulamamış olabilir... Zavallı ebeveynler. Ve zavallı Libby ve Sean... Ne hoş bir çift. Ne güzel bir aile.

Ve zavallı Sasha.

Herkes zavallı Sasha'yı unutuyor.

O gece ne olduğunu kimse bilmiyor.

Artık köyün dışındayız. Son yedi yıldır her gün ya yürüdüğüm ya da araba kullandığım bal taşlı kulübelerin rahatlatıcı aşinalığı, birkaç mil geride kaldı, yerini tarlalar, çiftlik binaları ve çok geçmeden A44'e bıraktı. Geçen bir tabelaya bakarken, beni Oxford'a götürdüklerini fark ediyorum.

"Uzun süre kalacak mıyım? Yanımdaki memura soruyorum. Duruşu, kaçmaya çalışırsam harekete geçmeye hazır olduğunu gösteriyor - omuzları gergin, sol eli aramızdaki koltuğun üzerinde, parmakları yayılmış. Onu son birkaç haftadır diğerleriyle birlikte etrafta görüyordum - bazıları üniformalı, bazıları değil. Hareketlilik dalgalar halinde geldi ve gitti, eşlik eden dedikodular polis varlığının ardından takip etti. Anne kotum ve Sean'ın önü lekeli eski sweatshirt'lerinden biriyle pek de kaçma riski taşımadığımı düşünüyorum. Beni kelepçeleyip götürdüklerinde ayaklarımı eski bahçe Crocs'larımın içine sokmuştum - polisten kaçan ayakkabılar değil.

Ama sonra kendime kaçacak bir şeyim olmadığını söyledim. Son üç hafta boyunca hepimiz açıklama yapmak zorunda kaldık. Sorularını yanıtlayacağım (muhtemelen yine aynı sorular), yanlış anlaşılmalara gidereceğim ve beni bırakmalarını isteyeceğim. Bu akşamki akşam yemeği partisine kısa bir başlangıç yaptım ve muhtemelen şimdi bitirmek için zamanında geri dönemeyeceğim. Müşterilerimin daha sonra beni beklediklerini, onları hayal kırıklığına uğrattığımı anladıklarında endişelerinin hayal kırıklığına ve öfkeye dönüştüğünü hayal ederken başımı öne eğiyorum.

Memur, ona bir soru sorduğumu hatırlatarak, "Duruma göre değişir," dedi.

Başımı hafifçe sallıyorum, sol elimin parmaklarını çiğniyorum, kanı emiyorum - kemiriyorum, ısıriyorum, temizliyorum. Arabayı kullanan memur, Dedektif Müfettiş Jones, ellili yaşlarının başında, üniformasız, tuzlu biber sakalıyla kaplı, kare şeklinde, dik bir çeneye sahip. Gözleri her birkaç saniyede bir dikiz aynasına kayıyor.

saniyeler - arkasındaki trafiği değil, daha çok beni kontrol ediyor. Bakışlarına karşılık vermemeye çalışıyorum.

Bu *benim!* Çılgılık atmak istiyorum. Sadece *ben!* Ben bir anneyim, bir eşim, bir gelinim, en iyi arkadaşım. Otuz dokuz yaşındayım, dört yaşında bir çocuğum, bir kocam, kendi işim, bir üvey oğlum ve bir kedim var. İyi arkadaşlarım var, seviliyorum, pilates yapıyorum ve vergilerimi zamanında ödüyorum. Kulübemizi güzel tutuyorum, ortalama bir araba kullanıyorum ve bazen hafta sonları Polzeath'a gidiyoruz çünkü Sean ve Dan - Sean'ın on beş yaşındaki oğlu ve ilk karısı Natalie ile iletişimde kalmasının tek nedeni - birlikte sörf yapmaktan hoşlanıyorlar. Kocamın eski sevgilisini düşündüğümde midem bulanıyor. Hayatımızda her zaman var. Onun talepleri hepimizi öyle ya da böyle etkiliyor.

"Ah, *Alice...*" diye fısıldıyorum, birden kızımı hatırlıyorum. Nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken kelepçeli ellerim yüzümü kapatıyor.

"Alice?" diyor yanımdaki memur.

"Benim... benim küçük kızım," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek. Düşüncelerim karmakarışık. Sonunda aklım kalbimdeki paniğe yetişiyor. 'Marion...' diyorum, ciğerlerim neredeyse iflas ediyor. *Tanrı'ya şükürler* olsun.

"Marion?" diye tekrar soruyor memur.

"Kayınvalidem," diye ekliyorum, Alice'in iyi olacağını biliyorum. Marion onu daha sonra eve geri getirecek. Sean'a ya da bana ulaşamazsa, o sessiz haliyle biraz sinirlenecek ve torunuyla daha fazla zaman geçireceği için içten içe sevinerek çiftliğe geri dönecek. Son birkaç haftadır yorgun olmasına ve sağlığının pek iyi olmamasına rağmen Marion günü kurtarmaktan büyük keyif alacak. Ve bunu bana bildirmekten.

"Özür dilerim," diyorum alnıma dokunarak. "Sadece biraz... şaşkınım. Dudakları hafifçe büzülmüş bir şekilde önüme bakan memura tekrar bakıyorum. "Sadece... sadece daha önce hiç tutuklanmadım.

Bırakın cinayet şüphesini.

BİR

ÖNCE

"Hadi, *hadi...*" dedi Libby, ocağın üzerinde kaynamasını beklerken eliyle çaydanlığın tepesine vurarak. Sean arkasından geçti, dolaptan birkaç fincan indirirken elleri Libby'nin belinde gezindi. Libby saatine baktı.

"Anne, bir kedi yavrusu alabilir miyiz?" diye sordu Alice, ayaklarıyla masanın ayağını tekmeleyerek. "Ve bir kaplumbağa?"

"Kaplumbağa mı? Libby gülümseyerek cevap verdi, tüm iyi ürünler tükenmeden önce pazara erken varmakla meşguldü. Yeni müşteri önemliydi ve onu etkilemesi gerekiyordu.

"Hayır, Küçük Fasulye," diye ekledi Sean. 'Bizim zaten bir kedimiz var. Ve kediler kahvaltıda kaplumbağa yer, bilmiyor muydun? Onu arkadan gıdıkladı, yumuşak buklelerini öpmek için eğildi. "Şimdi sen neden kendininkini yemiyorsun?"

'Çünkü yulaf lapasını sevmiyorum. Oyun grubunda kimse onu yemek zorunda değil.

"Al, bunu ye o zaman," dedi Libby, Marion'a gitmeden önce Alice'in içinde bir şeyler olmasını istiyordu. Kendi el değmemiş tostunu ona doğru uzattı ve Alice öne doğru eğilerek reçeli yaladı ve minnettar bir ses çıkardı.

"Dört yaşında bir çocuk organik yulaf ve bala burun kıvırdığında dünya ne hale geliyor, ha? Sean gülerek bir tahta parçasını

Masanın altından sandalyeyi çıkardı, ayakları taş ocağı karolarına sürtünyordu. Oturdu ve yulaf lapasını kendisi için aldı.

Libby de güldü, kahvesini yudumlarken tezgâha yaslandı ve küçük ailesini izledi - gözlerinde gerçekten onun olduklarına dair bir inançsızlık ifadesi vardı. İkisine de tamamen aşık olmuştu. Ama akli hâlâ yarınki yirmi kişilik öğle yemeğindeydi. *Etkilemek için bir toplantı odası ziyafeti vereceklerdi.* Genelde hiç gergin olmazdı ama bu düzenli bir hesap için bir deneme çalışmasıydı. Haftalık ekip toplantısı öğle yemekleri, sonra da işler yolunda giderse aylık eğitim etkinliklerinde elli kişilik yemek. O ve Sean para konusunda iyiydiler - *sadece* - ama All Things Nice'i kurmak için üç yılın en iyi kısmını harcamıştı ve başarılı olmasını istiyordu. Hayır, başarılı olmasına ihtiyacı vardı, çünkü tadilatlar beklediğinden çok daha pahalıya mal olmuştu. Ayrıca Sean'ın kendisiyle gurur duyması hoşuna gidiyordu.

"Madem annen bugün biraz stresli Bean, neden öğleden sonra oyun grubunda ona bir resim yapmıyorsun?"

Libby boğazından bir ses çıkardı, bir şey söylemek üzereydi ama vazgeçti.

"Bu sabah Dadı'nın evinde resim yapabilirim," dedi Alice kesin bir ifadeyle. 'İstediğim her yeri dağıtmama izin veriyor ve temizlemem bile gerekmiyor. *Ve* bana istediğim tüm şekerleri veriyor. Sesi tatmin olmuş küçük bir ciyaklamayla yükseldi.

Sean ve Libby birbirleriyle göz göze geldiler. Libby elbette Marion'a yardım ettiği için her zaman minnettardı - onsuz yapamazdı. Ama bazen Alice'in hoşuna gitmeyen şeyler yanına kâr kalıyordu. Libby dilini ısırmanın ücretsiz çocuk bakımı karşılığında ödenecek küçük bir bedel olduğunu biliyordu.

"Bu gece nöbetçi misin? Libby sordu. Sean son zamanlarda daha çok akşam vardiyalarına gidiyordu.

"Korkarım öyle," dedi. "Ama meşgul olacağından şüpheliyim.

Bunu geçen sefer de söylemişti ama gece yarısından sonra gelebilmişti. Yine de bir şey söylememeye karar verdi, bulaşık makinesini hızlıca

Alice'in eşyalarını toplamak için yukarı çıkmadan önce birkaç parça bir şey aldı. Döndüğünde kızını dişlerini temizlemesi için gönderdi ve sandalyeye otururken Sean'ın bacaklarına sarıldı. Alice onu öpmek için öne doğru eğilirken, Sean ellerini onun kalçalarına koydu.

"Mmm, yulaf lapası bugün çok güzel," dedi Libby göz kırparak ve dudaklarını tekrar onunkilerin üzerine yerleştirdi. Öpüşme gün boyu sürece kadar derin, ancak daha sonra her ikisinin de daha fazlasını isteyeceği kadar hafifti. "Umalım da antrenmanda sakın bir gece olsun o zaman," dedi Libby, vücudunun kıpırdadığını hissederek. Altı yıl önce onu ilk gördüğünde olduğundan daha çok hoşlanıyordu. İkisi de başarısız ilişkilerinin yaralarını sarmaya çalışırken, kalabalık barın karşısındaki o ilk klişe bakıştan itibaren birbirlerinin merhemiydiler. Ama burası pek de kalabalık değildi ve aslında bir bar da sayılmazdı - daha ziyade Libby'nin kız arkadaşlarıyla bulunduğu, birkaç köy ötedeki yarı boş bir yerel bardı. Onu o sırada çalıştığı otelin spor salonundan tanımıştı.

Alice döndüğünde ayağa kalkarak, "Pekâlâ, sen," dedi. "Ceketini ve ayakkabılarını giy, arabaya bin. Kulübenin kurşunlu ön penceresinden dışarıdaki manzaraya baktı. Köyün yeşili hafif bir kırağı ile parıldıyor, sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıkanların ayak izleri üzerinde iz bırakıyordu. "Çabuk, çabuk, arabanın buzunu çözmek gerekecek.

Alice Sean'a kocaman sarıldı, Sean mumlu ceketini omuzlarına silkip botlarını bağlarken neredeyse sırtına tırmanacaktı. "Tamam, ben işe gidiyorum," diyerek Alice'i üzerinden indirdi. Libby'ye, 'Archie'yle birlikte daha sonra geri döneceğim,' dedi. 'Land Rover'ı öğle vakti tamirhaneye bırakıp frenlerine baktıracam. Hangi parçaların sipariş edilmesi gerektiğine bağlı olarak birkaç gün sürebilir. Eğer akşam işim çıkarsa seninkini kullanmak zorunda kalacağım.

"Sorun değil," dedi Libby.

Sean ikisini de hızlıca bir kez daha öptü, Libby'nin kendisi için hazırladığı öğle yemeğini aldı ve arkasından kilitli ön kapıyı kapattı.

soğuk hava.

"Anne, çışim geldi," dedi Alice zıplayarak.

'Acele et o zaman tatlım,' dedi Libby. 'Ben dışarıda arabanın üzerindeki buzları kazıyacağım. Ellerini yıkamayayı unutma,' diye seslendi Alice koşar adımlarla giderken. Dolgulu ceketini giydi ve ceplerinde eldivenlerini aradı. Eldivenler orada değildi, bu yüzden yukarı çıkıp ceketinin başka bir cebini kontrol etti. Bu sonbaharda şimdiye kadar sıcak tutacak giysilere gerek olmamıştı ama son bir iki gündür hava kuzeyden geliyordu. Yeniden kulübenin arkasındaki avluya park etmeye başlamak zorunda kalacaklarını tahmin etti. İki arabayı da içeri sokmak biraz zordu ama en azından hava şartlarından korunaklı olduğu için sabahları kaçmak daha kolay olacaktı.

Sonunda eldivenlerini buldu ve Sean'ın çoktan gitmiş olduğunu görerek arabaya doğru yola çıktı. Ön kapının önündeki saksılarda kalan son bir iki sardunya başını kopardı ve daha sonra meyve ve sebze pazarından hercai menekşe ya da siklamen almayı aklına not etti.

Libby VW Estate'in motorunu çalıştırdı, vantilatörü açtı ve ısıtmalı arka camı çalıştırdı. Torpido gözünü karıştırıp buz kazıyıcıyı aradı ve Alice'in kulübenin açık ön kapısına doğru hızlı bir bakış attı. Biraz gülümsedi - küçük sundurmanın sazdan çatısı ona her zaman özenle kesilmiş bir saçağı hatırlatırdı ve Alice'le sık sık kulübenin ne kadar dost canlısı bir yüzü olduğu konusunda şakalaşırlardı. Sean bir araya geldiklerinde burayı satın alalı çok olmamıştı ve son birkaç yıldır buraya pek çok şey yapmışlardı. Burası kesinlikle eviydi. Kesinlikle güvenliydi. Üç kişiydiler. Belki bir gün dört kişi olurlardı. Son zamanlarda bir çocuk daha yapmak istediğine dair ipuçları veriyordu.

"Haydi Bean," diye seslendi Libby elindeki kazıyıcıyla ön cama doğru ilerlerken ve aniden durdu.

"Ah," dedi ve şoförün sileceğinin altına sıkıştırılmış bir kâğıt parçasını fark etti. Bir el ilanı değildi ya da ayaza yapışmamıştı, bu yüzden bu sabah bırakılmış olması gerektiğini düşündü.

Eldivenini çıkardı, ön cam ısıtıcıdan çözülürken bıçağı kaldırdı. Kâğıdı açtığında nemliydi - gerçi Alice'in arabasına bırakılan şeyden çok içeride neden bu kadar uzun süre kaldığıyla ilgileniyordu.

"Alice? Chop-chop!" Libby anahtarı kilide sokarak ön kapıdan seslendi. Kâğıt parçasını açtığında, mavi biro kalemle yazılmış birkaç kelimenin rutubetten akıp gittiğini gördü.

Okuduklarını anlayamadan, ağzı açık, gözleri genişlemiş bir şekilde kitaba baktı. Sonra kapıya bakınca gözleri daha da büyüdü. Kanayan tek şey yazı değildi.

Libby, Alice'in burnunun kanadığını görünce, "Ah, *tatlım*," diye haykırdı. Dudakları ve elleri kıpkırmızıydı. "Bu nasıl oldu? Kızını incelemek için elindeki notu bırakarak eğildi.

Hangisinin daha rahatsız edici olduğunu bilmiyordu - kâğıtta yazanlar mı yoksa Alice'in yüzünü görmek mi?

Cebinden bir mendil çıkarıp kanı silerken bir an için gözlerini kapattı. Ama tek görebildiği, göz kapaklarının arkasına kazınmış o beş kelimeydi...

Sean'ın bir ilişkisi var.

İKİ

"Marion, geç kaldığımız *için çok* üzgünüm," dedi Libby nefes nefese. Çıkmadan önce aceleyle içeri girip Alice'in yüzünü yıkamak zorunda kalmıştı. Her ne kadar nota gülüp geçmek istese de, bu onu derinden sarsmıştı. "O sabahlardan biriydi işte," diye iç geçirdi ve Marion onu içeri çağırdığında çiftlik evine girdi.

"Zavallı anneciğim, değil mi Alice? Marion torununa gülümserken kaşlarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaldırdı. Alice'in sırt çantasını ve paltosunu aldı. "Merak etme, artık dadındasın ve..." Durakladı, nefesini içine çekti. "*Aman Tanrım,*" dedi Libby'ye bir bakış atarak. "Neler yapıyordun, hayatım? Marion eğildi, Alice'in önceden temiz olan eşofmanını çekiştirdi, elini kahverengi lekenin üzerinde gezdirdi, boynunda kalan kan izlerine hafifçe dokundu.

"Doz beed," dedi Alice, alacağını bildiği tepki için, biri pamukla dolu olan burun deliklerini ortaya çıkarmak için başını geriye doğru eğerken.

Marion tekrar ayağa kalktı, bir eliyle karnına dokunarak yüzünü buruşturdu ve acısını gizlemeye çalıştı. Libby çeşitli rahatsızlıklarından bahsedip iyi olup olmadığını sorduğunda, Marion her zaman onları geçiştirirdi. "Bunu yapman mı gerekiyor?" dedi Libby'ye. "Oraya bir şeyler tıkiştirmek mı?

"Durmuyordu ve acelemiz vardı," diye yanıtladı Libby, bunun doğru bir şey olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği kan fışkırdığıydı ve üçüncü tıkaçtan sonra kan yavaşlar gibi olmuş, pamuk yünü o kadar hızlı ıslatmamıştı.

Marion elini Alice'in omzuna koyarak onu bacaklarına doğru çekti. "Artık burada olduğuna göre acelemiz yok, değil mi tatlım?" dedi. 'Zavallı annen her zaman acele ediyor. Neden içeri gelip bir kahve içmiyorsun, Libby? Oldukça solgun görünüyorsun.

"Teşekkürler, ama ben-

"Saçmalık," dedi Marion ve dönüp mutfığa doğru ilerledi. "Israr ediyorum.

Hayalet görmüş gibi görünüyorsun.'

Libby bir an için itiraz etmeyi düşündü ama hiçbir şeye saklanmadığını biliyordu. Yutabilirdi, diye düşündü ve en iyi ürünler tükenmeden tüccarları yakalayabileceğini umdu.

"Elbette, teşekkürler Marion," dedi titremesine engel olamayarak. Eldivenlerini çıkarıp cebine soktu ve evden çıkmadan önce oraya koyduğu notu hissetti. Mutfak masasına oturdu, Marion içecekleri hazırlarken parmağıyla masa örtüsündeki deseni takip etti.

"Sık sık oluyor mu?" diye sordu Alice duyamayacağı bir yerdeyken.

"Pardon? Libby cevap verdi.

"Burun kanaması.

"Hayır, neredeyse hiç," dedi alnına dokunarak. Tek ihtiyacı olan migrenin başlamasıydı. Ya da belki de bir şeye yakalanmıştı. Ortalıkta dolaşan bir virüs vardı. 'Eminim bir şey yoktur. Alice el havlusunu almak için eğildiğinde burnunu lavaboya çarptığını söyledi.

Marion başını salladı ve Libby'nin yanına otururken ellerini kupasının etrafında kenetledi. "Peki Sean, o nasıl? İçkisinden uzun bir yudum aldı, sonra kalın hırkasını üzerine çekti, titredi ve kısa bir süre karnını tutarak bir kez daha acı dolu bir yüz ifadesi takındı. Mutfakta hava serindi,

Gerçi Libby diğerk odada kömür ateşinin yanacağını, Alice'in orada ısınacağını biliyordu. Marion onu tanıdığı günden beri rahatsızlığın sınırında yaşamayı tercih etmişti; yorgan yerine battaniye ve yatak örtüsünü tercih ediyor, kışın geceleri kaloriferi kapatıyor, Fred'in çoraplarını çoraptan çok yama haline gelene kadar yünle örüyordu ve bulaşık makinesi alma ihtimali çok uzaktı.

Gerçi Marion, Sean'la birlikte Kestane Kır Evi'ni görkemli bir şekilde dekore etmelerini ve döşemelerini tavsiye etmekten - hayır, neredeyse *ısrar* etmekten - her zaman oldukça mutlu olmuştu. Vekâleten lüks, diye düşündü Libby ve tadilat sırasında Marion'un katkısına pek aldırmamıştı - Marion çok cömert davranmış ve dekorasyon konusunda onlara maddi yardımda bulunmuştu. Aksi takdirde her şeyin parasını ödemekte zorlanacaklardı. Marion bunu bir başka düğün hediyesi olarak görmeleri gerektiğini söylemişti ama Fred'den gizli kalması gerektiğini de ima etmişti. Ama ikisi de Sean'ın yakın zamanda babasıyla Annie Sloan Chalk Paint, kaz tüyü yorganlar ve yerden ısıtmanın faydaları hakkında konuşmayacağını biliyordu. Yani sır tamamen güvendedi.

'O iyi, ama her zamanki gibi çok çalışıyor. Bu gece yine nöbetçi,' diye yanıtladı Libby, mutfak penceresinden dışarı bakarak. Birkaç ırgatın muhtemelen yerel bir teslimat için römorka yükledikleri balyaları taşıdıklarını, traktörden dumanlar çıktığını gördü. Burası çalışan bir çiftlikti ve Marion'un sağlığı söz konusu olmasaydı, Fred ve diğerleriyle birlikte dışarıda, ışık sönene kadar aşı yapıyor olurdu. Ama bu haliyle Alice'e bakmaktan ve ailesine başka şekillerde yardım etmekten mutluydu. Libby, Marion'a ihtiyaç duyulması gerektiğini biliyordu.

"Bazen *çok fazla* çalıştığını düşünüyorum," diye ekledi Libby. Kahvesinden büyük bir yudum aldı, içindeki hastalık hissi tekrar ortaya çıkarken dili yandı.

Sean'ın bir ilişkisi var.

Başını salladı ve gözlerini kırıştıtararak notu zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama işe yaramıyordu. Düzgün mavi biro kalemle yazılmış el yazısı her geçen dakika daha da belirginleşiyordu.

"Onun için endişeleniyor musun? Marion bisküvi kutusunu Libby'nin önüne koyarken endişeli bir ses tonuyla konuştu. Burnundaki pamuğa rağmen sanki kokusunu almış gibi Alice mutfakta belirdi ve elini tenekeye soktu. "Sadece bir çift, seni maymun," dedi Marion ona. 'Ve git yeşil kanepenin altına bak. Senin için bir sürpriz var.

Alice küçük bir nefes verdi ve her iki eliyle bir garibaldi tutarak tekrar koşmaya başladı.

Marion, "Bekliyorum," diye söze girdi.

"Ah..." Libby gülümsemeye zorladı. "Son zamanlarda çok fazla telefonla görüşüyor, hepsi bu. Biraz daha kahve yudumladı. "Ama o iyi.

"Yani bana neyin *yanlış* olduğunu söylemeni bekliyorum.

"Bir şey yok," diye cevap verdi, çok hızlı bir şekilde. Bir bisküvi ısırdı ve yutkundu, ama ağzı onu yutamayacak kadar kuruydu. 'Cidden, ben iyiyim. Sadece satılmadan önce markete yetişme konusunda biraz stresliyim. Libby saatine baktı ama zamanı pek fark etmedi. "Yakında büyük bir işim var.

Marion o ses tonuyla, 'Sen de kendini yakma Libby,' dedi. Onaylamamakla daha iyi bilmek arasında bir yerde. "Henüz gitmek zorunda değilsin, değil mi?

Sean on iki yıl önce Archie'yle birlikte kurdukları başarılı veteriner kliniğinin ortağı olsa da, özellikle Sean'ın boşanma davasında aldığı mali darbeden sonra, para konusunda dikkatli olmak zorundaydılar. Eğer her ay Libby'nin geliri olmasaydı, özellikle de kulübenin her zaman bir şeylere ihtiyacı olduğu düşünülürse, çok daha zor bir bütçe yapmak zorunda kalacaklardı. Bu haliyle bile yeterince rahat geçiniyorlardı ama Libby'nin mesai yapmamayı göze alamayacağı kesindi. Ayrıca, geçtiğimiz üç yıl boyunca All Things Nice'i kurmak için çok çalışmıştı ve bölgedeki itibarı artıyordu, işler yaz boyunca gerçekten yükselmişti. Son birkaç aydır Sasha'dan giderek daha fazla yardım istiyordu.

Her neyse, fırtına gibi yemek pişirmekten ve müşterilerinin evlerinde taze taze servis etmekten keyif alıyordu. Web sitesinde buna *stressiz akşam yemeği partisi* diyordu ve düzenli müşterilerinin, herhangi bir mutfak felaketi bir yana, alışveriş, hazırlık, pişirme ve temizlik zahmetinden kaçınmak için her kuruşa değdiği konusunda ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Libby her şeyi yaptı - masayı dekore etmek ve gerekirse yemek takımlarını sağlamak bile - müşterilerinin zor bir haftanın ardından eğlencenin tadını çıkarmalarına izin verdi. Ve bölgede bu tür müşterilerin sayısı hiç de az değildi - Londra'dan uzun bir yolculuk sonunda Libby'nin işi devralmasına izin vermekten oldukça memnun olan, güzel kır evlerinde yaşayan meşgul profesyoneller.

'Birincisi, çok çalışıyorum. Ama ikincisi, bunu *seviyorum* Marion,' dedi Libby, içkisini bitirip ceketinin fermuarını kapatırken. Cebinden eldivenlerini çıkardı ve giymek üzereydi ki not yere düştü. Libby notu almaya gitti ama önce Marion aldı.

"Al bakalım," dedi ve bakmadan geri uzattı. 'Sadece kendini çok yorma, tamam mı? Sean ve Alice'in sana ihtiyacı var.

Alice'le vedalaştıktan sonra arabasına dönerken Libby'nin kulaklarında *Sean ve Alice'in sana ihtiyacı* var çınılıyordu. Römorktaki balyalar arkasından sekerek traktörle uzaklaşırken çiftliğin karşısındaki Fred'e el salladı. Fred'den bekleyebileceği kadar küçük bir baş hareketiyle karşılık verdi ve arabaya binip motoru çalıştırırken derin bir iç çekti. Markete varması en az yarım saatini alacaktı, yavaş bir şeyin arkasına takılırsa daha da uzun sürebilirdi.

Eminim Sean değildir diye düşündü, arabayı yolda sürerken not hâlâ aklındaydı. Üzerinde kocasının adı yazmasaydı, bunun bir yanlışlık ya da çocukların yaptığı bir eşek şakası olduğunu söyleyebilirdi.

Sean'ın bir ilişkisi var.

Hayır. Hayır, değildi.

Buna inanmayı kesinlikle reddetti.

ÜÇ

Toptancı hali şehrin biraz dışında, üstü açık bir ahırdaydı. Küçük, çamurlu otopark neredeyse doluydu ve Libby kapıdan girmek için beklerken, kamyonetleri ürünlerle dolu olarak ayrılan birkaç sürücüye el salladı. Onları ya yerel otel ve restoranlardan ya da etrafta bulunan çok sayıdaki B & B'den tanıyordu. Merkezinde popüler White House Barns Hotel and Spa'nın bulunduğu bölge, Londra'dan çok sayıda turist ve hafta sonu parası çekiyordu, hafta ortasında kurumsal konaklamalar ve konferanslardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Libby iş için her şeyin iyi olduğunu düşündü.

"İş için iyi, keşke *içeri girebilsem...*" diye mırıldandı, parmaklarını direksiyona vurarak, yan köydeki çiçekçiden Steffie sonunda geçmesine izin verdiğinde rahatladı.

Çantasından telefonunu çıkardı ve ekrana baktı, parmağı Sean'ın adının üzerinde geziniyordu. Acil bir durum olmadığı sürece, ameliyat saatlerinde kendisini rahatsız etmesinden hoşlanmayacağını biliyordu.

Acil bir durum muydu?

Öyle hissediyordu - içinde giderek büyüyen huzursuzluk hissi. Sadece onun kendisine bu kadar aptal olmamasını söylemesine ihtiyacı vardı. Notun bir hata olduğunu. Her şeyin yolunda olduğunu.

Onun yerine başka bir numara çevirdi ve bağlandığında pencereden dışarı baktı.

"Hey, sen, naber?" diye nefes nefese bir ses geldi diğerk uçtan. Arka planda takırtılar ve gürültüler vardı.

"Ah, bilirsin..." diye yanıtladı Libby. Anlayabilecek biri varsa o da Fran'di.

Takırtı sesi kesildi. "Tamam," dedi yavaşça. 'Bana ne olduğunu söyleyecek misin? Merdivenlerin tepesinde bir çekmeceli dolap var ve eğer bir şey yapmazsam o lanet şey aşağıya devrilmek üzere...' Fran homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Dayan..." dedi nefes nefese. Başka sesler ve bir patlama daha duyuldu ve Fran tekrar hatta döndü. "Neler oluyor? Sesin... garip geliyor.

Libby, pencereden insanların ellerinde ürün arabalarıyla arabalarına dönmelerini izlerken, "Tuhafım," dedi. "Sonra ne yapacaksın?" dedi, sesi düzdü.

"Ne olduğunu öğrenmek için seni rahatsız ediyorlardır herhalde? Fran cevap verdi. "Saat yedide bende mi?

"Evet. Şarap getireceğim.'

Libby telefonu kapatmadan önce sessizce, "Teşekkürler," dedi.

Bir saat sonra pazarcılardan biri arabasına bir el arabası çekerek çamurlu yollarda sürükledi ve Libby'nin yiyecek kutularını VW'sinin arkasına yerleştirmesine yardım etti. "Teşekkürler Stu," diyerek bagaj kapağını kapattı. Neyse ki, en çok endişelendiğı şey olan et de dahil olmak üzere istediklerinin çoğunu bulmayı başarmıştı. En iyi kasap pazara ayda sadece iki kez gelirdi ve bugün onun günlerinden biriydi. Listesindeki her şeyi temin edebilmiş, hatta denediğı yeni bir tarifin parçası olacak üç düzine bıldırcın yumurtası bile sağlamıştı. Ve tüm bu işi notu bir kez bile düşünmeden başarmıştı - ta ki arabaya tekrar binene kadar. Arabayı sürmeden önce kirli ön camına yıkama sıvısı sıktı ve parlak sonbahar güneşine doğru gözlerini kısarak baktı.

Bunu bir kenara *atabilirim*, dedi kendi kendine, eve dönerken düşünürken, Radyo 4 düşüncelerinin altında sessizce çene çalıyordu. *Sean'a bundan bahsetmeyebilirdi bile*. Ana yoldan Great Lyne'e doğru döndü ve Fran'e bundan bahsetme zahmetine girip girmemesi gerektiğini düşündü. Bir kez 'ortaya çıktığında', insanlar bunu öğrendiğinde, daha gerçek görünecekti. Öyle olması mümkün olmasa bile.

Olabilir mi?

Başını iki yana salladı, radyoyu yeniden neşeli bir müziğe ayarladı ve güne devam etmek için kendisiyle bir anlaşma yaptı. Sean'ın daha sonra işe çağırılma ihtimali çok yüksekti, bu yüzden en azından en iyi arkadaşıyla geçireceği bir akşamı dört gözle bekliyordu, ne hakkında konuşurlarsa konuşsunlar. İster bir filmin önünde çikolataları mideye indirsinler, ister durmak bilmeyen sohbetleriyle dünyaya hak verdirsinler, Fran yeniden hayatında olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Her ne kadar Fran artık onun hayatında istediği her şeye sahip olmasa da.

"Yani, ne zaman vakti olacak ki? Libby acı dolu bir ifadeyle, bacaklarını kanepede altına kıvrarak konuştu. Libby'nin canını sıkan şey hakkında konuşmaya başlaması için birkaç kadeh şarap içmesi ve Fran'in onu ikna etmesi gerekmişti ve şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştı. Bunu yüksek sesle söylediği için kendini aptal gibi hissediyordu. İmkânsız olana inanmak. Başka birinin kötülüğüne hava atmak. Ayrıca Sean'ın her an kapıdan içeri girebileceğini ya da Alice'in uyanıp aşağıya inebileceğini de aklından çıkarmıyordu. Bu kesinlikle sadece Fran'in kulakları içindi; gecenin sonuna kadar her şeyin aklından çıkmasını ve bu kadar aptalca davrandığı için gülmekten yüzünün ağrımamasını umuyordu.

O ve Sean birbirlerini seviyorlardı ve hepsi bu kadardı.

"Ben de bunu merak ediyordum," diye cevap verdi Fran. Sigara içmekten yeni dönmüştü - bu yılki üçüncü bırakma girişimi de başarısız olmuştu -.

Şimdiye kadar pek yorum yapmamış, sadece dinlemiş, Libby ona nottan bahsederken yüzünde meraklı bir ifade belirmişti. Fran günün erken saatlerinde saçlarını kestirmişti ve kısa sarı kesim mükemmel elmacık kemiklerini her zamankinden daha fazla vurguluyordu, röfleler gözlerinin masmavi görünmesini sağlıyordu. Alışılmadık bir görünümü vardı, ama yine de baş döndüren bir görünümdü, ilgilenen erkekler ona uzun uzun bakıyordu. Ama Fran ya fark etmemişti ya da bu ilgiye karşılık vermeye hazır değildi. Libby onun hâlâ yas tuttuğunu biliyordu. Yaşadıkları zaman almıştı ve henüz bir yıl bile olmamıştı.

'Ya istedir ya da Alice ve benimle birlikte. Ya da öyle değilse, çocuklarla barda bira içiyordur ya da annesindedir. Pek çok insan bunu doğrulayacaktır ve burada insanlar konuşmuyor da değil. Topluluk kimsenin konuşamayacağı kadar sıkı-'

"Aldın mı? Fran yüzünde donuk bir ifadeyle sordu. "Not," diye ekledi Libby'nin şaşkın ifadesini görünce.

Libby kalktı ve bir süre sonra geri geldi. Daha önce market malzemelerini alıp döndükten ve yaz boyunca yemek mutfağına dönüştürülen avludaki ahıra boşalttıktan sonra, cebinden hâlâ biraz ıslak olan notu çıkarmış ve kulübenin mutfağındaki yemek kitabının sayfaları arasına sıkıştırmıştı. Sean'ın onu orada bulamayacağını biliyordu.

'Pek bir şey e le vermiyor,' dedi ve Fran'e uzattı. Biraz daha şarap doldurdu ve ayaklarını altına kıvrarak tekrar oturdu. "Ve bu sabah arabanızda mıydı? Fran buruşuk kâğıdı çevirdi. kaşlarını çatarak yazıya bakıyordu.

"Evet. Muhtemelen okula giden çocuklar ortalığı karıştırmanın ve Sean'ın adını yazmanın komik olacağını düşünmüşlerdir. Ya da arkadaşlarından biri gülüyordur belki? Belki de farkında olmadan birini üzmüştü ve onlar da ona karşılık vermeyi düşünmüşlerdi. Gerçi Sean kimseyi üzmezdi elbette. Yapar mıydı? Belki de Sean'ım için bile değildir,

ve... ve birisi "Sean "ın nerede yaşadığını sordu, tamamen başka bir kişiyi kastetti ve-

"Libby," dedi Fran ciddiyetle.

"Ne?

"Kes şunu.

"Neyi

durdurayım?

"Bunu fazla düşünüyorsun.

Libby Fran'ın gözlerinin içine baktı. "Gerçekten mi? Biri bunu arabamın üzerine bırakıyor ve sen bunu düşünmememi mi bekliyorsun? Şarabından büyük bir yudum aldı, yine midesi bulanıyordu.

"Bu senin için berbat bir durum, biliyorum. Ama sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim...' 'Neymiş o?

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.'

"Oh. Kolaymış o zaman. Libby gözlerini devirdi ve notu geri almaya gitti ama Fran onu yolundan çekti. Tekrar inceledi.

"El yazısını tanıdınız mı?

"Ne yani, hiçbir tanımlayıcı süsleme içermeyen, özenle basılmış büyük harflerden mi bahsediyorsun? dedi Libby. 'Eğer üzerinde Sean'ın adı olmasaydı, muhtemelen ikinci bir bakış bile atmazdım, dürüst olmak gerekirse. Ama-'

"Biliyorum, biliyorum," dedi Fran, uzanıp Libby'nin dizini ovuşturarak. 'Ama elindeki tek şey buysa, bu konuyu açmanın ilişkinize yarardan çok zararı olur. Sean ne hissedecek? Bunu kendine sor.

Libby aslında bunu hiç düşünmemişti. Sadece nasıl hissettiğini düşünmüştü - günün her saati geçtikçe bu duygu onu daha da tüketiyordu. "Sanırım haklısın," dedi sessizce.

"Ona güvenmediğinizi düşünecek, ki bu açıkçası korkunç bir şey, o zaman farklı davranmaya başlayacak, saklayacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen sizi üzmeyecek veya şüphelendirmeyecek şekilde hareket edecek. Sonra da kendini yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi hissettiğinde kızgınlık başlayacaktır.

etrafınızda. Ve bu, ironik bir şekilde, başını başka biri tarafından döndürme olasılığının daha yüksek olduğu zamandır. Güven kaybolduğunda. Bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanettir.

"Sen de bilirdin," dedi Libby, geçmişi düşünerek. İki kadın mezuniyetlerinden hemen sonra yirmili yaşlarının başında tanışmış ve aynı şirkette çalışmaya başlamışlardı. Bu sadece bir pazarlama ve reklam ajansıydı - her ikisinin de işi kariyerlerine yönelik değildi, hatta mezuniyetleriyle de ilgisi yoktu - ama o günlerde ihtiyaçların karşılanması gerekiyordu, sadece geçinmek, hayatın onları nereye götüreceğini görmek. Tanıştıktan sonraki bir ay içinde aynı evi paylaşmaya başladılar. Bu çok mantıklıydı - en başından beri yakın arkadaş olmuşlardı ve paylaşmak para biriktirmenin bir yoluydu. Hayat, aşkları ve kariyerleri onları farklı yönlere sürükleyene kadar dört yıl boyunca birlikte yaşadılar. Ama her zaman sıkı dost olarak kaldılar.

"Ve bunu evliliğiniz için mi istiyorsunuz? Fran gözlerini devirerek cevap verdi.

Libby başını salladı. Birlikte yaşadıkları dönemde Fran'in felaketle sonuçlanan aşk hayatını hatırladı - başka bir erkek ona kötü davrandığında hıçkırarak ağlayan arkadaşını teselli etmek için sayısız gece oturmuştu. Onun düşüşü, memnun etmeye çok hevesli olmasıydı. Bir erkek için çok çaresizdi. Kokusunu bir mil öteden alıyorlardı.

"Keşke senin yerinde olsaydım," demişti Fran kötü bir ayrılıktan sonra Libby'ye. "O zaman asla terk edilmezdim. Fran tanıştıklarından beri Libby'nin yaşam tarzına, erkek arkadaşlarına, hırslarına, ailesine gizliden gizliye imrenmişti - 'sonsuz dek erkeği' olduğuna inandığı adamı başka bir kızla yatakta bulduğu zamandan sonra hiç bu kadar imrenmemişti. Sonrasında, aylarca neredeyse hiç kimseyle konuşmamış, yemek yememiş ve uyumamıştı. Ancak, yavaş yavaş içinde bir şeyler değişti, sanki neredeyse hücresel düzeyde en derinine kadar kesilmiş gibiydi. Libby o andan itibaren Fran'in iyi olacağını biliyordu - hayatının geri kalanını yalnız geçirse bile.

Ancak, ortaya çıktığı gibi, bunu yalnız geçirmek zorunda değildi. O ve Sean sayesinde Chris'le tanıştı. Ruh eşiyle. Ve sonra o öldü.

Fran şarap kadehinin kenarından, "İstediğin şey gizlilik modu," dedi.

"Pardon, ne? Libby anılarından sıyrılarak konuştu.

"Eğer bir şeyler olup olmadığını bilmek istiyorsanız, yani *gerçekten* bilmek istiyorsanız, o zaman onunla yüzleşmezsiniz. Her zamanki gibi devam edersiniz. Ama izlersiniz, gözlemlersiniz ve her şeyi kontrol edersiniz.

"Bir şeyleri kontrol etmek mi? Libby'nin zihni olasılıklar arasında yüzüyordu. Onu takip etmeyi mi kastediyordu? Casusluk mu yapacaktı? Ceplerini mi karıştıracaktı? Bu fikir hoşuna gitmemiştir.

"Bunun yolları var," diye devam etti Fran. 'Sadece sabırlı olmanız gerekiyor. Ve,' dedi yavaşça, 'bulduğunuz şey hoşunuza gitmezse sonuçlarını kabullenin.

"Neyi, *nerede* bulacağız? Libby kendini ağlamaklı hissederek söyledi. Ama koridordan ön kapının açılıp kapandığını duyunca sustu. Bir dakika sonra Sean oturma odasıındaydı ve mumlu ceketini silkiyordu. Libby onun soğuk ve bitkin görüldüğünü düşündü.

"Merhaba aşkım," dedi, yanına geldi ve başına hızlı bir öpücük kondurdu. "Merhaba Fran," dedi, hızlıca başını salladı ve kısa bir gülümseme ekledi.

Libby bir an için gözlerini kapadı ve kocasının üzerindeki açık hava kokusunu içine çekti. Gözlerini tekrar açtığıında, kocası hâlâ Fran'e bakıyordu.

Paltosunu bir sandalyenin arkasına fırlatarak, "Güzel saç kesimi," dedi.

"Yoğun bir geceydi demek? Libby, Fran cevap vermeden önce, sonundaki soru tonlamasına engel olamayarak konuştu. Bunu bir meydan okumadan ziyade bir açıklama olarak söylemişti.

"Hayır, aslında değildi.

Libby önce saatine, sonra tekrar Sean'a baktı.

"Teknik olarak sabah yediye kadar nöbetçiyim. Sean gerindi, gözleri iki kadın arasında gidip geliyordu, sanki bir şeyi böldüğünü hissetmiş gibiydi.

"Bardaydım.

"İçki mi içiyorsun? Libby, kokusunu aldığı şeyin gece havası değil, bira olduğunu fark ederek, "İçki mi?" dedi. "Peki ya Land Rover?"

"Dışarıda," dedi Sean. 'Parçalar bir iki gün içinde gelecek, ama Andy o zamana kadar sürmenin sorun olmayacağını söyledi. Kahve isteyen?"

"Ne, ayılmak için mi? Libby anında kendini kötü hissettiğini söyledi.

Sean yavaşça Libby'den Fran'e ve tekrar Fran'e bakarak, "Şey, hayır," diye cevap verdi. 'İçki içmedim. Çalışırken ya da araba kullanırken içmeyeceğimi biliyorsun.

"O zaman neden senin üzerinde kokusunu alabiliyorum? Libby kendi içkisini masaya bıraktı ve kollarını kavuşturarak adama baktı.

"Küçük bir birahane bir bardak kola içmenin tehlikeleri sanırım. Sean'ın yüzünde Libby'yi her zaman içten içe eriten o gülümseme belirdi. Gözlerinin kırışmasını, ağzının bir tarafının diğerine göre daha fazla açılmasını seviyordu.

Tırnağını karıştırırken tek söylediği 'Anlıyorum,' oldu.

"Tamam, peki..." diye yanıtladı Sean, bir ayağından diğerine geçerek. 'Fırsatım varken biraz uyuyacağım. Fisher'ların aygırları için beni erkenden çağırmalarını bekliyorum.

Libby başını salladı ve o odadan çıkarken arkasını döndü. "İyi geceler," dedi sonradan aklına gelmiş gibi.

Sean'ın yukarı çıktığı belli olana kadar iki kadın arasında sessizlik hüküm sürdü.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," dedi Fran sessizce, ayağa kalkıp arka kapıya yöneldi. "Ve Libby," diye ekledi, ona bir bakış atarak, "bunu öğrenmenin yolu kesinlikle bu değil. Eğer *gerçekten* gerçeği öğrenmek istiyorsan.

DÖRT

Libby sosun tadına baktı. Doğru değildi. Çelik raftaki düzinelerce baharat kavanozunu karıştırırken, bir tadın eksik olduğunu anladı. Ahırın mutfağı klasik müziğin yanı sıra, pişirilmeden önce geyik etinin üzerine sürülecek olan böğürtlen ve erik sosunun kokusuyla doluydu. Bu, Cumartesi akşamı için hayal ettiği ana yemeğin birinci aşamasıydı - on kişilik mevsimlik dört çeşit doğum günü yemeği. Hedge'ler için daha önce bir kez yemek hazırlamıştı - otuz kadar misafir için bir yaz açık büfe partisi, orada yemeği hazırlamış ve ev sahiplerine bırakmıştı. O kadar başarılı olmuştu ki, bu kez Michelle Hedge'in kırkıncı yaş günü için oturmalı bir yemek için yeniden rezervasyon yaptırmışlardı.

Tarçın, diye karar verdi, sadece bir dokunuş ekledi. Aşırı güçlü olmasını istemiyordu ama topraksı ama hafif tatlı sırım ince böğürtlen tonlarını ortaya çıkaracak bir şeye ihtiyaç vardı. Libby yumuşak etin dinlenirken sonbaharın ısıltılarıyla parladığını hayal etti, yerel olarak toplanmış mantarlarla servis etmeden önce büyük bir tahta üzerinde boydan boya dilimledi.

"Ah!" dedi ve kaşığı paslanmaz çelik tezgâhın üzerine düşürdü. Dilinin ucu yandığı için ağzını tuttu. Birkaç yudum soğuk su içtikten sonra ahırın arka kapısında durdu ve cam bölmelerden Chestnut'ın arkasındaki taş döşeli avluya baktı

Yazlık. Alacakaranlıkta ve çiseleyen yağmurda Sean'ın kendi aracının yanındaki boş park yerine baktı. Çok fazla yer yoktu - her iki araç için de yeterli, artı biraz dönüş alanı - kulübenin tam arkasında ahır ve onun arkasında da bahçe vardı. Yine çok büyük değildi ama Alice'in salıncak kurup oynayabileceği bir çim alan ve sebze ekimi için hazırlıklara başladığı aşırı büyümüş bir alan için yeterliydi. İlkbaharda ciddi bir şekilde ekime başlayacaktı ama şimdilik bir alanı kazdı, biraz soğan, sıra sıra sarımsak soğanları ve biraz da kış yeşillikleri ekti. Amacı mümkün olduğunca çok organik gıdayı yerinde üretmekti.

Kestane Kulübesi'ni Sean onu buraya ilk getirdiğinde böyle tarif etmişti. Kendi kendine gülümsedi ve sırtın ne kadar azaldığını kontrol etmek için ocağa döndü. Yeterince değil, diye düşündü, ısıyı ayarlayarak. Kulübenin bir rüya olduğu doğrudu - her zaman yaşamayı hayal ettiği türden bir yer. Gerçi o zamanlar çok fazla hayal gücüne ihtiyaç duyuyordu ve daha çok kabusların yapıldığı şeylere benziyordu: çürümüş ve eski, ufalanan sıvalarla katmanlanmış rutubet, artı eski, soyulmuş duvar kağıdı. Kiracısı öldükten sonra birkaç yıl boyunca evde oturulmamıştı ve akan çatının da hiç faydası olmayınca, sahibi olan büyük yerel mülkün yöneticisi Sean'ın evi peşin fiyatına almasına izin vermeye çok istekliydі. Bölgedeki pek çok kır evinin yanı sıra Beyaz Saray Ahırları ve Spa'nın sahibi de aynı mülktü.

Libby, Sean'ın burayı piyasaya çıkmadan önce nasıl duyduğunu hiçbir zaman çözememişti ve burnunu sokmaktan da hoşlanmıyordu, ama birlikte tadilat için alabilecekleri en büyük ipoteği almışlar ve Marion'dan gelen ekstra mali yardımla birkaç yıl içinde taşınmışlardı. Sean'ın ailesinin çiftliğindeki statik karavanda kamp yapmak başlangıçta bir maceraydı, ancak Alice'in o sırada yürümeye başlayan bir çocuk olması nedeniyle, özellikle şiddetli bir kış onları çiftlik evindeki boş odaya sürükledi. Tabii ki Marion onlara bakmakta üstüne yoktu -

Gerçi Libby Sean'a onun tarafından sık sık boğulduğunu ve boğulduğunu hissettiğini hiç söylemedi. Marion'un sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu.

Libby telefonu çaldığında sıçradı ve arayanın Sean olduğunu görünce gülümsedi. Sonra midesi düğümlendi. Son birkaç gündür nottaki kelimeler aklından silinmiş olsa da Fran'in söylediklerini aklından çıkaramamıştı: *Eğer gerçekten gerçeği bilmek istiyorsan...*

"Merhaba hayatım," dedi Libby. "İyi misin?"

Arabayı onun kullandığını anlayabiliyordu, telefon eller serbest açıktı ve dizel motorun tıkırtısı neredeyse onun sesi kadar yüksekti.

'Her şey yolunda,' dedi. 'Son çağrıya gidiyorum, sonra evde olacağım. Ben geçerken Stow'dan bir şey ister misiniz?

Libby düşündü, ama neye ihtiyaçları olabileceğini değil. "Randevunuz nerede?" diye sordu, sesi titreyerek. Bu normal bir soruydu, düzenli olarak düşünmeden sorduğu bir soruydu. Ama şimdi bunu düşünüyor, onun nereye gittiğini merak ediyordu.

Sean cevap vermeden önce küçük bir sessizlik oldu. "Drake'lerin yeri," dedi. "Bu onların atlarından biri.

"Ah, tamam," diye yanıtladı Libby, Drake'leri belli belirsiz tanıyordu. Profesyonel yetiştiriciler olmasalar da, Sean'ın bir keresinde söylediği gibi 'uğraşmışlar' ve güzel hayvanlar yetiştirmişlerdi. Kurtarma atları da alıyorlardı, Sean'ın ziyareti de muhtemelen bununla ilgiliydi. 'Ama onların yeri buranın doğusunda değil mi? Neden Stow'dan geçiyordunuz?'

Çıtırdayan dişlilerin sesiyle dolu bir sessizlik daha. Libby, Sean'ın küfrettiğini duyduğunu sandı. "Stow mu dedim? Özür dilerim canım. Sadece dönüş yolundaki yerel Spar'ı kastetmiştim. İhtiyacımız olan bir şey var mı? Dolapta daha kahve var mı yoksa ben mi getireyim?"

"Kahvemiz var," dedi Libby yavaşça. Karnına yine kramplar girdi. 'İhtiyacımız olan bir şey yok. Bu akşam için lazanya yaptım ve birazdan Alice'i getireceğim. Libby saatine baktı. "Ne kadar sürer?"

'Beş buçuk gibi dönmüş olurum,' dedi. 'Tamam, aşkım. Yakında görüşürüz. Şimdi onların arabasını geri çeviriyorum.

Veda edip telefonu kapattı ve Libby'yi telefonunun ekranına bakarken bıraktı. Sonra bir hevesle Google Haritalar uygulamasını açtı ve önce veterinerin muayenehanesinin, sonra da Drake'lerin çiftliğinin adresine dokundu. "Eğer muayenehaneden saat üçte çıktıysa," dedi Libby yüksek sesle, öğleden sonraki kliniğin o saatte bittiğini biliyordu ve uygulamanın yolculuğun on yedi dakika süreceğini söylediğini hesaba katarak, "o zaman oraya çok daha önce varmış olmalıydı. Ama tabii ki klinikte gecikmiş olabileceğini ya da çıkmadan önce notları veya yapması gereken başka işleri olabileceğini düşündü. Onun iş gününün nasıl geçtiğini hemen hemen biliyordu. En azından bildiğini sanıyordu.

Ama yine de veterinerin resepsiyonunu aramaktan kendini alamadı. Her zamanki gibi Jean açtı. Archie'nin karısıydı ve Libby Sean'ı tanıdığı sürece muayenehanede çalışmıştı.

'Merhaba Jean, ben Libby,' dedi.

'Merhaba Libby,' diye cevap verdi ve her zamanki gibi birbirlerine hoş beş ettiler. 'Her neyse, Sean burada değil maalesef. Cep telefonunu denediniz mi?'

Libby'nin kocasına mesaj iletmek için muayenehaneyi araması alışılmadık bir durum değildi. Muayenehanede mobil sinyal zayıftı ve genel olarak bölgede de düzensizdi.

"Bağlanmıyor," dedi, yalan söylediği için nefret ediyordu. "Ne zaman ayrıldığını biliyor musun?"

"İşte şimdi cevaplayabileceğim bir soru," dedi Jean gülerek. 'Saat tam ikiye. Her zaman saat ikide bir fincan çay yaparım ve isteyip istemediğini sordum. Ama ceketini giymişti, çantası ve anahtarları elindeydi.

Libby saatine tekrar bakarak, "Anlıyorum," diye cevap verdi. Saat dördü biraz geçiyordu. Neredeyse iki saattir ne yapıyordu?

"Saat ikiden hemen sonra bir çağrı aldı mı? Libby sordu.

Bir noktada Drake'lere gitmek zorunda kaldığını biliyorum. Yeni bir kurtarma ekibi aldılar. Görünüşe göre ezik. Ama...' Libby, Jean'in faresini tıkladığını ve ardından günlüğünün sayfalarını çevirdiğini duydu. "Bu öğleden sonra başka bir çağrı aldığımızı sanmıyorum, Sean için değil.

'Tamam, teşekkürler Jean. Sorun değil. Telefonu kapatırken Libby'nin ağzı kurumuştı, Sean'ın nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordu.

Ocağa geri dönmeden önce gözlerini kapattı. Sosu karıştırdığında yapışkan bir ses çıkararak tencerenin kenarlarından sıyrıldı. "Kahretsin," dedi ve ateşi söndürdü. Yeni bir kaşık alarak sosun tadına baktı, önce birkaç kez üflemeye dikkat etti. "Kahretsin, *kahretsin, kahretsin...*" diye küfrederek kaşığı bulaşık lavabosuna bıraktı. Yanmış meyvenin acı, cevizimsi tadından şaşmak mümkün değildi.

Ama Libby'nin akli mutfak kurtarma görevini düşünemeyecek kadar karıştı. Bunun yerine kasap önlüğünü çıkardı, gazın kapalı olup olmadığını iki kez kontrol etti ve avludan geçerek kulübeye geri döndü. Arnavut kaldırımlarının üzerinden hızla geçip arka kapıdan bagaj odasına girerken çiseleyen yağmur yüzünden yüzü ıslanmıştı. Ev, yemek mutfağına kıyasla serin görünüyordu. Libby, ışıksız mutfağa bakarken, üçü olmadan soğuk ve boş, diye düşündü. Bir an için kendisini ve Sean'ı sohbet ederken, gülerken, birbirlerine günlerini anlatırken, Alice'in masada oturup boyama yaparken ya da telefonlarından birinde oyun oynarken hayal etti. *Benim mükemmel rüyam...*

Başını salladı, kendini bunun hâlâ bir rüya olduğuna ve onu yaşadığına, Sean'la evli olduğu için yaşayan en şanslı kadın olduğuna, kızları olarak sevgili küçük Alice'e sahip olduğuna ikna etmeye çalıştı - dost canlısı bir köyde böylesine güzel bir evde yaşamaktan bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama şimdilik, önünde küçük bir zaman aralığı olduğunu biliyordu...

Libby başını öne eğdi. "Ne zamanı?" dedi yüksek sesle, mutfağa doğru giderken kendine kızmıştı. Koridora çıkarken ön pencereden dışarı baktı, sadece Sean'ın evde olup olmadığını kontrol etti.

aşağıya doğru çekiyordu. Ama tek görebildiği komşulara ait her z a m a n k i arabalar, Jack Russell'ını gezdiren postaneyi işleten kadın ve bisikletle geçen tanımadığı biriydi.

Libby dar, gıcırtılı merdivenlerden yukarı çıktı ve Sean'la kendisinin yatak odasına girdi. Işığı yaktı ve taze nevresimlerin kokusunu içine çekti. Duvarlar için sakinleştirici gri bir renk seçmişlerdi ve beyaz çarşaflar, yumuşak kürk halılarla süslenmiş ahşap tahtalar ve antika aynalar alçak tavanlı odayı olduğundan daha geniş gösteriyordu, yatak odası onun ve Sean'ın sakin vahasıydı.

Şimdi, Sean'ın gardırobunun kapısını açarken, sanki gardırobu kirletiyormuş, hiç gerekmediği halde şüphe ve güvensizlik katıyormuş gibi hissediyordu. Acaba Sean bunu anlayabilecek miydi, diye düşündü parmaklarını orada asılı duran gömlek ve ceketlerin arasında gezdirirken.

Ceketleriyle başladı. Çok fazla ceket yoktu, klinikte önlüklerini giyerdi ya da genellikle kot pantolon, gömlek ve kazak, kışın da mumlu ceketini giyerdi, iş botlarını ve yedek kıyafetlerini de bir nöbette işlerin karışması ihtimaline karşı Land Rover'da saklardı. Evde ise çoğunlukla kot pantolon, polo tişört ve en sevdiği spor ceketini giyer, hafta sonu yemeğe çıktıklarında ya da arkadaşlarını ziyaret ettiklerinde bazen şık bir gömlek giyerdi. Sean kıyafet seçiminde de kendisi gibi rahat ve uyumlu biriydi. Libby'yi ona çeken de zaten buydu - telaşsız, öz-bilinçsiz olması onu daha da çekici kılıyordu.

Libby spor ceketinin cebinden bir mendil çıkardı. Çöpe atmak üzereydi ama vazgeçti. Orada olduğunu hatırlayabilir ve nereye gittiğini merak edebilirdi. Aynı cepte birkaç katlanmış makbuz vardı, sanki bir süredir oradaymış gibi görünüyorlardı. Gerçekten de üzerlerindeki tarih, Alice'e bir doğum günü hediyesi bulmak için izin günlerinden birinde Oxford'a birlikte yaptıkları alışveriş gezisinden kalma olduklarını doğruluyordu. Ona aldıkları bisikletin fişi de oradaydı, ayrıca kahveler için bir tane daha vardı.

Sabahın köründe aldıkları ve yağmur başladığında bir hevesle karar verdikleri bistrodaki öğle yemeği. İç çamaşırı dükkânının fişini gördüğünde bir an kalbi duracak gibi oldu - 'seksi push-up/panty seti' için 45.99 sterlin harcanmıştı. Ama sonra ikisinin butiğin önünden geçtiklerini, vitrinlerin Sean'ın dikkatini çektiğini ve onu durdururken kolunu sıktığını hatırlayınca rahatladı.

"Bakmak ister misin?" diye sordu, gülümsemesi kırılarak. Onun güzel şeyleri sevdiğini biliyordu. Böylece içeri girmişler, günlük olmaktan uzak iç çamaşırı raflarını karıştırmışlardı.

"Özel gecelerimiz için," demişti Libby gözleri parlayarak. Düzenli olarak kendilerine zaman ayırıyorlar, Marion Alice'i geceye götürüyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Sean. 'Böyle şeyleri istediğin zaman giymelisin, sadece benim için değil. O zaman seni sıcak bir sobanın üzerinde köle gibi çalışırken hayal edebilirim,' diye gülmüştü, parmakları sıkıca kenetlenmiş, kurdeleyle bağlanmış şık parfümlü alışveriş çantasıyla ayrılırken.

Libby içini çekerek fişi Sean'ın cebine geri soktu. Bir an için gözlerini kapadı, yaptığı şey için kendinden nefret ediyordu. Ne bulmayı bekliyordu - yazılı bir telefon numarası mı? Aşk notları mı? Prezervatif mi? Gizli bir cep telefonu mu?

Libby ceketini askısına geri koydu ve gardırobun kapağını kapatarak yatağa uzandı. Başını yumuşak yastıklara gömdü ve lavanta kokusu etrafını sararak endişeli düşüncelerini sakinleştirdi. *Şüphe benim hayatımın bir parçası değil*, diye düşündü, gözlerini kapatarak, bunu kastettiğine kendini inandırabilmeyi diledi.

BEŞ

Sean neredeyse iki saat gecikmişti. Libby daha önce Alice'i Marion'dan alıp eve getirmiş, babasının fazla gecikmeyeceğine, hep birlikte yemek yiyebileceklerine ve Alice'in çok sevdiği doğa programının bir bölümünü izleyebileceklerine söz vermişti. Daha sonra sıcak bir banyo yapacak ve eğer çok yorgun değilse babasından bir masal dinleyecekti.

Neden çok yorulmuştu? Libby, mutfağın pencere kenarındaki koltuğuna oturmuş, Sean'ın arabasının izini bulmak için sokağa bakarken tek başına cin toniğini yudumlarken acı acı düşündü. Alice aç ve huzursuz olduğu için Libby onu çoktan doyurmuş, yıkamış ve pijamalarıyla televizyonun karşısına oturtmuştu. Babasını görene kadar yatağa gitmeyi reddediyordu. *Anlaşılabilir*, diye düşündü Libby, bir yıl önce yaptığı sloe cininden bir yudum daha alırken. Bardağında buz küpleri çınlıyor, ne zaman bir araba evin önünden yavaşça geçse geceye bakıyordu.

On beş dakika önce küçük, gümüş rengi bir Honda dar sokaktan aşağı inmiş, kulübenin önünde neredeyse duracak hale gelmişti. Mutfağın ışıkları kapalıyken, sokağın aydınlatması, arabayı kullanan sarı saçlı bir kadının yolcu tarafındaki camdan bir yere bakıyormuş gibi dışarı baktığını gösterecek kadar parlıyordu. Ya da *birini*, diye düşündü Libby. Beş dakika sonra aynı araba köyün etrafından dolaşarak tekrar geri dönmüş ve Libby'nin tüylerini diken diken etmişti. Kadın sanki

Libby, Chestnut Cottage'a alışılmadık bir ilgi gösterdiğini düşündü. Ama sonra kadın nihayet park edip birkaç kapı ötedeki eve girdiğinde rahat bir nefes aldı. Yolları üzerindeki evlerin hiçbirinde numara yoktu, sadece isimler vardı ve bazı tabelalar solmuştu. Kadının gittiği Cheshunt House'a sık sık posta gelirdi, ya da tam tersi.

Libby ayağa kalktı ve kendine bir cin tonik daha doldurdu, Land Rover'ın ışıkları arka bahçede yay çizip ahırını birkaç saniyeliğine aydınlattıktan sonra yudumlarken gözlerini kamaştırırken lavabonun üzerindeki arka pencereden dışarı baktı. Gülümsemek, içinin ısındığını hissetmek - Sean evde olduğu için rahatlamak - istiyordu ama çok geç kaldığı ve aramadığı (hatta aramalarına ya da mesajlarına cevap vermediği) için kendini hasta hissediyordu.

Hepsi not yüzünden.

"Tanrım, bunlardan birine ihtiyacım var," dedi Sean bagaj odasından içeri girip eşyalarını yere bırakırken ve Libby'nin içkisine bakarken. Paltosunu silkti ve onu öpmek için yanına geldi.

"Elbette, sana bir tane yapacağım," dedi ve adamın dudakları onunkilerle buluşmadan önce hızla kenara çekildi. Ceketini asmak için geri dönmeyen önce bir iki saniye hareketsiz durdu. Geri döndü, içkiyi almak için elini uzattı ama kadın içkiyi mutfak masasının üzerine bıraktı.

"İyi günler mi?" diye sordu, bir sandalye çekip oturdu.

Kötü bir gün ya da en azından kötü bir öğleden sonra geçirdiği yüzünden okunuyordu. Libby işaretleri biliyordu - kalın kaşlarının arasında derinlere yerleşmiş bir kaş çatma, bir hayvana yardım edememiş, belki de ötenazi ile sonuçlanmış gibi şaşkınlıkla büzülmüş dudaklar ve büyüyen baş ağrısını savuşturmak için şakaklarına bastırdığı büyük parmakları. Ama bugün bir şeylerin farklı olduğunu hissetti. *Suçlu* olduğu için mi bu kadar stresli görünüyordu?

"Her seferinde bunu yapmak *zorunda mısın?*" dedi, pencere kenarındaki koltuğa otururken ona ters ters bakarak. Burası oturmayı en sevdiği yerlerden biriydi - genellikle bir fincan çay ve bir kitapla, yoldan geçen insanlara el sallamak için yukarı bakardı. Ama şimdi, bu küçük koltuk Sean'a çok yakın oturmamak için bir yol olarak kullanılıyordu.

"Ne yapmak?

'Sandalyeyi kazıyın. Her oturduğunda kaldırmak yerine sürüklüyorsunuz. Korkunç bir ses çıkarıyor.

"Fark etmedim bile," dedi Sean yavaşça, kaşları çatılmıştı. "Özür dilerim.

Libby uzaklara baktı, pencereden dışarı, yolun karşısındaki The Green'in kenarına park etmiş gümüş renkli Honda'ya baktı ve daha önce bir internet forumunda okuduğu, ihanete uğramış eşler tarafından yazılmış hikâyeleri hatırlayarak ürperdi. Bazılarının kalbi kırılmış, bazıları öfkeyle dolmuş, bazıları intikam almak isterken, diğerleri ne pahasına olursa olsun affetmeye ve uzlaşmaya niyetliydi - bedeli kendi öz saygıları olsa bile. Libby, aklına gelmeyecek bir şey başına gelirse hangi kampa gireceğinden emin değildi. Ya da başına gelseydi. Muhtemelen bu duyguların hepsine, diye karar verdi bilgisayarını kapatıp kapağını kapatmadan önce. Daha fazla yazı okumaya dayanamıyordu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Sean, Libby'yi düşüncelerinden çekip çıkararak.

"Hayır, henüz değil..." *Beklemek ve seninle yemek istediğimi* eklemek üzereydi ama bunun yerine, "Aç değilim," dedi ve tekrar başka tarafa baktı.

Birden omzunda bir el belirdi. Gerildi. "Sorun nedir, aşkım? Üzgün mü görünüyorsun?"

Libby omuz silkti ve içkisini yudumladı.

Sean onun yanına çömelerek, "Konuş benimle," dedi. "Bir şey mi oldu?"

Libby, adamın vücut yıkama suyunun hafif bir esintisini, tıraş losyonunun izini ve ona sık sık evinde eşlik eden olağan çiftlik kokularını aldı. Eğer gerçekten Drake'lerin evine gittiye *bu iyiye işaret* diye düşündü. *Ama neden bu kadar uzun sürmüştü ve ameliyattan çıkmasıyla onu araması arasında ne yapmıştı?*

"Bir sorun yok," dedi sonunda ona bakarak. Çok sessiz, çok karamsar olursa, asla cevap alamayacaktı. Fran'in ne dediğini hatırladı - *normal davran*.

Libby ayağa kalktı, Sean onu kucaklamak için uzandığında yanından geçip gitti. Lazanyayı tekrar ısıtmak için fırını açtı ve buzdolabından biraz marul aldı. Hızlı bir yeşil salata yapmak dikkatini dağıtacaktı.

Sean tekrar masaya oturarak, "Beni kandırabilirdin," dedi. Libby başını kaldırıp baktığında, Sean'ın elinde telefonu olduğunu ve içkisini yudumlarken bir şeyler karıştırdığını gördü. Sean'ın sosyal medyadan hoşlanmadığını ve mesajlaşmayı da pek sevmediğini biliyordu. Veterinerler ara sıra muayenehanenin Facebook sayfasına ilginç vakalar ya da moral verici hikâyelerin yanı sıra evcil hayvan refahı ve bakımıyla ilgili farklı konular hakkında paylaşımlarda bulunuyorlardı. Ancak Sean'ın Facebook'a olan ilgisi bu kadarla sınırlı kalmıştı. Onun bildiği kadarıyla.

"Drake'lerin evinde her şey yolunda mı? Libby başını kaldırarak sordu. Telefonundaki her neyse onunla meşguldü, yüzünde küçük bir gülümsemenin titreşimi vardı. Cevap vermedi. Libby marulu gerekenden daha güçlü bir şekilde parçaladı.

"Pardon - ne, aşkım?" dedi, telefonunu yüzü yukarı bakacak şekilde masaya koydu. Ama sonra fikrini değiştirdi ve cebine attı.

"Drakes'te nasıl gittiğini sordum. Çağrı. Hatırladın mı? Sıkı bir gülümsemeye engel olamadı.

"Kurtarılmış bir kısrakta laminit. Kötü durumdaydı. Düşündüğümünden daha uzun sürdü.

"Oh. Anlıyorum.

"Nalbantın gelmesini beklemek zorunda kaldım ve o da gecikti. Tahta bir takunya takmadan gitmem mümkün değildi.

"TAMAM.

"Sonra Sally Drake bana bir fincan çay yaptı ve yaptığı pastayı denemem için ısrar etti ve..." Sean, Libby'nin yüzünü görünce sözlerini yarıda kesti. Marul doğramayı bırakmış, bıçağı tahtanın üzerinde tutmuş, ucu ona doğru bakıyordu. "Libby, Tanrı aşkına,

Bana sorunun ne olduğunu söyle. Bir şeye üzülyyorsun ve bu hoşuma gitmiyor. Belki yardım edebilirim.'

Sean ayağa kalktı ve karısının yanına giderek elindeki bıçağı aldı ve güçlü kollarını karısına doladı. İri bir adamdı - uzun boylu ve yapılıydı ama fazla kilolu değildi. Cüssesi her odada dikkat çekerken, rahat tavırları insanları sık sık kendisine çekerken, Libby şimdi onun başka kimleri cezbedtiğini merak ediyordu.

Boynunu öptü, dudakları teninde gezinirken saçlarını bir kenara attı. Gözlerini kapadı, arkasını dönüp onu tekrar öpmek istemekle onu itmek arasında kaldı.

"Sean..." dedi, vücudunun gergin olduğunu, normalde olduğu gibi onun şeklinin içinde erimediğini biliyordu.

Durdu, onu hala belinden tutuyor, kokusunu içine çekiyordu. "Ne var, aşkım?"

'Dün sabah bir şey oldu. Bir şey... rahatsız edici.'

Libby nefesini tuttu ve o anda sessiz kalmayı diledi. Sean daha ne hakkında konuştuğunu bile soramadan Libby onun kucağından sıyrıldı ve raftan bir sürü yemek kitabından birini indirdi. Sayfaları çevirdi, kitap notu sıkıştırdığı yerde açık kaldı. Kitabı çıkardı, tezgâhın üzerine koyarken elleri titriyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Adam katlanmış kâğıda bakarken ona baktı, sonra tekrar ona baktı. Sonunda kağıdı alıp açtı ve Libby'nin bulduğu günden beri aklından çıkmayan beş kelimeyi okurken dudağını ısırıldı.

"Bu da ne...?" dedi onu ters çevirerek. Göğsü şişti, omuzları abartılı bir omuz silkmeyeyle yukarı kalktı. "Bu çok saçma," dedi sakince, güven verici bir şekilde. Sonra güldü ve notu küçümseyerek tezgâha geri fırlattı. "Bu yüzden mi bu kadar... tuhaf davranıyorsun? Sean cin şişesinin tıpasını çıkardı ve bardağına biraz daha doldurdu. "Tanrı aşkına, Libby," diye ekledi kadın hiçbir şey söylemeyince.

"Peki, onun yerine *benim* adım yazsaydı ne hissederdin?" diye cevapladı gözyaşlarını tutamayarak. Salataya döndü, yaprakları cam bir kâseye attı ve biraz tere ekledi.

"Nereden geldi bu?" diye sordu Sean, bir kez daha küçümseyici bir bakış fırlatarak.

"Dün sabah Alice'i annene götürürken arabamın ön cam sileceğinin altına sıkışmış halde buldum.

"Dün sabah mı?" dedi düşünceli bir ifadeyle, ön pencereden dışarı bakarak. Bir an durakladı. "Çocuklar, büyük ihtimalle," dedi gözlerini devirerek ve çöp kutusunun yanına gidip atmak için kapağını kaldırdı.

"Hayır," dedi Libby, elinden kaparak. "Yapma. Her ikisi de kâğıdı tutarken gözleri kilitlendi, üzücü kelimeler parmaklarının arasında duruyordu. Sean kâğıt yırtılmadan önce bıraktı, sonra Libby onu arka cebine koydu. "Doğru mu?" dedi, hâlâ ona bakıyordu, yüzü donuktu. Onun tepkisini görmek, gözlerindeki her titreşimi, her bilinçsiz hareketi okumak, her gergin seğirmeyi ölçmek istiyordu. Burnuna dokundu mu? Parmaklarını saçlarında gezdirdi mi? Başka tarafa mı baktı yoksa her şeyi anında inkâr mı etti?

Sean Libby'nin bakışlarını tuttu, gözleri onu içine çekti. Yüzünde acı, şefkat ve karısını rahatlatmak için duyduğu derin ihtiyacın bir karışımı vardı. "Ah, *aşkım*," dedi, onu tekrar kendine çekerek, direncini kırdı. "Buna cevap vermeme gerek var mı?

"Evet. Evet, biliyorsun," diye yanıtladı Libby, sesinin bu kadar soğuk çıkmasından, onunla gerçekten yüzleşmekten nefret ediyordu. Ama elinden bir şey gelmiyordu.

Sean onun gözlerinin içine baktı, her şeyi makul ve endişeliydi. "Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Bu doğru değil. Sormak zorunda kalmandan hoşlanmasam da, seni anlıyorum," dedi ve kızın alnını usulca öptü. "Aslında, beni sorgulamak zorunda kalman, üzülmen neredeyse *hoşuma* gidiyor.

"Nasıl olur? Libby ilk güvence ve rahatlama dalgasının içinden akıp gittiğini hissederek konuştu.

"Çünkü bu önemsedğin anlamına geliyor," diye ekledi Sean onu kendine çekerek. "Umursamasaydın daha çok endişelenirdim. Ve bu kez ona sarıldığında, Libby vücudunun onun şekliyle birleşmesine izin verdi.

ALTI

ŞİMDİ

Dedektif Müfettiş Doug Jones vitesleri düşürerek arabayı yavaşlatır. Şehir merkezinin hemen güneyindeki bir kavşaktan sola, dar bir ara yola dönüyor ve polis karakolunun önündeki daha geniş bir yola çıkıyor. Bu bölgeye aşina değilim - gerçi buraya gelirken Sean ve benim birçok mutlu Pazar gününü geçirdiğimiz, en sevdiğimiz Fransız lokantasında tembel bir yemekten önce şirin butiklere, antikacılara ve ikinci el kitapçılara göz attığımız birkaç yerden geçtik. Alice doğduğundan beri elbette hala bazen şehri ziyaret ediyoruz, ancak görevimiz çok farklı - genellikle kızımızı eğlendirmeye odaklanıyor, parklar, oyuncak dükkanları ve umumi tuvaletler arasında atlıyoruz.

Pencereden dışarı, polis binasına bakıyorum - yumuşak, kum rengi taştan yapılmış dış cephe, görünüşte sade ama bir şekilde teslimiyetçi bir bilgelikle dolu, sanki bina yıllar boyunca her şeyi görmüş gibi, her an bir iç çekecekmiş gibi görünüyor, karşısındaki büyük binaya bakarken birçok pencere gözünden herhangi birini bıkkınlıkla yuvarlıyor. Polis karakolunun karşısındaki revakta yer alan 'Crown Court' yazısını gördüğümde kalbim güm güm atıyor, bizi bir yeraltı bölgesine götüren rampadan yavaşça aşağı inip karanlıkta kaybolurken onu görebilmek için boynumu zorluyorum. Gözlerim alıştığında güvenli bir park alanında olduğumuzu görüyorum.

Araba bir kapının yanına yanaştı ve dedektif motoru durdurdu. İniyor ve ceketini omuzlarına atarak arabanın benim olduğum tarafına geliyor. Ancak yolumu kapattığında kadın memur da inip ona katılıyor ve ben vücudumu araçtan dışarı çıkarırken her ikisi de yanımda duruyor. Bacaklarım jöle gibi, ağırlığımı zar zor taşıyabiliyorum.

Dedektif, kelepçeli bileklerimi hafifçe tutarak, 'Başına dikkat et,' dedi.

"Kocamı arayabilecek miyim? Ağır çelik bir kapıdan geçirilirken soruyorum. Sesim benim gibi çıkmıyor. Titriyor ve yaklaşık bir oktav daha yüksek - üç hafta önceki mutlu, memnun kadına hiç benzemiyor. İçeride bekleyen birkaç memur daha var, sanki bir kick boksçunun getirilmesini bekliyorlarmış gibi etrafımı sarıyorlar, Crocs giyen ve önünde yemek lekeleri olan eski bir sweatshirt giyen Great Lyne'li sekiz buçuk taş bir annenin değil.

Kim olduğundan emin olmasam da biri, "Gözaltı çavuşu bu işi halledecek," diyor. Bir dizi beyaz koridor boyunca götürülürken başımın döndüğünü hissediyorum, parlak gri muşamba zemin sanki su üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiriyor, biz geçerken duvar boyunca uzanan bir tür parıltılı mavi ışıklandırma var. Bir peri mağarasında olabilirim ya da... ya da... cehenneme gidiyor olabilirim. Bu daha olası görünüyor. Korku ve stresten tüm vücudum ağrıyor.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

"Çavuş müsait olana kadar burada, nezarethanede beklemeniz gerekecek," diyor kadın subay, koridora açılan pek çok kapıdan biri olan kapıda durarak.

Hücre, diye düşünüyorum, ötesindeki küçük, boş odaya bakarken. Evet. Aynı cehennem gibi.

İçeri girdiğimde hissizleştiğimi hissediyorum. Memurun yüzü donuk, yanından geçerken bile, hücrenin ortasında durup bir tür kadın bağlantısı ararken, kendimi topraklamaya çalışırken gözlerimle ona yalvarıyorum. *Çocuğunuz var mı? Sormak istiyorum. Belki Alice gibi bir kızı vardır?* Onun dışında

Üniformalı, kreşteki herhangi bir anne olabilir, belki de parkta sohbet ettiğim biri. Gözlerim ona yalvarıyor, bir dayanışma kıvılcımını ateşlemeye çalışıyor - kadın kadına - kesinlikle yanlış yaptıklarını biliyor olmalılar. *Korkunç, korkunç yanlış.*

Ama ifadesi boş kalıyor.

Endişeyle etrafıma bakıp yeni çevremi inceliyorum. Chestnut Cottage'daki küçük kutu yatak odasıyla hemen hemen aynı büyüklükte, ancak sade dokunuşlardan hiçbiri yok - bit pazarından aldığım küçük masa, zımparalanmış ve cilalanmadan önce beyaz tebeşir boyayla kaplanmış. Yerel kırların suluboya resimleri, geniş meşe tahtaları kısmen kaplayan el dokuması kilim, kapı lentosunun bir taraftan aşağıya doğru eğilmesi, orta kısmının eski tahta kurdu nedeniyle budaklı olması. Hayır, burası Chestnut Cottage'a hiç benzemiyor. Hatta tam zıttı. Bir duvarda alçak, tek kişilik bir ranza, üstünde parlak mavi plastik bir şilte, bir ucunda katlanmış gri bir battaniye ve köşeye yerleştirilmiş paslanmaz çelik bir klozet ve yanında yerleşik bir el yıkama ve kurutma makinesi dışında başka bir şey yok. Duvarlar gördüğüm tüm beyazlardan daha parlak bir beyaza boyanmış - ranzanın etrafında kirli el izleri var - ve tavan normalden daha yüksek, muhtemelen kimse kendini asmasın diye. Yukarı bakarken, aşağıda beliren bir CCTV kamerasının siyah dairesini görüyorum. İzliyor. Yargılıyor.

Suçlu mu değil mi?

Sonra yine o sersemlik hissi, yükselen bir mide bulantısıyla birlikte. Her şeyi kabullenemiyorum. Tüm bunların ne anlama geldiğini. Durumumun ciddiyetini. Sean'ın yakında beni eve götürmek ve onlara korkunç bir hata yaptıklarını söylemek için burada olacağını biliyorum. Kollarına düşeceğim ve her zaman yaptığı gibi her şeyi yoluna koyacak. O korkunç geceden beri yaptığı gibi.

Dönüp memurlara bakıyorum.

Sasha Long'u öldürdüğünüz şüphesiyle sizi tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz.

'İsterseniz oturabilirsiniz. Ne kadar bekleyeceğinizi bilmiyorum,' diyor kadın, saatine bakarak.

Başımı sallıyorum, dar ranzaya doğru ilerliyorum ve kendimi geçici olarak üzerine bırakıyorum. Plastik şilteden bir iç çekiş sesi geliyor. Eğer konuşmazsam ne yapabilirler ki? Yapmadığım bir şeyi kabul etmiyorum.

Mikrodalgada pişirilmiş yemek kokusu koridordan geçerek açık kapıdan hücreye doluyor. Memurlar çıkışı engelliyor, dedektif müfettiş çerçeveye yaslanmış, saatine bakıyor, neler olup bittiğini görmek için koridora bakıyor. Diğer memur biraz daha yakında duruyor, sıkılmış görünüyor, kollarını kavuşturmuş, ara sıra bana bakıyor. Aralarında kısa bir şaka yapıyorlar, omuzlarına kelepçelenmiş telsizlerden konuşur gibi neredeyse şifreli konuşuyorlar. Kadın subayın yüzündeki ani gülümseme onu bir an için insan gibi gösteriyor, sanki onun da benim gibi bir hayatı varmış gibi - bir evi, bir ailesi. Gerçi o vardiyasının sonunda kendi ailesini göreceğini biliyor ama ben kendi ailemi bir daha göreceğimden emin olamıyorum. Ağzım çok kuru. Kavrulmuş. Dilim damağıma yapışıyor. Belki de ısırp koparmalıyım. O zaman tek kelime edemem.

"Susadım," diye fısıldadım.

"Size yer ayırtacağız. Sonra su içebilir, açsanız bir şeyler yiyebilirsiniz.

Yeniden ısıtılmış yemek kokusu yine burnuma çarpıyor, içinde et parçaları yüzen bir tür yavan sosu çağırıştırıyor. Mutfağım aklıma geliyor, bu akşam isteksizce yapmayı kabul ettiğim etkinlik için hazırlamak için kendimi zorladığım yemekler. Müşterilerimi nasıl hayal kırıklığına uğratacağımı, neden gelmediğimin yakında nasıl yayılacağını düşündükçe ürperiyorum.

Sean, 'Normale dönmen gerek Lib,' demişti, 'sonsuz kadar böyle devam edemezsin. 'Her şey bir yana, kendini bıraktın. İnsanlar konuşacak. Bölgedeki herkes gibi benim de zor durumda kaldığımı bildiği halde bana karşı sabırsızlanmaya başlamıştı ve haklı olarak hayatlarımızın yeniden yoluna girmesini istiyordu. O da etkilenmişti - *tabii ki* etkilenmişti - ve

İlk birkaç gün o da en az benim kadar şoka girmişti. Bu bizim gözetimimizde oldu. Suçluluk duygusu dayanılmazdı.

Sasha Long'u öldürdüğünüz şüphesiyle sizi tutukluyorum.

O zaman ölmüş olmalı, diye düşünmüştüm *cinayet* kelimesini duyduğumda, sonunda bir ceset bulup bulmadıklarını merak ederek gözlerimi kaçırmıştım. Son bir haftadır güncellemeler çok azdı, sanki arama azaltılmış, terk edilmiş gibiydi. Sanki Sasha hiç var olmamış gibi.

Parmaklarımı burnuma götürürken içimi bir ürperti kaplıyor; daha önce doğradığım sarımsağın kokusunu, belki biberiye ya da kekiğin baş döndürücü telaşını, hatta lavaboyu temizlemek için kullandığım çamaşır suyunu içime çekmeyi umuyorum. Kendime normalliği hatırlatacak herhangi bir şey. Ama tek koklayabildiğim tırnaklarımın altındaki paslı kan kokusu.

DI Jones sonunda kapı aralığından başıyla beni işaret ederek, "Bugün şanslı günün," dedi. "Beni takip et.

Bakışlarını tutarak yavaşça ayağa kalkıyorum. Sendeleyip neredeyse tökezleyerek ranzaya geri döndüğümde, kadın memur koluma girerek beni hücre kapısına doğru yönlendiriyor.

"Adımına dikkat et," diyor ve beni hücreden çıkarıp bir koridora götürüyor, sonunda bir tarafında cam bir bölmeyle kapatılmış bir banko bulunan daha geniş bir alana ulaşıyoruz. Tezgâhın arkasında bir adam duruyor ve biz yaklaşırken bizi izliyor - bakışları acıyor, sanki ben bilmediğim halde başıma gelecekleri biliyormuş gibi.

Dedektif çavuşa neler olduğunu, neden tutuklandığımı ve şimdi ne olacağını kısaca anlatıyor. Sonra masa çavuşu bana neden burada olduğumu, neden tutuklandığımı anlayıp anlamadığımı soruyor ve bana tekrarlıyor.

Hiç anlamadığım halde, ayaklarıma bakarak zar zor da olsa başımı sallıyorum.

Ben yanlış bir şey yapmadım! Tekrar tekrar bağırmak istiyorum ama hiçbir şey söylememeyi seçebileceğimi, sadece sessiz kalabileceğimi hatırlıyorum. I

Sean burada olsaydı ve kelepçelerimin çıkarılışını izleseydi bana ne derdi hayal edin.

O geceyi binlerce kez yaşadık, aşkım... Sadece olduğu gibi anlat...

Kollarımı uzatıyorum, ağrıyan kafatasımı avuçlamadan önce ellerimi döndürüyorum. Öne doğru masanın üzerine düşüyorum, alnım ağır bir şekilde yere çarpıyor ve bir hıçkırık çıkıyor.

"Ayağa kalkın lütfen," diyor biri.

Çabucak, bana söyleneni yapıyorum.

Ceplerinizi boşaltın lütfen. Kemerinizi çıkarın... Son yirmi dört saat içinde hiç alkol aldınız mı? Reçetesiz ilaçların etkisi altında mısınız? Herhangi bir ilaç alıyor musunuz? En yakın akrabanız kim?

Sorular uzayıp gidiyor ve bunlara fazla düşünmeden cevap verebilsem de daha da zorlaşacaklarını biliyorum.

"En yakın akrabanız kim, lütfen?" diye tekrarlıyor gözaltı çavuşu, tezgâha dokunarak.

"Sadece yemek için dışarı çıktık," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşıyor. 'Bu... bu her şeyi daha iyi hale getirmek içindi. Havayı temizlemek için.

Ve birden oraya geri döndüm. Bar restoranında, ateş yanıyor, paylaşmak için sıcak focaccia'yı açarken gülümsemelerimiz aramızda daha da sıcak yanıyor, bir şişe kırmızı şarabın yarısı çoktan bitmiş, gözlerimiz birbirini bırakmıyor, daha sonra kulübeye döndüğümüzde kıyafetlerimizi yırtacağımızı, dünyada kalan tek iki kişiymişiz gibi sevişeceğimizi biliyoruz. Not tamamen unutulmuştu. Bir daha hiç bahsedilmedi ve tek gereken dışarıda bir geceydi.

Ama öyle olmadı. Yakınından bile geçmedi.

"Sean Randell," diyorum sessizce. "Kocam," diye ekliyorum, sanki onları değil de kendimi onun kim olduğuna ikna etmeye çalışıyormuşum gibi.

YEDİ

ÖNCE

Sean, Libby'nin arkasından yaklaşıp ellerini belinden aşağıya ve poposuna doğru gezdirerek, "Muhteşem görünüyorsun," dedi. Ona hafif bir şaplak attı ve boynunu öptü. Libby yatak odasındaki boy aynasından ikisini de izledi ve Sean'ın vücudu Libby'ninkiyle birleşirken elini onun boynuna doladı. Her zaman birbirlerine çok yakışmışlardı.

'Teşekkür ederim, Bay Randell. Siz de hiç fena görünmüyorsunuz. Ona bir öpücük verdi, hazırlanırken açtıkları şarabın tadına baktı. Ama sonra makyajını lekelemek istemediği için durdu. Bu gece için özel bir çaba sarf etmişti, gecenin Sean'ın doğru şeyi yapmasından ibaret olmadığını biliyordu - notla ilgili olarak onun kafasını rahatlatacaktı. Bu aynı zamanda yeniden bir araya gelmeleri ve kendilerine zaman ayırmalarıyla da ilgiliydi. Sean'la bu konuda yüzleştikten beri araları ara sıra gerilmişti ve bunun asıl nedeninin kendisi olduğunu fark etti. Uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğü güvensizlikler yeniden ortaya çıkmıştı. David'i, onun hayatına getirdiği onca kargaşayı düşünmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Sasha ne zaman gelecek? Sean saatine bakarak sordu. Sekiz kişilik masa ayırtmıştı ama önce barda bir kokteyl içeceklerdi. Alice gelmeden önce düzenli olarak yaptıkları bir şeydi bu.

Libby "her an gelebilir" diye cevap vermek üzereydi ki ön kapının çalındığını duydular.

Sean boş bardaklarını alıp bebek bakıcısını içeri almak için aşağıya inerken, "Şeytandan bahsetmişken," dedi.

Libby biraz parfüm sıktı ve parmaklarını uzun koyu renk saç tellerinde gezdirerek saçlarına tekrar hızlıca sprey sıktı. Chipping Norton'daki bir elbise mağazasından aldığı koyu çivit rengi sahte kürklü ceketini aldı ve geçen yıl aldığı ama sadece birkaç kez giydiği diz üstü siyah elbisesinin üzerine geçirdi. Sean'ın onu bu elbisenin içinde sevdiğini biliyordu, elbisenin vücuduna yapışmasını seviyordu - belli etmeyecek şekilde ama altındakileri göstermeye yetecek kadar. Dizlerine kadar uzanan çizmeleri ve boynuna gevşekçe doladığı eşarbyla Libby aşağıya inmeden önce aynaya son bir kez baktı. İyi göründüğünü düşünüyordu, muhtemelen tanıdıkları birkaç kişiyle karşılaşacaklarının bilincindeydi ve dünyaya Sean'ın kadını olduğunu, çekici, arzu edilir, seksi olduğunu göstermek için elinden gelenin en iyisini yapmak istediğinin de farkındaydı. Her ihtimale karşı, eğer varsa, *diğer kadın* onu izliyordu.

Barmaid, garson, başka birinin karısı.

Eğer biri Sean için bir oyun oynuyorsa, bunu öylece kabul edecek değildi. Kendisinin Sean'a, Sean'ın da kendisine ait olduğunu açıkça belirtecekti. Onlar bir takımdı ve aralarına hiçbir şey giremezdi. Aptal bir isimsiz not bile.

Sean birkaç gün önce Libby'yi ahırın mutfağında ağlarken, taze ot demetlerini körü körüne doğrarken bulduğunda ona dışarıda yemek yemeyi önermişti. Onu omuzlarından tutup yüzünü silmişti.

"Hey," dedi usulca. "Endişelenecek bir şey yok, tamam mı? Sonra birlikte özel bir gece geçirmelerini önerdi, sadece ikisinin en sevdiği yerde. Romantik olacağını söyledi. Tam da ihtiyaçları olan şey. Ve bu saçmalığın sonuna kocaman bir nokta koyacak bir şey.

"Bir şey olduğu yok, söz veriyorum," demişti binlerce kez, yüzünü avuçlayarak. "Hayatımdaki tek kadın sensin.

Karşılığında, gözyaşlarından bulanıklaşan gözleriyle ona bakmış, onunkilerin ardında ne olduğunu okumaya çalışmış, gerçeği ve yalanları aramıştı. Ama tek gördüğü sevdiği adamdı. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Biliyorum," diye cevap verdi, koklayarak ve onu öperek. "Biliyorum.

"Selam Sash," dedi Libby oturma odasına indiğinde. 'Nasılsın bakalım? Seni son gördüğümünden beri asırlar geçmiş gibi geliyor. Aslında Sasha'nın köyleri ile Chipping Norton arasındaki büyük evde bir grup bankacıya akşam yemeği vermesine yardım edeli sadece bir hafta olmuştu. Sasha onu bir kez olsun hayal kırıklığına uğratmamış, kibar, dikkatli ve verimli tavırlarıyla müşterilerin beğenisini kazanmış ve Libby için çok değerli olmuştu. Yarı zamanlı iş isteyen diğer yerel kızları ve birkaç erkeği de denemişti ama kimse Sasha kadar sıkı ve yetkin çalışmamıştı. Ve öğrenci olduğu için saat ücreti Libby'ye uygun geliyordu, yine de Sasha'nın müşterilerden gelen bahşişlerden pay almasını sağlıyordu.

"Merhaba," dedi Sasha, tekrar arkasını dönmeden önce koltuktan başını kaldırıp bakarak. "Güzel görünüyorsun. Sırt çantasından birkaç üniversite kitabı çıkarmış, onları odun sobasının önündeki ahşap masanın üzerine yaymıştı bile. Çok büyük bir oturma odası değildi - sadece rahat bir kanep ve bir koltuk, ayrıca küçük bir masa ve şöminenin yanında küçük bir televizyon için yer vardı, ama üçü için mükemmeldi.

Libby sırtarak ve küçük bir dönüş yaparak, "Teşekkürler," diye cevap verdi. 'Çok ihtiyaç duyulan bir randevu gecesi,' diye göz kırparak yarı fısıldadı, Sasha'nın da aynı şekilde davranmasını bekliyordu. Birlikte çalıştıkları zamanlarda, erkek arkadaşlar, kıyafetler ve hatta bir iki kez Sasha'nın tavsiyeye ihtiyacı olduğunda seks gibi konular da dahil olmak üzere sık sık aptalca şakalaşmaktan ve sohbet etmekten keyif alırlardı. Libby, Sasha'yla olan ilişkisinin Alice'le gençken olduğu gibi olmasını umuyordu - anne ve kız arasında dürüst ve açık. Sasha'nın annesinin son zamanlarda bazı sorunlar yaşadığını ve her zaman onun yanında olmadığını biliyordu. Libby burnunu sokmak istemese de, Sasha'nın zaman zaman

Libby, Sasha'nın annesinin durumu hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değildi ve köyde dolaşan dedikoduların kızına ulaşmamış olmasını umuyordu.

Sasha gözlerini Libby'ye dikti. Yüzü bomboştı, 'randevu gecesi' hakkında aptalca bir yorumda bulunmadı, hatta ondan bekleyeceği alaylardan herhangi birini bile yapmadı. Sasha sadece on yedi, neredeyse on sekiz yaşında olabilirdi ama iş konuşmaya geldiğinde kırkına merdiven dayamıştı.

"Sash?

"Harika," diye cevap verdi sessizce, sırt çantasından kalem kutusunu çıkararak. Libby durakladı ve evde işlerin daha da gerginleşip gerginleşmediğini merak etti.

Sasha'nın biraz solgun, neredeyse yorgun görüldüğünü düşündü ve Alice'e bakarken uyuyakalmayacağını umdu. Kızı son zamanlarda su ya da süt istemek ya da sadece ilgi görmek için aşağıya inmeye meyilliydi ve Sasha'nın orada olduğunu bilirse kalkma olasılığı daha yüksekti. Alice onun için bir abla gibiydi ve Marion müsait olmadığında Sasha'nın gelmesine bayılıyordu.

Sasha matematik ders kitabını açıp boşluğa bakarken kalemi dişlerine vurdu.

"Yapacak çok üniversite işi var mı? Libby sordu. Mühendis olmak için üniversiteye gitmek istediğini biliyordu.

Sasha kitabına bakarak, "Evet," diye cevap verdi.

"Sash," diye devam etti Libby, kanepenin koluna oturarak. Bir elini kızın sırtına koydu. "Her şey yolunda mı? Biraz...' Libby bunu nasıl tarif edeceğinden emin değildi, sadece bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti.

Sasha yavaşça döndü ve Libby'ye baktı, kaşları çatılmıştı. Tam bir şey söyleyecekti ki dışarıdan bir araba sesi duyuldu. Ağzını kapattı.

"Taksi gelecek," dedi Libby. "*Sean?*" diye seslendi mutfığa doğru. "Taksi geldi, acele et. Sean arabayı sürmeyi teklif etmişti - Land

Rover artık garajdan dönmüştü ama Libby ikisinin de dinlenip bir şişe şarabı paylaşmaları konusunda ısrar etmişti.

Cevap vermedi. Adamın içeride olduğunu biliyordu. Sanki arka taraftan gelmiş ve şimdi buzdolabında bir şeyler yapıyormuş gibi takırtılarını duyabiliyordu. Adam kapıyı kapatırken şişe tıkırtılarını duydu. Adam mutfaktan oturma odasına girdiğinde Libby tam tekrar seslenmek üzereydi.

'Taksi geldi canım,' dedi.

"Her şey hazır mı? Sean cevap verdi, ceketini giymiş, ev anahtarlarını eline almıştı. Cebini yokladı, telefonunu çıkardı, kontrol etti ve tekrar cebine soktu. Sonra ceketinin iç cebinden bir miktar para çıkardı. "Bunu çantana koy, olur mu aşkım?"

"Evet, evet hazırım," diye cevap verdi Libby, ayağa kalktı ve mecbur kalmadıkça gözlerini Sasha'dan ayırmadı. Sean'dan parayı aldı ve güvenli bir yere koydu. "Herhangi bir sorun olursa beni ara," dedi Libby, Sasha'nın omzunu hafifçe okşayarak. 'Buzdolabına senin için biraz yiyecek bıraktım. Etiketli plastik kabın içinde.

Sasha başını salladı ve onların gidişini izledi, Libby Sean'ın kapıyı arkasından kapatmadan önce omzunun üzerinden ona nasıl son bir kez baktığını fark etti.

SEKİZ

"Burayı ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum," dedi Sean, taksi şoförüne ödeme yapıp Old Fox'a girerlerken yüzü gülümsemeye başlamıştı. Chalwell, Great Lyne'den sadece birkaç mil uzaktaydı ama bir gece dışarıda yürümek için çok uzaktı, özellikle de topuklu botlarla. Libby, Sean'ın az önce söylediklerini düşünürken, "Evet," diye düşündü. *Benim için yürümek için çok uzaktı ama onun için öyle olmadığı açıktı.* Sean'ın son zamanlarda birkaç bira içmek için arkadaşlarıyla buluştuktan sonra birden fazla kez tökezleyerek tarlalardan geri döndüğünü biliyordu. Bu çok sık yaptığı bir şey değildi ve Libby de buna aldırımıyordu ama az önce söylediklerinde bir tuhaflık vardı.

"Daha geçen hafta buradasın sanıyordum?" dedi, bara giderken alçak kirişe vurarak Sean'a başını eğmesini hatırlattı. "Burayı sevdiğini unutmak için yeterli bir zaman değil, değil mi? Tereddüt etti, Sean bara yaklaşırken onu izledi, aniden başının döndüğünü hissetti, bunun yanan odun ateşinin sıcaklığından mı yoksa binanın dokusuna sinmiş gibi görünen sıcak, bira kokusundan mı kaynaklandığından emin değildi. Genelde bu kokunun rahatlatıcı bir yanı olsa da, bu gece sanki son birkaç yıldır sevmeye başladığı yerel her şeyin (ve herkesin) tanıdık kokusundan ziyade, parçası olmadığı bir şeyin kokusuymuş gibi, bu kokudan neredeyse tiksindiğini hissetti.

Sean bara dönerek, "Daha geçen hafta mıydı?" diye sordu. Belli ki bir cevap beklemiyordu ama Libby yine de ona bir cevap verdi.

"Evet, evet öyleydi," dedi ama adam duymamış gibi yaptı. Bunun yerine ona bir kokteyl menüsü uzattı ve kendisi için bir bardak Hooky sipariş etti. Old Fox olabildiğince tipik bir Cotswolds pub'ı olsa da - alçak, kısmen sazdan, kısmen kiremitten çatısı, kirişli tavanları ve açık ateşi olan yumuşak zencefil taşından bir bina - sahibi turistler de dahil olmak üzere herkese hitap etmeyi seviyordu ve düzenli olarak tapas geceleri, kokteyl akşamları, canlı müzik, yazın barbeküler düzenliyor ve hatta köy kilisesinde bir tören varsa ara sıra düğün resepsiyonuna ev sahipliği yapıyordu.

"Benim için bir kadeh beyaz şarap lütfen Mick," dedi Libby ev sahibine, menüyü barın üzerine bırakarak. Birden kendini kokteyl havasında hissetmemeye başladı.

"Emin misin? Sean bara yaslanarak, "Emin misin?" diye sordu. Libby başını sallayınca kaşlarını çatı. Gidip ateşin yakınındaki küçük bir masaya oturdular, içkilerini yudumlarken ateşin sıcaklığı Libby'nin yüzünün bir tarafını ısıtıyordu. Libby etrafına bakındı, birkaç masa ötede tanıdıkları bir çifte el salladı ve Great Lyne'den tanıdığı bir çiftçiye 'merhaba' dedi. Etrafta birkaç tanıdık yüz daha vardı, başka bir çiftten bir adam Sean'ın sırtını sıvazladı ve ilgilendiği bir hayvan davası hakkında birkaç kelime konuştu.

Tekrar yalnız kaldıklarında Libby, "Pekala," dedi. "Bu güzel, değil mi? Sözlerinin bu şekilde çıkmasını istememişti; taburesinde dik oturup bacak bacak üstüne atarken sesi daha da gerginleşmişti. Şarabını yudumlarken, havaya girmek için belki de menüdeki eğlenceli isimli kokteyllerden birini seçmesi *gerektiğini* düşündü. Ama Old Fox'taki favorisi Cotswolds Cosmo bile şu anda onu cezbetmiyordu. Kontrol altında tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen, notu aldığından beri ruh hali inişli çıkışlıydı.

"Mükemmel," diye yanıtladı Sean sıcak bir şekilde, elini uzatıp kızın elini tutarken gözleri kısılmıştı. O da Sean'ın parmaklarını sıktı. "Sasha'yla her şey yolunda mı?" diye sordu, yanlarından geçip tuvaletlere doğru giderken garajda çalışan delikanlıyı başıyla selamlayarak.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Libby. 'Yine de biraz... Bilmiyorum, keyifsiz görünüyordu. Biraz sessiz ve düşünceli. Fark ettiniz mi?'

Sean bir yudum bile almamış olmasına rağmen yutkundu. "Özellikle değil.

Sınavları mı yaklaşıyor?"

"Bildiğim kadarıyla gelecek yıla kadar değil," dedi Libby, taburesini ateşten uzaklaştırıp Sean'a yaklaşıp. Sean gülümseyerek Libby'nin elini büyük avucunun içinde sıkıca kavradı.

"Genç kızların nasıl olduğunu bilirsin, değil mi?" diye cevap verdi.

"Evet," dedi ona gülümseyerek. "Seviyorum. Yine de adamın burnuna dokunmak için elini nasıl çekip durduğunu fark etmekten kendini alamadı. Ve gözleri onunkiler dışında her yerdeydi.

"İyi misin, dostum? Sean, Libby'nin hayal meyal tanıdığı biri yanlarındaki pencere kenarına otururken, "Tamam dostum," dedi. Karısı da onlara katıldı ve eğilerek Sean'ın yanaklarına birer öpücük kondurdu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Seany," dedi, parlak kırmızı dudakları Sean'a geniş bir gülümseme yayarak. Hızlıca Libby'ye baktı, o da gülümseyip merhaba demek üzereydi ama kadın tekrar Sean'a döndü. 'Geçen hafta seni özledim, biliyorsun. Takım sensiz aynı değildi. Bir dahaki sefere o hızlı zekana ihtiyacım var, tamam mı?

Seany.

Libby, Sean'a doğru eğilen kadının dekolte bluzu sütyenini ortaya çıkardığında içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Omuzlarının gerildiğini hissetti ve kadının kocasıyla mahrem bir an yaşadığını düşündüğü şeyi sona erdirecek esprili bir şey söylemeye çalıştı.

"Zavallı adamı rahat bırak, olur mu Di?" diye seslendi yanındaki adam pencere kenarından, Libby'yi zahmetten kurtarmak için. Adam gözlerini devirdi ve

Sean'a sırtıttı. "Onu hiçbir yere götüremem, değil mi?" diye şaka yaptı.

Libby zoraki bir kahkaha attı, kadının gözlerini tekrar yakaladı ve bu bakışa küçük bir gülümseme eşlik etti. Libby neredeyse acıyarak, diye düşündü.

"Yabancılık çekme, Seany," dedi kadın, kocasına katılmadan önce Sean'ın omzunu sıkarak.

Libby bir süre Sean'a baktı, normalde böyle bir karşılaşmaya eşlik etmesi gereken gülümsemenin titreşimini bile hissetmiyordu. Bir zamanlar komik olabilirdi, ama nattan sonra kendini hasta hissetmeye başlamıştı. Öne doğru eğildi ve başparmağıyla Sean'ın yanaklarını sildi.

"Ruj," dedi sessizce, başparmağını kâğıt peçeteyle temizlerken. Bardağını tutarken elinin nasıl titrediğini fark ederek içkisini yudumladı. *Geceyi mahvetme*, dedi kendi kendine. *Her şeyi yoluna koymaya çalışıyor. Notta gerçeklik payı varsa neden beni dışarı çıkarma zahmetine girsin ki?* Bu son düşünce Libby'nin aklına daha yeni gelmişti ama Sean'ın ona gününü anlatışını dinledikçe bunun doğru olduğunu anladı. Karısına yatırım yapmayan, ilgisini kaybetmiş bir adam onu güvende hissettirmek ve arzulamak için can atmaz mıydı? Eğer durum tam tersi olsaydı, o da kesinlikle aynı şeyi yapardı.

Sean daha önce gerçekleştirdiği bir ameliyat hakkında ayrıntılara girerken, Libby sonunda rahatladığını hissetti. Belki şaraptan, belki ateşin sıcaklığından ve alçak kırıltılı barın karşısından el sallayıp gülümseyen tanıdık yüzlerden, belki de sadece kocasının huzurunda olmaktan kaynaklanıyordu. Her iki durumda da, notu unutmaya ve derinden sevdiği adama konsantre olmaya karar verdi - onu da aynı şekilde sevdiğini bildiği adama.

"Masanız hazır," dedi beyaz gömlekli ve kısa siyah etekli genç garson, yanlarına yaklaşarak. Libby ona hızlıca yukarıdan aşağıya bakmaktan kendini alamadı. On altı yaşından fazla değildi, Sasha'dan biraz daha gençti. Siyah taytında bir yırtık vardı ve sürekli kıvrılmaya çalışıyordu.

Yapışkan kısa eteğini örtmek için aşağı indirdi, ama tekrar yukarı çıkmaya devam etti. "İçeceklerinizi taşıyayım mı?" diye ekledi.

Sean kendisinin ve Libby'nin paltolarını toplayarak, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Kızın uzaklaşmasını ve barın arka tarafındaki restorana giden yolu göstermesini izledi. Libby elinden geldiğince gizlice Sean'ın bakışlarının nereye düştüğünü takip etti ve güzel olmasına ve bira içmek için gelen birkaç gencin bakışlarını üzerine çekmesine rağmen bakışlar kesinlikle kızın bacaklarında değildi.

Masaya oturduklarında Libby, "Bu çok güzel," dedi. "Açlıktan ölüyorum.

Sean ayağını Libby'nin bacağına sürterek, "Ben de," dedi. 'Bunu yapmak için zaman bulduğumuza çok memnunum.

"Son zamanlarda hep işle uğraşıyorsun, değil mi?

Sean başını sallayarak onayladı. "Bu işte yaptıklarınla gurur duyuyorum," dedi garsondan bir menü alarak. "Ama kendini tüketmeni istemiyorum.

"Ben iyiyim," dedi Libby, ancak son zamanlarda üstlendiği ekstra işleri düşününce kalbinin biraz sıkıştığını hissetti. "Yine de Alice için endişeleniyorum ve onunla yeterince vakit geçirip geçirmediğimi merak ediyorum.

"Annemlerde olmayı seviyor, bunu biliyorsun. Ama ben daha çok senin için endişeleniyorum. Neden Sasha'nın hafta sonları daha fazla saat çalışıp çalışamayacağına bakmıyorsun, sen kendine biraz zaman ayırırken mutfakta biraz eşek işi yapabilir misin? Ona göz kulak olmak için buralarda olacağım.

Libby bunu düşündü. 'Sanırım bu da bir olasılık. Her neyse, son zamanlarda fazladan mesai yaptığın için konuşabilirsin. Ayağıyla onu şakacı bir şekilde dürttü.

Bu doğrudu. Sean son birkaç aydır sık sık nöbete kalıyordu ve fazladan klinik vardiyalarını da üstlenmesi istenmişti. Gerçi son zamanlarda birkaç kıdemsiz veterinerin gelip gitmesi onun suçu değildi ve bir başka ortağın da bir ameliyattan sonra iyileşmeye başlamasıyla herkes güverteye çıkmıştı. *Ve*

Kadın, diye düşündü Libby, muayenehanenin tamamen erkeklerden oluşan bir ortam olmadığını biliyordu. Kalbi tekrar çarpmaya başladı.

Sean şarap menüsünü inceledi ve Libby'nin sevdiğini bildiği bir şişe Rioja, ayrıca ne yiyeceklerine karar verirken paylaşmak için biraz focaccia ve zeytin sipariş etti. Birkaç dakika sonra biberiye ve sarımsak karışımı ekmeği mideye indiriyor ve erik şarabını yudumluyorlardı. Libby damarlarında sıcak bir ışıltının dolaştığını hissetti.

"Bunu önerdiğine çok sevindim," dedi parmağını yalayarak. "Biliyorsun, her şeyden sonra..." Tereddüt etti, kelimeyi söylemek bile istemiyordu.

'Endişelenecek bir şey yok, biliyorsun, Lib,' diye yanıtladı Sean. "Seni seviyorum. Ve bil diye söylüyorum, bu gece suçluluğumu örtbas etmeye çalışmıyorum. Öyle bir şey yok. Sadece güzel karımla vakit geçirmek istedim. O yüzden sen-bilirsin-şeyden bahsetmeyelim.

Sonra ikisi de gülüştüler, Libby konuyu değiştirdi ve Alice'in oyun grubunda anlattığı bir 'sen-bilirsin-şey' hikayesini anlattı, dedi Libby şarabını püskürtmemeye çalışarak. "Bayan Ludlow, Alice'in "uygunsuz kelime dağarcığı" hakkında beni bilgilendirmenin onun görevi olduğunu söyledi. Libby ağzını kapattı, yemeğini püskürtmemeye çalışıyordu. "Alice'in bir örtmece yerine doğru terim olan penisi kullanacağından emin olduğumu söylediğimde yüzünü görmeliydiniz. Libby kahkahalarla ürperdi ve dudağını ısırdı. "Ama merak etme, onu bunun tamamen masum olduğuna, senin bir veteriner olduğuna ve Alice'in hayvanların anatomisi hakkında sorular sorduğuna ikna ettim.

Sonraki on dakika boyunca ikili gülüştü ve sohbet etti, bir hikâye ya da anekdot diğerine yol açtı. Elleri masanın üzerinde birleşti ve sanki yıllardır doğru dürüst konuşmamışlar gibi görünüyordu. Garson gelip siparişlerini aldı - başlangıç olarak paylaşacakları bir deniz ürünleri tabağı, ardından Sean için kerevizli kuzu incik ve Libby için mantar ve trüflü risotto - ve sonra sohbetleri yeniden başladı, rezervasyon yaptırmaktan

tatili, Noel planları ve Sean'ın Libby'nin All Things Nice'i nasıl tanıtılabileceğine dair fikirler sunması.

'Bence kesinlikle Sasha'dan daha fazla mesai istemelisin. Fazladan paraya ihtiyacı olabilir," dedi Sean, bir ıstakoz pençesini açarak. Sarımsak sosuna batırdı ve serçe parmağı kadar beyaz eti ağzına attı.

"Sence evi kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmalı mıyım?

Sean omuz silkti, başını salladı. "Gerek yok. Bir sorun olursa bizi arar.

"Daha önce biraz sessiz görünüyordu. Libby çantasından telefonunu çıkardı. "Ve burada telefon çekmiyor.

"Sesli mesaj eninde sonunda geliyor," diye yanıtladı Sean. 'Her neyse, Wi-Fi bağlantım var, yani bana her zaman WhatsApp'tan ulaşabilir. O aptal değil.

Libby durakladı. "Numaranın onda olduğunu fark etmemiştim. Telefonunu masaya bıraktı ve deniz ürünleri tabağından bir karides alıp açtı. "Bu iyi," diye ekledi, gerçekten de Sasha'nın aptal olmadığını biliyordu. Aslında hiç de öyle değildi. Kızda yaşının ötesinde bir şeyler vardı, akşam yemeği müşterileriyle müdahaleci olmadan kendinden emin bir şekilde ilgileniyordu. Ve geçmişte Libby'nin birkaç mutfak kazasından kurtulmasına yardım ettiği için sağduyulu biriydi.

"Sen miydin ben mi?" dedi birkaç dakika sonra, telefonunu çevirmeden önce parmaklarını silerek. Bir vızıltı duymuş, masanın üzerinden bileğindeki titreşimi hissetmişti. Ama ekranında hiçbir bildirim yoktu.

Sean onun elini sıkarak, "Rahatla," dedi. Telefonunu kısa bir süre kontrol etti, gözleri bir iki saniye ekranda kaldıktan sonra üst cebine koydu. "Çok fazla endişeleniyorsun.

"Haklısın," diye kabul etti Libby, gecenin tadını çıkarmaya kararlıydı. Tekrar yalnız başlarına dışarı çıkabilmeleri için birkaç ay daha geçmesi gerekebilirdi.

Libby ancak Sean'ın telefonunda beşinci uyarı olması gereken şeyi gördüğünde - gömleğinin pamuklu kumaşından açıkça görülebilen ışıklı ekranı - kendini daha fazla tutamadı.

"Kız arkadaşının mesajlarına cevap verecek misin, vermeyecek misin?" dedi ve Sean'ın yüzündeki ifadeyi görünce anında pişman oldu. "Tanrım, ben... ben *çok* üzgünüm," dedi masaya bakarak. Şaraptan bir yudum daha aldı -şimdi üçüncü kadehini içiyordu- kalanını bir dikişte bitirdi. İkisi için de biraz daha doldurdu. 'Sadece telefonunun çaldığını ve kontrol etmediğini görebiliyorum. Ya Sasha'ysa?

"Libby..." dedi Sean, cebinden telefonunu çıkarırken. Ekrana bir göz attı, birkaç kez karıştırdıktan sonra sandalyenin arkasındaki ceketinin cebine koydu. Birkaç derin nefes alırken çenesi gerildi ve parmakları düğümlendi, gözleri Libby'ye panik gibi görünen bir ifadeyle doldu. "Bu işin peşini bırakır mısın, tamam mı? Buna katlanabilirim çünkü seni seviyorum ama yaptığım her şeyi takıntı haline getirerek kendine kötülük ediyorsun. Bunu görebiliyorum... ve hepsinin o lanet not yüzünden olduğunu biliyorum.

Libby sessiz kaldı ve tırnaklarını masanın altındaki avuçlarına geçirdi. Her zaman *böyle bir* kadın olmayacağına yemin etmişti - güvensiz, muhtaç, güvensiz.

"Hayatımdaki tek kadının sen ve Alice olduğuna inanır mısın lütfen, tamam mı? Daha sonra Alice'in iki elini de tuttu ve parmaklarını sıkarak alyansını ve nişan yüzüğünü karıştırdı. Sol elini ağzına götürdü ve onları öptü. "Bunları sana vermemin bir nedeni var, tamam mı?" "Tamam," dedi

Libby, kendini on santim kadar uzun hissederek. 'Ve her neyse, *şu var* Hayatında başka bir kadın var.' Gülümsemesini bastırdı.

"Kim?" dedi Sean, büyük bir karides soyarken.

"Annen, tabii ki," diye cevap verdi gülerek, sadece Sean'ın karidesi dudaklarının arasında patlatmasıyla boğuklaştı.

DOKUZ

On dakika sonra Sean'ın telefonu çaldı.

Libby ona baktı, bir çatal dolusu risotto ağzının yarısına kadar gelmişti. Sean da ona bakıyordu, mavi gözleri buz grisine dönmüş gibiydi ve yanaklarından renk akıyordu.

Birkaç dakika sonra telefonun sesi kesildi.

"Kimdi o? Libby çatalını bir takırtıyla tabağa bıraktı. Çatal tabaktan sekerek yere düştü. Çatalını orada bırakıp elbisesine dökülen pirinci temizledi.

Sean hiçbir şey söylemedi.

"Hadi, onu geri ara, olur mu? Hatta bana telefonunu ver, *ben* de o her kimse onu arayayım. Buna ne dersin? Libby çatalı almak için yarı ayağa kalktı ama garson önce davranıp çatalı temiz bir çatalla değiştirdi. Libby onu görmezden geldi. 'Aslında, neden onu akşam yemeğinde bize katılmaya davet etmiyorsun? Zaten bu gece dikkatinizin çoğunu o çektiğine göre burada da olabilir. Başını eğdi ve kısa bir süre elleriyle yüzünü kapattı, notun kendisine ve *onlara* yaptıklarından nefret ediyordu. Ama nasıl hissettiğine engel olamıyordu.

"Libby, dur..." Sean'ın sesi öfke ve üzüntünün doruklarındaydı - karısının olay çıkarmasına kızmış, sesini yükseltirken

alçak, diğer lokantacılar onlara doğru bakıyordu; ve iş bu noktaya geldiği için üzgündü - birlikte geçirdikleri romantik akşam Libby'nin kıskançlığı yüzünden mahvolmuştu.

"*Sen* durduğunda ben de duracağım," dedi ve kendisine bakan, bazılarını tanıdığı insanlara bakarken kısa bir fısıltıya dönüştü. Yemek odasının diğer tarafında oturan müşterilerinden biri bile vardı ama onun duyduğunu sanmıyordu.

Sean peçetesini katlayıp masanın üzerine koyarak, "Ben beylere gidiyorum," dedi. Ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken Libby onun elindeki titremeyi fark etmekten kendini alamadı. "Belki ben döndüğümde sakinleşmiş olursun.

Hiçbir şey söylemedi ve adamın tuvalete doğru gidişini izledi. "Tanrım," dedi nefesinin altından, başını tekrar öne eğerek. Bir bardak daha doldurmadan önce şaraptan birkaç büyük yudum daha aldı. İkinci şişenin yarısını çoktan bitirmişlerdi. Böyle kendini kaybederek ne düşünüyordu acaba?

Sean'ın dönmesini beklerken masanın altında tırnaklarıyla oynadı, David'le ayrıldığından beri unuttuğunu sandığı bir yanını görmekten nefret ediyordu - onu içine çeken, yalanları ve hileleriyle kelimenin tam anlamıyla delirdiğine inandıran adam. Şu anda hissettiklerinin, eski duygularının yeniden su yüzüne çıkmasından ziyade, tamamen notun neden olduğu, kocasına ne kadar taptığının bir ürünü olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı.

Ama notun bir anlamı vardı. Not *gerçektir*. Ve birisi onu yazıp arabasına bırakma zahmetine katlanmıştı. Bunun peşini nasıl bırakabilirdi? Bu konuda kendini iyi hissetmesi için dışarıda bir yemekten ve Sean tarafından terslenmekten daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Libby, Sean'ın masaya geri dönüp oturmasını ve kumral saçlarını alnından taramasını izledi. Libby başını çevirdi, özür dilemekten korktuğu için ona bakamadı. Onu o kadar çok seviyordu ki, böyle hissetmek onu öldürüyordu. Elinde sıcak bir şey hissetti. Sean'ın parmakları onunkileri kavırıyordu.

"Libby...

Onunla yüzleşti, umutsuzca parmaklarını geri kavramak istiyordu. Ama yapmadı. Sadece boş bir ifadeyle ona baktı. "Sean," dedi yavaşça. 'Başka bir kadın mı var? Gözlerimin içine bak ve bana gerçeği söyle.

şarabından bir yudum alırken gözlerini ondan ayırmadan ona baktı. Libby onun elinde küçük bir titreme hissettiğini düşündü.

"Hayır," dedi birkaç dakika durakladıktan sonra, sanki böyle bir şey düşündüğü için onun deliliğinin derinliğini ölçüyormuş gibi. "Öyle bir şey yok. Libby elini çekerken adam biraz daha şarap yudumladı.

'O zaman tüm o aramalar kimden geliyordu? Ve mesajlar? Kadın adama baktı ama adam sessiz kaldı. "Peki. Bana telefonunu gösterir misin?"

Sean omuz silkti ve cebinden çıkarıp uzattı. Libby cevapsız aramalar listesine baktığında, son zamanlarda gelen hiçbir numara görünmüyordu. En son öğleden önce veterinerin muayenehanesini aramıştı ve aynı saatlerde Libby'den de birkaç arama gelmişti.

"Onları silmişsin," dedi ve mesajlarına geçti. Son mesajlar o günün erken saatlerinde annesinden gelmişti, bu yüzden bakmaya zahmet etmedi. "Ve sana mesaj atanları da silmişsin," dedi, son bir saat içinde gelen hiçbir şeyi bulamayınca. WhatsApp'ta da durum aynıydı, son birkaç gün içinde sadece birkaç arkadaşı ona mesaj atmıştı.

"Tanrı aşkına, ben hiçbir şeyi silmedim Libby.

'O zaman neden o arama listenizde görünmüyor? Ve tüm o mesajlar?"

Sean omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. şu anda hakkında fikir sahibi olduğum tek şey senin paranoyan. Ve açıkçası hiç de çekici değil. Eğer bir fark yaratacaksa, beni arayan annemdi, yine de neden bunu haklı çıkarmam ya da kendimi suçlu hissetmem gerektiğini anlamıyorum.

Libby başka, daha büyük bir öfke patlamasının yaklaştığını hissedince kendini kontrol etti. "Terliyorsun," dedi sessizce, sesindeki sakinlik onu kabaran öfkesinden daha çok korkutuyordu. "Ve titriyorsun," diye ekledi, masanın üzerinde duran elini görerek.

"Üçüncü dereceden dayak yiyor olsaydın sen de öyle olurdun," dedi, gülmeye çalıştı ama başaramadı. Bıçağını ve çatalını yere attı. 'Biliyor musun Libby? Bunu düzeltmeye çalıştım. Seni rahatlatmaya çalıştım ama elimden daha fazlası gelmiyor ve-'

"Ama eğer arayan sadece annense, neden cevap vermedin? Libby ısrar etti.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, Lib. Şimdi onunla sohbet edip akşamımızı mahvetmek istemedim ama bu geri tepti, değil mi? Onu tuvaletten geri çağırdım. Bu gece Alice'e bakamayacağı için üzgün olduğunu söyledi ve bir bakıcı bulup bulmadığımızı kontrol ediyordu. Bize iyi vakit geçirmemizi diledi. Tatmin oldun mu?

Libby, Sean'ın çenesinin gerilmesini izledi. Bu hâlâ kaydedilmemiş aramayı ya da telefonundaki mesaj eksikliğini açıklamıyordu.

"Onun nasıl biri olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun, canım," diye ekledi. "Her zaman beni kontrol eder.

Gerçekten de Libby, Marion'un nasıl biri olduğunu biliyordu. Kayınvalidesinin aile hayatlarına karışmasını hoş görse de, bazen bu durum boğucu geliyordu - sadece müdahale etmek değil, bundan daha derin bir şey. Sanki her şeyi bilmek, hayatlarının her yönüne -özellikle de Sean'inkine- dahil olmak gibi yakıcı bir ihtiyacı vardı. "Yani annen gerçekten diğer kadın mı?" dedi son birkaç kelimeyi tükürerek.

"Her zamanki gibi," dedi Sean, biraz kuzu eti kesip yavaşça çiğnerken, gülümsemesi yayıldı.

Libby bir süre sonra, "Sana inanmıyorum," dedi.

Hepsi bu kadardı. Sean ayağa kalktı, sandalyenin arkasından ceketini aldı, üzerine geçirdi ve masadan telefonunu aldı. Gitmek için dönmeden önce Libby'ye bir yaş gibi görünen bir süre baktı. "Yemeğinizin geri kalanının tadını çıkarın," dedi kısa bir süre sonra geri dönerek. "Yeterince içtim. Ve yemek alanından çıkıp bara doğru yürüdü, her zaman sahip olduğu topallama aniden

daha belirgin hale geliyordu. Libby, stresli olduğu zamanlarda sağ dizinin ona sorun çıkardığını biliyordu.

Umutsuzca ona seslenmek, beklemesini ve geri gelmesini söylemek istedi ama yapmadı. Onun yerine, Sean gözden kaybolduğunda, şarabının sonunu yudumladı, tabağını bir kenara itti ve yavaşça paltosunu giydi, masalar arasında Sean'ın izlediği yolu takip ederken diğer müşterilerin bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. Barın salonunda ondan hiçbir iz yoktu, bu yüzden hesabı ödemek için bara gitti.

"Yemekte her şey yolunda mı, Libby? Ev sahibi Mick endişeli bir ifadeyle sordu.

'çok güzeldi, teşekkürler,' diye cevap verdi. 'Sean kendini pek iyi hissetmiyor, biz de eve gidelim dedik. Yemekler çok lezzetliydi,' diye ekledi, her ne kadar hasta olmak istese de. "Yerleşebilir miyim? Kartını uzattı.

"Korkarım makine alışmıyor," diye cevap verdi. 'Ama endişelenme-' 'Sorun değil,' dedi Libby, faturaya bakarak. Bazı notlar çıkardı Sean'ın daha önce ona verdiği parayı çantasından çıkarıp uzattı. Neyse ki bahşiş de dahil olmak üzere yeterince parası vardı.

Dışarıda, park alanı karanlıktı ve yolda sadece bir sokak lambası yanıyordu. Ama barın pencerelerinden gelen parıltı etrafı taramasına ve sonunda Sean'ın bira arabanın yanında, sırtı ona dönük, telefonu kulağına dayalı bir şekilde durduğunu görmesine izin verdi. Yavaşça ona yaklaştı, ayaklarının altındaki çakılların atırdamasına izin vermemeye çalışıyordu. Ama o yaklaşırken Sean döndü, hemen aramayı sonlandırdı ve telefonunu ceketinin cebine soktu.

"Taksi yolda," dedi. "Siz beni sorguya çekmeden önce ben de onu arıyordum.

'Sean...' Libby uzandı ve onun koluna dokundu. Sean irkildi. 'Gecenin bu şekilde bittiğine inanamıyorum. Rastgele bir salağın yaptığı şaka bizi nasıl bu hale getirdi? Adamın ona bakmasını diledi ama bakmadı. Ve notun bir şaka olduğundan emin olamıyordu.

"Çünkü bana inanmıyorsun, işte bu yüzden," dedi ekşi bir sesle, kadın dönüp önünde dururken. Soğuktan olmasa da titriyordu.

"Artık neye inanacağımı bilemiyorum," dedi Libby. 'Eğer tam tersi olsaydı...' Duraksadı, durumu tersinden hayal etmeye çalıştı. "Nasıl hissettiğimi düşünecek misin, Sean? Bu rahatsız edici.

Sean otoparktan çıkıp köy yoluna doğru birkaç adım atmadan önce geceye baktı ve her tarafta taksinin izini aradı. Libby onun yanına geldi.

"Bu konuda hoşuma gitmeyen ne biliyor musun?" dedi Sean aniden, yüzünü ona dönerek. Libby onun omzunun ötesinde, yaklaşmakta olan araba farlarının konilerini gördü.

Başını yavaşça salladı ve ona baktı. "Çok fazla Natalie kokuyor.

"Sence notu o mu yazdı? Libby düşünmeden ya da ne demek istediğini anlamadan, "Sence notu o mu yazdı?" dedi. Bunun bir olasılık olduğunu düşündü.

"Hayır, elbette değil," dedi Sean. 'Davranışlarını kastediyorum. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim Libby, ama açıkçası bu...' Taksi yanlarına yanaşıp yolcu camını indirip şoför onlara bakarken durakladı. "Açıkçası ona çok fazla benziyor," diye ekledi arabanın kapısını açarak. Libby ağzı bir karış açık öylece durunca Sean arabaya bindi.

Natalie... diye düşündü, kalbi küt küt atıyordu. Sean'ın ilk karısı. Evlilikleri boyunca ona keder ve kalp acısından başka bir şey vermemiş olan ve şimdi de ergenlik çağındaki oğulları Dan'i bir piyon olarak kullanarak bunu yapmaya devam eden kadın.

Libby arabaya bindi ve köyün dışına çıkıp ışıklardan uzaklaştıklarında gözyaşlarının yüzünden akmasına izin verdi.

ON

ŞİMDİ

Bu hücre bir öncekinden biraz farklı. Bunun başlıca nedeni battaniyenin gri yerine mavi olması ve plastik şiltenin daha yıpranmış, bir ucunun kirli ve daha dar görünmesi. Memur bana içeride eşlik ederken, ona bakıyorum, mantıklı düşünmesi için, beni bırakması için, bana korkunç bir hata olduğunu söylemesi için gözlerimle yalvarıyorum. Ama söylemiyor. Sadece oturup beklememi ve zamanı geldiğinde sorgulanacağımı söylüyor. "Nöbetçi avukat birazdan gelir," diyor yorgunluğunu belli eden bir sesle; muhtemelen mesaisinin sonuna gelmiş. Sadece eve gitmek istiyor. Ben de öyle.

Gözaltı çavuşu en yakın akrabamın numarasını istediğinde, ona Sean'inkini verdim, veteriner olduğunu ve ameliyatta ya da bir görevde olabileceğini açıkladım, ama umursamış görünmüyordu. Aslında, sisteme girdiğinde başka bir numara istedi, ben de isteksizce Fran'in cep telefonunu yedek olarak verdim. Marion'u endişelendirmek istemedim. Sonra beni hapse atmadan önce yapması gereken şeylerin bir kontrol listesini çıkardı. Üzerim arandı, fotoğrafım çekildi, parmak izim alındı ve ceplerimdeki her şeyi aldılar - ki bunlar bir mendil, ev anahtarlarım ve dün gece Alice dişlerini temizlemeyi reddedince ondan aldığım şekerlemelerden ibaretti. Kemerimi de aldıkları için kot pantolonum belimden aşağı sarkıyor.

Kapı arkamdan çarparak kapandı. Titriyorum. Küçük hücrenin ortasında tek başıma duruyorum, yukarıdaki kameranın siyah merceği beni izliyor, korkumu inceliyor, düşüncelerimi dinliyor. Ağlayamayacak kadar korkuyorum. Yavaşça, sanki bacaklarım kendime ait değilmiş gibi, ranzaya doğru birkaç adım atıyorum. Oturmam gerekiyor. Uzanmalıyım. Yoksa bayılacağım. Acaba Sean'ı aradılar mı, şimdi buraya geliyor mu, gözaltı masasında onlara cehennemi yaşatacak ve beni serbest bırakmaları için ısrar edecek mi? Sean her şeyi halledecektir, diyorum kendi kendime. O her zaman halleder.

"*Se-eeaan!* Çığlık atıyorum, aniden dönüyorum ve kapıya doğru hamle yapıyorum. Kemiklerim kırılacak diye korkana kadar yumruklarımı kapıya defalarca vuruyorum. Saçlarım yüzümde uçuşuyor, ağzıma dolanıyor ve ben onun adını tekrar tekrar haykırırken dudaklarıma yapışıyor.

Sonra susuyorum, bitkin düşüyorum, başıma geleceklerden korkuyorum. Koridorun aşağısından biri küfürler savurarak ve çenemi kapatmam için bağırarak karşılık veriyor. Bir mahkûm. *Başka bir* mahkum. Benim gibi.

Yavaşça ranzaya doğru yürüyorum ve başımı plastiğin üzerine koyarak yere uzanıyorum. Ayaklarımı kullanarak battaniyeyi yukarı çekiyorum ve elimden geldiğince üzerime yayıyorum. Titriyorum. Donuyorum. Şimdi kesin suçlu olduğumu düşünecekler.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye fısıldıyorum, kelimelerim kısa ve keskin nefeslerime takılıyor. Hatırlamaya çalışarak bana ne olacağını söylediklerinin üzerinden geçiyorum. Sorgulanacağımı, muhtemelen yirmi dört saate kadar gözaltında tutulacağımı, istersem bir avukat tutabileceğimi söylediler. Sadece başımı salladım, söyledikleri gibi ayaklarımı muşamba zemindeki yapışkan ayak izlerinin üzerine yerleştirdim, fotoğrafım çekilirken titriyordum.

Gülümse!

Yüzümü kapatıyorum, yukarıdaki floresan ışıkları engellemeye çalışıyorum ama göz kapaklarımdan ardında görebildiğim tek şey Sasha'nın tatlı yüzü, yoğun bir gecenin ardından ortalığı toparlarken bana attığı o bakış, sadece dışarı çıkmak, eve gitmek istiyor, arabamı ahırın mutfağına

boşaltıp tüm kirli tabakları ve tavaları yıkamaya hazırlanırken her şey hakkında gülüşüyoruz. Sonra

İş bittiğinde, çalışırken, özellikle de yemek yapmama yardım ederken her zaman giydiği lateks eldivenleri çıkarırdı ve ben de onu geri götürmeden önce bir zarf para, bazen de annesine götürmesi için biraz yemek artığı verirdim. Ona her zaman iyi davrandım.

"Ah, *Sasha*..." diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı akıtmak için zorluyorum. Ama akmadı. Gözlerim kuru kalıyor - Sean'la Old Fox'ta yediğimiz o felaket yemekten sonra eve dönerken bindiğim taksinin aksine. Her şeyin başladığı yerde. Tekrar oraya dönmek için neler yapmazdım ki, köy yollarında ilerlerken kocamın yanında oturuyordum, midem bulanıyordu, gerçi virajlı ve dolambaçlı yoldan değil, Sean yol boyunca bana tek bir kelime bile söylemediği için. Uzanıp elini tuttuğumda bile elini geri çekti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı. Çok ileri gitmiştim.

"Aşk," dedim sessizce. Taksi şoförü belli belirsiz tanıdıktı ve tüm işlerimizi bilmesini istemiyordum. Köylerde insanlar birbirleriyle konuşur. "Lütfen... Bak, özür dilerim. İşte. Söylemiştim. Özür dilemiştim ve karşılığında aynısını umuyordum. Bunu bir şekilde telafi edecektim - belki ertesi akşam Alice yattığında bizim için özel bir yemek pişirecek, müzik açacak, mumlar yakacak, akşamı konuşarak geçirecektik. Ama not hakkında değil. Eve döndüğümde onu yırtıp yakacağıma yemin etmiştim. Bir daha asla bahsetmeyecektim. O lanet şeyin evimden ve hayatımdan çıkmasını istiyordum. Her şeyin normale dönmesini istiyordum.

Taksi kulübemizin önünde durduğunda, Sean'ın nefesinin altından küfrettiğini ve bana dönüp ters ters baktığını duydum. Şoför parmaklarını direksiyona vurarak radyoda çalan bir melodiye eşlik ediyordu. Sean'ın sessizliği bozacağını umuyordum, sadece göstermelik bir "Paran var mı?" olsa bile ama yapmadı. Sadece arabadan indi, ayağa kalkarken dizleri neredeyse yerinden çıkacaktı. Nefes nefese kaldığını duydum; gerçi her zamanki gibi acısını gizlemeye çalışıyordu.

Çantamı karıştırdım. "Kart kabul ediyor musunuz? Şoföre sordum, paranın çoğunu barda harcamıştım, birazını saklamak istiyordum

Sasha'ya ödeme yapmak için. Başıyla onayladı ve makinesini çıkardı. İşlem tamamlandı ve eline birkaç sterlin sıkıştırdım. "Teşekkürler," dedim ve dışarı çıkıp Sean'a ön kapıda katıldım. Yanımızda sadece bir çift anahtar getirmiştik ve onlar da bendeydi. Onları çantamdan çıkarırken atkımı takside unuttuğumu fark ettim. Şoföre işaret etmek için döndüm, çılgınca el salladım ama görmedi, kırmızı arka lambaları sokağımızın sonundaki köşede kayboldu.

Sean'a, 'Geri almak için yarın şirketi aramam gerekecek,' dedim. 'Onu kaybetmek istemiyorum. Onu bana sen vermiştin, unuttun mu?

Cevap vermedi, sadece anahtarı kilide sokmamı ve kapıyı açmamı bekledi. Gözlerimin yeniden yaşlarla dolduğunu hissettim, özellikle de Sasha'ya neden bu kadar erken döndüğümüzü açıklarken kendimi aptal gibi hissedeceğim için. Saat daha dokuzu yeni geçmişti. Elbette yine de tüm akşam için ona ödeme yapacak ve eve dönüş taksi ücretini karşılayacaktım. Sadece bir ya da iki mil ötedeki Little Radwell köyünde yaşıyor olsa da, karanlıkta eve tek başına yürümesine imkân yoktu.

Kapıyı açtım ve koridora çıktım, ceketimi çıkarıp ön kapının karşısındaki kancalara astım. Sean doğruca yanımdan geçip mutfığa gitti. Sean'dan önce Sasha'yla konuşmak istediğim için oturma odasına geçerken onun musluğu çalıştırdığını ve takırtılarını duydum. Televizyon arka planda sessizce konuşuyor, ışığı odanın içinde altın rengi bir titreşim yaratıyordu.

'Selam Sash, biraz erken döndük. Alice nasıl? Sehpanın üzerinde açık duran kitaplarını ve kanepenin üzerinde duran birkaç kitabını görerek, dedim. Ama bir anda durdum...

Hücremin dışında bir ses duyuyorum, sanki biri içeri girmek üzereymiş gibi. Dimdik oturuyorum, battaniyeyi göğsüme bastırıyorum, ağızımdan çıkan sığ ve hırıltılı nefesler yerine nefesimi düzenli bir ritme sokmaya çalışıyorum. Ama sonunda yaptığım tek şey onu tutmak, kaderimi beklemek, eğer şanslıysam bayılmayı ve bir daha uyanmamayı ummak oluyor.

ON BİR

ÖNCE

"Sasha? Libby oturma odasına göz gezdirirken tekrar sordu. Televizyonun hâlâ açık olduğunu - arka planda *Friends*'in bir bölümü sessizce oynuyordu - ve Sasha'nın üniversite kitaplarının hâlâ yayılmış olduğunu fark ederek dondu kaldı. Ama gördüklerini bir türlü kabullenemiyordu. Sasha... şey, o *gitmişti*. Kalbi küt küt atmaya başladı, hemen Alice'i düşündü, eğer uyanırsa ona bakacak kimsesi yoktu.

Adını birkaç kez haykırmıştı bile - *Sasha!* - ama cevap gelmemişti.

Sean mutfaktan koşarak geldi.

"*Tanrım,*" dedi. 'Hemen yukarı çık ve Alice'i kontrol et. Çabuk!" "Evet, *evet,*" diye cevap verdi Libby, nefes almakta zorlanırken

Bacakları güçsüzdü. Sahanlıkta bir an durakladı, kendini toparlarken tırnakları tırabzana batıyordu, içeri girmeye cesaret edemiyordu. Alice'in yatak odasının kapısını yavaşça açıp odaya yumuşak bir ışık saçtığında Libby kızının yan yatmış, mışıl mışıl uyuduğunu ve usulca nefes aldığını gördü. Tüylü köpeği çenesinin altına sokulmuştu. Rahatlamış bir şekilde içini çekti, gözleri güzel kızına dalarken titreyerek bir çılgılığı bastırdı.

Libby kapıyı tekrar çekti ve Sasha'nın bir şey ödünç almak ya da belki de ebeveyn banyosunu kullanmak için içeri girip girmediğini kontrol etmek için kendi odasına baktı. Şu anda ne düşüneceğini bilmiyordu. Fakat

her şey bozulmamış görünüyordu. Mutfığa indiğinde orası da boştu, arka hol ve tuvalet de öyle, her iki tarafın da ışıkları kapalıydı.

Libby hâlâ titreyerek, "Alice iyi, Tanrı'ya şükür," dedi. Sean kanepenin kolunda oturuyordu, etrafı Sasha'nın eşyalarıyla çevriliydi. "Şimdi ne halt edeceğiz?" diye ekledi Libby, kolları iki yanında gevşekçe sallanırken gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

Sean'ın gözleri onunkilere kilitlenmiş, sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi başını yavaşça, suçlayıcı bir tavırla sallıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Elinde televizyonun uzaktan kumandası vardı ve diğer avucuna defalarca vuruyordu. Aklından geçenleri anlayabiliyordu.

"O... o *gitti*, Sean.

"Bu çok açık," diye karşılık verdi Sean ve Libby'nin irkilmesine neden oldu. Daha derin bir anlamı olduğunu biliyordu, şu anda onun varlığının her zerresinden nefret ediyor olmalıydı. "Bunu dikkatlice düşünelim," dedi iç çekerek. "Bir yerlerde olmalı, değil mi?" diye ekledi, ayağa kalkarken dikkatle ona bakarak. Libby onun sesinin bu kadar soğuk ve suçlayıcı çıkmasından nefret ediyordu, sanki her şey bir şekilde onun suçuymuş gibi - gerçi içten içe öyle olduğunu biliyordu- ama aynı zamanda her zaman olduğu gibi kontrolün onda olduğunu ve her şeyi daha iyi hale getireceğini de biliyordu. Şu anda Sasha'yla ve her ne oluyorsa onunla başa çıkmak, aralarında olup biten her şeyden daha önemliydi.

"Belki de ahırın mutfığına gitmiştir ve bir şey olmuştur," diye önerdi Libby, bunun yardımcı olmayacağını bilerek. Sasha'nın oraya gitmek için hiçbir nedeni yoktu. Ama Sean ona yavaşça başını sallayınca ne yapması gerektiğini, yine de kontrol etmesi gerektiğini anladı. Mutfığa geri döndü, anahtarı arka salondaki kancadan aldı ve sadece mutfak pencerelerinden gelen ışıkla aydınlanan taş döşeli avluyu geçti.

Ama ahır terk edilmişti ve Sasha'dan hiçbir iz yoktu.

"Sash?" diye seslendi eve geri dönerken. "Burada mısın?"

Yol boyunca yavaşça ilerleyen birkaç araba ve arkadaki tarlada öten bir baykuş dışında sessizlik vardı. Libby biraz güç bulup içeri girmeden önce yüzünü kısa bir süreliğine kapattı.

Sean yine mutfaktaydı, yüzü kıpkırmızıydı. Onu omuzlarından tuttu ve yine o bakışı attı. Kız bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Anlamıyorum," dedi, sesi uçurumun kenarındaydı. "Sadece *anlamıyorum*...

"Hayır..." dedi Libby, başını sallayarak, onun bakışlarını tutarak, kendini trans halindeymiş gibi hissederek. Titriyordu. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Bu kadar *aptal* olmak ona hiç yakışmıyor.

'Bunu düşünmemiz gerek. Onu aramalısın.'

Libby öfkeyle başını salladı, onun haklı olduğunu biliyordu ve aynı zamanda sadece şu anda içinde bulundukları durum nedeniyle de olsa onunla tekrar konuştuğu için rahatlamıştı. Telefonunu getirip Sasha'nın numarasını çevirdi ama bir süre sonra oturma odalarında bir telefon sesi duydular. Tekrar içeri girdiklerinde Sasha'nın telefonu sehpanın üzerindeydi, ekranda 'Libby' yazıyordu ve titriyordu.

Sean, "Harika," dedi ve onu yerden aldı. Hemen aynı yere geri koydu. "En azından denedik.

"*Denedim mi?* Libby sakın kalmaya çalışsa da sesi titriyordu. 'Sorun şu ki, genellikle o şeye yapışmış durumda. Eğer bir yere gitmiş olsaydı, onu da yanında götürürdü. Özellikle de...' Sasha'nın güvenine ihanet etmek istemediği için sözünü yarıda kesti. Libby'ye erkek arkadaşı Matt'le aralarındaki sorunları anlatmıştı - annesiyle babasının arası bozulduğundan beri bir erkeğe güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu. Libby onu dinlemiş, teselli etmişti ve umutsuzca ona on, belki de yirmi yıl sonra ilk ilişkisine sevgiyle bakacağını söylemek istese de, gözlerini hafifçe devirerek bunu yapmamıştı. Sasha zaten ona inanmayacaktı. Libby Matt'in son zamanlarda ona pek iyi davranmadığını, telefonlarına çıkmadığını, randevularını son dakikada iptal ettiğini biliyordu. Her haliyle iyi bir erkek arkadaş sayılmazdı.

"Ne zamandan beri? Sean volta atmaya başladı. Ön pencereden dışarı baktı.

Libby başını salladı. 'Önemli bir şey değil. Sadece söylediği bir şey. Konuyla ilgisi yok. Libby tekrar merdivenlerin dibine gidip dinlemeye başladı. İhtiyacı olan son şey Alice'in uyanmasıydı. Titreyerek geri döndü ve bu gecenin hiç yaşanmamış olmasını diledi. "Şimdi ne yapacağız?"

Sean tekrar oturdu, ama Sasha'nın ders çalıştığı kanepeye değil, ateşin yanındaki koltuğa. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, parmaklarını birbirine vurarak saatine baktı. 'Bırak da düşüneyim, Tanrı aşkına, Libby. Şoktayım, ayrıca Alice'in başına yalnız başına her şey gelebilirdi. "Biliyorum... Biliyorum... Peki ya Sasha? Libby söyledi. Sean'a göre kız sadece bebek bakıcısıydı, ama Libby son zamanlarda ondan hoşlanmaya başlamıştı.

bir yıl kadar. Ve Alice konusunda ona yüzde yüz güveniyordu.

"Bu bizim suçumuz değil," dedi aniden ayağa kalkarak. "Ona *her ne olduysa*," diye ekledi sonradan aklına gelen bir düşünceyle.

Libby yanaklarının renklendiğini hissetti. Kitaplarını göstererek, "Bu gece pek üniversite ödevi yapmadı, baksana," dedi. "Bu matematik problemlerinden sadece birkaçını çözebildi.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Sean, olasılıklar üzerinde düşünürken. 'Ya daha önce bir arkadaşı aramış ve o da onlarla birlikte gitmişse? Eğer burada değilse, bu olası bir açıklama gibi görünüyor.

Sonra Matt yine Libby'nin aklındaydı ve Sasha'nın işe yanaklarında rimel izleriyle geldiği zaman da öyleydi. Gözüne bir şey kaçmış gibi davranmıştı ama daha sonra bunun Matt'in telefonu yüzüne kapatmasından kaynaklandığını, birbirlerini görmeye devam edemeyeceklerini düşündüğünü itiraf etmişti. Libby, Sasha'nın ona ne kadar hayran olduğunu biliyordu. Okuldan beri görüşüyorlardı.

"Sanırım. Ama o sorumsuz biri değil. Alice'i birkaç dakikalığına bile yalnız bırakmazdı. Bu doğru değil, Sean.'

"Hayır, bu doğru değil," dedi ellerini yüzünde gezdirerek. "Bu hiç doğru değil."

Çift oturmuş, Sasha'nın her an oturma odasına dalmasını, bahanelerle dolu olmasını, her ne olduysa Alice'le ilgilenilmediği için utanmasını dileyerek bekliyordu. Aralarında söze dökülmeyen bir gerilim vardı ve dakikalar geçtikçe daha da büyüyordu. Ve Sasha hiçbir yerden içeri dalmadı.

Bir plan bulana kadar vakit geçirmek için Sean ateşi yakıp birkaç odun atarken, Libby çay yapmak için mutfığa gitti. Fincanı Sean'ın önüne koyduğunda Sean görmezden geldi ve köşedeki içki dolabına gidip kendine bir viski doldurdu.

"Bir tane ister misin?" dedi, bir bardak uzatarak. Libby alevlere bakarak başını salladı.

"Alice'i tekrar kontrol edeceğim," dedi, birkaç dakikadan fazla duramadan ayağa kalkarak.

'Hayır, onun iyi olduğunu zaten biliyorsun. Bırak da düşüneyim, Tanrı aşkına.'

Libby bakışlarını Sean'ın üzerinde sabit tutarak iç çekti. 'Ya birimiz dışarı çıkıp köyün etrafına bakarsa,' dedi Libby. 'Bunun yardımı olur mu? En azından burada oturup üzölmek yerine bir şeyler yapmış oluruz.'

Sean kaşlarını çatarak saatine baktı. 'Muhtemelen yapmalıyız. Geri döneli epey oldu.'

Libby başını öne eğdi. Sasha'nın gözleri parlayarak ve özür dileyerek ön kapıdan içeri girmesi için neler vermezdi.

Sean viskisini yudumlarken, Libby'ye ters ters bakarak, "Etrafta bir tur atacağım," dedi.

'Sen gidemezsin, içki içtin. Ben daha az içtim, o yüzden gideceğim.'

Daha az alkol aldığı tam olarak doğru değildi, ancak Sean'ın ehliyetini kaybetmesinin sonuçları onun için olduğundan çok daha kötüydü. Elbette

köyün etrafında yavaş bir tur atsa iyi olmaz mıydı? Ağırdan alırdı ve bu yapılmalıydı. Herkes yapardı.

"Dikkatli ol, tamam mı? Sean, montunu giyerken onu omuzlarından tutarak, "Dikkatli ol, tamam mı?" dedi. "Telefonun yanında mı?"

"Evet," dedi Libby, elleri titriyor olsa da onun dokunuşuyla bir rahatlama hissetti. 'Uzun sürmez. Hunter's Lane'e ve o tarafa doğru gideceğim. Burada neler olduğunu bana haber ver.

"Elbette," dedi Sean, onun başını öperek. "Her şey yoluna girecek, değil mi? Libby bir an için onun bakışlarını tuttu, nefesindeki viski kokusunu aldı ve başını sallayarak arabasına yöneldi. Her şey yoluna girecekmiş gibi gelmiyordu.

hiç sorun olmazdı.

ON İKİ

Libby anahtarı kontağa sokmakta zorlandı. VW'yi çalıştırdı ve avlunun dar alanında geri geri giderek Sean'ın dört çeker aracının arkasında manevra yaparken ön kanadı izledi.

"Benim hatam *olmalı*," diye fısıldadı tekrar tekrar, yola çıkarken, camı buğulanırken vantilatörü açtı. 'Eğer nottan bahsedip durmasaydım, barışmak için asla yemeğe gitmeyecektik ve... ve...' Küçük bir hıçkırık çıkardı ama sonra kendini tutmaya zorladı. Şimdi kendini kaybedemezdi. Sasha'yı düşününce ürperdi. Soğuk bir geceydi ve onun dışarıda olması fikrinden nefret ediyordu. Ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Bu kadar aptalca bir şey yapmak ona göre değildi. O her zaman çok mantıklı ve dikkatliydi. Yolda ilerlerken zihninde durumu canlandırıyor, bunun kendi hatası olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyor, yakında birilerini aramak zorunda kalacaklarını biliyordu - annesini, babasını, belki de Matt'i.

Polisi söylemeye bir türlü cesaret edemedi.

Libby köyün etrafındaki Hunter's Lane'i takip etti ve Drover's Way ile birleşene kadar dikkatli bir şekilde sürdü. Dar yolun her iki tarafına park etmiş arabaların arasından geçerken bazen ikinci, bazen de birinci vitese takıyordu. Alçak sazdan kaşları olan taş evler, geceyi geçirmek için toplanmış gibi görünen yolun her iki tarafını çevreliyordu. Şimdiye kadar dışarıda kimseyi görmemişti.

Arabanın her iki yanından dışarı bakarken, ileride, belki de elinde bir köpekle duran bir figür gördüğünü düşündü. Yavaşça geri çekildi ve camı indirdi. Bu, onlardan birkaç kapı ötede oturan Eric'ti. Spaniel cinsi köpeği Maisy'yi kucağına almış, yavaşça eğilerek arkasını temizliyordu. Seksen iki yaşında bile küçük rahatsızlıkların onu durdurmasına izin vermiyordu.

Araba rölantide giderken Libby camdan, "Merhaba Eric," dedi. "Nasılsın? Sesinin titremesinden nefret ediyordu.

Eric döndü, eli sırtının alt kısmındaydı. Gelenin Libby olduğunu görünce, yıpranmış yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Beyaz-gri saç tutamları kasketinin altından dışarı fırlamıştı. "Libby, canım," dedi o kendine has üslubuyla. Kıkırdayarak plastik torbayı havaya kaldırdı. "Ellerimi kirletirken yakaladın beni," dedi gülerken öksürerek.

"Etrafta genç bir kız görmedin, değil mi? Libby onun Sasha'yı tanıyıp tanımadığından emin olamayarak sordu. "Little Radwell'den Sasha Long," diye ekledi Eric kaşlarını çatınca. "Phil ve Jan'ın kızı. Saçları buraya kadar sarı, benim boyumda, güzel bir kız. On yedi yaşında.

Eric hırıltılı bir ses çıkardı ve ardından yine alametifarikası olan kahkahasını attı. "Ah evet, Phil'in kızı," dedi öksürerek ve başını sallayarak. "Ama genç bir bayanı aramaya çıkmayalı uzun zaman oldu, haberin olsun. Maisy tasmağını gererken kolunu uzattı. Ama sonra Libby'nin ne kadar endişeli görüldüğünü görünce ifadesi ciddileşti. "Bir sorun yok, değil mi?

"Ah, şey..." dedi Libby, yutkunarak ve tereddüt ederek. Yine de soracak birini bulduğu için minnettardı. Sean birini görürse durup onu görüp görmediklerini öğrenmesinin önemli olduğunu söylemişti. Burası sıkı bir topluluktu ve yerel halk endişelenebilirdi. "Bize bebek bakıcılığı yapıyordu ama eve döndüğümüzde..." Libby yine sözünü kesti. Gerçek kelimeleri söylemesi her şeyi çok gerçek, çok *ciddi* hale getirecekti. Ama bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. "Dışarı çıkıp çıkmadığını merak ediyordum. Onu gören oldu mu?

Eric yüzünü buruşturarak sırtını dikleştirdi. "Bu gece dışarıda kimseyi görmedim, aşkım," dedi, yıpranmış elini birkaç günün birikintilerine sürterek.

kirli sakal. 'Ama bu biraz garip, kabul ediyorum. Onu görürsem temasa geçmesini söylerim. Eve dönerken The Falconer's'da bir şeyler içmek için durabilirim, o yüzden oraya da sorarım. Elini barın bulunduğu yöne doğru salladı.

Libby arabanın saatine baktı. Neredeyse kapanmak üzereydi ama Eric gibi yerliler için kilitleme yaptıklarını biliyordu. Camı tıklatması, Maisy'yle birlikte ateşin yanında bir yer bulmaları için yeterli olacaktı.

"İyi geceler Eric," dedi Libby. "Ve arkana iyi bak. Ona hızlıca bir el salladı ve pencereyi tekrar açtı, arabayı vitesine taktı ve yolun her iki tarafını da tarayarak şeritte ilerlemeye devam etti. Ama etrafta başka kimse yoktu.

Drover's Way'e dönerken aniden frene bastı, gözleri karanlıkta zorlanıyordu. Bir şey gördüğüne yemin etti - park etmiş bir arabanın arkasında bir hareket, belki soluk bir ten ya da açık renkli saçlar. Libby bir an bekledi ama hiçbir şey yoktu. Muhtemelen hayal gücüydü. Direksiyonu sıkıca kavradı, saatte sadece on beş mil hızla gitmesine rağmen araba sürerken konsantre oldu. Gözünü yoldan ayırmadan ileriye bakarken parmak eklemleri beyazlaştı ve elleri titredi.

"Tanrım, *Tanrım*, *Tanrım*," diye mırıldandı nefesinin altında, fanı açmak için kumandalara baktı. Ön cam yine buğulanmaya başlamıştı. Aynı anda telefonu çaldı ve kim olduğunu görmek için hemen aşağıya baktı. Sean'ın adı ve resmi ekrandaydı.

"Ah...!" diye haykırdı başı aniden öne doğru fırlarken. Bir an için ne olduğunu anlayamadı. Sersemlemişti ve araba sarsılıp durduğu için kelimenin tam anlamıyla yana savrulmuştu. Camdan dışarı baktığında, görmediği park halindeki bir arabanın arka tarafına çarptığını fark etti. Her şey buğulanmıştı ve şaraptan sonra muhakemesi pek iyi değildi.

Telefonu çalmayı bıraktı ama motoru yeniden çalıştırırken hemen tekrar çalmaya başladı. Hoparlörden cevapladı ve öne doğru çekti,

çarptığı arabanın hemen önünde durdu. Arabadan inip fazla hasar olup olmadığına bakması gerekiyordu ama nefes alış verişi hızlanıyor, göğsü sıkışıyor ve ağrıyordu - neredeyse bir daha nefes alamayacaktı. Hasar olmaması için dua etti. Sean ona çok kızacaktı. Onu bunun için göndermemiştir.

"Libby?" Sean'ın sesi geldi. "Orada mısın? Neler oluyor - Libby?"

Bir an için konuşmadı. Görüşü bulanıklaştı ve aniden buz gibi oldu. "Sean...?" diye fısıldadı. "Evde misin? Haber var mı? Sözleri nefes nefese ve zayıftı.

"Libby? Sean hat kesildiğinde tekrar söyledi. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet, şimdi yapabiliyorum," diye cevap verdi, başının yan tarafına dokunarak. 'Sanırım az önce bir arabaya çarptım. Herhangi bir hasar var mı bilmiyorum. Libby'nin tek bildiği, bu kadar alkol almışken direksiyon başına geçmemesi gerektiği idi. Polis onu şimdi bulsa, nefesinden kokusunu alır ve mutlaka test ederdi. Limitin çok üzerinde olduğunu biliyordu. Bu utanca dayanamıyordu. *Bu o değildi! Bu onun hayatı değildi!*

Pencerede bir tıkırtı vardı.

"Sean, seni sonra ararım," dedi ve telefonu kapattı. Arabasının yanında bir kadın durmuş, camın arkasından bir şeyler söylüyordu. Kızgın olup olmadığını anlayamadı.

Libby pencerenin düğmesini bulmaya çalışırken, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Tanrım," dedi. 'Yanlış değerlendirdim. Çok özür dilerim... Ben... bunu yapmak istememiştir...'

"İyi misiniz?" diye sordu kadın, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Evet, evet, iyiyim. Libby tekrar başına dokundu. Postanedeki kadın Cath olduğunu anlaması bir an sürdü. Köye daha on sekiz ay önce kocasıyla birlikte taşınmış ve küçük dükkânı kapanmaktan kurtarmıştı.

'Merak etmeyin, çarptığınız benim arabam değil. Sadece eve doğru yürüyordum ve bir ses duyduğumu sandım. Cath, Libby'nin arabasının önüne gitti ve farların ışığında şaşkın bir yüz ifadesi takındı. Kollarını kavuşturdu.

diğer arabaya baktı. Libby en iyisinin arabadan inmek olduğunu düşündü ama ayağa kalkarken biraz sendeledi. Tavana tutundu. "Kendimi berbat hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Doğruydı, yapmamıştı.

Kadın durakladı ve paltosunu üzerine çekti. "Oldukça solgun görünüyorsun... Liz, değil mi? İyi misin?

Ben Libby ve iyiyim. Sadece aptalca bir yanlış karar. Numaramı bırakacağım ve yarın sahibini bulmak için geri geleceğim. Chestnut Cottage'ın hemen aşağısındayım. Libby nefes alış verişini kontrol etmek için mücadele etti, özellikle de telefonu tekrar çalmaya başladığında.

Cath bir an kıpırdamadan durdu, önce ona, sonra arabalara baktı. Libby nefesinde şarap kokusu olmaması için dua etti. "Yeterince makul," dedi sonunda. Elini diğer arabanın tamponunda gezdirerek, "Zaten fazla da bir zararı yok," diye ekledi. 'Sadece küçük bir çizik. İyi geceler, Libby,' dedi ve birkaç kez arkasına bakarak uzaklaştı.

Libby içeri girdi ve tekrar çalan telefonunu kaptı. Ama çok geç kalmıştı. Arama sona ermişti. Bir süre öylece oturdu, başını koltuğun arkalığına yasladı ve Sean'la geçirdiği akşamın nasıl olup da romantik bir yemekten kâbusa dönüştüğünü düşündü. Yolun sonundaki kilisenin ışıklandırılmış kulesine bakarken başı uğuldadı - Sean'la beş yıl önce evlendikleri kilise. Vintage dantel elbisesiyle köyün içinde yürüdüğünü, tüm arkadaşları ve ailesi onları izlerken yüzüne yerleşen geniş gülümsemeyi hatırlıyordu. Çok kısa bir mesafe ve yaz ortasında olduğu için kiliseye arabayla götürülmek istememişti ama bunun nedeni daha çok herkesin kendisini ve nedimelerini görmesini istemesiydi - herkesin Sean'la evlenen kadının kendisi olduğunu bilmesini istiyordu.

Hayatının en mükemmel günüydü. Hayallerindeki adamla tanışmış ve evlendikten kısa bir süre sonra Alice'e hamile kalmıştı. Günün tek olumsuz yanı, Sean'ın ilk karısı Natalie'nin törenden sonra kilisenin dışında gizlendiğini görmesiydi - yüzü lekeli ve gözyaşları içindeydi,

yeni evliler konfeti yağmuruna tutulurken, çanlar çalarken izliyordu.

İkisi de ona bir şey söylememişti ve kısa süre sonra mezar taşlarının arasından kaçarak kilisenin arka tarafında kaybolmuştu - ama Libby onun gitmeden önce birkaç fotoğraf çektiğini biliyordu. Daha sonra bu konuyu konuştuklarında Sean, Libby'ye boşanmalarının üzerinden on sekiz ay geçtiğini ve hâlâ bunu atlatamadığını söyleyerek onu rahatlattı. Neyse ki, o sırada sadece on yaşında olan Dan, kiliseden çıkarken onları takip eden annesini fark etmemişti.

Telefonu tekrar çaldığında Libby yerinden sıçradı. Ahizeye doğru burnunu çekerek, "Merhaba," dedi. 'Evet, ben iyiyim. Sasha'ya ne oldu?' dedi, bir haber olup olmadığını öğrenmek istiyordu. "Neredesin? Ne oldu? Ama Sean ona eve gelmesini, uzun süredir ortalıkta olmadığını ve artık farklı bir şeyler yapmaları gerektiğini söyledi. Libby isteksizce kabul etti ve geri döndü, köyün geri kalanını dolaşırken daha dikkatli sürüyor, bir yandan da etrafı Sasha için tarıyordu. Ama kızıdan hiçbir iz yoktu.

ON ÜÇ

Libby ceketini çıkardı ve koltuğun kenarına tünedi. Elinde bir bardak daha viskiyle volta atan Sean'a baktı. "Gerçekten bu kadar çok içmeye ihtiyacın var mı? Libby başını sallayarak sordu.

"Şey, biliyorsun, şu ana kadar çok eğlenceli bir gece oldu, dayanamadım. Sean bardağını ona doğru kaldırdı, yüz ifadesi boştu. "Üzgünüm," diye ekledi başını sallayarak.

Libby ona baktı. Yorgun, stresli ve nefes nefese görünüyordu. Paltosu hâlâ üzerindeydi ve soğuk bir gece olmasına rağmen yüzünde ter izleri vardı. Kadın uzanıp adamın yanağındaki kirli bir lekeyi sildi ve adamın utanmasına neden oldu. Oturup Sasha'nın etrafa saçılmış eşyalarına bakarken, daha önce oturduğu boş alanı görünce titremesine engel olamadı.

"Bazı telefon görüşmeleri yapmanın zamanı geldi, değil mi?" dedi saatine bakarak. İkisi de bunun her şeyi daha da gerçek kıldığını biliyordu: insanlara söylemek. "Jan'ı endişelendirme düşüncesine henüz katlanamıyorum," diye ekledi. 'Zavallı kadının son zamanlarda yeterince derdi var. Ama annesini nasıl aramayız?

Sean endişeli bir yüz ifadesiyle, "Yapmak zorundayız," dedi. İkisi de Jan Long'u pek iyi tanımıyordu ve Sean onu Libby'den bile daha az tanıyordu, ancak Phil Long'u arazideki sülün avlarından ve yerel bardan tanıyordu. Libby etrafta dolaşan dedikodu parçacıklarını duymuştu.

Çiftin sorunları olduğunu, muhtemelen başka bir adamın işin içinde olduğunu ve Phil'in bu yüzden taşındığını söyledi. Ama o bunun dışında kalmış, dedikodu değirmeninden uzak durmuştu. Daha çok Sasha'nın sağlığıyla, eğer doğruysa nasıl başa çıktığıyla ilgileniyordu.

'Önce erkek arkadaşıyla temasa geçmeye ne dersiniz? Eğer orada bir dram yaşandığını düşünüyorsanız, işleri yoluna koymak için onu görmeye gittiğini düşünmek mantıksız olmaz, değil mi? Sean önerdi.

"İyi fikir," dedi Libby. 'Burası ile Little Radwell arasında yaşıyor - hani şu köprü'nün yanındaki sıra evler var ya?

"Numarası sende var mı?

"Muhtemelen," dedi Libby, arama listesini karıştırırken. "Sash beni bir kez onun telefonundan aradı. Gerçi bu birkaç ay önceydi. Libby ararken dudağını ısırıldı. "Lanet olsun. Gelen aramalar o kadar geriye gitmiyor. Facebook'a bakacağım.

Bir dakika içinde Libby, Sasha'nın profili aracılığıyla Matt'in profilini bulmuş ve ona bir mesaj göndermişti. Arkadaş değillerdi ama mesajın ulaşacağını biliyordu.

'Bugünlerde çocuklar hep çevrimiçi, değil mi? Umarım yakında görür,' dedi Sean, ellerini yüzünde gezdirerek.

"Yine de hiçbir şey yapmadan öylece oturamayız, değil mi? Libby ön pencereye giderek dışarıya, sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Kimseden bir iz yoktu. Saatine bir göz attı. "Şimdi kiminle irtibata geçmeliyiz?

'Belki aynı Facebook mesajını birkaç yakın kız arkadaşına da gönderirsin? İsimlerini biliyor musun?'

"Birkaç tane," dedi Libby, yine telefonuna dalmış bir halde. 'Ama bunun ne işe yarayacağından emin değilim. Gerçekten biriyle konuşmamız gerekiyor, değil mi? Ve sonra da...' Libby sözünü yarıda kesti. İkisi de bu yola başvurmak istemiyordu ama polisin olaya dahil olması daha da muhtemel görünüyordu.

"Bak," dedi Sean. "Sebepleneceğimiz endişeyi ancak hayal edebilirim, ancak annesini aramanın zamanı geldiğini düşünüyorum. Yakında eve dönmesini bekliyor olacak.

Her neyse.'

Libby ona baktı, kalbi güm güm atıyordu, geleceği ve Alice'in yerel bir aile için bebek bakıcılığı yaptığını hayal etmeye çalışıyordu. Böyle bir telefon alırsa nasıl tepki verirdi? Ne yapardı? Tek bildiği kalbinin yerinden fırlayacağı ve hemen polisi arayacağıydı. "Doğruca buraya gelecek, farkında mısın? Libby söyledi. "Biliyorum gelirdim.

"Tabii Sasha'nın hâlâ eve dönmekte olduğunu varsaymıyorsa," dedi Sean, son damlaları bitirmeden önce bardağını döndürerek. Kaşlarını kaldırdı ve Libby aynı şeyi düşündüklerini bilerek başını salladı.

Yine de eşyalarını yanına almış olmalı, değil mi? Ve bize gittiğini haber verirdi. Ya da belki bana mesaj atmıştır ama henüz ulaşmamıştır. Buralarda mesajların ne kadar güvenilir olduğunu bilirsin.

'Sen dışarıdayken bunu düşünmüştüm. Telefonuna girmeye çalıştım ama kod kilitli ve parmak izi korumalı.

Libby ona baktı, soğuk bir ürperti omurgasını boydan boya kat etti. Sean da Libby'nin gözlerini okumaya çalışarak ona baktı ama gözleri kan çanağına dönmüştü - muhtemelen viskiyi fazla kaçırdığından - ve ifadesizdi. Onun gibi o da endişeli ve korkuluydu. Ama hiçbir şey yapmadan oturamazlardı. İşler o kadar ileri giderse soruşturmayı engellemekle suçlanabilirlerdi.

Sean, "Jan'ı ara," dedi. "Vakit geldi Libby.

Libby başıyla onayladı ve Long'ların sabit telefonunu aradı. Jan'ın cep telefonu onda yoktu. "Çalıyor," diye fısıldadı. Cevap verildiğinde kaskatı kesildi, bir kadının nefes nefese sesini duydu.

"Sash?" dedi.

Merhaba, siz misiniz Bayan Long? Ben Libby Randell, Great Lyne'den. Sasha bu gece bize bakıcılık yapıyordu.'

Merhaba. Özür dilerim, Sash'in başka birinin telefonundan arayıp beni bırakmasını isteyeceğini düşündüm.

Libby kadının sesindeki hayal kırıklığını hissetti. Ayrıca sesi bitkin geliyordu.

"Beni eve bırakması için arayabileceğini söyledi. Ben de yatmak için bekliyorum. Küçük bir kahkaha ekledi.

"Anlıyorum," dedi Libby, yüzünü Sean'a çevirerek. Kendini gerçek hissetmiyordu. "Yemekten döndük ve aslında biz de Sasha'nın eve gelip gelmediğini merak ediyorduk.

"Eve mi?" dedi diğer kadın. 'Hayır, gelmedi. Bu yüzden aramasını bekliyordum. Kimsenin parasını taksiye harcamak istemediğinden bahsetti ve Matt'le... Matt bu gece onu bırakmayacaktı, ben de bekleyeceğimi söyledim. Jan içini çekti. "Umarım eve yürüyerek gitmiyordur. Ayrılırken sana ne söyledi?

"Mesele de bu," diye devam etti Libby, yüzünün terlediğini hissederek. 'Döndüğümüzde burada değildi. Aslında bara gittiğimizden beri onu görmedik. Alice'i de yalnız bırakmıştı.

"Ne? Jan, sesi gıcırtyla kesilerek, "Ne?" dedi. "Ne demek döndüğünde orada değildi?

"Sadece bu, gerçekten," dedi Libby, sesi titreyerek. "O burada değil. Kendini ikna etmek istercesine oturma odasına göz gezdirdi. "Sasha'ya hiç benzemiyor. Eve sağ salim varıp varmadığını kontrol etmek istedim.

'Hayır, hayır yapmadı. Henüz değil.'

Libby arka planda diğer kadının etrafta dolaştığını, anahtarların şingirdediğini duydu.

Jan endişesini gizlemeye çalışarak, "Arabayla dışarı çıkıp burayla sizinki arasında onu arayacağım," dedi. 'Şüphesiz o ağır sırt çantasını yol boyunca taşıyor olacak ve beni aramış olmayı dileycek. Ve onu tanıdığım kadarıyla telefonunun şarjı bitmiş olacak. Güldü ama sesi çok yüksek çıktı, neredeyse histerikti.

"Sorun şu ki," diye devam etti Libby, "bütün eşyalarını burada bırakmış-" Hat kesilince durdu, tekrar kulağına götürmeden önce telefonuna baktı. "Jan?" dedi, sadece emin olmak için. Libby Sean'a, "Telefonu kapattı," dedi. "Sasha'yı aramak için şurayla burası arasındaki yola gidiyor.

Sean, Sasha'nın eşyalarına bakarak, "Ben çaydanlığı getireyim," dedi. "Jan için fazla üzücü olmaması için toplayalım mı?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi Libby, Sasha'nın kitaplarından birkaçına uzanarak, her şeyin etrafından dolanarak. "Ama... ama ya...? Birbirlerine baktılar, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu - polis çağırmak zorunda kalırlarsa, hiçbir şeyin rahatsız edilmesini istemeyeceklerdi.

Sean, "O zaman bırakalım," dedi ve mutfığa doğru ilerledi. Libby de onu takip etti. Su ısıtıcısını doldurdu ve ocağın üzerine koydu. "Ne kadar kötüydü?" dedi, mutfak lavabosuna yaslanıp Libby'nin arabasına bakarak, ona olanları anlattıktan sonra herhangi bir hasar olup olmadığını görmeye çalışarak.

"Çok kötü değil," dedi sonunda. 'O kadar paniklemişim ki diğer arabaya bakmadım bile. Postanedeki Cath kazayı gördü ve mutlaka birilerine anlatacaktır. Köyde kimseyle ters düşmek istemiyorum.

"Biliyorum," diye yanıtladı Sean. 'Ama bunu yapmak istememiştin. Bu herkesin başına gelebilirdi. Kimseye söylemene gerek olduğunu sanmıyorum. Kollarını Libby'ye dolayarak onu kendine çekti. Adam Libby'nin saçlarını okşayıp başının tepesini öperken Libby de ona karıştı ve az önceki gerginliğin unutulmuş olmasından dolayı minnettarlık duydu. "Ve lütfen Sasha için endişelenmemeye çalış," diye ekledi. "Her şey yoluna girecek, göreceksin.

'Onu orada tek başına, donarken düşünmeye dayanamıyorum. Bu gece hava çok soğuk. Libby, Sean'ın kollarında ürperdi.

'Biliyorum, biliyorum,' dedi. 'Ben de bundan hoşlanmıyorum. Ama Alice'in yalnız bırakılmasına odaklan. Bu görmezden gelinemez.

"Haklısın," diye fısıldadı Libby Sean'ın omzuna. "Her konuda. Orada durup Sean'a yaslanırken bir daha hareket etmek istediğini sanmıyordu; Sean'ın kokusu onu içine çekerken sakinleştiriyordu. "Seni seviyorum," dedi ona bakarak. 'Ve daha önce olanlar için gerçekten üzgünüm. Not için. Bir daha asla bahsetmeyeceğime söz veriyorum.

Sean onu öpmeden önce başıyla onayladı. Sonra da parmağını hafifçe dudaklarının üzerine koydu.

ON DÖRT

Libby ve Sean kapının alındığını duyduklarında birbirlerine baktılar. Sean kapıyı açmak için ayağı kalktı, Libby ise Alice'i uyandırıp uyandırmadığını duymak için kendini zorladı. Ama tek duyabildiğı kapıdaki Jan Long'un sesiydi ve Sean onu koridordan geçirip oturma odasına götürdükçe ses daha da yükseliyordu. Libby ayağı kalktı, bacakları kopacakmış gibi hissediyordu.

"Jan, merhaba," dedi endişeli bir yüz ifadesiyle. Kadının Sasha'nın eşyalarını taradığını fark etti. "Onu bulabildiniz mi? Libby bunun cevabını zaten biliyordu - bulmuş olsaydı Jan burada olmazdı.

"Hayır, henüz değil," diye cevap verdi, sesi biraz daha sakın çıkıyordu. "Lanet olası çocuklar," diye ekledi gözlerini devirerek.

"Nereye baktın? Sean oturması gerektiğini işaret ederek sordu.

"Sadece benim evimle burası arasındaki yol," dedi Jan. 'Yolda Matt'in evine uğradım ama evde kimse yoktu. Annesiyle babası hafta sonu için gittiler ve sanırım Matt bu gece arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Ev karanlıktaydı.

Sean ve Libby başlarını salladılar, ikisi de ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

"Bu ona benziyor mu? Sean sordu, Libby öyle olmadığını bilmesine rağmen. "Kimseye haber vermeden çekip gitmek mi?

Sasha, Libby'nin tanıdığı en sorumluluk sahibi genç insandı, görünüşe göre hayatının her alanında. Libby'nin işi yükselmeye başladığında, Sasha

yardım için yerel dükkanlara birkaç ilan verdi. Ekstra para kazanmak isteyen yarım düzine üniversite öğrencisi başvurmuş ve Libby hepsiyle görüşmüştü. Ama Sasha bir mil kadar öne çıkmıştı ve birkaçını denedikten sonra bu işe uygun olduğu anlaşılan tek kişi oydu. Kibardı, çalışkandı, inisiyatif sahibiydi, ayrıca yemeğe karşı gerçek bir ilgisi vardı, birkaç hafta sonra Libby'ye her zaman yediklerine dikkat ettiğini söyledi.

"Vücuduma ne koyduğuma çok dikkat ediyorum," dedi ona arabayı tabak çanakla toparlarken. Libby daveti iyi hatırlıyordu çünkü davete iki veganın yanı sıra çölyak hastası bir konuk da katılmıştı; her türlü diyet ihtiyacını karşılamaya oldukça alışkındı. Ancak Libby, Sasha'nın bir yeme bozukluğu olup olmadığını ya da bu yönde ilerleyip ilerlemediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Çok zayıftı ve koşmaya da takıntılıydı, ayrıca onun için çalışırken nadiren yemek kabul ediyordu. Bir şeylere göz kulak olacağını, endişelenirse bir şeyler söyleyeceğini düşündü. Ama bunun Sasha'ya mı yoksa annesine mi olması gerektiğinden emin değildi.

"Hayır, hiç de onun tarzı değil," dedi Jan, koltuğun kenarında öne doğru tüneyerek otururken anahtarlarını şingirdatarak. "Birkaç kez nerede olduğunu bana haber vermeden çıkıp gitti. Matt'le birlikte olduğu ortaya çıktı - Matt'in arabası var, görüyorsunuz - ve bir keresinde bir hevesle hafta sonu için gitmeye karar verdiler. Yanında telefon şarj aleti yokmuş ve o kadar eğleniyormuş ki bana ya da Phil'e haber vermeyi unutmuş. Jan gözlerini devirdi ve sanki bu hatıra mevcut durumu o kadar da kötü yapmıyormuş gibi yarım bir gülümseme verdi.

"Yani şimdi Matt'le gitmiş olabileceğini mi düşünüyorsun? Sean umutlu bir ifadeyle sordu. "Evi terk edilmiş ve ailesi de uzakta olduğuna göre, belki birlikte bir yere gitmişlerdir? Ya da belki akşam için dışarı çıkmışlardır ve daha sonra onun evine döneceklerdir?"

Libby onun olasılıkları araştırdığını biliyordu.

Jan bıkkın bir yüz ifadesiyle, "Sorunları var," dedi. "Onların yaşında ne kadar ilişki sorunu yaşayabilirsen o kadar.

Libby başıyla onayladı. Bu, Sasha'yla sohbet ettikleri zamandan beri bildikleriyle de örtüşüyordu.

"Matt son zamanlarda onunla uğraşıyor," diye devam etti Jan. "Arkadaşlarıyla her zamankinden daha çok takılıyor ve o da kendini biraz ihmal edilmiş hissediyor. Sonra nefes verdi, yüzü aklından geçen başka bir şeyi anlatıyordu. Söylentiler gerçekten doğruysa, Jan'ın bu durumu kendi durumunun üzerine ne kadar bindirdiğini merak etti. Ama Libby burnunu sokmak niyetinde değildi. Kadın bitkin görünüyordu ve inkar edilemeyecek kadar güzel olmasına rağmen - gür saçları yüzünü çerçeveleyiyor, ince parmakları mükemmel boyalı tırnaklarla son buluyordu - Libby kadından kadına, yeterince yorulmuş gibi görüldüğünü söyleyebilirdi. Ve eğer bu durumda olmasalardı, o zaman her biri için birer kadeh şarap doldurur ve sohbet ederdi.

Jan, "Sash bana bir keresinde Matt'in başka biriyle, yani başka bir kızla birlikte olabileceğini düşündüğünü söylemişti," dedi.

Libby yüzünü buruşturarak, "Kulağa zor geliyor," dedi. 'Matt'ten ne kadar hoşlandığını biliyorum. Sık sık onun hakkında konuşur.

Evet, ondan hoşlanıyor. Ama annesi olarak bazen araya girip onu omuzlarından tutup buna bir son vermesini söylemek istiyorum. Ona her zaman doğru davranmıyor. Sonra yere baktı, anahtarlarla oynuyordu. "Her neyse..." diye bitirdi, utanmış görünüyordu.

"Beklerken bir fincan çay ister misin? Sean söyledi. "Tabii dışarı çıkıp köyün etrafına tekrar bakmamız gerektiğini düşünmüyorsan?

"*Beklemek mi?*" dedi Jan. "Sanırım artık bekleme zamanı geçti, değil mi? Saatine baktı ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "Arkadaşlarını birkaç kez arayacağım," dedi. 'Ve tabii ki babasını da. Bir fincan çay için minnettar olurum, teşekkürler.

Sean başıyla onayladı ve mutfığa gitti.

"Matt'e daha önce bir Facebook mesajı göndermiştim," dedi Libby. Telefonunu yüzüncü kez kontrol etti. 'Ama henüz okumadı ya da cevap vermedi. Telefon numarası bende yoktu ama bence onu aramanızda fayda var.

Jan telefonunu kulağına dayamıştı bile. 'Matt, evet ben Jan, merhaba,' dedi. 'Ben iyiyim, teşekkürler. Sen? Libby'ye baktı ve yüzünü buruşturdu. Libby hattın diğer ucundaki çocuğun sesini duyabiliyordu ve sesinin geveliyormuş gibi geldiğini düşündü, ayrıca arka planda yüksek sesli bir müzik vardı, sanki bir barda ya da kulüpte gibiydi.

"Sash hakkında biraz endişeliyim," diye devam etti Jan. "Beni duyabiliyor musun? O seninle mi Matt? Nefesini tuttu, sonra omuzları düştü. "Oh, tamam, çok yazık. Ondan en son ne zaman haber aldın? Jan telefonu kulağından uzak tutup sinyali kontrol etti. "Alo?" Hat kesilince başını salladı, hemen onu geri aradı ama Libby sesli mesaja yönlendirildiğini duydu. Jan birkaç kez daha denedikten sonra bir mesaj bıraktı ve Matt'in en kısa zamanda kendisini aramasını istedi.

"Şansınız yok sanırım? Sean elinde kupalarla dolu bir tepsiyle içeri girdiğinde Libby de aynı şeyi söyledi. Tepsiyi sehpanın üzerine koyup kitapları kenara çekecekti ama daha iyi düşündü ve tepsiyi yan sehpanın üzerine koydu.

"Hayır," dedi Jan düşünceli bir ifadeyle, Sean'dan çay bardağını alırken. 'Sesi biraz... sarhoş gibiydi,' diye ekledi.

"On sekiz yaşında ve bugün Cuma gecesi," dedi Sean tekrar otururken. "Sasha'nın diğer arkadaşlarını denedin mi?

Jan sessizce, "Sanırım bir sonraki aramam gereken kişi babası," diye itiraf etti. Sean ve Libby bir şey söylemediler. 'Şu sıralar evde pek vakit geçirmiyor, görüyorsun. Ona ya da hatta ailesine gitmiş olabilir. Babasına çok yakın.

"Ah, tamam," dedi Libby, çok fazla burnunu sokmak istemeyerek. "Belki de onu almaya gelmiştir?

"Evet, ben de bunu umuyorum," diye cevap verdi, tekrar aradı ve bekledi.

Libby ve Sean bakiştılar. Polisin olaya dahil olması ihtimali giderek artıyordu ama ikisi de bunu önermek istemiyordu. Bu Jan'ın vereceği bir karardı, yine de kötü bir şey olduysa zamanın çok önemli olduğunun farkındaydılar.

"Cevap vermiyor," dedi Jan aramayı sonlandırırken. "Muhtemelen numaramın çıktığını gördüğü içindir.

"Ona mesaj atabilir misin? Sean önerdi.

Jan çoktan ekranına dokunmaya başlamıştı ve Sasha'nın kız arkadaşlarından birkaçıyla mesajlaşmaya başladı. "Sizce polisi aramadan önce ne kadar bekletmeliyim?" diye sordu saatine bakarak. "Saat gece yarısını geçti. Bu gerçekten onun yapacağı bir şey değil. Ve kızınızı asla bilerek terk etmeyeceğini biliyorum. Bunu yaptığı için çok üzgünüm. Kötü bir şey olmuş olmalı. *Oh...*" Jan yüzünü kapattı, parmaklarının arasından birkaç hıçkırık fışkırdı. Sonra öne doğru oturdu ve masadan Sasha'nın telefonunu aldı. 'Ve *bunu* asla geride bırakmazdı. Ona yapışmış durumda.

Jan parolayı girmeden önce iPhone'un ana ekran düğmesine bastı. "Her zaman aynı kodu kullanır ve bazen birinin şarjı bittiğinde birbirimizin telefonunu kullanırız," dedi, birkaç uygulamada gezinerek arama kayıtlarını ve mesajları kontrol etti.

"Evet, biz de aynısını yapıyoruz," dedi Libby, Sean'a bakarak. Yine de son birkaç haftadır Sean'ın telefonuna karşı daha korumacı davranışını inkâr edemezdi. Fırsatını bulursa daha sonra onun şifresini deneyip değiştirip değiştirmediğini öğrenmeyi düşündü.

Jan telefonu masaya geri koyarak, "Senden gelen bir arama var sadece, Libby," dedi. "Yakın zamanda başka bir şey yok.

Sean, "Bak Jan, seni endişelendirmeye çalışmıyorum ama bence artık polisi aramanın zamanı geldi," dedi. İkisi de bunun kendilerinin de olaya dahil olmaları, belki de ifade vermeleri anlamına geleceğini biliyordu. 'Başka bir şey değilse, sadece tavsiyelerini almak için belki?

Jan gözyaşlarını içine çekerek yavaşça başını salladı. "Evet, haklısın. Beni başka birinin telefonundan aramasını ya da her an kapıdan içeri girip özür dilemesini ve Alice'i terk ettiği için utanmasını umuyorum. Jan ellerini iki yana açarak kucağına düşmelerine izin verdi.

Sean Google'da Jan'ın arayabileceği bir numara aradı. Zaman ilerliyordu ve kimse bunu kabul etmek istemese de genç bir kızın bu şekilde ortadan kaybolması endişe vericiydi ve artık her dakika önemliydi.

Jan telefonu çaldığında sıçradı ve hemen cevap verdi. "Phil, merhaba, geri aradığın için teşekkürler," dedi sessizce. "Evet, konuşabilirim. Durakladı, dinliyordu. "Oh, tamam. Bu bir endişe kaynağı. Onu en son ne zaman gördün? Bir duraklama daha. 'Hayır, öyle demiyorum, sadece onu ne zaman gördüğünü sordum, *başka* kimi gördüğünü değil. Sanki her şey seninle ilgiliymiş gibi her şeyi tersine çevirmek zorundasın, değil mi? Ve suçlayan *ben değilim, unuttun mu?* Jan dudağını ısırarak içini çekti.

Libby Sean'la göz göze geldi, her ikisi de Jan'ın ne demek istediğini merak ediyordu. Sonra Sasha'dan bir iz var mı diye ön pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktı, Sean ise Alice'in hâlâ uyuyor olup olmadığını kontrol etmek için üst kata çıktı.

"*Hayır,*" dedi Jan yüksek sesle ve Libby'nin sıçramasına neden oldu. 'Bu gece dışarı çıkmadım ve kimse de eve uğramadı, Tanrı aşkına Phil. Hem bunun Sash'i bulmakla ne ilgisi var ki? Kızımız için bu kadar endişelenmene sevindim...'

Libby tekrar yerine oturdu, kanepenin koluna tünedi ve Jan aramayı bitirirken çayını yudumladı.

'Bak, ondan bir şey duyarsan bana haber ver, tamam mı? Ve eğer zahmet edeceksen ya da çok kızgın değilsen, arabana binip onu aramak için etrafta dolaşman yardımcı olabilir. Gözlerini devirerek Libby'ye özür dileyen bir bakış attı. "Evet, hoşça kalın. Ve telefonu kapattı, telefonunu ayaklarının dibindeki çantasına geri bıraktı, derin bir iç çekti. Sean odaya geri dönmeden hemen önce, 'Erkekler,' diye fısıldadı. 'Sasha'yı görmemiş

Hafta başından beri. Onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yok, ama daha çok benim neler yaptığım ile ilgileniyordu. Son kısmı nefesinin altında ekledi ve Sean ile Libby'nin tekrar bakışmalarını sağladı.

Sean ona bulduğu polis bilgi sayfasını göstererek, "101'i aramanız gerekiyor," dedi. "Bence bunu şimdi bildirmende fayda var Jan. Gerçekten çok üzgünüm.

Jan başını salladı. 'Haklısın, biliyorum. Bunu yaptığım da çok... *gerçekçi* geliyor.

"999'u araması gerekmez mi? Libby düşündükçe midesi bulanarak sordu. "101 acil olmayan durumlar için değil mi?

Sean, 'Eminim, eğer gerekli olduğunu düşünürlerse Jan'ı yeniden yönlendireceklerdir,' dedi. 'Bu bir başlangıç ve zamanlarını boşa harcamak istemiyoruz.

"Doğru," dedi Jan telefonunu eline alıp ararken ve hattın bağlanmasını beklerken. Birkaç kez çaldıktan sonra telefon açıldı ve Jan çağrı görevlisine durumu anlatarak bildiklerinin ayrıntılarını verdi. Ki bu da pek fazla bir şey değildi.

ON BEŞ

"Elimde bir olay numarası var," dedi Jan telefonu kapatırken. Yüzünden bunun ne anlama geldiğini bilmediği anlaşılıyordu ama kulağa ciddi bir şeymiş gibi geliyordu. "Onlar... şey, dışarıya birini gönderiyorlar. Tırnağını ısırdı. "En iyisinin bu olduğunu düşündüler," diye ekledi.

"Bu iyi bir şey," dedi Sean, uzanıp Jan'ın kucağında duran eline dokunarak. Elini sıktı.

'Gerçekten öyle,' dedi Libby, fark ederek. 'Bizim erişemeyeceğimiz kaynaklara sahipler. Onun nerede olduğunu kısa sürede bulacaklar, göreceksin. Yutkundu ve gözlerini kaçırdı.

Jan başını salladı. "Burada beklemem gerektiğini söylediler. Sizi bekletiyorsam çok özür dilerim. Ama nasıl kaybolduğunu, kaç yaşında olduğunu ve bunun onun karakterine ne kadar aykırı olduğunu anlattığımda, bu gece gelip bizimle konuşmak istediklerini söylediler. İsterseniz bunu benim evimde yapmalarını isteyebilirim.

"Saçmalama," dedi Sean ve Libby de aynı fikirde olduğunu yineledi. 'Cevaplanması gereken sorular olacaktır ve biz de yardımcı olmaktan mutluluk duyarız. Kararlı bir şekilde başını salladı.

'Gerçek şu ki, yalnız kalmak istemiyorum. Sash'ın küçük kardeşi Nathan bu gece bir arkadaşının evinde kalıyor, böylece onun için endişelenmeme gerek kalmıyor. Arkadaşının ailesiyle sinemaya gitti. Çocuğunun en azından bir yarısının güvende olduğunu bilerek küçük bir gülümsemeye zorladı.

"Size bir şey getireyim mi? Libby sordu. 'Yiyecek, su? Belki sinirlerini yatıştırmak için bir içki?

Jan bir an düşündü. 'Küçük bir içki iyi gelebilir, teşekkürler. Bazen içiyorum. Yüz ifadesinden son zamanlarda işlerin onun için pek de kolay olmadığı anlaşıyordu.

Sean içki dolabına gitti ve Jan'a küçük bir viski doldurdu. "Al," dedi ve bardağı ona uzattı.

'Teşekkürler,' dedi. 'Yine de aklımı başımda tutmalıyım. Dışarı çıkıp onu tekrar arabada aramak istiyorum. Bir eliyle yüzünü yarı yarıya kapatarak başını öne eğdi. "Aslında, burada oturup hiçbir şey yapmadan ne düşünüyorum ki? İçkisini bıraktı, ayağa kalktı ve ön pencereye koşarak bir aşağı bir yukarı baktı. İnce bir yağmur camlardan aşağı süzülüyor, manzarayı bulanıklaştırıyordu. "Kızım dışarıda bir yerlerde ve ben burada oturmuş içki içiyorum. Paltosuna uzandı, giymek üzereydi ki Libby elini koluna koydu.

'Jan, bence şimdilik burada kalıp polisi beklemen en iyisi. Ne kadar süreceklerini biliyor musun?'

Jan ceketini bırakıp tekrar oturarak, "Çok uzun sürmez, sanırım," dedi. Omuzları kamburlaşmış ve yüzü endişeden buruşmuştu. "Herhangi bir şekilde savunmasız olup olmadığını sordular ve öyle olduğunu düşünmediğimi ama bunun tamamen karakter dışı olduğunu, sadece on yedi yaşında olduğunu ve bebek bakıcılığı yapması gerektiğini söylediğimde, o zaman ortaya çıkacaklarını söylediler. Sanki...' Jan hırkasını üzerine çekerek ne kadar zayıf olduğunu gösterdi. Tıpkı kızı gibi, diye düşündü Libby. "Sanki kötü olduğunu zaten *biliyorlarmış* gibi," diye fısıldadı, yine de içkisinin yarısını devirerek.

'Bak,' dedi Sean, 'kayıp gibi görünen çoğu insanın aslında kayıp olmadığı herkesçe bilinir. Bunun arkasında senin hiç bilmediğin bir hikâye vardır. Gençlerin nasıl olduğunu bilirsiniz," diye ekledi. 'Çocuklar

Çoğu ebeveynin dehşete düşeceği her türlü şeyi arkanızdan yaparlar. Bazen bilmememiz en iyisidir.'

Libby ona baktı, sessiz olmasını işaret etmeye çalıştı ama adam görmedi. Bunun yerine, Alice'in sadece dört yaşında olduğu ve on beş yaşındaki Dan'in şimdiye kadar örnek bir evlat olduğu göz önüne alındığında, mevcut durumdan çok geçmiş deneyimlerinden mi konuştuğunu merak etmesine neden oldu.

Kırk beş dakika sonra bir polis arabası kulübenin önüne yanaştı, ışıkları yolu aydınlattı ve kısa bir süre sonra kapı çalındı. Sean kapıyı açmaya gitti, Libby ise Sasha'nın arkadaşlarını aramaktan bir sonuç alamayan Jan'ı teselli etmeye devam etti. Birkaçı mesajla cevap vermişti ama sadece bu gece bebek bakıcılığı yapacağını duyduklarını ya da irtibata geçmediklerini söylemekle yetinmişlerdi. Bu sadece hayal kırıklığını arttırıyordu.

"Jan," dedi Sean, uzun boylu bir adamı oturma odasına götürürken. "Polis geldi.

Sivil polis memuru içeri girerken başını eğdi, gözleri içeri girer girmez etrafı taradı. Arkasında üniformalı bir kadın memur onu takip etti ve meslektaşının arkasında dururken şapkasını çıkardı. Libby hangisinin daha korkutucu olduğundan emin değildi - adamın alnındaki derin çatlaklar, dışarıda çiseleyen yağmurdan parlayan nemli sakalı ve bıyığı ve yüzündeki çelik gibi, okunmaz ifade mi, yoksa genç memurun üniforması ve omzunda telsizi, ceketinin parlak sarısı mı? Libby, her şeyi dayanılmaz kılanın üniforma ve ona takılan kit olduğuna karar verdi.

Sean iki memura kanepeyi işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi. 'Üzgünüm, fazla yer yok. Bilin diye söylüyorum, Sasha'nın eşyalarını bu şekilde bulduk, o yüzden mutfaktan sandalye getirmemi ya da başka bir yere oturmamızı tercih ederseniz, sorun değil. Libby onun kanepenin rahatsız edilmemesini isteyebileceklerini ima etmek istemediğini biliyordu, bu nedenle

üzerinde kötü bir şey olmuştu, ancak kirlenmeye de neden olmak istemiyordu.

"Dedektif Doug Jones," dedi adam Jan'a elini uzatarak. Sesi derin, yavaş ve garip bir şekilde güven vericiydi, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış ve Sasha'yı her an yeniden ortaya çıkaracakmış gibiydi. "Ve bu da PC Watts," diye ekledi. "Ve, anlaştık, başka bir yere gidelim, lütfen.

Bir süre sonra hepsi çam mutfak masasının etrafına oturmuş, çaydanlık kaynıyordu. Libby'ye sanki birkaç arkadaş bir şeyler içmek için bir araya gelmişler, müzik açmışlar ya da oyun oynamak için kâğıtları açmışlar gibi geldi. İlk başta yaklaşılmaz, huysuz ve saçmalıklara tahammülü olmayan bir tip gibi görünen dedektif kısa sürede hepsini rahatlatmış ve içkisini beklerken Jan'la sohbet ediyordu, sakalının ve bıyığının kalınlığından rahatlatıcı bir gülümseme yayılıyordu. Jan, Sasha'nın onlara bakıcılık yaptığını söylediğinde Sean ve Libby'ye döndü.

"Böyle çekip gitmesi onun karakterine hiç uymuyor," diye devam etti Jan. "Rahatsız edildiğiniz için çok üzgünüm. Cuma sizin için gerçekten yoğun bir gece olmalı.

Dedektif hiçbir şey söylemedi, daha ziyade dinledi ve siyah ve gri karışımı sakalını kaşıdı. Soluk mavi gömleği, koyu renk ceket ve kot pantolonuyla cana yakın ama bir o kadar da yetenekli görünüyordu.

"Hiç de değil," diye yanıtladı kahvesini karıştırırken. "Biz de bunun için buradayız. Peki kızınız Sasha ne zamandan beri burada bebek bakıcılığı yapıyordu?" dedi Jan, Libby ve Sean'ın arasına bakarak.

"Yaklaşık geldi-

Sean, Libby'nin sözünü keserek, "Yedi buçuk," dedi. PC Watts'ın elinde bir not defteri vardı ve her şeyi not ediyordu, omzunda konuşmalar devam ederken telsizini susturdu. "Masamız sekiz için rezerve edilmişti, gerçi on beş dakika da olsa sorun etmiyorlar ve önce barda bir şeyler içmek istedik. Buradan sadece kısa bir taksi yolculuğu mesafesinde.

Libby başını sallayarak Sean'ın söylediği her şeyi onayladı.

"Peki Sasha evden ne zaman ayrıldı? Dedektif Jones Jan'a sordu.

Jan bir an şaşkın şaşkın baktı. "Mesele de bu," dedi. 'Üniversiteden doğruca bir arkadaşının evine yemek yemeye gitti, sonra da buraya geldi. Sanırım onu arkadaşının annesi bırakmış olmalı. Bu doğru mu? Jan, Libby ve Sean'a kızının hareketlerini sormak zorunda kaldığı için utanmış görünüyordu.

Sean, 'Kapıyı açtığımda yalnızdım,' dedi. 'Bir araba görmedim ve buraya nasıl geldiğini sormadım. Sormak aklıma gelmedi.

Dedektif başıyla onayladı. "Peki geldiğinde nasıl görünüyordu?"

"İyiymi," dedi Sean hemen. "Hazırlanmayı yeni bitirmiştik ve ben kapıyı açmak için aşağı indi. Yanında üniversite kitaplarının olduğu sırt çantası vardı ve doğruca oturma odasına gitti. Alice çoktan yatmıştı.

Libby bir şeyler eklemesi gerektiğini düşünerek Sean'a baktı. "Paltomu aldım, aşağı indim ve ona merhaba dedim. Sean'ın dediği gibi, iyi görünüyordu..." Libby tereddüt etti, 'kesinlikle iyiymi. Çalışmak için bazı kitaplarını çıkarmıştı. Görünüşe göre matematik. Hala oturma odasındalar.

Bilgisayar memuru ara sıra başını kaldırarak notlar aldı.

"Sash bana güzel görüldüğümü söyledi ve ben de Sean'la bir "randevu gecesi" geçireceğimizden bahsettim. Sanırım bunun biraz, bilmiyorum, aptalca olduğunu düşündü. Bizim yaşımızda. Ona çok yaşlı görünüyor olmalıyız. Libby küçük bir kahkaha attı, ama yersiz görünüyordu, bu yüzden onun yerine boğazını temizledi. "Bundan kısa bir süre sonra taksi geldiğinde ayrıldık.

"Peki bundan önce, onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu dedektif. Elleri önünde kenetlenmiş, masaya dayanmış, bir parmağı diğer parmak eklemine dokunuyordu.

"Yaklaşık bir hafta önce," diye yanıtladı Libby. 'Bazen işimde bana yardımcı oluyor. Yemek yapıyorum - yerel kurumsal müşteriler için özel yemek, akşam yemeği partileri ve bunun gibi şeyler. Sasha bir bankacılar yemeği için servis yapmama yardım etmişti. O zaman da iyi görünüyordu. Olağandışı bir şey yoktu.

"Ve onu en son ne zaman görmüş olabilirim..." Sean bir an düşündü. "Şey, ya bize en son bakıcılık yaptığında, belki bir ay önce, ya da muhtemelen ahırın mutfağında Libby'ye yardım ediyordu. Sık sık gelip gittiği için tam olarak bir şey söyleyemem. Libby'ye bir bakış attı.

Dedektif şaşırması görününce Libby, "Arkadaki küçük ahır yemek mutfağına dönüştürdük," diye ekledi. 'Hijyen açısından kulübenin mutfağını kullanmaktan daha kolay. Sertifikalar ve benzeri şeyler,' dedi Libby, memurların her şeyi doğru yaptığını bilmelerini istiyordu.

Başını salladı, görünüşe bakılırsa verdikleri detayı takdir ediyordu. "Yani yemek için dışarı çıktınız...?"

"Chalwell'deki Old Fox," dedi Sean.

"Peki bana geri döndüğünüzde Sasha'nın burada olmadığını fark ettiğinizde neler olduğunu anlatır mısınız?"

Libby Sean'ın cevap vermesini bekledi ama Sean bir şey söylemeyince Libby araya girdi. "Bardan eve taksiyle döndük ve içeri girdiğimizde Sasha burada değildi. Elbette, başlangıçta fark etmedik, çünkü beklediğiniz şey bu değil - bebek bakıcınız gitmiş. İlk başta onun yukarıda Alice'le birlikte olduğunu ya da tuvalette olabileceğini düşündüm. Libby mutfağın arka tarafındaki koridoru işaret etti. "Ama hiçbir yerde yoktu. Her yere baktık, ahırın mutfağına ve bahçeye bile," diye ekledi Libby. "Bu çok garip. Olayı zihninde tekrar canlandırırken sesinin kelimeler arasında sıkıştığını hissetti.

"Daha önce sana bakıcılık yaparken hiç böyle bir şey yaptı mı? Ya da senin yemek işinde çalışırken seni hiç hayal kırıklığına uğrattı mı, Libby?"

"Hayır, hiç de değil," diye hızlıca cevap verdi. "Bu yüzden bu çok garip.

"Sash iyi bir kız, Dedektif," diye araya girdi Jan. "Güvenilirdir, çalışır Üniversitede çok çalışıyor, beni her zaman nerede olduğundan haberdar ediyor - yani, genellikle,' diye ekledi.

"Genellikle mi?"

"İyi olduğunu bana bildirmeyi unuttuğu ya da planını değiştirdiği birkaç kez oldu. Ama bunun nedeni telefonunun şarjının bitmiş olması ya da olayların heyecanına kendini kaptırmış olmasıydı. Bir keresinde Matt'leydi, erkek arkadaşıyla. Ve bu gece onu çoktan kontrol ettim. Ondan haber almamış.'

Dedektif, 'Yani tüm üniversite kitaplarını ve telefonunu geride bırakmış,' dedi. "Bu da ya geri dönmeye niyetli olduğunu ya da...

Hepsi onun sözünü bitirmesini bekledi ama bitirmedi ve onun yerine Jan, Libby ve Sean kendi zihinlerinde dedektifin ne ima ettiğini canlandırdılar.

Ya da isteği dışında kaçırıldı.

"Burada olmadığı anlaşıldıktan sonra," dedi Libby, "bazı aramalar yapmamız gerektiğini biliyorduk. Dedektifin ne kadar alkol aldıklarını sormaması, bir şekilde sorumsuz davrandıklarını düşünmemesi için dua etti.

"Peki bu saat kaçtı? DI Jones sordu.

Libby gözlerini tavana dikti. "On biri biraz geçiyor sanırım?" dedi ve onay için Sean'a baktı.

"Bu doğru," diye ekledi. "Sasha'nın kendi isteğiyle geleceğini umuyorduk, bu yüzden hemen paniğe kapılmadık, ancak Alice'i bırakıp gitmesi bizi şaşırttı.

Jan başını kısa bir süre eğerek yüzünü kapattı. Libby uzandı ve onun koluna dokundu.

"Geleceğini umuyorduk ama gelmeyince erkek arkadaşı Matt'e mesaj attım. Ondan sonra Jan'ı aramamız gerektiğini biliyorduk. Sasha'nın eve kendi başına gittiğini ve belki de sadece sırt çantasını unuttuğunu umuyorduk.

"Eşyalarına bir göz atabilir miyim lütfen?" dedi dedektif başını sallayarak ve ayağa kalkarak. "Daha sonra hangi kaynakları devreye sokmamız gerektiğine, nasıl ilerleyeceğimize karar vereceğiz. Rahatlatıcı bir gülümseme takındı ama kimse kendini güvende hissetmiyordu.

Oturma odasında dedektife Sasha'nın eşyalarını gösterdiler. Herhangi bir şeye dokunma konusundaki kendi ihtiyatlarına rağmen, dedektif bir iki eşyayı almak konusunda fazla endişeli görünmüyordu.

"Ne okuyor?" diye sordu arkasında duran ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Jan'a.

"A seviyeleri," dedi sessizce. 'Matematik, fizik ve kimya. Üniversiteye gitmek, mühendislik yapmak istiyor.

Dedektif başını salladı ve bir ders kitabının kapağını çevirirken boğazını temizledi. "İleri matematik," diye yüksek sesle okudu. "Zeki kız, değil mi?

"Çok," diye yanıtladı Jan. "Babasına çekmiş.

"Peki babam şu anda nerede? DI Jones, Sasha'nın A4 defterini eline alarak sordu. Sayfaları çevirerek Sasha'nın karaladıklarını ve üzerini çizdiklerini taradı.

"Kısa süre önce ayrıldık," dedi Jan. 'Şimdilik boş arazideki kulübelere birinde kalıyor. Sanırım bu gece bardaydı. Genelde öyledir,' diye ekledi sessizce. Sonra gözyaşlarına boğuldu ve koltuğa yığıldı.

"Jan, çok üzülmemeye çalış," dedi Libby onun omzunu okşayarak.

'Anlamadığım şey, neden bütün eşyalarını geride bıraktığı,'

Sean söyledi. "Özellikle de telefonu.

"Kesinlikle," dedi DI Jones. 'Kendisinin ya da arkadaşlarından herhangi birinin başı belada mı, biliyor musunuz Bayan Long? İster yalnız ister biriyle olsun, her şeyi bırakıp gitmesini gerektirecek bir şey yaşıyor mu? Ne kadar önemsiz görünse de iyice bir düşünün.

"Hayır, bildiğim kadarıyla hiç yok," diye yanıtladı. "Ben... Ben sadece anlamıyorum.

"Geri döndüğünüzde, önden ya da arkadan zorla girildiğine dair bir iz var mıydı?" diye sordu Sean ve Libby'ye.

"Hayır," diye cevap verdi Libby hemen. 'Eve geldiğimizde hırsızlık gibi bir şey fark etmedim.

"Tamam," dedi dedektif. "Birkaç telefon görüşmesi yapmamın zamanı geldi, bakalım bu genç bayanı sabaha kadar bulabilecek miyiz?"

ON ALTI

"*Hiçbir şey yapmadan* duramam," dedi Sean, yatağın üzerine oturmuş, Libby'nin rastgele birkaç şeyi bir çantaya atmasını izliyordu. Yüzündeki ifade -yaşlı gözler, ayrılmış dudaklar, kanı çekilmiş yanaklar- doğru düşünemediğini, yanlarında ne götördüklerini umursamadığını gösteriyordu. Bitişikteki banyoya gitti ve geri döndü, diş fırçalarını ve bir tüp macunu çantaya attı, kozmetik ürünlerinden hiçbirleriyle uğraşmadı. Birkaç çift çorap, birkaç iç çamaşırı, birer kazak ve birer saç fırçası ve Libby çantanın fermuarını çekti.

Sean'a bakmadan, "Alice için bir şeyler ayarlamam gerekiyor," dedi. Sean yatağın yanından geçerken onun bileğini yakaladı.

"İkinizi de anneme götüreceğim, sonra da aramaya çıkacağım.

"Ne anlamı var ki?" diye cevap verdi, adam ona sarılırken gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Jan hâlâ PC Watts'la birlikte aşağıdaydı. 'Polis şu anda bu işin peşinde. Yapabileceğin hiçbir şey yok.

"Bir zararı olmaz, değil mi?" dedi, onu serbest bırakarak.

Libby saatine bakarak, "Her neyse, bu saatte anneni uyandırmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi. Marion'un son zamanlarda ne kadar yorgun görüldüğünü fark etmemiş değildi. Tek bildiği, DI Jones'un onlara birkaç şeyi bir araya getirmelerini söylediği ve muhtemelen bir adli tıp ekibi çağırması gerekeceği için kulübeyi boşaltmaları gerektiği idi. Ve bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

al. Bu arada, oturma odasında ve ideal olarak diğer odalarda da kimsenin bulunmasını istemiyordu.

"Aldırmaz," dedi Sean. "Yardım etmeyi ne kadar sevdiğini bilirsin.

Libby başını salladı. Bu kadarı doğrudu. "Onlar bir şeyler yapmaya hazır olana kadar yukarıda kalabiliriz," diye ekledi Libby, ne yapacaklarını bilmeden. Aklında, beyaz giysili polis memurlarının evlerinin her köşesini didik didik edip, hayatları hakkında Sasha'nın burada geçirdiği birkaç saatten daha fazlasını öğrenecekleri bir görüntü vardı.

"Bize söyleneni yapsak iyi olur, aşkım," dedi Sean, ayağa kalkıp kollarını ona dolayarak. Kocası tarafından kucaklanmak Libby'nin tüm dünyada en sevdiği şeydi. Birden kızını uyandırmak, onu aralarına almak ve asla bırakmamak için karşı konulmaz bir istek duydu. 'Bu sabaha kadar birkaç saat arabada oturmak anlamına gelse bile. Korkunç, dehşet verici ama olan bu.

Neyse o.

Sean, eski karısı Natalie'yle ilk karşılaştığında ona böyle söylemişti. Sean onu oğlu Dan ile tanıştırma zamanının geldiğini hissettiğinde, Natalie ve Sean altı aydır görüşüyorlardı. Kısa süre sonra Libby, Dan'in anne babasının ayrılığıyla gayet iyi başa çıktığını, hatta bir keresinde Libby'ye de söylediği gibi ayrı olmalarını tercih ettiğini anlamıştı. *En azından sürekli kürek çekmelerini dinlemek zorunda kalmıyorum*, demişti ama Libby ne hakkında olduğunu hiç sormamıştı. Natalie ise bu durumu pek iyi karşılamamıştı ve yıllar sonra şimdi bile Sean'ın yeniden evlenmesini kabullenemiyordu. Boşanmalarını üç yıllık bir hukuk savaşına dönüştürmekle kalmamış, avukat masrafları zaten söz konusu olan paranın bir kısmını silip süpürmüştü, ama Dan'i bir piyon olarak kullanmıştı - hem davalarda bir piyon, hem de Sean'ın onu görmesi için bir görüşme emri çıkarıldığında. Oğlunu çok seviyordu ve onun bu şekilde kullanıldığını görmek kalbini kırıyordu. Natalie ne isterse genellikle alırdı.

Daha fazla bakım, yeni bir araba ya da ipotek için yardım. Eğer reddederse, Sean Dan'i göremeyecek ve mahkemeye geri dönmek zorunda kalacaklardı.

Bu nedenle Sean Natalie'ye karşı her zaman dostça davranıyor, ne isterse veriyor, nazik ve kibar oluyordu - neredeyse Libby'nin Natalie'ye karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğini merak etmesine neden olacak kadar.

Eski karısı hakkında Libby'yle ilk kez derinlemesine konuştuğunda ona, "Natalie'yle olan bu," demişti. O zamana kadar birbirlerini birkaç aydır tanıyorlardı ve daha önce ikisi de geçmiş aşklarından bahsetmeye gerek duymamıştı. Birbirlerine ve yeni bir ilişkinin heyecanına odaklanmakla çok meşguldüler. Elbette, Libby Sean'ın ayrıldığını biliyordu, o sırada teknik olarak hâlâ evliydi, ancak ayrıldığından beri ailesiyle birlikte yaşıyor, kendine ait yeni bir ev için depozito biriktiriyor ve evlilik finansmanının çözülmesini bekliyordu. Bu arada kendini işine ve oğlunun iyiliğine adanmıştı.

"Nat kabullenmekte zorlanıyor..." Sonra durakladı, saçını çekiyordu, Libby'nin sonradan öğrendiğine göre bu bir stres belirtisiydi. Bunun yanı sıra topallaması da daha belirgin hale gelmişti. '... aramızdaki şeylerin bittiğini kabul ediyorum. Başka birini bulmamı beklediğini hiç sanmıyorum. Özellikle de senin gibi bir kadını.

"Beni biliyor mu?

Sean o sırada gözlerini kaçırmıştı, yüzü barın loş ışıkları altında renklenmişti. Ya da ateşin parıltısı da olabilir, diye düşündü Libby. Ama her iki durumda da, nasıl cevap vereceğinden emin olmadığı belliydi. Sonunda, ağzındaki baklayı çıkardı.

Libby'nin elini tutarak, "Kendi kendine öğrendi," dedi ve darbeyi yumuşattı.

"Oh. Bekle, ne?

"Natalie ile ilgili anlamanız gereken şey..." Sonra düşünerek sözünü kesti. "Her şeyi bilmemeye dayanamıyor. Bu muhtemelen

kontrol şeyi, bilmiyorum. Ben onun psikiyatristi değilim. Sonra Libby'nin yüzündeki endişeyi yatıştırmaya çalışarak güldü.

"Kendi kendine mi öğrendi? Libby hafif ve neşeli görünmeye çalışarak tekrarladı. Ama bilmek istiyordu. 'Bizi mi izliyordu? *Beni* mi izliyordu?"

Sean daha az inandırıcı olsa da bir kahkaha daha atarak, "Bu senin için Nat," dedi. "Dediğim gibi, neyse o."

Libby yatak odasının kapısının yavaşça açılmasıyla anısından koptu. İlk başta gelenin DI Jones olduğunu düşündü - onun hâlâ kulübede ve bilgisayarda olduğunu biliyordu. Ama sonra Alice içeri girdi, pembe geceliğiyle orada dururken gözlerini ovuşturuyordu.

"Merhaba hayatım," dedi Libby, Sean'ın kollarından gevşeyerek. Kızına doğru eğildi, onu kucağına aldı ve kalçasına yerleştirdi.

"Uyuyamıyorum," dedi Alice, gözlerini kırıştırmakla etrafına bakınırken. "Kafamın içinde çok fazla gürültü var."

Libby Sean'a baktı.

"Ah, Küçük Fasulye," dedi onu Libby'den uzaklaştırarak. 'Buraya gel ve babana sarıl. Gürültü için endişelenme tatlım. Muhtemelen sadece kötü bir rüyaydı."

Alice yüzünü babasının boynuna ve omzuna gömdü, başparmağını ağzına sokarken saçlarını karıştırdı ve bacaklarını babasının beline doladı. Ama sonra omuzlarına tutunarak geri çekildi. "Hayır, bu bir rüya değildi baba. Aşağıda büyük bir patlama oldu ve beni uyandırdı. Hamburger mi vardı?"

"Hırsız mı demek istiyorsun? Sean onun çenesinin altına hafifçe dokunarak, "Hırsız mı demek istiyorsun?" dedi. 'Ve hayır, yoktu. Merak etmeyin. Belki de sadece dışarıda arabasını park eden biriydi."

Alice kaşlarını çattı, alt dudağının dolgun kısmını ısırırken soluk kaşları birbirine yaklaştı. "Araba değildi. Evin içindeydi ve... ve... hoşuma gitmedi ve Bay Flumps'a beni kurtarmasını söyledim. Duymamak için yorganın altına çadır kurduk.'

Libby yine Sean'ın gözüne takıldı.

"Sesleri ne zaman duydun, tatlım? Libby Alice'in ayağını okşayarak sordu.

"Bu gıdıklıyor," dedi bacağını çekerek. "Bu dün gece," diye ekledi, kafası karışmış görünüyordu. "Büyük dev seslerdi.

'Merak etme,' dedi Sean. 'Annen ve baban artık evde ve korkacak bir şey yok. Aslında,' dedi derin bir nefes alarak, 'kahvaltı için gidip dadını görmeye ne dersin? Sana krep yapabilir ya da belki onunla birlikte kümeden taze yumurta toplamaya gidebilirsin.

Alice başını sallayarak yüzünü tekrar Sean'ın omzuna gömdü. "Evet, lütfen," dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Ne yapacağız? Libby Sean'a baktı. O da cevap olarak omuz silkti.

'Seni bir süreliğine yatağına yatırsam ve hazır olduğumuzda dadıya gitmen için seni uyandırsak nasıl olur? İstersen geceliğinle kalabilirsin.

Yarı uykuya dalmış olan Alice bir kez daha başını salladı. Ama onu kendi odasına götürmek için hamle yapar yapmaz Alice kasıldı ve ciyaktı.

"*Senin yatağın, baba,*" diye sızlandı.

"Tamam, tamam," dedi Sean, yorganı geri çekip onu yatırarak. "Burada uyuyabilirsin. Onu yatırdı ve lambayı söndürerek Libby'yi sahanlığa çağırdı.

"Şimdi ne olacak? Libby kollarını kavuşturarak fısıldadı. "Dedektife söyleyelim mi?

Sean yüzünü ovuşturarak, "Gerek yok," dedi. 'Pek de önemli değil. Alice kötü bir rüya gördü, hepsi bu.

Libby başını salladı. "Sanırım. Ama bir düşünün. Ya evde biri *olsaydı* ve Sasha'ya zarar verseydi? Tanrım, hem de Alice üst kattayken. Başını salladı, zihnini bu görüntüden kurtarmaya çalıştı. "Bunu düşünmeye dayanamıyorum," diye fısıldadı, kocasına bakarak aynı fikirde olup olmadığını merak etti.

Sean merdivenlerden aşağı bakarak, "Dedektif etrafa baktığında bir boğuşma izinden bahsetmedi," dedi. Sesini alçalttı. "Alice'i sorguya çekmenin onun yararına olacağından emin değilim.

"Eğer eminsen," dedi Libby, yatak odalarının kapısına bakarak.

"Öyleyim," dedi Sean, tam PC merdivenlerden çıkarken, köşeyi dönerken eli trabzanın korkuluğundaydı. İkisi de ona bakarken, yatak odalarının kapısının arkalarından açıldığını fark ettiler. Alice'in yaklaşırken burnunu çektiğini duydular.

"Bay ve Bayan Rand-

"Anne, *anne*, uyuyamıyorum," diye feryat etti Alice, koşup Libby'nin bacağına sarılırken hıçkırıkları artıyordu. Subaya bakarken neredeyse çığlık atıyordu. "Ben... O kötü kadın geri gelecek diye korkuyorum..." Ve Libby onu tekrar kucağına alamadan Alice yere düşüp kollarıyla başını örttü, hıçkırıklarıyla birlikte omuzları da titriyordu.

YEDİ

ŞİMDİ

Avukat zeki, zayıf ve benden genç. Son on beş dakika boyunca tek kelime etmeden ona baktım, sadece parlak gözlerine, uzun kirpiklerine ve koyu, kusursuz tenine odaklandım. Birkaç kez bana yardım etmek ve tavsiyelerde bulunmak için burada olduğunu söylemesine rağmen benim tarafımdaymış gibi görünmüyor. Ama burada olmamam gerektiğini, ortada korkunç bir hata olduğunu anlamış gibi görünmüyor. Hayatım, evim, Alice, Sean, köy, işim, Marion, çiftlik ve beni oluşturan diğer her şey hakkında hiçbir fikri yok. Gerçekten çok basit. Ama ona nasıl anlatacağım? Her şeyi nasıl açıklayıp çözeceğim ki o ve polis benim masum olduğumu görsün?

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçip tekrar kapatıyorum.

"Eğer konuşmazsan, Libby, sana tavsiyede bulunmam zor olur," diyor. Dudakları dolgun ve parlak, saçları ise şık ve siyah kalın bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Parlak gözleri bana bakıyor, arkasındaki zeka beni korkutuyor, daha söylemeden yanlış bir şey söyleyeceğimi düşündürüyor.

O benim tarafımda.

"Libby? Sesi tıpkı diğer özellikleri gibi net ve kesin. Gözlerim ellerine kayıyor, sağ elindeki kalem bir not defterinin üzerinde duruyor. Sasha'nın o gece kullandığı A4 cetvelli defterin aynısı.

Her şey dönüp dolaşıp Sasha'ya geliyor.

"TAMAM. Küçük bir iç geçirdi. "Sasha Long cinayeti hakkında sorgulanacağınızı anlıyor musunuz?

Başımı hafifçe sallıyorum, görüşme odasına girdiğimden beri verdiğim ilk işaret bu. Burası zihnimdeki manzarayı yansıtan gri bir yer. Issız ve boş.

"Davaya bakan tutuklama memuru ile görüştüm ve bana bazı kanıtlar sundu. Burada bazı kelimesini vurgulamalıyım, çünkü özellikle böyle bir davada, bu noktada ellerindeki her şeyi açıklamaları nadirdir. Ama sizin tarafınızı dinlemek istiyorum, bana neler olduğunu anlatmanızı istiyorum. Sonra buradan nereye gideceğimize karar verebiliriz. Kulağa hoş geliyor mu, Libby?"

Tekrar başımı salladım.

Avukat - Claire bilmem ne, sanırım adının Claire olduğunu söylediler - hafifçe öne eğilerek bana bakıyor. Parfümünün kokusunu alıyorum - tatlı ve çiçekli, biraz da başka bir şey. Güçlü ve karanlık bir şey. Onun gibi. 'Ve daha fazla kanıt *olacak*, Libby, lütfen bundan emin ol. Muhtemelen görüşmenin sonlarına doğru en iyi kartlarını masaya koyacaklar, seni yanlış yönlendirmeye çalışacaklar, daha önce söylediklerin konusunda sana çelme takacaklar - eğer bir şey söylersen. Tutuklanmanızın bir nedeni var ve iddia edilen suç ciddi. *Çok* ciddi, Libby, bu yüzden eğer masumsan ve buradan başka bir işlem yapılmadan çıkmak istiyorsan, olayların kendi versiyonunu anlatarak onların söylediklerini tamamen çürütmen gerekiyor. Bir an duraklar. "Ya da elbette, eğer uygunsa, sana nasıl itirafta bulunacağını tavsiye edebilirim.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, nude renkli bluzunun önü biraz açılıyor, böylece soluk sütyeninin kenarını seçebiliyorum. Siyah kalem eteği ve mahkeme ayakkabıları, ince ama kusursuz makyajı, hiç bulaşık taşı görmemiş gibi görünen elleri, benim şu anki durumumla tam bir tezat oluşturuyor. Yıkanmamış, makyajsız, bitkin ve korkmuş. İçim dışım titriyor, karşımda oturan kadının tam tersiyim.

'Elbette sessiz kalma ve mülakatta size sorulan her şeye "yorum yok" deme hakkına sahipsiniz. Ancak bu dava mahkemeye taşınırsa ve daha sonra şimdi sunmadığınız kanıtlara dayanmak isterseniz, bunun davanıza yardımcı olmayacağını lütfen unutmayın. Hem de hiç.'

"Ama *hangi* kanıt? Düşüncelerimin gerçek kelimeler olarak ortaya çıktığını söylüyorum. Küçük, zar zor duyulabilen kelimeler. "Bir şey yaptığımı ama *yapmadığımı* söylüyorlar. Gözyaşlarımı görmesini istemediğim için yüzümü kapatıyorum. "Sadece bir yemektir. Bir barda bir yemek ve sonra tüm bunlar oluyor. Yaşayan bir kabus. Ve zavallı Sasha... *gitti*. Hıçkırıklarımı geri çekmeye çalışıyorum ama onları daha fazla tutamıyorum. Başım masaya düştü. "Jan ve ailesinin neler yaşadığını düşünmeye dayanamıyorum ve bunun hem onların hem de Sasha'nın başına gelmiş olmasından nefret ediyorum. Ama nasıl olur da hayatım mükemmel derecede normal, mükemmel derecede harikayken bu hale gelir? Ben yanlış bir şey *yapmadım*. *Yemin* ederim yapmadım.' Başımı kaldırdım, burnumu eşofmanımın kolunun arkasına silerek sızlandım. "Sadece yemek için dışarı çıktık.

"Tamam," diyor Claire, çantasındaki paketten temiz bir mendil çıkarıp bana uzatarak. 'Bu bir başlangıç. Şimdi, neden bana o geceyle ilgili her şeyi anlatmıyorsun...' Kağıtlarına baktı. "Sasha Long'un kaybolduğu gece.

Burnumu sildikten, yüzümü sildikten ve birkaç yudum su içtikten sonra 'Neyi hatırlamanız gerekeceğini asla bilemezsiniz' diyorum. Bana soru sorduklarında, onlara sadece ne olduğunu anlatmam gerekiyor. Tıpkı Sean ve benim başından beri yaptığımız gibi.

Sean, diye düşünüyorum, avukata bakarken kocamın yüzünü hayal ediyorum. Gülümsüyor, önümde duruyor, kocaman ellerini omuzlarıma koymuş ve gözlerimin içine bakıyor. Ağzının hareket ettiğini, bana bir şeyler söylediğini görüyorum, karşısında oturan Claire'in yüzünün üstüne bindirilmiş. Her zamanki gibi arkamı kolladığını, yanımda olduğunu biliyorum.

Bunu birlikte atlatacağımızı, bunların hiçbirinin bizim hatamız olmadığını, bir gün geriye dönüp baktığımızda bunun bizi daha güçlü, daha yakın ve her zamankinden daha aşık yaptığını bileceğimizi. Bana söylediklerini dudaklarımdan okumaya çalışıyorum, *seni oradan çıkaracağım Lib, merak etme demekten* başka bir şey duymak istemiyorum... ama tek görebildiğim dudaklarının tekrar tekrar "*Neyse o*" demesi.

"Sean ve ben bir "randevu gecesi" için dışarı çıktık," diyorum ona, burnumu çekerek. "Kulağa aptalca geliyor, biliyorum, ama... ama birkaç gün önce kendimi biraz güvensiz hissetmeme neden olan bir şey olmuştu. Şimdi fark ediyorum ki bu benim aptallığımdı ve tamamen haksızdı. Sean üzgün olduğumu biliyordu, bu yüzden Cuma akşamı Chalwell'deki Old Fox'ta bir yemek önerdi. İkimiz de çok çalışıyorduk ve birlikte biraz zaman geçirmeye ihtiyacımız vardı.

"Kendinizi güvensiz hissetmenize neden olan şeyin ne olduğu hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misiniz? Claire bir yandan not alırken bir yandan da sordu. "Bunun aranızdaki bir güven meselesi olduğunu düşünmekte haklı mıyım?

Duraksıyorum, yine Sean'ı düşünüyorum, dudaklarını okumaya çalışıyorum, bana ne söylememi istediğini. "Konuyla pek ilgisi yok," diye cevap veriyorum. "Ama o gece dışarı çıkmamızın nedeni buydu.

Claire'in yüzü hafifçe yumuşuyor - gözleri köşelerinde en küçük çizgiler belirecek şekilde bir dokunuşla daralıyor, dudakları acımdan ziyade anlayışla, empatiyle büzülüyor. Sanki o gece neler hissettiğimi çok iyi biliyormuş gibi.

"Gerçekten de aptalca bir yanlış anlaşılmaydı. Ve işin özünde güven vardı, evet. Sean'ın masayı ayırtmasının nedeni buydu. Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için.

'Yemekten önceki birkaç gün içinde bir şeyler olduğunu söylemişsiniz? Bana bundan bahsedebilir misin?" "Gerek var mı?

'Libby, dedektif sana bir sürü soru soracak. Ve benim gibi nazik olmayacak. Dediğim gibi cevap vermek zorunda değilsin ama resmin tamamını görmeden sana tavsiyede bulunmam zor. Claire bileğini çevirip

saatine baktı. "Ben de zamanın farkındayım.

"Tamam," dedim, kalbim titreyerek. 'Sean'ın bir ilişkisi olabileceğine inanmak için nedenlerim var. Aptalca, biliyorum. Ama bir şeyler beni etkiledi ve şüphelenmeme neden oldu.

"Sana ne oldu?"

"Bir not," diyorum, yarı gözlerimi devirerek, omuz silkerek. "Birisi arabamın sileceğinin altına Sean'ın bir ilişkisi olduğunu söyleyen bir not bırakmış. İşte. Çıktı.

"Bunu duyduğuma üzıldüm, Libby. Daha önceki polis ifadelerinizde bundan bahsetmiş miydiniz? Claire önündeki belgeleri tarayarak bazı kağıtları karıştırır.

"Hayır," diyorum, onu zahmetten kurtarıyorum. "İhtiyacım olduğunu düşünmedim.

Durdu, bana baktı, sonra defterine birkaç not daha aldı. "Yani notu aldıktan sonra aranızı düzeltmek için yemeğe mi çıktınız?"

"Evet.

Bir an sessiz kalıyor, kâğıtlarına dönmeden önce gözleri birkaç saniye yüzümde kalıyor. Okurken kalemmini dudağına vuruyor, parmağını satırlarda gezdiriyor, sayfaları çeviriyor.

"Ve bardan döndüğünüzde Sasha evinizde değildi. Alice, dört yaşındaki kızınız üst katta uyuyordu. Sasha'yı aramak için arabanızla dışarı çıktınız...' Kâğıtları hızlı hızlı okurken bir ses çıkarıyor, parmağı kelimeleri hızla takip ediyor. "Sonra Sasha'nın erkek arkadaşıyla, bazı arkadaşlarıyla, annesiyle temasa geçtin, sonra polis çağrıldı... soruşturma... um... Tamam, Libby..." diye mırıldanıyor, yanındaki başka bir belgeye göz atıyor.

Başını kaldırır, kalemmini bırakır ve kollarının üzerinde öne doğru eğilir. 'Polis kanıtlarının bir kısmı senin ve kocanın ifadeleri arasındaki farklılıklar ve çelişkilerle ilgili, Libby. Bazı şeyler birbirini tutmuyor.

"Ne? Yudumladığım suda boğuluyorum, öksürüyorum. "Eşitsizlikler de ne demek? Ağzımı kapatarak söylüyorum. "İkimiz de tam olarak ne olduğunu biliyoruz. İkimiz de oradaydık.

'Bana kocanın Sasha ile olan ilişkisinden bahseder misin, Libby? Birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlardı mesela?

Orada oturmuş, ağzım açık ve gözlerim daha da büyümüş bir şekilde ona bakıyorum. "Neden adımı söyleyip duruyorsun? Başım dönüyor, midem bulanıyor, sanki gerçek değilmişim gibi hissediyorum. "Tekrar tekrar söyleyip duruyorsun. Sanki beni kandırmaya çalışıyorsun. Ya da beni delirtmeye. Yarı ayağa kalktım, masaya doğru eğildim. Kollarım titriyor, gözlerim kocaman açılıyor. Claire geri çekilince tekrar oturuyorum. "Hiç de benim tarafımda değilsin, değil mi? Terleyerek fısıldıyorum. "Sadece beni yakalamaya çalışıyorsun.

'Libby, değilim ve bu basit bir soru. Ve şüphesiz dedektifin size soracağı bir soru. Avukat kalemini masanın kenarına vuruyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Vur, vur, vur... 'Kocanız. Sasha. Ve siz. Kıskanç eş. Başını bir tarafa eğiyor.

"Tanrı aşkına," diyorum, kalkıp duvara doğru gidiyorum ve sırtım ona dönük bir şekilde orada duruyorum. 'Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Sasha ve *Sean* mı?" Kollarım göğsümde kenetlenmiş, uzun sweatshirt'ün kollarını ellerimin üzerine çekmiş halde dönüyorum. *Sean'ın* sweatshirt'ü. Kollarının beni tuttuğunu, her zaman olduğu gibi bana güç verdiğini hissediyorum. "O bizim bebek bakıcımız, Tanrı aşkına. Bazen de işimde bana yardım ediyor. O bir öğrenci ve *sadece on yedi yaşında*.

"Ölmüş de olabilir, Libby," diyor Claire, sanki yer altımdan kayıp gitmiş gibi hissetmeme neden olarak. "Bir ceset bulmuş olabilirler.

SEKİZ

ÖNCE

Marion elinde bir şişe hapla kapı aralığında durmuş onlara bakıyordu. Alice, kollarını Sean'ın boynuna dolamış, onun kalçasına tünemişti. Great Lyne'in birkaç kilometre dışındaki çiftliğe arabayla sadece birkaç dakikada varmışlardı ama Alice, Sean Libby'nin arabasının motorunu çalıştırır çalıştırmaz uyuyakalmıştı.

"Aman Tanrım, her şey yolunda mı? Marion hapları cebine sokarken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Libby mülteci gibi göründüklerini düşündü - Alice hâlâ geceliğiyle, sabahlığı ve paltosuyla, Libby ise eski eşofman altları ve tişört üzerine bol bir hırkayla, kulübeden ayrılmalari gerektiği anlaşıldığında bulabildiği ilk şeylerle. Elbisesini değiştirmek istemişti. Saçları dağınıktı ve dün geceki makyajı hâlâ gözlerinin altına bulaşmıştı. Saat sabahın 5.40'ıydı ve ikisi de yatmamıştı; Sean da dün gece giydiklerini değiştirdiği için pek iyi görünmüyordu. Libby dikkatini dağıtmak için bir sürü çamaşır yıkamış, kendini ufak tefek işlerle meşgul etmeye çalışmıştı. Ama işe yaramamıştı.

'Anne, bu saatte rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. İçeri gelebilir miyiz?'

"Evet, evet *elbette*," dedi Marion, kenara çekilirken yüzü endişeyle buruşmuştu. Libby'nin Alice'i saat dokuzda Marion'a bırakması gerekiyordu zaten, o akşamki yemek için hazırlıklarını sürdürürken

Akşam yemeği partisi ve Sean'ın sabah ameliyatı vardı ama üçünün bu saatte gelmesi beklediği bir şey değildi. 'Sorun değil, sorun değil. Zaten erken kalktığımı biliyorsun,' diye ekledi, Sean mutfağa geçerken Alice'in sırtını sıvazlayarak. 'İkiniz de çarşaf gibi bembeyaz ve bitkin görünüyorsunuz. Söyleyin bana, neler oluyor? Büyük mutfak masasından birkaç sandalye çekti, bir ucunda birikmiş olan bazı kâğıtları ve diğer dağınıklıkları kenara itti. "Çaydanlığı koyayım.

"Teşekkürler anne," dedi Sean, Alice'i uyandırmamaya çalışarak kendini sandalyeye bıraktı. Libby sessiz kaldı, Sean'ın Sasha'nın kayıp olduğu ve kulübelerinin yakında bir polis adli tıp ekibiyle dolacağı haberini nasıl vereceğini merak ediyordu.

"Fox'taki yemeğiniz nasıldı? Marion birkaç fincana uzanarak sordu. "Bu kadar erken kalktığına göre geç saate kadar dışarıda kalmış olamazsın.

'Çok güzeldi, teşekkürler Marion. Tam da ihtiyacımız olan şeydi ve yemekler her zaman güzeldir,' dedi Libby, Sean cevap vermeyince.

Sean, Libby'ye bir bakış atarak, "Bizi bilirsin, artık pek parti düşkünü sayılmayız," dedi. "Ama biraz tuhaf bir şey oldu anne, bu yüzden buradayız.

"Ah? Marion yaptığı işe ara vererek şöyle dedi. "Kulağa uğursuz geliyor. Öncelikle söyleyin bana, üçünüz de iyi misiniz? Hasta ya da tehlikede değil misiniz? Genelde soğukkanlı ve metanetli olan Libby, Marion'un gözlerindeki bakışı ve Sean'ın gözlerine nasıl kilitlendiğini gördü.

"Biz iyiyiz anne. Ama dediğim gibi, dün gece bir şey oldu. Sean, Marion bir demlik çay yapıp oturana kadar bekledi. Çayı doldururken elleri titriyordu. Sonra uyanmış olan ve Sean'ın dizinde homurdanan Alice için bir kutu meyve suyu almak üzere buzdolabına gitti.

"Alice, hayatım, biz dadıyla konuşurken biraz televizyon izlemek ister misin? Libby kızını kucağına alarak söyledi. Alice bir an Libby'ye karşı bacaklarını tekmeledi, sızlandı ama kahvaltılık bisküvi ve çizgi film vaadi onu ikna etti.

Libby masaya tekrar otururken Sean'ın, "Direkt konuya gireceğim anne," diye açıkladığını duydu. "Bardan eve döndüğümüzde Sasha gitmişti.

"*Aman Tanrım*," dedi Marion, bir an için ağzını kapatarak. "Gitti derken, gerçekten gitti mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedi Sean. "Sadece orada değildi.

"Elbette her yere baktık," diye ekledi Libby. 'Alice üst katta tek başınaydı. Uyuyordu, Tanrı'ya şükür.

'Ne yani... kız onu terk mi etti? Nereye gitmiş? Özür diledi mi?'

"Mesele de bu anne," diye devam etti Sean. 'Hala nerede olduğunu bilmiyoruz. Kimse onu görmedi. Annesi Jan hemen geldi ve sonunda polisi aramak zorunda kaldık.

"*Polis* mi? Marion söyledi. Bardağını yavaşça ağzına götürürken titriyor, kenarından oğluna bakıyordu.

Libby, 'Biz de bu yüzden buradayız,' dedi. 'Onların...'

Libby'nin sesi titreyince Sean, "Kulübeye bakmaları gerekiyor," diye sözlerini tamamladı.

"Bunların olduğuna inanamıyorum," dedi Libby, mutfak penceresinden dışarı, çiftlik bahçesine bakarak. En uzaktaki ahırın üzerinde ilk kırmızı lekeler belli belirsiz görünüyordu.

Marion başını sallayarak, "Bu kadar sorumsuzca davranması beni şok etti," dedi. 'Dört yaşındaki bir çocuğu yalnız bırakmanın hiçbir mazereti olamaz. İkiniz de çok öfkeli olmalısınız.

Libby, "Bence ona kızgın olmak geçmişte kaldı," dedi. 'Bu tamamen onun karakterine aykırı. Sasha'yı çok iyi tanırım ve iyi bir nedeni olmadan böyle bir şey yapmaz.

"Ya da," diye ekledi Sean, "zorlama olmadan.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Marion çayına biraz daha şeker ekledi ve gereğinden uzun süre karıştırdı. "Kilisemi iptal etmem gerektiğini biliyordum.

Dün gece sana bakıcılık yapmak için buluştuk. Sadece bazı rotaları belirliyorduk. Açıkçası, bensiz de yapabilirlerdi ve o zaman bunların hiçbiri olmazdı. Kendimi çok kötü hissediyorum.'

"Bu senin hatan değil anne," dedi Sean. 'Birazdan aramaya çıkacağım,' diye devam etti. 'Bölgeyi araştırmak için birkaç tetikçiyi bir araya getireceğim. Eğer karanlıkta dolaşmaya çıktıysa, her şey olabilir. Bildiğimiz kadarıyla kırık bir ayak bileğiyle bir çukurda yatıyor olabilir. Ve kimse bu civardaki kırsal bölgeleri atıcılar kadar iyi bilemez.

Marion başını salladı, gözlerini Sean'a dikmişti, gözleri geniş ve kuşkuluydu, ama aynı zamanda oğluna duyduğu hayranlık da vardı. "Bu arada, sen ve Alice burada benimle kalın, tamam mı?" dedi Libby'ye. "İstedığınız kadar kalın.

"Teşekkürler," dedi Libby, bu akşam vermeyi taahhüt ettiği yemeği nasıl karşılayacağını ya da daha kötüsü, müşterilerine büyük olasılıkla iptal etmek zorunda kalacağını nasıl söyleyeceğini merak ederek.

Hava aydınlıktı ve Sean gideli neredeyse iki saat olmuştu ve şarj aletini getirmeyi unuttuğu ve bataryasını korumaya dikkat ettiği için Libby bir haber olup olmadığını öğrenmek için mesaj atmamış ya da aramamıştı. Marion'un iPhone kablosu yoktu, eski kapaklı telefonuyla idare etmeyi tercih ediyordu. Ayrıca, haber verecek bir şey olursa Sean'ın onu arayacağını biliyordu.

Libby huysuz ve uykulu Alice'i kanepede gönülsüzce eğlendirirken, Sean'ın yerel çiftçilerden ve işçilerinden birkaçını yardıma çağırdığını, belki de bazılarının dört tekerlekli bisikletlerle daha hızlı mesafe kat ettiklerini hayal etti. Sean ayrılmadan önce birkaç telefon görüşmesi yapmış, birlikte ava gittiği birkaç kişiye olanları anlatmıştı. Yerel arazinin bekçisi olarak Sasha'nın babası Phil de elbette olaya dahil olmuştu. Sülün sezonu başlayalı çok olmamıştı ve aralarında, içgüdüsel olarak bir iz bulabilecek beş ya da altı hevesli spaniel vardı. Düzenli olarak avlananlar araziye yaya olarak tarıyor, kuşları avladıkları her santimetrekareye aşına oluyorlardı.

silah köpekleri takip ediyor. Ve Phil'in kilit bir katılımcı olmasıyla Sasha'yı bulma desteği yüksek olacaktı. Eğer biri onu bulabilseydi, bulurdu.

"Polisin planına engel olmadığı sürece," demişti Libby, Sean ayrılmaya hazırlanırken ağır ceketini çekerken. Gece boyunca sert bir ayaz oluşmuş, Sean arka kapıyı açtığında çiftlikte ürkütücü bir sessizlik hüküm sürerken her yer beyaza bürünmüştü. "Bir köpek bakıcısı getirmekten bahsetmişlerdi," diye hatırlattı ona. "Yolumuza çıkmak istemeyiz.

"Güven bana, yapmayacağız," diye cevap verdi Sean, Alice'i kalçasında dengede tutarken gözleri onunkilere dikilmişti. Alice kabarık elbisesini üzerine çekmiş, titriyordu. Sonra Sean eğilip onu öptü ve elini sıktı. "Her şey yoluna girecek," dedi, her heceyi başını sallayarak noktaladı ve dönüp gitmeden önce.

"Marion, sen misin? Libby aniden kanepeden seslendi, bir ses duymuştu ve Sean'ın dönüp dönmediğini merak ediyordu. Saatine baktı. Saat neredeyse sabahın 10'uydu ve Alice ona sokulmuş, arka planda televizyonda çizgi film izlerken oturma odasındaki ateşin başında uyukluyordu.

Ama Marion cevap vermedi. Sonra yine gürültü. Kapı çalındı - kapıda biri vardı, sesi mutfağa açılan arka kapıdan geliyor gibiydi. Marion muhtemelen çiftliğe gitmiş, kümesi temizlemek ya da Fred'in alet kulübesini düzenlemek için bile olsa gücü yettiğinde yardım etmişti. Libby sağlık sorunlarının onu yavaşlattığını biliyordu, ancak Marion bu tür şeyleri asla tartışmayan bir tipti, hastalıklarını kabul etmezse geçip gideceklerine inanıyordu. Libby hastane randevularına onunla birlikte gitmeyi teklif etmişti ama Marion bu desteği kesinlikle reddetmiş, Sean'a bile güvenmemişti.

"Biraz otur tatlım," dedi Alice'e, kızının altından kayarak. "Kim olduğunu görsem iyi olacak.

Libby kapıya doğru yönelirken kalbi hızla çarpıyordu - ilk aklına gelen Sasha'dan haber getiren polislerdi. Ancak arka kapıyı açtığında orada duranın aslında kim olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Ve kesinlikle polis değildi.

"Merhaba Libby," dedi kadın. Ağzının kenarları kalktı ve gözleri, dar kot pantolonunun üzerine açık bir şekilde giydiği tertemiz taba rengi yün paltosunun üzerine asılı duran şık çantasının askısını yukarı doğru çekerken, tek başına hareket etmenin heyecanıyla parladı. Siyah deri çizimleri uzun bacaklarının üzerinde sonsuz görünüyordu. "Burada olduğunu fark etmemiştim.

Libby ona baktı. "Natalie," dedi sonunda, sesi adının ağırlığı altında çatlıyordu. Şu anda muhatap olmak isteyeceği son kişi oydu. "Nasıl... nasılsın?

"Aslında Marion'u görmeye geldim," dedi ve sorulmadan içeri girdi. "Zor bir gece mi geçirdin?" diye devam etti, Libby'yi bir aşağı bir yukarı süzerek. Çantasını mutfak masasının üzerine koyup kocaman güneş gözlüklerini çıkarırken uzun sarı saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Gözlükleri kafasında çatallayarak, mükemmel kaşlarının altında vurgulanmış ve gölgelendirilmiş ışıltılı mavi gözlerini ortaya çıkardı. Her zamanki gibi zahmetsiz bir güzellik, diye düşünürken buldu kendini Libby, gerçi bu onun endişelerinin en önemsiziydi. Natalie'nin etrafta fiyakalı fiyakalı dolaşması, olayların akışına göre önemsizdi.

"Marion bir yerlerde, ama nerede olduğundan emin değilim," dedi. Sean'ın eski karısının eski kayınvalidesinden ne isteyebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerçi Marion'un hâlâ bu kadını tercih ettiğine dair bir önsezisi vardı, yıllar önce Sean'la onu ilk kez bir araya getirenin Marion olduğunu öğrenmişti. Sean hikâyenin tamamını hiçbir zaman anlatmamıştı ama Libby, Natalie'nin çiftçi ve yerel toprak sahibi olan anne babasının Marion ve Fred'le iyi arkadaş olduklarını biliyordu. Sean boşanma davası açtığında da çok üzölmüşlerdi.

'O zaman onu burada bekleyeceğim. Aldırmayacaktır.' Natalie paltosunu çıkardı, kot pantolonunun önüne sıkıştırdığı beyaz şifon bluzu ortaya çıktı.

ince kalçalarını ve düz karnını gösteriyordu. Sonra bir sandalye çekip oturdu ve inanılmaz uzunluktaki bacak bacak üstüne attı.

Libby boğazını temizledi. "Kahve?" dedi eşofmanının altını yukarı çekerek. Kadının gitmesini dilemekle birlikte kabalık etmek de istemiyordu. Ne de olsa Sean'ın oğlunun annesiydi ve her zaman bir şekilde hayatlarında olacaktı. En azından iyi geçinmeye çalışabilirlerdi.

"Espresso lütfen," dedi.

"Korkarım burada sadece hazır granüller var," dedi Libby, çaydanlığı doldurup ocak gözüne niyetlendiğinden daha sert bir şekilde bırakarak. "Tek gerçek seçeneğiniz süt ve/veya şeker. Kollarını kavuşturup ocağın demirine yaslanırken kalbi küt küt atıyordu. Natalie'nin uykusuzluktan ve kadının yüzüzlüğünden dolayı ne kadar titrediğini görmesine dayanamazdı. Birbirleriyle nadiren karşılaşırlardı; Sean genellikle Dan'i eve götürme ya da alma, okul oyununa ya da ilahi törenine katılma zamanı geldiğinde arada kalırdı. Ya da avukatlarla uğraşırken. Ama Libby daha önce onunla hiç yalnız kalmamıştı. Natalie bir moda dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünürken, berbat görünmesi ve hiç uyumamış olması da işe yaramamıştı.

Natalie telefonunu hızla kontrol ederek, "Siyah, şekersiz, teşekkürler," dedi. "Ah, buraya gelirken Sean'ın yanından geçtim," diye ekledi Libby'nin ancak alaycı olarak tanımlayabileceği bir sesle. "Sohbet etmek için durduk. O da... o da bitkin görünüyordu.

Libby dondu kaldı. Haber var mıydı? O gittiğinden beri her şey olmuş olabilirdi. Natalie'nin başka bir şeyden bahsediyor olma ihtimaline karşı başıyla kısa bir cevap verdi.

"Ayrıca köyün her yerinde polis vardı. O değildi.

"Bana kendi işime bakmamı söyle Libby," diye devam etti, "ama Sean'la aranızda her şey yolunda mı? Belki de..." Natalie saçlarını geriye attı ve çenesini öne doğru uzattı.

köşeli çene kemiğini daha da belirginleştirdi. "Aranızdaki şeylerin... belki de zor olduğunu mu?

Libby ellerini yüzüne silerek, "Her şey yolunda, teşekkür ederim," diye cevap verdi. Lekelenmiş rimeli, gözlerinin altındaki koyu halkaları artık umursamıyordu. Natalie'ye kendi işine bakmasını ve gitmesini söylemekten başka bir şey yapmak istemiyordu ama dilini ısırды. "İkimiz de çalışıyorduk-

"*Anne...*" dedi Alice, aniden diğer odadan içeri koşarak ve Libby'nin bacaklarına atılarak. Natalie'ye baktı, sonra inler gibi bir ses çıkarıp yüzünü Libby'nin eski hırkasına gömdü ve yine kötü rüyalar ve evdeki canavarlarla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Natalie başını yana eğerek bebek sesiyle, "Baban gibi kıvrıcık saçların yok mu senin?" dedi. "Ne kadar tatlı bir kıza dönüşüyorsun! Alice kısa bir süre baktı, Natalie onun o yaştaki büyük üvey kardeşi Dan'e ne kadar benzediğine dair bir yorum yapınca tekrar kaçtı. Libby, kayınpederi Fred'in arka kapıda botlarını tekmelediğini gördüğünde hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Dondurucu bir hava esintisi ona içeride eşlik etti.

"Merhaba *Nat*," diye gürledi o sesiyle, ama alışılmadık bir şekilde bu sese birkaç eksik dişini ortaya çıkaran geniş bir gülümseme eşlik ediyordu. Libby onun kendisini tamamen görmezden gelmesini ve sarılmak için doğruca Natalie'nin yanına gitmesini umursamamaya çalıştı - ne de olsa onu kancadan kurtarmıştı ve bunun için minnettardı. "Biraz koktuğum için özür dilerim," diye devam etti gülerek. "Gübre serpme makinesini tamir ediyordum. Büyük ellerini tulumuna sildi ve Libby'ye döndü. "Kahve ister misin?" dedi, selam bile vermeden. Bu sabah geldiklerinde Fred dışarıda çalıştığı için onu henüz görmemişti. Fred çoğu insana karşı soğuk ve mesafeli olsa da - bu onun tarzıydı - onun kendisine karşı bir zaafı olduğunu bildiği için fazla endişelenmiyordu. Ama şu anda onun Natalie'ye karşı daha da yumuşak olduğu anlaşıyordu.

"Elbette Fred," diye sessizce cevap verdi Libby, Marion'un da mutfağa dönmesine şükretti ve kahveleri dağıttıktan sonra mazeretlerini sıralayıp Alice'i bulmak için sıvıştı.

Libby oturma odasının kapısını arkasından kapattı, kanepeye geri yerleşti, Sean'ın orada olmasını diledi, zamanı dünkü bu saate geri sarabilmeyi diledi - *hayır*, bir hafta önceki bu saate ve hayatı normale döndürebilmeyi diledi.

'Anne, o kadın neden burada? Ondan hoşlanmıyorum. Korkunç biri,' dedi Alice, ona doğru sokularak.

"Bu Dan'in annesi Natalie," dedi belli belirsiz, telefonuna bakıp ne yapacağını düşünüyordu. "Bunu biliyorsun.

'O kötü bir kadın, değil mi? Dün gece sen ve babam dışarı çıktığınızda beni korkuttu.

"Pardon, tatlım? Libby kızına baktı ve birden ne söylediğini fark edince kaşlarını çatı. Ama Alice daha fazla konuşmaya istekli görünmüyordu ve yine televizyona dalmıştı.

Libby başını arkaya eğdi ve tavana baktı, mutfaktan gelen kahkaha ve gevezelik seslerini, Natalie'nin tiz sesini duyunca iç geçirdi. Sonunda Sean'a hızlı bir mesaj gönderdi.

Haber mi?

Cevap gelmeyince Fran'e mesaj attı.

Seni görmem gerek... xx

NINETEEN

"Lütfen, Lib," dedi Sean, volta atarak. 'Sadece bir ya da iki gece için. Neden bunu zorlaştırmak zorundasın?

"Bekle... *Ne?* Libby ona baktı, elleri kalçalarında, ağzı bir karış açıktı. 'Belki de Sasha'nın başına korkunç bir şey geldiği, polisin evi didik didik etmesi için evden taşınmak zorunda kaldığım, kızım bir şey yüzünden bitkin ve üzgün olduğu, hiçbirimiz uyuyamadığımız, bu akşamki akşam yemeği davetini iptal etmek zorunda kaldığım ve eski karın on ton bok gibi görüldüğüm her saniyeyi severken bana evlilik sorunlarımız olduğunu söyleyip durduğu içindir. Sence *bu* yüzden mi zor geliyor?'

"Libby," dedi Sean başını sallayarak. 'Streslisin. Sakinleş biraz. Böyle bir zamanda nasıl görüldüğün gerçekten umurunda mı?' Eğildi ve arka yatak odasının küçük camlı penceresinin altındaki radyatörle oynadı - çocukken kaldığı eski oda - sert vanayı açmaya çalıştı. İkisi de donuyordu.

'Hayır, elbette nasıl görüldüğüm umurumda değil, ama sanki bana tepeden bakıyormuş gibi hissettim ve buna gerçekten ihtiyacım yok-'

"Libby," diye tekrarladı Sean sakince. "Sana söyledim. Strese girip kendini kaybedersen bunun kimseye faydası olmaz. Özellikle de *sana*. Alice'in güçlü olmana ihtiyacı var. *Benim* de senin güçlü olmana ihtiyacım var. Dağılma, aşkım. Hiç düşündün mü?

Jan'ın řu anda nasıl hissettiđini dűřünebiliyor musunuz? Kızı yeryűzűnden kaybolmuř gibi gűrűnűyor.'

Libby kendini durdurdu, omuzları űne dođru űktű. "űzgűnűm, haklısın," dedi ve yatađa uzandı. Yatak sert ve pűtűrlűydű, űrtű de kűf kokuyordu. Ama Marion birkaç gűn ya da polisin kulűbede kalması gereken sűre kadar kalmalarına izin verecek kadar nazikti, bu yűzden řikayet edemezdi. "Jan'ı arayıp yardım edebileceđim bir řey olup olmadıđını sormalıyım. Bu sadece ona biraz yiyecek gűtűrmek olsa bile. Bir sűrű donmuř yemeđim var.

"Bu daha iyi," dedi Sean, onun űzerinde durup yűzűnű avuçlayarak. 'Ve bu geceki etkinliđi iptal etmene gerçekten gerek yoktu, deđil mi? Normal řekilde devam etmek her açıdan daha iyi deđil mi? Ayrıca iř kaybetmenizi gerçekten gűze alamayız.

Libby yere baktı, gűzleri desendeki yeřil ve kırmızı lahana gűllerini takip etti ve Sean'ın kűűk bir çocukken űzerinde arabalarıyla oynadıđını hayal etti. Ona odanın Sean'ın gidiřinden bu yana geçen birkaç on yıl içinde hiç deđiřmediđini sűylemiřti. Anlatılanlara bakılırsa, ki pek fazla bir řey yoktu, Marion tek ođlunun gitmesine izin vermekte zorlanmıřtı, her ne kadar sonunda veterinerlik eđitimi almaya gittiđinde yirmi ű yařında olsa da. Libby, Sean'ın okuldan ayrılmasıyla hayatına yűn vermeye karar vermesi arasında geçen sűrede bařına bir řey geldiđini biliyordu ama ne olduđundan emin deđildi. Eđer bu konuyu aarsa, Sean o dűnemi sanki hiç konuřulmamıř gibi geiřtiriyordu.

"Biliyorum, haklısın. Ama uykusuzken ve bu karmařa űzerimizdeyken műřterim için iyi bir iř ıkarabileceđimi sanmıyorum. řu anda yemek hazırlamaya devam ediyor olmalıydım ama bırakın yapmayı, dűřűnemiyorum bile. Her neyse, biz konuřurken polis muhtemelen evimize űřűřműřtűr. Libby geriye dođru yastıđın űzerine dűřtű. "Onlara gelecekte hiçbir űcret almadan bir akřam yemeđi daha yapabileceđimi sűyledim. Oldukça anlayıřlı davrandılar ama bunun iřimize bir faydası olmayacak.

Sean başını sallamadan önce bir süre ona baktı, dudağını ısırđı, düşünceli görünüyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var, Libby," dedi, sesi alçaktı.

"Ah? Libby tekrar doğrulup oturarak cevap verdi.

"Mack daha önce arama yaparken bir ayakkabı buldu," dedi ve başını kısa bir süre salladı. Pencereye gitti ve başını camın demirine yaslayarak dışarı baktı.

Libby hâlâ Natalie'nin varlığının etkisinde olduğu için Sean döndüğünde sorma fırsatı bulamamıştı. Neyse ki Sean sonunda eski karısını gitmesi için cesaretlendirmişti.

"Aman *Tanrım*," dedi Libby yataktan kalkarak. 'Korkunç bir şey olmalı.

Sean uzun bir aradan sonra, "Öyleydi," diye cevap verdi. Yavaşça arkasına döndü, parlak sabah gökyüzündeki alçak güneşe karşı siluet oluşturunuyordu. "Ve beklediğiniz yerde değildi.

Libby yaklaşarak, "Anlıyorum," diye fısıldadı. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye cesaret edemiyordu. "Bu... Sasha'nındı sanırım?

'Henüz resmi olarak bilmiyorlar. Köye geri döndüğümüzde Mack onu kulübemizin dışındaki bir memura teslim etti. Eşarbyla bulduğu yeri işaretlemiş, geri dönüp bakabilsinler diye bir çit direğinin etrafına bağlamış. Blake's Hill yakınlarındaydı.' Sean'ın sesi ciddiydi.

"Hayır, *hayır*... Tanrım. Libby başını kaldırıp Sean'ın gözlerinin içine baktı. 'Sadece bir ayakkabı mıydı? Yani, kim bir ayakkabısını kaybeder ki, Sean? Ne renkti?' Sasha'nın dün gece ne giydiğini hatırlamaya çalışarak geriye doğru düşündü. Kot pantolon, en sevdiği sweatshirt ve parka montu, gerçi o hala kanepenin arkasına asılı duruyordu.

"Beyaz bir spor ayakkabısıydı," dedi Sean. "Beş numara. Ve evet, sadece tek bir ayakkabıydı. Libby'ye attığı bakış, onunla aynı şeyi düşündüğünü ele veriyordu: bunun iyi bir haber olmadığını. Yine de ikisi de tek kelime etmedi.

DI Jones alçak tavanlı çiftlik evinin mutfağında büyük bir varlık gösteriyordu. Marion her zamanki gibi çay ve bisküvilerle uğraşıyor, bu kadar çok ziyaretçisi olacağını bilseydi sade şekerden daha iyi bir şeyler hazırlayacağından yakınıyordu.

'Anne, sorun değil. Dedektifin bisküvilerden rahatsız olduğunu sanmıyorum. Sean, Doug Jones'un elini sıktı ve onu kısaca Marion'la tanıştırdı. "Haberler var mı?" diye sordu, sırtını odaya dönerek, Marion'un çaydanlığın gürültüsünden ve tepsiye bir şeyler koyarken bardakların takırtısından duymayacağı bir şekilde söylemeye çalışarak.

"Konuşabileceğimiz özel bir yer var mı?" dedi dedektif. "Siz ve eşiniz?"

Sean omzunun üzerinden Libby'yi ararken, "Elbette," diye cevap verdi. Biraz önce oradaydı ve Alice'i eğlendirmeye çalışıyordu ama şimdi ondan eser yoktu. "Anne, eğer sorun olmazsa babamın çalışma odasındaki memurla konuşacağım.

"Evet, çekinmeyin," dedi Marion, uzun gri saçlarını geriye doğru atkuyruğu yapıp bir bantla sabitleyerek. Gözleri Sean ve dedektif arasında gidip geliyordu. "Biraz çay getireyim.

"Sean? Libby onu ve dedektifi ön koridorda görünce aniden durdu. Onun kolunu tuttu. "Neler oluyor? Sean'ın kolunu sıktı, kendini bir ceset bulmuş olabileceklerine hazırlıyordu. Dün gecedan beri kafasında bir türlü atlatamadığı korkunç düşünceler ve görüntüler vardı. Bu düşünceler Sasha'nın uzak bir yerde bir hendekte ölü olarak yattığı - teni solgun ve soğuk, gözleri boş boş gökyüzüne bakıyor, dili açık ağzından dışarı sarkıyordu - ve zavallı kızın zorla sürüklenerek Chestnut Cottage'dan çıkarıldığı, eşyalarının kaderine terk edildiği arasında gidip geliyordu. Her seçenek onu ürpertti.

Sean ona, 'Dedektif bizimle konuşmak istiyor, canım,' dedi. "Sadece bildiklerimizi gözden geçirmek için.

Libby yutkundu. "Elbette," dedi ve Sean ona yol gösterirken hırkasına sarıldı. Daha önce Fred'in çalışma odasında sadece birkaç kez bulunmuştu ve üst üste yığılmış kâğıt kutuları, küçük odanın genel dağınıklığı göz önüne alındığında 'çalışma odası' ifadesinin yanıltıcı olduğunu düşündü. Dağınıklığa rağmen üçü de oturacak bir yer bulmuştu: Libby ve Sean eski, sarkık bir koltukta, Dedektif Jones ise Fred'in rulo masasının önündeki eğreti kaptan koltuğunda tünemişti.

DI Jones, "Muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, Sasha'dan henüz kimse haber alamadı," dedi. Libby onun sesinin, içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında oldukça gerçekçi olduğunu düşündü. Ceketinin cebinden bir kalem çıkardı ve dizinin üzerinde bir pano dengeledi. Üzerine birkaç kâğıt iliştirilmişti ve o konuşurken bir yandan da ayrıntıları dolduruyor ve notlar alıyordu. "Doğal olarak, Sasha'nın kayboluşunu çevreleyen koşullar göz önüne alındığında, bu konuyu çok ciddiye alıyoruz. Resmi bir kayıp kişi soruşturması başlattık.

Libby Sean'a yaklaştı - kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Buna inanamıyorum," dedi. 'Bu çok korkunç. *Akıl almaz* bir şey. Yani, Sash bu akşamki akşam yemeği partisinde bana yardım edecekti. Elbette iptal ettim ama... Nasıl olduğunu anlamıyorum...'

Dedektif notlarından başını kaldırdı. "Aklınızdan çok şey geçtiğini biliyorum Bayan Randell, ama belki de her seferinde bir adım atabiliriz?

Libby başını salladı, düşüncelerinin yolunda gitmesini ve alışkanlıkları olduğu gibi ileriye sıçramamasını sağlamaya çalışıyordu. En kötüsünü düşünmemeye. Sean'ın birkaç yıl önce işten eve gelmediği zamanı, onu nasıl arayıp mesaj attığını ve daha fazlasını yapamayana kadar nasıl izleyip beklediğini hatırladı. Marion'a ve birkaç arkadaşına yaptığı aramalar sonuçsuz kalınca, bir kaza geçirmiş olma ihtimaline karşı patronunu, birkaç iş arkadaşını ve nihayetinde birkaç yerel hastaneyi arayarak kendini utandırma riskini göze almıştı. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydi ve

Libby endişeden kendini kaybetmişti. Geçmişte, eğer geç kalacaksa, her zaman ona haber verirdi.

Libby kulübenin ön kapısına vurulduğunu duyduğunda saat gecenin ikisiydi. Uyuyamamıştı ve kanepede dimdik oturuyordu, telefonu elindeydi ve televizyon arka planda kısık sesle akılsızca bir şeyler çalıyordu. Sean'ın eve dönmüş olması için dua ederek ayağa fırladı ve onu kapının çerçevesine yaslanmış, kendini zorlukla dik tutarken gördüğünde kalbi rahatlamaktan neredeyse parçalanacaktı.

Adam sendeleyerek içeri girerken ona yardım etmişti. "Sean, ne oluyor...?" "Libby, yapma... Buna ihtiyacım yok, ben sadece... Sorun yok, Tanrı aşkına

Beni rahat bırak. Ben... Ben iyiyim, seni seviyorum, sadece biraz uyumaya ihtiyacım var ve iyi olacağım, sadece izin ver...'

Engбели kaldırım taşlarına takılıp düşerken elleri duvar boyunca kayarak onun yanından geçti. Mutfakta musluğu açtı, doğrudan musluktan su içmek için başını eğdi ama musluktan akan su yüzüne ve saçlarına bulaştı. Libby onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Sean, *nerelerdeydin?* Sen... sen sarhoşsun. Neler oluyor? Elbette, birbirlerini tanıdıkları dört ya da beş yıl boyunca arkadaşlarıyla birkaç gece içki içmişler, belki biraz fazla ileri gitmişler ve ertesi sabah pişman olmuşlardı ama Libby, sorumluluk sahibi bir kariyeri ve taahhütleri olan dürüst bir adam olan Sean'ın *böyle* davrandığına hiç rastlamamıştı. Bu derinlerde yatan, kasıtlı bir sarhoşluktu. Sanki duygularından kaçmak istiyormuş gibi, kendi kendini yaralayan türden. Sanki tanıdığından tamamen farklı bir adamdı. "Ben

iyiyim, sadece yatağa gitmem gerek...

"Yani bu kadar mı? Libby söylemişti. 'Nerede olduğuna ya da beni neden aramadığına dair bir açıklama yok mu? Çok endişelendim, Sean.

O zaman ona sanki bir yabancıymış gibi bakmıştı. Gözlerinde ona ait olmayan bir şey vardı, sanki o *olmak* istemiyormuş gibi.

onu. O anda, tanıdığı ve sevdiği adamı tanıyamadı. O akşamın anısı aklından *çıkılmıyordu* ama onu en çok rahatsız eden, adamın ona *değil de içinden* bakma şekliydi.

Sanki onun yerine başka biriyle birlikteymiş gibi.

YİRMİ

DI Jones sabırla Sean ve Libby'nin bir önceki geceden hatırladıkları her şeyi yazıyor, dinlemek için duraklıyor, herhangi biri kelimeleri karıştırır ya da tökezlerse açıklığa kavuşturuyordu. Onlar hikâyelerini doğru anlatmak isterken, Libby de olayları her anlatışında ya önemli bir şeyi unuttuğunun ya da her şeyi olduğundan daha az ciddi göstermek için farkında olmadan uydurduğu bir şeyi eklediğinin farkındaydı ve bundan endişe duyuyordu. Farkına vardı ki, bu bir tür olanları inkâr etmektir.

Ve titremesini durduramıyordu.

"Ayrılmadan önce Sasha'ya saat on bir gibi evde olacağınızı mı söylediniz? DI Jones söyledi.

"Evet," diye onayladı Sean.

"Geçmişte Sasha size bakıcılık yaptığında da böyle bir zamanda mı dönüyordunuz?

Libby başıyla onayladı. 'Bazen arkadaşlarla bir partiye ya da Oxford'a gittiğimizde biraz daha geç oluyor, belki gece bir ya da ikide dönüyoruz, ama böyle bir şey olursa kalabileceğini hep söyledik. Ve bu sadece bir hafta sonu oldu, asla bir üniversite gecesi olmadı.

"Yani dün gece kalmasını istemediniz mi? DI Jones öne doğru eğildi, dirsekleri kot pantolonunun üzerindeydi, ön kolları kıvrılmış manşetlerinin altından görünüyordu.

'Çok geç dönmeyeceğimizi biliyorduk, o yüzden buna gerek görmedik,' dedi Sean. 'Bazen Matt, erkek arkadaşı, onu alır ve onun evine giderler. Çok uzak değil. Diğer zamanlarda onu bir taksiye bindiririz ya da içki içip içmediğimize bağlı olarak birimiz onu evine bırakır. Daha önce hiç sorun olmamıştı.

Dedektif daha fazla not alırken hiçbir şey söylemedi.

Libby gözleri dolarken, "Bütün eşyalarını neden bıraktığını anlamıyorum," dedi.

"Peki dün gece eve kaçta geldiniz?" diye sordu dedektif, ikisinin arasına bakarak. "Tam olarak bilmem gerekiyor.

"*Tam olarak* söylemek zor," dedi Sean. 'Ama sanırım insanlarla temas kurmaya başlamamız uzun sürmedi. Lib, telefonun yanında mı? Aramaları ne zaman yaptığımızı kontrol edebilirsin.

Libby başını salladı ve hırkasının ön cebinden telefonunu çıkardı. Matt'e gönderdiği Messenger mesajını açarken parmaklarının titremesini engellemeye çalıştı. "On bir yirmi yedi," dedi Sean'a bakarak. "Sonra on bir otuz ikide Sasha'nın annesi Jan'ı aradım. Gördün mü? Telefonunu dedektife uzattı, o da hızlıca bir göz attı.

"Ve bu, Sasha'nın kulübede ya da mülkünüzde olmadığını fark ettikten sonra mı oldu?

"Evet," dedi Sean. "Çok büyük bir ev değil, o yüzden evde olmadığını anlamamız uzun sürmedi. Bir arkadaşıyla buluşmak için köye falan uğramış olabileceğini düşündük, geri döndüğümüzü fark edince her an geri gelebilirdi ama hayır..." Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

"Dışarı çıkıp köyün etrafına baktınız mı? DI Jones kalemini panoya vurarak sordu.

Sean hemen, "Hayır," dedi. Libby ona bir bakış attı.

"Aslında," dedi Libby tereddüt ederek. 'Um, evet biz... bunu *ben* yaptım. Hatırlıyor musun, Sean? Her ihtimale karşı etrafta hızlıca bir tur atmaya değer diye düşündüm.

Dedektif onlara, özellikle de Sean'a baktı.

'Üzgünüm, evet, Libby haklı. Unutmuşum. Sean onun alnına dokundu. "Ama en fazla birkaç dakikalığına gitmiştin, aşkım. Ona bakarken omuz silkti. "Her neyse, o zamana kadar birkaç kadeh içmiştim, o yüzden evde kaldım.

"Yani... alkolün eşinizin Sasha'yı aramak için arabaya bindiğini unutturduğunu mu yoksa içki içtiğiniz için bunu kendiniz yapamadığınızı mı?

"Aslında ikisi de," diye cevap verdi Sean, küçük bir kahkaha atarak, bu koşullar altında hala uygun olan türden.

"Peki siz de içki içtiniz mi, Bayan Randell? DI Jones Libby'ye sordu.

'Akşamın erken saatlerinde sadece bir iki kadeh şarap. İçeri girdiğimde arabaya çarpmasaydım, iyi olacaktım. Libby sıyırdığı arabayı ve Cath'i düşündü. Yutkundu. "Köpeğini gezdiren Eric dışında kimseyi görmedim. O da Sasha'yı görmemişti. Eve geldiğinde Sean'ı koridorda, paltosunun üzerinde, nefes nefese, soğuk havadan yüzü kızarmış bir halde bulduğunu hatırladı.

"Tamam," dedi DI Jones, sandalyede arkasına yaslandı ve sırtını gererken rahatsız bir yüz ifadesi takındı. 'Şu anda kulübenizde bir adli tıp ekibim var. Doğal olarak, her şeyi baştan sona gözden geçirmek isteyeceklerdir - bu konuda sadece bir şansımız var - bu yüzden size herhangi bir zaman garantisi veremem. Yarın eve dönebileceğinizi umuyorum. En kötü ihtimalle Pazartesi.'

"Bugün değil mi? Sean gerekenden daha sert bir sesle, "Bugün değil mi?" diye sordu. 'Pek olası değil,' diye yanıtladı dedektif. 'Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, bana haber verin.

Nerede olduğunu bilin, memurlardan birini çağırayım da almanız için dışarı getirsin.

"Teşekkürler," dedi Libby, midesi çalkalanarak. "Sadece yapman gerekeni yap.

"Kızınız Alice ile konuşmak istiyorum," dedi, sırayla her birine bakarak.

"Benimle çeliştin," dedi Sean. Çiftlik bahçesindeydiler, Alice'i ördekleri ve tavukları görmesi için yürüyüşe çıkarmışlardı. Hepsinin temiz havaya ihtiyacı vardı. "İyi iş, Lib.

"Arabayla dışarı çıktığım konusunda polise *yalan söylememi* mi istediniz? Libby başını sallayarak cevap verdi. "Bunu yapamazdım, Sean.

"Kaç içki içtiğin konusunda yalan söyledin," diye cevap verdi. Alice, bukleleri omuzlarında zıplayarak yoluna devam etti. Yorgunluğuna rağmen, Marion ona güzel bir kahvaltı hazırladıktan sonra canlanmıştı ve tüm çabalarına rağmen ondan tek bir kelime bile koparamayan DI Jones ile yaptığı kısa görüşmeden neyse ki etkilenmemiş görünüyordu.

"Bu farklı," dedi Libby. 'Bir polise arabamı bir şişe şarap içtikten sonra sürdüğümü söylemek istemedim. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Her neyse, Alice'in konuşmayı reddettiğinde ne söylediğinden bahsetmedin. Başını eğdi, nasıl bir karmaşanın içine düştüklerini merak ediyordu. Dedektif ona birkaç basit soru sorduğunda kızının yüzünü Sean'ın omzuna gömdüğünü, bacaklarını kıvrıp kıvrıldığını görmek Libby'nin kalbini kırmıştı. Dört yaşındaki hiçbir çocuk buna maruz kalmamalıydı. Ancak DI Jones'un işleri zorlamamasına ve eğer gerekirse çocuklarla ilgilenme konusunda uzman bir memurun çağrılmasını önermesine minnettardı.

Libby ona bakarak, "Sanırım Alice dün gece Natalie'yi kulübede görmüş, Sean," dedi.

"Natalie?" dedi, derin bir iç çekerek. 'Alice kötü bir rüya gördü, hepsi bu.

Onu polis tarafından sorguya çekmenin bir anlamı yok.

"Ama-

'Bir arabaya arptığın için seni korumaya çalıştım. *Sarhoş*. Sasha'yı bulamadın, bu yüzden dışarı çıkıp çıkmamanın bir önemi yoktu. Seni kurtarmaya çalışıyordum, Lib.'

'Ben... Ben sadece Eric'e Sasha'yı görüp görmediğini sorduğumu belirtmenin faydalı olacağını düşündüm, dediğiniz gibi. Bilirsin, her şeyi doğrulamak için? Libby ağız bir karış açık onu izledi. Sean'ı daha önce hiç böyle görmemişti - çenesi meydan okurcasına sıkılmış, gözleri neredeyse baskıdan patlayacak gibiydi. Ellerini ceplerinin içine sokarak yürümeye devam etti.

Sonra gözyaşları geldi. Kendine engel olamadı. Yolunda durdu, Libby arkasını döndü ve Alice'in görmesini istemediğı için yüzünü kapattı, ama vücudunun öne doğru atılma şekli - kalbini sıkıştıran derin bir acı, şimdiye kadar hissettiğı her kötü duyguyu sıkarak - dik durmak için tüm gücünü harcadı. Dizlerinin altından büküldüğünü hissetti.

Ve eğer arkadan koltuk altlarının altındaki güçlü eller onu dik tutmasaydı yere düşecekti.

"Hey," dedi Sean, yüzünü onun boynuna bastırarak. 'Hadi, sen. Korkunç olduğunu biliyorum ama bunu atlatacağız, tamam mı?

Libby gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Bunu nasıl *söyler*sin?" dedi, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. 'Hepsi benim hatam - öyle olmalı. Keşke... keşke...'

"Kolayca," diye cevap verdi, onu kucaklamak için kendine çekerek. 'Ama güçlü kalmana ihtiyacım var. Tüm ailenin sana ihtiyacı var, Libby. Kendini kaybetme. Zavallı Sasha'yı düşün.

"Bu... *tek* düşündüğüm bu," dedi Libby, koklayarak ve Alice'in nerede olduğunu kontrol etmek için Sean'ın arkasını tarayarak. Onu rdek havuzunun kenarında dururken gördü, Marion'un çiftlikte kalması için ona aldığı pembe ayakkabıların yarısı suyun kenarındaki çamurlu bataklığa batmıştı. Bayat ekmek dilimlerini yırtıyor, kuşlar için suya atıyordu.

"Dikkatli ol Alice," diye seslendi Libby, sesi gözyaşlarından boğuklaşmıştı. Ceplerinde bir mendil aradı ve sonunda yüzünü mendiline sildi.

Kol.

Sean başını sallıyordu. 'Bak aşkım, daha yirmi dört saat bile olmadı ve sen berbat durumdasın. Benden sonra tekrar et: "Bu bizim suçumuz değil. Herkesin başına gelebilirdi."

"Sean, yapma..." dedi Libby omuz silkerek adamın elinden kurtuldu. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Onu çok iyi tanırdım, tamam mı? Önünde koca bir hayat olan tatlı bir kızdı ve şimdi... şimdi bu oldu. Hem de *bizim* evimizde.

Onu çok iyi tanıyorsun, Libby. *Tanımiyorum*. Ve o tatlı bir kız. Şimdiki zaman, aşkım, tamam mı? Olumlu düşün. Henüz bir ceset bulamadılar.'

Ama gözleri gölete kayarken, Libby anlambilim ve zaman kiplerini umursamıyordu.

Alice artık orada değildi.

Tökezleyerek ve kayarak gölete doğru ilerleyen Libby, yaklaştıkça ördekler ve kazlar kanat çırpıp korna çalarak bağırıyordu.

Alice? *Alice...* neredesin?"

Çılgınca etrafına bakındı, çiftliğin olabildiğince çok yerini görmeye çalıştı. Alice göletin yanında değildi, ağaçların arasında koşmuyordu, menteşelerinden yarıya kadar sarkan eski kapıya tırmanmıyordu, açık kasa römorkun üzerinde ya da altında saklanmıyordu... Hiçbir yerde değildi...

"*Al-buz...*!"

Bu kez Libby'nin dizleri tutmadı ve yüzünü tutarak yere düştü, bir taş diz kapağına saplandı. Gözyaşları yeniden başlarken umurunda değildi. İçten dışa doğru titriyordu.

"Lib, Lib, sevgilim... Buna bir son vermelisin. Sinirlerin bozulmuş durumda ve bu sen değilsin.'

Başını kaldırıp baktığında Sean'ın onun üzerinde durduğunu gördü, Alice mutlu bir şekilde onun kalçasına oturmuş, çamurlu botlarını onun kot pantolonuna vuruyordu.

Libby öfke ve rahatlama arasında bir ses çıkardı, parmaklarını yüzünde gezdirirken gözlerini kapattı. Göz kapaklarının ardında görebildiği tek şey Sasha'ydı - yalnız, korkmuş, kulübeden dışarı sürükleniyordu

ve daha da kötüsü Alice üst katta uyurken. Her şey olabilirdi.

Her şey oldu.

"Neden gidip ağaçtaki salıncakta oynamıyorsun, hayatım? Sean, Alice'i yere bıraktı ve Fred'in geçen yaz torunu için bir dala astığı, çocukken kendisinin de oynadığı çürümüş eski salıncığın yerini alan iplere doğru yönlendirdi. Alice heyecanla koşmaya başladı.

Sean çamurun içinde diz çökmüş olan Libby'nin yanına çömeldi. Onun omzuna dokundu. Libby irkildi.

"Kümesin arkasında yumurta arıyordu, hepsi bu. Adam durakladı, kadının bir şey söylemesini bekledi ama söylemedi. Sadece hıçkırıklar boğazını tıkadı. "Senin için endişeleniyorum, Lib. Eğer şimdi böyleysen... Tüm bunların ne kadar süreceğini bilmiyoruz, değil mi?

Libby daha fazla çığlık atmak istedi ama kendini kontrol etmeyi başardı. "Haklısın. Dün gece Alice'in başına her şey gelebilirdi ve... ve..." Tekrar yıkıldı. "Ve şimdi de...

"Bak canım... gergin olduğunu fark eden tek kişi ben değilim," diye ekledi Sean. "Natalie senin için endişelendiğini, kendinde değilmişsin gibi görüldüğünü söyledi.

Libby tekrar tökezleyerek kendini ayağa kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Haklısın. İç çekti. "Yine de bunların Natalie'yle ne ilgisi var emin değilim," dedi, kendini perişan hissediyordu, gözyaşları hâlâ akıyordu.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordu ve..." Libby'nin omzunun üzerinden baktı, sözünü bitirirken ifadesi değişti.

"Notu o gönderdi, değil mi? Libby gözleri büyüyerek tersledi. Elini alnına götürerek, sonbahar güneşinin bir bulutun arkasından aniden çıkmasıyla oluşan parıltıyı siper etti. "Natalie'ydi, değil mi?

Ama Sean cevap vermedi. İnançsızlık içinde başını sallayarak Alice'in oynadığı yere doğru yürüdü. Onu izlerken Libby, Marion'un

dışarı çıkmıştı. Alice'in hemen arkasında durmuş, gözleri ikisinin arasında dans ederken ağız bir karış açık kalmıştı.

YİRMİ BİR

Dışarıdan bakıldığında artık Kestane Kulübesi'ne pek benzemiyordu. En azından Libby'nin bildiği ev değildi. Üç işaretli polis arabası sazdan yapılmış küçük kulübelerin dışındaki boşlukları doldurmuştu ve üniformalı bir polis memuru mandallı ve destekli kapının yanında duruyordu, başı neredeyse sundurmanın alçak tepesine ulaşıyordu.

Libby elinde araba anahtarları, içeride bir şeyleri parçalayıp parçalamadıklarını merak ederek izledi - kurşun kaplı ön pencerelerden seçebildiği beyaz takım elbiseli figürlere bakılırsa. Köye sadece meraktan gelmişti ama şimdi buradaydı ve içeri koşturmak, herkese dışarı çıkmaları, eşyalarını rahat bırakmaları ve her şeyin eski haline dönmesi için bağırarak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Saatine baktı. Dördü yirmi geçiyordu. Dün bu saatlerde yemekte ne giyeceğini, saçını yıkayacak vakti olup olmayacağını düşünüyor, dışarıda geçireceği bir gecenin Sean'la arasında yarattığı hasarı onaracağına inanıyordu. Bardan eve döndüklerinde aralarındaki her şeyin yoluna gireceğine ve havanın temizleneceğine karar vermişti. Güvensizliğinin kendisini bu kadar sefil hissetmesine neden olmasından nefret ediyordu.

"Merhaba," dedi Libby, çekingen bir tavırla memura yaklaşarak. 'Onlar...' Ön pencereye baktı ve endişeyle işaret etti. 'Gerçekten meşguller mi

Yoksa birkaç şey almak için girmeme izin var mı? Bu arada ben Libby Randell. Burada yaşıyorum.'

"Bayan Randell," dedi memur başını sallayarak. 'Bunun için SIO'dan izin almam gerekiyor. Adli tıp çalışmaları devam ediyor.

"SIO?

'Kıdemli soruşturma memuru,' diye açıkladı.

Libby bunun DI Jones olduğunu düşünerek ürperdi. Birkaç saat önce Fred ve Marion'un çiftliğinden ayrıldığında onu bir daha görmek zorunda kalmayacağını ummuştı. "Dedektif Jones gerekirse birkaç şey alabileceğimizi söyledi. Biraz aceleyle ayrılmak zorunda kaldık. Dört yaşında bir çocuğum var ve onun istediği bazı şeyler var.

"Elbette. Talebinizin iletildiğinden emin olacağım Bayan Randell ve birileri sizinle temasa geçecek.

Libby başını salladı, içinde büyüyen bir batma hissi vardı. Sonra ön kapı açıldı ve beyaz kâğıttan bir takım elbise giymiş, boynunda büyük siyah bir kamera asılı bir kadın dışarı çıktı. Yüz maskesini çıkardı ve Libby'yi görüp gerinmeden önce kapıdaki memura bir şeyler söyledi. Lateks eldivenlerini çıkardı ve ayakkabı kılıflarını çıkarıp kapının yanındaki kutuya attı. Sonra ön patikadan aşağıya doğru ilerledi ve yolda park etmiş plakasız bir arabanın yanına gitti. Libby onun gümüş bir matara çıkarıp kendine sıcak bir içecek doldurmasını izledi.

Ön patikadan geri dönerken memura, 'Bir süreliğine onları kendi hallerine bırakıyorum,' dedi. 'Devam edecek pek bir şey yok, ama inceliyorlar ve işaretliyorlar. Bu gece dışarıda olacağım, umarım bir an önce harekete geçerler. Libby'ye tekrar baktı, belli ki kim olduğunu ve neden bahçe kapısında dolaştığını merak ediyordu.

"Ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı? Libby bir şans daha deneyeceğini düşünerek sordu. Bir ayağından diğerine adım atarken, kollarını vücudunun etrafında kenetlerken yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Fotoğraf çekmeyi gerektirecek ne bulduklarını merak ediyordu.

Memur kadına, 'Bayan Randell burada yaşıyor,' diye açıkladı. "İçeriden birkaç şeye ihtiyacı var.

'Oh, doğru,' diye cevap verdi. 'Belki senin için bir şey alabilirim? Neye ihtiyacınız var?'

Libby yanaklarının kızardığını hissetti. 'Oh, şey, iPhone şarj cihazım işe yarayabilir. Ana yatak odasında yatağımın yanında fişe takılı. Ve banyonun rafında gerçekten kullanabileceğim bir makyaj çantası var. Bunun oldukça acil olduğunu söyleyebilirim," dedi gülerek ve yüzünü işaret ederek. 'Oh, ve kulağa aptalca geliyor ama mutfakta alacağım bir yemek tarifi kitabı var. Ben bir şefim ve birkaç menü için plan yapmam gerekiyor. Müşterileri hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Çabucak gülümsedi. 'Mutfak dolaplarının sonundaki raflarda bulabilirsin. Yeşil sırtlı olan.

"Elbette, ne yapabileceğime bir bakarım," dedi kadın.

"Çocuğunuz için de bir şey istediğinizi söylememiş miydiniz?" dedi diğer memur.

"Ah, evet. Evet, gördüm. Eğer şu büyüklükte, mavi kadife burunlu, tüylü, kahverengi bir köpek görürseniz, dört yaşındaki bir kızı çok mutlu edersiniz,' dedi Libby. 'Muhtemelen yatağındadır. Onsuz uyuyamaz.

Kadın başıyla hafifçe selam verdikten sonra kapının yanındaki kaptan bir çift yeni galoş aldı. Sonra kulübenin içinde kayboldu ve beş dakika sonra bir çanta dolusu eşyayla geri döndü. Libby kadının yanına giderek onun örtüleri tekrar çıkarmasını engelledi.

"Çok teşekkür ederim," dedi sessizce, çantanın içine baktı ve yemek kitabının orada olduğunu fark etti. Gitmek için döndü ve arabasına doğru ilerlerken telefonu çaldı.

"Fran," dedi, sürücü koltuğuna oturdu, gözyaşlarına boğulma ve en iyi arkadaşına her şeyi anlatma dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine kapıyı kapattı ve başını yasladı, sesi boğuk çıkıyordu. "Evet, evet, ben de seni görmeyi çok isterim, teşekkür ederim," diye cevap verdi, burnunu çekerek.

normallik. Ve tam vedalaşırken, sonunda şarjı bitti ve gözyaşları tekrar akmaya başladı.

Libby etrafını çevreleyen tarlalara baktı. Tanıdđđ ve sevdiđđ inişli çıkışlı kırsal alan, sanki normalde insan gözünün göremediđđ bir renk paletiyle boyanmış gibi farklı bir renk almıştı. En azından *onun* gözüne. Her şeyde garip ve karanlık bir ton vardı - sanki dünyayı bir filtreden geçiriyormuş gibi. *Hüznün* içinden. Seslerin aynı olup olmadđđđını kontrol etmek için camı indirdi. Topraklanmaya, bir şekilde hayatının dönüřtüđđ düz döngüden bir çıkış yolu olduđđuna ikna olmaya ihtiyacı vardı.

Sessizlik.

Bir kuşun ötüşü ya da geçen bir atın toynaklarının takırtısı bile yok. Ne bir rüzgar sesi ne de uzaktaki bir tarlada gürleyen bir traktörün sesi. Tepede bazen duyulabilen yakındaki ana yol bile sessiz ve ürkütücüydü, sanki toprak kötü bir şey olduđđunu biliyormuş gibi.

Great Lyne'den sadece bir mil kadar uzaktaydı, bir geçide park etmişti - Marion yine Alice'e bakmak için geldiđđinde Sean'la birlikte sık sık uzun bir Pazar yürüyüşüne çıktıkları yer.

Sean bir keresinde, 'Ona haksızlık etme,' demişti. 'Pek çok büyükanne ve büyükbaba onun kadar yardım etmez. Ona ihtiyacımız var, Lib. şanslıyız.

Ama Libby, görmeye gelenin gerçekten Alice olup olmadđđđını ya da *onu* kontrol edip etmediđđđini merak etmekten kendini alamadı - Sean'a, eve iyi baktđđđından, işleri bir arada tuttuđđđundan emin olmak için.

Marion bir yorum yaptıktan sonra Libby, Sean'a, 'Onunla aynı yumuşatıcıyı kullanmıyorsam ne olmuş yani,' diye yakınmıştı. 'Annemi tanıdđđđım kadarıyla, çamaşırlarını yıkarken saf çamaşır suyu kullanmamasına şaşırıyorum. Ve senin için hazırladıđđım öğle yemekleriyle dalga geçmene gelince...' Libby bu söz üzerine kelimenin tam anlamıyla dilini kan tadına varana kadar ısırımıştı.

"Lib," dedi Sean, yüzünü avuçlayarak. Gülümsemesi Marion'un son yorumlarını etkisiz hale getirerek ona sıcaklık yaydı. "Dalga geçmiyordu. Bana verdiğin öğle yemekleri iş yerindeki herkesi kışkandırıyor. Başka kimse akşam yemeği partilerinden kalan gurme yemekleri getirmiyor, değil mi? Sonra onun yanaklarını sıktı ve hafifçe öptü. "Ve giysilerim bir bebeğin giyebileceği kadar yumuşak, bu yüzden endişelenmeyi bırak. Annemin nasıl olduğunu bilirsin. O zaman gülmüştü ama Libby bunun annesine mi yoksa kendisine mi olduğundan emin değildi.

"Biliyorum," dedi, geri çekilerek. "Ve üzgünüm. Ama ben yetişkin bir kadını ve kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim-"

"Sana daha önce ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Libby gülümsemesini gizlemeye çalışarak gözlerini devirdi. "Nasıl unutabilirim ki? O zaman ona sırtıtmıştı, ona söylediklerini hatırladığında kendini hep biraz özel hissedirdi, sanki bir şekilde bir sınavı geçmiş gibi.

"Bak, onunla buluşman konusunda biraz temkinliyim, tamam mı? Sean, görüşmeye başlamalarından yaklaşık üç ay sonra bunu itiraf etmişti. Yüzünde mahcup bir sırıtış vardı.

"*Temkinli* mi? Libby güldü. 'Ama o sadece senin annen, Sean. Kulağa hoş geliyor.'

Sonra yarı ciddi, yarı şakacı bir yüz ifadesi takındı. "Şey...

"Ee, *ne* oldu? Libby, White House Barns Otel'de aldığı işle birlikte gelen tek yatak odalı küçük kulübede, evindeki kanepede uzanırlarken bacak bacak üstüne atarak ona yaklaşmıştı. Bölgeye taşınmasının nedeni bu işti ve Sean'ı ilk kez burada görmüştü. İkisi de spor salonunda çalışırken birbirlerine belli belirsiz bakışlar atmışlar ve yerel bir barda birbirlerini tekrar gördüklerinde Sean ona yaklaşmıştı.

"Sadece..."

Libby sırtarak onu kaburgalarından dürttü ve biraz daha şarap doldurdu. Ateş ızgarada titriyordu - dans eden alevlere sahip birkaç kütük

etraflarına sarılmıştı. Noel'di ve ağacın ışıkları parıldıyor, Sean'ın gözlerine yansıyor. *Sulu gözler*, diye düşündüğünü hatırlıyordu, ailesiyle tanışma ihtimali karşısında neden bu kadar duygusal olduğunu merak ediyordu.

"Sadece, geçmişte, annemle birini tanıştırdığımda..." "Kız arkadaş olarak mı?"

Sean omuz silkti, başka tarafa baktı. "Devam et..."

"Şey, genellikle..." Zorla gülümsedi. Libby onun olayı hafifletmeye çalıştığını biliyordu ama acının izlerini de görebiliyordu. "Genellikle kısa bir süre sonra ilişkilerini bitirmek için bir neden bulurlar. Güldü, biradan büyük bir yudum aldı, televizyonun uzaktan kumandasını kapı ve izleyecek bir şeyler aradı. "Annenle tanışırsam senden ayrılacağımı mı düşünüyorsun?" Libby dedi ki, elini

bileğinde.

"Evet.

'Bu çok saçma. Bu kadar aptal olma.'

Sean sanki gizli bir mesaj - bir uyarı - iletmeye çalışıyormuş gibi ona bakıyordu. Gerçi Libby ne olduğundan emin değildi. Tek bildiği, annesi nasıl biri olursa olsun, onunla tanıştığı için ondan ayrılmayacağıydı.

"Peki ya eski karın? Libby bir an düşündükten sonra aniden sordu. "Annenle tanışmış olmalı?"

Sean düşünceliydi. "Evet, evet elbette," diye itiraf etti, kanallar arasında gezinip haberlerde karar kıldı. 'Ama bu durumda beni Natalie'yle tanıştıran annem oldu. Birbirimiz için mükemmel olacağımızı söyledi. Natalie'nin farklı olduğunu.

Libby pencereyi açtı ve başını yanlamasına cama dayayarak kirlere baktı. Sean muhtemelen ona ulaşmaya çalışıyor, merak ediyordu.

nerede olduğunu bilmiyordu. Ama telefonu kapalıyken, özellikle de evinin polis kaynadığını gördükten sonra, bu birkaç dakikalık yalnızlık için minnettardı. Burada geçirdiği bir dakika zaman kaybıydı ve olanlar aslında olmamış gibi davranmak neredeyse çok kolaydı. Sadece marketten eve dönüyordu ve döndüğünde her şey normale dönmüş olacaktı.

"*Normal*," diye fısıldadı Libby kendi kendine, camı buğulandırırken. Bir nefes aldı ve başını sallayarak kontaktaki anahtarlara uzandı. Ama sonra yolcu koltuğundaki plastik poşeti gördü, Alice'in kıymetli köpeğinin mavi burnu dışarı fırlamıştı. Uzanıp yemek kitabını çıkardı ve notu sakladığı sayfayı çevirdi. Kitabı yırtıp yakmadan önce son bir kez okumak istedi. Yeterince zarar vermişti.

Ama not, onu sakladığını düşündüğü orta sayfaların arasında değildi. Aslında, kitabın geri kalanını karıştırırken, hiçbir sayfanın arasında olmadığını fark etti. Kitabı ters çevirdi, başını direksiyona koyup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce çılgınca salladı. Ancak yoldan geçen biri iyi olup olmadığını görmek için camına vurduğunda kornanın çaldığını, ağlama sesinin gürültüyü tamamen bastırdığını fark etti.

YİRMİ İKİ

Libby!

Ne olduğunu anlayamadan, Libby arkasından bir çift kolun onu sardığını hissetti ve neredeyse onu deviriyordu. Tökezledi ve nefesini tutmaya çalıştı.

'Seni görmek çok güzel. Yıllardır buraya gelmemiştin!'

Sonunda mengene gibi tutuşun içinde kıvranarak arkasını dönmeyi başardığında, yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle gelenin eski patronu Trish olduğunu gördü, uzun saçları yine mavinin canlı bir tonuydu. Libby'nin onu tanıdığı süre içinde bir gökkuşağı kadar boya değiştirmişti.

"Merhaba Trish," diye cevap verdi Libby, ceketini çekip etrafına sararak. Kollarını göğsünde kavuşturdu. 'Seni görmek de çok güzel. Sadece çok meşguldüm... nasıl olduğunu bilirsin. Başını öne eğdi. "Ama Fran hızlıca bir kahve içmek için gelmemde ısrar etti. Sonra saatine baktı, kabalık etmek istemiyordu ama aynı zamanda çene çalmak da istemiyordu.

Trish yüksek sesle, "Seni burada çok özledik, biliyorsun, kadın," dedi ve sözlerini birkaç vurgulu baş hareketiyle noktaladı. Beyaz Saray Ahırları'nın geniş ve açık planlı fuayesi onun sesini taşıyor, Libby'yi herkesin duyabileceğine ikna ediyordu. Etrafına göz gezdirdi; birkaç düzenli müşteri ve tanıdık yüz gördü. Şöminede ateş yanıyor, müşteriler koltuklarda dinleniyor, kahve ya da öğle yemeği öncesi kokteyllerini yudumluyorlardı.

Burası bir zamanlar Libby'nin hayatının büyük bir parçasıydı ve bölgeye taşınmasının da sebebiydi. Baş aşçı olduğu dönemde, Beyaz Saray birkaç yıl boyunca onun evi olmuştu. Sean'la bir araya gelmelerinin sebebi de orasıydı. Düğünlerini bile burada yapmışlardı.

"Eğer geri dönmek istersen, senin için her zaman bir iş olduğunu biliyorsun, aşkım," dedi Trish, büyük tunik bluzunu ortasından aşağı doğru çekerek.

"Beni kışkırtma," diye cevap verdi Libby düşünmeden. Düzenli gelir onun ve Sean'ın üzerindeki baskıyı büyük ölçüde azaltacaktı ve itiraf etmeliydi ki burayı özlemişti. Otelin menülerine yeni bir yaklaşım getirmiş, sadece yerel ürünler kullanmıştı. Halihazırda gelişmekte olan işletme giderek güçlenmiş, hatta yerel tedarikçilerin mallarını satmaları için tesis içinde bir organik ürün dükkanı ve şarküteri bile açılmıştı. Her şey Libby'nin eseri idi ve sadece birkaç yıl içinde çok şey başarmıştı.

Libby, Marion'un sağlığının çocuk bakımı için antisosyal saatlere uygun olmadığını bildiğinden, "Ama Sean ve Alice'in nöbetçi olması çok zor," diye ekledi hüznle. "Artık çalışacağım akşamları ben seçebiliyorum," dedi, bir gün daha fazla çocuk isteyeceklerini düşünerek. "O uzun vardiyaları tekrar yapamam.

Trish gözlerini kısıtı. 'Yapacağım son şey de olsa seni mutfağıma geri götüreceğim. Seni ve Sean'ı ayırmak zorunda kalsam bile, böylece hepiniz bana kalabilirsiniz,' dedi ve birkaç kişinin başını döndüren kocaman bir kahkaha attı.

Libby küçük bir gülümseme verdi, sadece *sen ve Sean'ın ayrılık seslerinin* ahırın tonozlu iç mekânında yankılandığını duyuyordu. Bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. 'Gidip Fran'i bulsam iyi olacak. Nereye gittiğimi merak edecektir. Trish'in koluna dokundu. "Seni gördüğüme sevindim," dedi limonluğa doğru ilerlemeden önce.

Fran, Libby'ye çay koyduktan sonra, "Tanrım, berbat görünüyorsun," dedi. Kendisi de geleli çok olmamıştı ve bir demlik Earl Grey'in yanı sıra

biraz kek. Libby'nin nelerden hoşlandığını biliyordu. "Neler oluyor Lib? Fincanı ve tabağı masanın diğer tarafına kaydırıldı, sonra da ona makaron ve havuçlu kekten oluşan tabağı uzattı.

Libby elini kaldırarak pastayı reddetti. Başını hafifçe yana eğdi. 'Belki bir dakika sonra bir tane alırım. Kendimi... Şu anda biraz hasta hissediyorum.

"Hamile değilsin, değil mi? Fran'in ses tonu yükseldi. "Alice ile ne kadar miden bulanıyordu, hatırlıyor musun?

Ama Libby çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır, hayır hamile değilim.

Fran gözlerini kıstı. 'Şu lanet not, değil mi? Umarım mantıklı davranıp onu çöpe atmışsındır.

"Öncelikle, o "kanlı not" gitti, evet.

"Güzel," dedi Fran çayını yudumlarken. Yanakları, portakal bahçesindeki ışığın vurguladığı yumuşak bir şeftali allığıyla renklenmişti - Libby'nin solgun görünümünün tam tersiydi. "Yani onu dışarı mı attın?

Libby başını salladı, çayını da yudumluyordu. "Hayır. Ortadan kayboldu. "Bu çok garip," diye cevap verdi Fran, Libby'ye bakarak, fincanı yarısına kadar

Ağız. 'Diğer yemek kitaplarını kontrol ettin mi? Yanlış kitaba koymuş olabilirsin. Ya da tamamen başka bir yere saklamış?

Libby portakal bahçesinin arka tarafındaki park alanına baktı ve birkaç geyiğin uzaktaki ağaçların arasında hızlı adımlarla ilerleyişini izledi. "Notu yemek kitabına koyduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu Fran'e dönerek. Kalbi küt küt atmaya başladı ve yanakları kızardı - Fran'in makyajlı yüzündeki yumuşak, amaçlı parıltı gibisi yoktu. Libby'ninki şimdi kıpkırmızı yanıyordu.

"Onu sakladığını gördüm, aptal. Ya da belki nereye koyduğunu bana söyledin. Biri ya da diğeri, hatırlayamıyorum. Fran bir acıbadem kurabiyesi ısırdı, çiğnedi ve Libby'yi izledikten sonra sertçe yuttu. Çayını tekrar yudumladı, yıkadı. "Sean'ın onu bulmasını istememiştin, hatırladın mı? Fran durakladı, bir cevap bekledi ama cevap gelmeyince Libby'nin eline uzandı. "Çok üzgün görünüyorsun, Lib. Neyin var?

Libby elini çekti. 'Hayır, hayır notu nereye koyduğumu görmedin Fran. Ben de sana söylemedim.

"Libby, yine kendini strese sokuyorsun. Fran başını iki yana eğdi.

'Evimden ayrılmadan hemen önce bana notu geri verdin ve ben de onu kot pantolonumun cebine koydum. Daha sonra tekrar sakladım.

Fran Libby'ye acıyan bir bakış attı. "O zaman bana ilk gösterdiğinde nereden aldığını görmüş olmalıyım," dedi, sesi sabırsızlaşmıştı. 'Önemli bir şey değil, Lib. Asıl önemli olan senin bu konuda içinde bulunduğun durum. Neler oluyor?

"Duymadın mı?

"Hayır. Ne? Fran kaşlarını çatarak başını salladı.

Libby derin bir nefes aldı. 'Sasha Long, hani şu bazen benim için çalışan kız...? O... Cuma gecesi kayboldu. Bir an için gözlerini kapadı ve bir nefes daha aldı. "Alice'e bakıcılık yapıyordu ve eve geldiğimizde orada değildi. O zamandan beri kimse onu görmemiş.

"Aman Tanrım, bu *korkunç*," dedi Fran, Libby'nin söylediklerine bakarak. "Duymadığınıza şaşırdım. Ya da Büyük Şehir'deki tüm polis arabalarını

Lyne. Sean muhtemelen bu akşam haberlerde olacağını söyledi. Yerel radyoda kısa bir süre yayınlandı ama dinleyemedim. Çok korkunç.'

"Bütün bunları yaşadın ve beni aramadın mı? Bunları yaşadığın *için çok* üzgünüm. Yani... Peki ya Alice, o bir şey gördü mü? Tanrım...' Düşünmek için bir an durdu, çünkü imalar kafasına dank etmişti. 'Polisin ne olduğuna dair bir fikri var mı? Tanrım, zavallı ailesi. İnsanların kaybolduğunu duyduğunuzu biliyorum ama bu sizin kapınızın önünde olduğunda...' Fran dışlerinin arasından üfledi. "Şok edici.

'Sean ve ben taşınmak zorunda kaldık. Evimizi arıyorlardı. Tanrı bilir ne için. Belli ki Sasha orada değil. Tüyleri diken diken olurken içinden bir ürperti geçti. "Geri dönmeyi göze alabileceğimden emin değilim.

"Seni suçlamıyorum," dedi Fran.

'Sanırım eve zorla girildiğine ya da eve izinsiz girildiğine dair bir işaret arıyorlar, biz dışarıdayken Sasha'nın evdeki hareketlerinin izini sürmeye çalışıyorlar. Ya da daha kötüsü...'

Fran, 'Polisin artık tüm bu adli tıp malzemeleriyle yapabildikleri inanılmaz,' dedi. 'Patronumun karısı bir polis. Hiç yoktan bir şeyi nasıl bulduklarına dair anlattığı hikayeler inanılmaz. Bugünlerde kimsenin yaptığı yanına kâr kalmıyor.'

Libby ona baktı. "Gerçekten mi?" Durakladı, gözlerini kırıştırdı. "Bu durumda öyle olduğunu umalım o zaman," dedi ve bir dilim kek almaya karar verdi. 'Sasha'nın zavallı annesi ve babası zaten zor bir dönemden geçiyordu. İhtiyaçları olan tek şey bu.'

"Bu doğru," dedi Fran. 'Babasını tanıyorum, Phil Long. Onunla birlikte çalışan bir arkadaşım var. O...' Fran sözünü yarıda kesti.

"O ne?"

"O iyi bir adam, biliyorsun. Zor zamanlar geçirdi. Sasha'nın annesinin iyi bir kadın olmadığını söylemiyorum - onu çok az tanıyorum. Ama tüm anlatılanlara göre..." Durdu ve elini kaldırdı. "Bak, önemli değil. Ben dedikoducu değilim."

"Ne var Fran? Bunu söyleyip gerisini anlatamazsın." Yüzünü buruşturarak iç çekti. "Başlangıç olarak, Phil bana..." "Sana Jan'dan bahsetti...?"

Fran başını salladı. "Kadının sınırda bir alkolik olduğunu, birlikte yaşamanın gerçekten zor olduğunu söyledi. Gerçi Phil'in kendisi de pek temiz sayılmaz. Ot içiyor ve..."

Libby bunların hiçbirini bilmiyordu ama ikisini de yargılamak ona düşmezdi - özellikle de böyle bir zamanda.

"Her neyse," diye devam etti Fran. "Şöyle diyelim, Phil'e göre evliliklerinde uzunca bir süredir üç kişi varmış. Libby'ye baktı, dudağını ısırды. "Yine de muhtemelen paranoyakça konuşuyor. O şeyi içmenin insana ne yaptığını bilirsin."

Libby aniden üşüdü, vücudu içten dışa doğru titredi. Kaşlarını çattı ve alnına dokundu. 'Hayır, hayır bilmiyorum. O şeye hiç dokunmadım.

Sean'ın bir ilişkisi var.

Fran sempatik bir yüz ifadesiyle, 'Şimdi de Sasha'yla uğraşmak zorundalar,' dedi.

Libby bir ses çıkardı - anlaşma ve derin düşünce karışımı bir ses. "Fran, sence Jan ve Sean...? Libby havuçlu kekinin son parçasını da ağzına atarak kendini kontrol etti. Ama artık çok geçti. O ve Fran birbirlerini neredeyse zihin okuyacak kadar uzun süredir tanıyorlardı.

"Hayır, Lib. Ben öyle düşünmüyorum. Sen de düşünmemelisin. Ayağa kalktı ve çantasını karıştırmaya başladı. "Her neyse, şu anda zavallı Sasha'yla ilgili çok daha önemli şeyler var. Çakmağı için cebini kontrol etti. "Uzun sürmeyecek. Bağımlılık çağrıları.

Libby böyle düşündüğü için bile utanarak başını salladı ve Fran'in cam kapıdan çıkıp sigara içilen alana doğru gidişini izledi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve çayını bitirirken büyük limonluk pencerelerinden dışarı baktı. İnce bir yağmur çiselemeye başlamış, geyiği gördüğü park alanını lekelemişti. Fran haklıydı elbette. Bencilce davranıyor ve endişelenmesi gereken daha önemli şeyler varken kendi güvensizlikleri için Sean'ı suçluyordu. Sanki o...

Telefonun titrediğini duyunca düşünceleri dağıldı. Çantasını kontrol etti ama onunki değildi. Sonra Fran'in telefonunu çaydanlığın yanındaki masanın üzerine bıraktığını gördü. Libby boş boş ekrana baktı ama o daha doğru dürüst bakamadan Fran geri dönmüş ve telefonu eline almıştı.

"O lanet şeyi hep ortalıkta bırakıyorum," dedi gülümseyerek.

Ama Libby cevap vermedi. Önce Fran'e, sonra tekrar elindeki telefona baktı. Ekranda ne bir numara ne de tam bir isim görünüyordu. Yine de Libby, park alanına dönüp baktığında, arayanın kimliğinde 'SR' harflerinin yanıp söndüğünü gördüğüne yemin edebilirdi.

YİRMİ ÜÇ

ŞİMDİ

Avukatın sözleri beni çok etkiledi.

Sence bir ceset mi buldular? Sasha mı? Sana söylediler mi? Masanın kenarına tutunuyorum.

"Gerçek şu ki, bilmiyorum," diye yanıtlıyor Claire. "Ama bir şans var. Yine o yüz ifadesini takınıyor - kısmen acıma, kısmen inançsızlık. Acaba tüm müşterilerine güvenmiyor mu, aksini kanıtlayana kadar onları suçlu olarak mı görüyor? "Ama DI Jones bana her şeyi anlatmayacak," diye devam ediyor. "Henüz değil. Barutunu kuru tutmasıyla bilinir. Ve başka ikna edici kanıtlar varsa tutuklama yapmak için bir ceset olması gerekmez.

Cesedini bulmuş *olamazlar*. Gerçekten beni bu yüzden mi getirdiler? Lütfen, Yüce Tanrım, hayır.' Başımı sallıyorum. Beynim ağrıyana kadar daha hızlı ve daha hızlı sallamaya devam ediyorum. Saçlarım yüzümde uçuşuyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, odanın yavan gri ve bej renkleri çizgiler halinde birbirine karışıyor, yukarıdaki floresan şerit ışık titreyip vızıldıyor.

Ama bakışlarımı ona sabitlediğimde Claire'in yüzü keskinliğini koruyor - parlak gözleri, dudaklarındaki şefkatli büzülme. Bana yardım etmek için burada, diyorum kendime. Onları masum olduğuma inandıracak ve sonra eve gidebileceğim. Sean ve Alice'in yanına. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranırım.

Başımı masanın üzerine bırakıp alnımı soğuk gri yüzeye bastırıyorum. "Hayır..." diye feryat ediyorum, histerik bir şekilde hıçkırarak. 'Yüce Tanrım, *hayır*. Hayır.

Sasha.' Masanın üstünü tırmalıyorum, parmaklarım Claire'in evraklarına takılıyor. Önümden çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca kavrayıp parmaklarımın arasına alıyorum ve birkaç sayfayı avucumun içinde sıkıştırıyorum.

'Libby, dur. Gerçekten yapamazsın-'

"Bana durmamı söyleme! Başımı kaldırarak bağıyorum. Dişlerimi gösterirken saçlarım gözlerime doğru savruluyor ve ıslak yüzüme yapışıyor. Yüzündeki ifadeden benim deli olduğumu, onun için bir tehdit olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum. Kapıya bakıyor. Gergin görünüyor.

Sadece olduğu gibi anlat, aşkım. Onlara ne olduğunu anlat.

"Sean?" diyorum, dönerek. "Sean?" Ayağa kalkıyorum, arkama bakıyorum, sanki az önce içeri girmiş gibi kapıyı izliyorum. Ama bacaklarım tutmuyor, kısa ve keskin nefeslerimden ciğerlerim yanıyor ve tekrar yere yığılıyorum. "Sean, sen misin?"

Bayan Randell. Libby, lütfen sakın ol yoksa birini aramak zorunda kalacağım. Size yardım edemem-'

Ama az önce Sean'ın sesini duydum, yemin ederim. İçeri girdi, değil mi? Beni almaya mı geldi?'

'Hayır, Libby, gelmedi. Kimse gelmedi.'

Masanın altına dalıp orada olup olmadığına bakıyorum. Sonra sandalyemde tekrar dönüyorum, arkamdan yaklaşmadığından emin oluyorum, ellerini omuzlarıma koymak üzere, eve gitme zamanının geldiğini, korkunç bir hata olduğunu ve Sasha'nın ölmediğini ve bu akşam güzel bir yemek için dışarı çıkacağımızı ve Marion'un bize bakıcılık yapacağını ve... ve...

"Sana ne söylediler? Onu bulduklarını, nasıl görüldüğünü hayal ederek söylüyorum - solgun ve soğuk, yüzü tatlı ve hareketsiz. Çıplak mıydı? Yaralı mıydı? Bir çalılıkta mı saklanmıştı yoksa açıkta ölüme mi terk edilmişti?"

'Korkarım ki henüz kesin detaylara sahip değilim. Ancak tutuklanma nedeniniz göz önüne alındığında önemli kanıtlar olduğunu varsayıyorum. Claire kalemini eline aldı. 'Bak, sana bir şey sormam gerekiyor ve bunu yanlış anlamamı istemiyorum Libby, ama akıl sağlığını kontrol etmem

gerekıyor. Yap

Orada kimse yokken sık sık sesler duyuyor musunuz? Size hiç akıl hastalığı teşhisi konuldu mu?

"Ne? Dedim. Sorusunun gülünçlüğü bana bir an için açıklık kazandırıyor. "Hayır, tabii ki değil. Benim bir sorunum yok. Ben sadece... Ben sadece duyduğumu sandım..." Başımı sallıyorum. 'Bakın, son birkaç haftadır çok stres altındaydım. Köydeki herkes öyle ya da böyle bunu hissetti. Jan, Sasha'nın annesi, tamamen dağıldı. Babası Phil de öyle. Sean ve ben kendimizi çok *suçlu* hissediyoruz. Kendi cehennemimizi yaşıyoruz. Bunu anlıyor musunuz? Zavallı kız, başına ne geldiyse bizim evimizde oldu.

Claire başını sallar, sempatik bir ton takınır. "Anlıyorum. Dedektif tarafından sorgulandığınızda, söylemek istediğiniz bir şey yoksa veya bir soruya cevap veremiyorsanız, yine de böyle tepki vermemenizi tavsiye ederim. Avukat yüzünü buruşturdu. "Bunun size bir yararı olmayacak.

Azartlanıyormuşum gibi hissediyorum. Yaramaz kız öğrenci. "Tamam," diyorum sessizce. "Özür dilerim.

"Daha önce bahsettiğin not, Libby. Arabanda bulduğun not. Kimin gönderdiğini biliyor musun?"

"Hayır," diyorum, ona *ikinci* nottan bahsetmeli miyim diye düşünürken. O da ortadan kayboldu. "Birileri sorun çıkarmaya çalışıyor sanırım. Sonra Natalie aklıma geliyor - mükemmel bir şekilde koordine edilmiş kıyafetlerinden biriyle önümde duruyor, bana bakıyor. Saçları parlak, tırnakları tertemiz boyalı. "Gerçekten bir alaka göremiyorum.

"Sizce kim sorun çıkarmak ister ki?"

Tavana bakıyorum. Sean ve ben bu konuyu konuştuk, tabii ki kimin bırakmış olabileceğini binlerce kez gözden geçirdik. Düzeltiyorum, binlerce kez üzerinden geçtim. "Sasha'yla ilgisi yok," diyorum.

'Ama Libby, o notu almak kocanla bir gece dışarı çıkmaya neden oldu, bu da Sasha'nın bebek bakıcılığı yapmasına ve sonra kaybolmasına neden oldu. Ben olsam

Dedektif bunun çok alakalı olduğunu düşünecektir. Bu alışılmadık bir şey. Yoksa bu tür notları her zaman mı alırsınız?

"Tabii ki hayır. Dudağımı ısırdım. 'Bakın, Sean daha önce bir kez evlendi. Oğlu Dan'ın annesi Natalie ile. Birkaç yıl önce ayrıldılar ama Natalie onun gidişini asla unutmadı. Benimle evlenmesinden ve kendi çocuğumuz olmasından da nefret ediyor.

Claire bana bakıyor, yüzü okunmuyor. Yine de boşluğunda onun küçümsemesini, acımasını görmeyi başarıyorum ve ben olmadığı için şanslı yıldızlarına şükrediyorum.

'Notu yazanın Natalie olduğundan şüpheleniyorum ama tabii ki kesin bir şey söyleyemem. Sean'a bunu ima ettim ama o kadın olmak istemiyorum. Kıskanç eş. Ona yeterince zor zamanlar yaşattım zaten. Her neyse, Sean'la dışarıda yemek yemek, aramızdaki kötü hisleri geride bırakmak içindi. *Benim kötü hislerimi.*'

"Peki notta gerçekte ne yazıyordu? Claire soruyor.

"Doğruyu söylemek gerekirse, gerçekten hatırlayamıyorum," diyorum, aklıma kazınmış beş kelimeyle.

Her şey yoluna girecek, demişti Sean bana, ellerini omuzlarıma koyarak. Ona hak vererek başımı salladım. Ve işleri karıştırma. İlgili gerçeklere bağlı kal. Unutma, biz de Sasha'nın mümkün olduğunca çabuk canlı bulunmasını istiyoruz, tamam mı? Herkes gibi.

Ona tamamen güvenmiştim, bu işte birlikte olduğumuz için Tanrı'ya şükrediyordum. Dedektife uzun bir ifade vermiştik ama o sürekli geri gelip yeni sorular soruyordu. Bize *sadece gayri resmi bir sohbet* olduğunu söylemişti. Elbette her şeye cevap verdik, bazen ayrı ayrı. Kimse Sasha'nın canlı dönmesini bizden daha fazla isteyemezdi.

"Seni bu kadar üzen nottaki kelimeleri hatırlayamıyor musun? Claire öyle diyor.

Unutmaya çalıştım. Sean'ın iyi bir şey yapmadığını ima ediyordu. Ama o iyi bir adam ve bana asla zarar vermez," diyorum omuz silkerek. "En iyi anım değildi.

"Peki not şimdi nerede, Libby? Claire kalemini masaya vuruyor. 'Bunların hepsi size sorulması muhtemel şeyler. Eğer henüz almamışlarsa, dedektif sizden isteyebilir.

'Onu attım. Hatıra sayılmaz, değil mi?'

Claire bir süre durakladıktan sonra notlarını tekrar okuyarak, "Anlıyorum," diyor. Kalemini bırakıp koltuğunda geriye yaslanıyor. 'Eğer masumsan, her şeyi olduğu gibi anlat. Ancak, emin değilseniz, kendinizi düğümlere bağlayacaksanız, o zaman en iyisi "yorum yok" demek. Ancak mahkemede savunmanızın bir parçası olarak bir şeyden bahsetmek istiyorsanız bu geçerli değildir. *Eğer* mahkemeye giderseniz, eklemeliyim.'

"Tamam," diyorum, gözlerimi kapatarak. Ama tek görebildiğim Sean, o cuma gecesi bardan eve döndüğümüzde yüzünü iyice yaklaştırmış, gözlerini gözlerime dikmişti. Öfkeliydi, ne dediğini anlamakta zorlanıyordum. Ve sonra eli bir anda ortaya çıktı.

Geriye doğru sendeleyerek duvara yaslandım, yanağım sızlıyordu, dişlerim kırılmış gibi hissediyordum. Bana tokat attığı yanağımı avuçladım.

"Sean?" dedim, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Sean, *lütfen...*" Kanepenin koluna oturmaya gitti, başı öne eğikti. Yüzümü hissedemiyordum ve bir gözüm sulanıyordu. Daha önce bana hiç dokunmamıştı. Kafasını kaldırdığında onun da gözleri sulanmıştı. Yanına gittim.

"Ne *yaptın* sen?" dedi bana bakarak. Gözlerinde nefret vardı. Nedenini anlamamıştım.

"Ne demek istiyorsun, *ben* ne yaptım?" Onu kucaklayacak, hissettiğini bildiğim acıyı dindirmeye çalışacaktım ama durdum. "Az önce bana *tokat* attın.

"Histeriktin. Seni susturmak zorundaydım. Bunu bana geri çevirme. Sonra başını sallayarak arkasını döndü. Aslında tüm vücudu titriyordu. Geriye dönüp baktığımda ben de aynı şeyi hissettim - kontrolden çıkmıştım. Yine de, her zamanki gibi, Sean benden bir adım öndeydi. Genelde bunun hiçbir önemi yoktur. Aslında, bu

onun en sevdiğim yönleri. Zekası, bir sonraki adımı kolaylıkla atabilme yeteneği - gerçek hayattaki bir satranç oyunu gibi, her zaman altı hamle sonrasını düşünürdü. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu, sanki bizi kolluyormuş gibi. Ailesi.

'Özür dilerim,' dedim, başımı öne eğdim, bunu hak ettiğimi biliyordum.

Sonra yerde, yarısı kanepenin altında yatan bir şey gördüm. İlk başta ne olduğunu anlayamadım ama yaklaşıp eğilerek elime aldığımda çok netti.

"Bu Natalie'nin, değil mi? Gümüş bileziği havaya kaldırarak söyledim. Üzerinden takılar damlıyordu. "Yemin ederim onun. Onu takarken gördüm. Yıllar boyunca Natalie'yi her görüşüm bende kalıcı bir izlenim bırakmıştı. Özellikle diğer kadınlar üzerinde silinmez bir iz bırakan nadir insanlardan biriydi.

Sean o sırada koltuktan fırlamış ve bileziği benden kapmıştı. "Onu bana ver," dedi. Parmaklarının arasında çevirdi. "Kimin olduğunu bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen Sasha'nındır. Sonra bileziği, Sasha'nın diğer eşyalarıyla birlikte, sanki mikrop kapmış gibi sehpanın üzerine bıraktı.

"Hayır, hayır onun değil," diye cevap verdim. "Onu bunu giyerken hiç görmedim. Bu doğrudu, ayrıca kesinlikle giyebileceği ya da parasının yetebileceği bir şeye benzemiyordu. "Ama Natalie'nin üzerinde hatırlıyorum ve-

Hayır, Libby. *Yapamazsın*. Yanılıyorsun, tamam mı?" Sean'ın gözleri bana sabitlendi. Sonra yaklaştı ve elini kaldırdığında irkilmeme neden oldu. Ama bu sadece elini saçlarının arasından geçirmek içindi. Alnındaki, üst dudağındaki teri fark ettim. "Dışarı çık ve ahırda Sasha'yı ara," dedi, sesi şimdi daha sakindi.

'Ama...' İtiraz edecektim ama haklı olduğunu biliyordum. "Tamam," dedim ve mutfağa doğru yöneldim. Arka koridordaki kancadan anahtarı aldım ve kaldırımlarda tökezleyerek dışarı çıktım. Şarap başımı döndürmüş, düşüncelerimi bulanıklaştırmıştı.

Dışarısı karanlıktı, avlu sadece kulübenin penceresinden gelen bir kare ışıkla aydınlanıyordu. "Sash? Ahırını açarak seslendiğimden emin oldum.

kapıdan içeri girdim. "Burada mısın?"

Yoldan geçen birkaç araba ve ahırın arkasındaki ağaçta öten bir baykuş dışında ortalık sessizdi. Tüylerim diken diken oldu.

Sonra bir ses duydum. "Alo?" diye seslendim, avluya doğru bakıyordum. Omuz silktim ve ışıkları açtım, kilere gidip kapıyı açık bıraktım. Ona kulübenin buzdolabına bir yemek bırakmıştım, kendisine yardım etmesini söylemişim, bu yüzden buraya gelmesine gerek yoktu. Ahırını tekrar kilitledim. Tabii ki Sasha orada değildi.

Yine o ses. Dışarıdaki ışık yanıyor.

"Kim var orada?" diye seslendi biri. Komşumuz Arn, geçen yıl garajına girildiğinden beri güvenlik konusuna çok önem veriyordu. Bütün aletleri alınmıştı.

'Sadece benim, Arn,' diye geri seslendim. 'Libby. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. "Her şey yolunda mı?" dedi, başı taş duvarın üzerinden görünerek. O

Uzun boylu bir adam değildi ama beni dışarıda çamaşır asarken ya da Alice'le oynarken duyduğunda sık sık sohbet etmek için yanıma gelirdi.

'Her şey yolunda,' dedim. Ya Sasha'yı daha önce gördüyse? Ya bir şeyler biliyorsa? Ona sormalıydim ama sormadım. Doğru düzgün düşünemiyordum. "İyi geceler o zaman Arn," dedim ve aceleyle kulübeye döndüm. Arka kapıyı kilitlediğimde, onun tekrar ortadan kaybolduğunu ve dış lambasının söndüğünü gördüm.

"Doğru dürüst baktın mı? Sean mutfak lavabosuna yaslanarak konuştu. 'Saklanıyor olabilir diye eşyaların yerini değiştirdin mi?

"Belli ki," diye cevap verdim, titreyerek.

Başını salladı. "Üst katı tekrar kontrol ettim. Belki orada saklanıyordur diye gömme dolapları bile gözden geçirdim. Ortalığı biraz dağıttım.

"Tamam, güzel," dedim, bir karmaşanın endişelerimizin en küçüğü olduğunu düşünerek.

Daha sonra oturma odasına geri dönmüştük ve Sean ateşi körüklemiş, uzun uzun içine bakmıştı. Böyle bir zamanda nasıl bu kadar önemsiz bir şey yapabildiğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Ama sonra çay yapmaya gittim - aynı derecede önemsiz, ama durum daha da kötüleştikçe bir şekilde

rahatlatıcı

Ciddi. Geri döndüğümde Sean viski içiyordu. Çayı görmezden gelerek bana da bir tane ikram etti. Minnetle aldım ve tek seferde içtim.

"Alice'i tekrar kontrol etmeye gidiyorum," dedim ama Sean beni durdurdu ve takıntılı olduğumu söyledi. "Bence ikimizden biri dışarı çıkıp köye bir göz atmalı," diye önerdim, Sean'ın aklından geçenleri okumuştum bile. Saatile bir göz attım. 'Döneli çok oldu. Ben giderim. Senden çok daha az içtim.

Sonra bana sırtını döndü, yaşadığımız gibi bir akşamdan sonra içmeye sürüklenmekle ilgili bir yorum yaptı. O anda gözlerimdeki yaşlara engel olamadım. Sadece kulübeden çıkmak, düşünmek için zamanım olsun istiyordum. İşleri tekrar nasıl yoluna koyacağımı düşünmek için. Gerçi bundan çok uzak görünüyorlardı.

"Dikkatli ol, tamam mı? Sean ceketimi giyerken omuzlarımdan tutarak, "Dikkatli ol, tamam mı?" dedi. Kendi ceketini omuz silkerek giyerken yine irkildim. "Telefonun yanında mı?

"Evet," dedim başımı sallayarak. Sonra ona nereye gideceğimi söyledim, sadece köyün etrafında hızlı bir tur atacaktım. "Ve eğer birini görürsem, onu görüp görmediklerini mutlaka soracağım," diye ekledim, talimatlarını tekrarlayarak. Sean'ın ellerinin omuzlarımda titrediğini hissettim, kendi titremelerimle eş zamanlı olarak.

"Öyle demek istemedim," diyorum masanın kenarına tutunarak.

Avukat durdu, başını bir yana eğdi. O konuşuyordu ve ben dinlemiyordum - aklım o gecenin düşünceleriyle doluydu.

"Özür dilerim, Libby?" diyor. "Ne yapmak istememiştin?

Ona bakıyorum, sahne hala devam ediyor. Yolda giderken arabanın camından dışarı bakıyordum. Sasha baktığım her yerdeydi - kendime eziyet ederken yüzü zihnime kazınmıştı - yine de hiçbir yerde yoktu

Gördüm. Terliyordum, şaraptan dolayı görüşüm bozulmuştu, alkol duyularımı ele geçirmişti.

"Yol daraldı," diye devam ettim başımı sallayarak. "Karanlıktı. Camlar buğulanmıştı. Sadece bir kazaydı.

Dikkatli ol, sen de içiyorsun, demişti Sean ben ayrılmadan önce. Sonra kulağıma başka bir şey fısıldadı ve ben de başımı salladım.

"Kaza mı? Claire, sesinin ikna edici ve ciddi olduğunu söylüyor. "Ne tür bir kaza?

Ona bakıyorum, onu hayal kırıklığına uğratacağımı biliyorum, onun istediği kolay bir öğleden sonra, geç kalmamak, eve gitmek. Suçlanıp suçlanmamam umurunda değil, tek istediği sürecin haklarım korunarak adil bir şekilde geçtiğinden ve bunun için para aldığından emin olmak.

"Kocan var mı? Ona sordum. 'Ya da bir partner. Kız arkadaşın, erkek arkadaşın?

Avukatın gözleri kısıldı. Ondan nefret ediyorum. Onu yumruklamak istiyorum. Buradan çıkıp gidebilir. Ben çıkamam.

'Buraya konuşmaya geldiğimiz kişi ben değilim,' diyor. 'Kazara Sasha'yı incittin mi? Bana bunu mu söylüyorsun?

"Hayır," diyorum, arabaya çarpmaktan bahsedip bahsetmemeyi düşünerek. "Tabii ki hayır. Yaptığın şey bu mu? Olayları kendi yorumuna uydurmak için insanlara bir şeyler söyletmek mi?

Hayır, Libby. Ama burada ne bana ne de kendine yardım ediyorsun. Sana tavsiyede bulunmak benim için zor.

"Özür dilerim," dedim çabucak, tıpkı o gece Sean'a binlerce kez söylediğim gibi. Berbat bir hale gelmiştim, baş edemiyordum. 'Ben yanlış bir şey yapmadım. Yemin ederim,' diye ekliyorum Claire yavaşça bluzunun kollarını kıvrıp üzerinde kalp tılsımı olan güzel bir gümüş bileziği ortaya çıkarırken. Ona bakıyorum, o gece Natalie'nin bileziğine ne olduğunu, Sean'ın onu geri verip vermediğini merak ediyorum.

YİRMİ DÖRT

ÖNCE

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Libby tabağı avuçlarının üzerinde dengede tutarak konuştu. Çantası omzundan kayıp duruyordu ve saçları yüzünde dalgalanıyor, ağzına kaçıyordu. Saçlarını üfleyerek söndürdü ve Sean'a baktı.

"Elbette," diye cevap verdi, gözlerini dikmiş önüne bakarken. Zili tekrar çaldı. 'Yapılacak en doğru şey kesinlikle bu. Alice kaybolsaydı kimsenin bizi umursamadığını düşünmek ister miydin?

"Sean, yapma," dedi Libby, bu düşünce karşısında ürpererek. Aklından çıkarmak için gözlerini kapattı. Ama tek görebildiği Sasha'nın yüzüydü; onun öldüğünü, teninin mavi-gri olduğunu ve yalnız başına bir yerde yattığını hayal ederken zihni allak bullak olmuştu. Küçük bir hıçkırık çıkardı.

"Ve ağlamamaya çalış," dedi Sean. 'Bu seninle ilgili değil. Bu evin içindeki zavallı insanlarla ilgili.

"*İnsanlar mı?* Libby sonunda içeriden sanki biri geliyormuş gibi bir ses duyduğunu söyledi. "Ayrıldıklarını sanıyordum?

Sean arkasına baktı. Jan'ın arabası yoldaydı ama sokakta park etmiş birkaç araba daha vardı. "Şuradaki Phil'in minibüsü.

'Ah, tamam...' Ama Libby durdu, zincirin kaydığını, anahtarın döndüğünü duyunca kapıya döndü. "Jan," dedi, onu görür görmez yüzünde sempatik bir ifade belirdi. Jan'ın üzerinde solmuş mavi bir bornoz vardı.

Eski bir tişört ve tozluk üzerine açık. Ayakları çıplaktı ve saçları taranmamıştı, atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve çözülüyordu.

"Libby," dedi, sesi mırıltıdan öteye geçmiyordu. Bakışlarını Sean'a çevirdi, Sean da onu selamlarken tek kaşı titriyordu. 'Polis olabileceğinizi düşündüm. Bilirsin işte. Haberler.

"Üzgünüm," dedi Libby. 'Sana... sana ve Phil'e biraz yemek getirdik. Yemek pişirmek isteyeceğinizi düşünmedik. Libby folyoyla kaplı pişmiş toprak kabı uzattı. Bir akşam yemeğinden kalan, dondurucuda sakladığı Fas usulü bir kuzu taginiydi bu.

"Teşekkürler," dedi ve kapıyı açık bırakarak içeri girmek için döndü. Libby, *onu takip et* dercesine başını eğen Sean'a baktı. Libby 1970'lerden kalma yarı evin eşiğinden tedirgin adımlarla geçerek koridora çıktı. Little Radwell'de o dönemde inşa edilmiş birkaç sokak vardı, Mason Close bunlardan biriydi ama köyün geri kalanı klasik Cotswolds taş evlerinden oluşuyordu. Sasha burada büyümüş, önce yerel ilkokula, ardından liseye gitmiş, daha sonra da yakındaki altıncı sınıf koleje devam etmişti. Libby durdu, etrafına bakındı, kancalarda asılı paltoları, altlarındaki raflarda duran ve bazıları Sasha'nınkilere benzeyen ayakkabı çiftlerini gördü - beyaz spor ayakkabılar, Converse, Adidas, Nike. Sasha'nın birkaç montunu ve bir eşarbını tanıyınca ürperdi.

"İçeri girin," dedi Jan, merdivenleri geçip küçük ön odaya doğru ilerlerken. Alüminyum bir pencerenin önünde çiçekli perdeler asılıydı ve soluk tuğlalarla çevrili odada gazlı bir şömine titriyordu. Kapının girişindeki kahverengi halı yıpranmıştı ve yeşil kadife kanepelerin arasındaki zeminin çoğunu bordo desenli bir halı kaplıyordu. Sehpanın üzerinde birkaç tütsünün yanı sıra birkaç kokulu mum yanıyordu. Libby, neredeyse mabede benziyor, diye düşündü. "Lütfen oturun.

Sean ve Libby yan yana oturdular, Libby hâlâ tabağı tutuyordu. "İşte," dedi, kısa bir süre sonra tekrar ayağa kalkarak. 'Bunu buzdolabına koyayım mı? Daha sonra hoşuna gidebilir.

"Ben yaparım," dedi Jan, yemeği alıp mutfağa gitti ve bir süre sonra geri döndü. 'Çok düşüncelisin Libby. Teşekkür ederim.

Libby başıyla onayladı. 'Sasha henüz geri dönmediği için çok üzgünüz,' dedi. 'Elimizden gelen her şekilde yardım edeceğimizi, *yapabileceğimiz* her şeyi *yapacağımızı* ve tabii ki polisle ihtiyaç duydukları kadar işbirliği *yapacağımızı* bilmenizi istedik. Kendimizi tamamen perişan hissediyoruz.

"Yapma," dedi arkalarından bir ses. Libby ve Sean döndüklerinde Phil'in orada durduğunu gördüler. Libby onu çok iyi olmasa da tanıyordu. Yıllar boyunca barda karşılaştıkları birkaç olaydan ya da Sean'ı bir çekime götürmek için uğradığı zamanlardan. Uzun boylu, iri yarı bir adamdı ama bugün yarı boyunda görünüyordu. Kırılmıştı.

"Merhaba Phil," dedi Libby ayağa kalkarak. Ona sarılmak istedi ama Jan öylece durdu ve Libby'nin onu omuzlarından sıkmasına izin verdi. Libby aynısını Jan'a da yaptı ve onu henüz doğru dürüst selamlamadığını fark etti. Böyle bir zamanda insanların arkalarında olduğunu, desteklendiklerini bilmeye ihtiyaçları vardı. 'Olanlar için çok üzgünüm. Ve elbette hiç kimse sizin kadar perişan hissetmiyordur. Öyle değil mi, Sean?' diye ekledi ona dönerek. "Bu düşünülemez ve hepimiz Sasha'nın sağ salim bulunmasını istiyoruz.

Sean'ın başı eğikti ve öne doğru eğilmiş, kollarını kalçalarına dayamış, halıya bakıyordu. Libby gevezelik ediyordu, bunun farkındaydı ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ve Sean hiçbir şey söylemiyordu.

"Teşekkürler Libby," dedi Phil, sesi derin ama kırılıyordu. 'Sadece haber bekliyoruz. Bu bir ıstırap. Kendimizi çok çaresiz hissediyoruz. Tabii ki bütün arkadaşlarını, aslında herkesi aradım. Bu onun yapacağı bir şey değil. Hiç onun gibi değil ve dört gün oldu.

"Cuma akşamı nasıl görüldüğünü bir daha anlatsana Libby," dedi Jan, yüzü endişe çizgileriyle buruşmuştu. Elleri kemikli ve inceydi, köprücük kemikleri bornozunun açıkta kaldığı tişörtünden dışarı taşıyordu. 'Onu en son siz gördünüz. Ruh hali nasıldı? Ne yaptı?

Ne diyor? Herhangi bir sorundan bahsetti mi? Sana çok düşkün olduğunu biliyorum. Hızlı konuşuyordu, kelimeleri yuvarlanarak dökülüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, iyi görünüyordu," diye yanıtladı Libby. 'Zamanında geldi ve biz de onun için ateşi yaktık. Hemen kitaplarını çıkardı ve çalışmaya başladı. Sanırım matematik çalışıyordu ve neşeli görünüyordu. Ona ne zaman döneceğimizi söyledik ve sonra...' Libby durdu. Eve vardıklarında neler olduğunu duymalarına gerek yoktu.

"Sean, *bak*," demişti Libby o gece, Sasha'nın çoğu yere atılmış olan sırt çantasının içindekileri karıştırırken. Elinde bir paket tütün ve birkaç sigara kâğıdı tutuyordu. "Hiçbir fikrim yoktu," dedi başını sallayarak. Sonra eşyalarının bir kısmını toplayıp geri koydular - cüzdan, üniversite kordonu, makyaj çantası - fermuarı açılmıştı ve içindekiler de dışarı dökülmüştü. Bir cetvel, birkaç kalem, birkaç mendil ve *Take a Break* dergisinin bulmaca sayfasından katlanarak açılmış yırtık pırtık bir kopyası vardı. Sanki biri - *Sasha mı?* - aceleyle bir şey arıyormuş gibi görünüyordu.

"Gençler bazen gizlice sigara içerler, Lib," demişti Sean, eşyalarını kaldırmaya yardım ederken. 'Bu son derece normal. Eğer bakarsan muhtemelen orada bir torba ot da vardır," diye ekledi ve paketi tekrar kanepenin üzerine bıraktı.

"Polis henüz bir ipucu bulamadı mı? Sean Jan'a, Phil'e de hızlıca bir bakış attı. Sasha'nın anne ve babası karşılıklı koltuklarda oturuyorlardı.

"Pek sayılmaz," dedi Phil, Jan daha konuşmadan. 'Sadece Cumartesi sabahı bulunan ayakkabı. Kulağa kötü geliyor ama o kadar çok spor ayakkabısı var ki, ne Jan ne de ben bunun kesinlikle ona ait olduğunu söyleyebiliriz. Test ediliyor. Bir memurumuz var... adı neydi, Jan? Bize neler olduğunu anlatmak için gelen memur mu?

"İrtibat görevlisi," diye yanıtladı Jan. '*Aile* irtibat görevlisi. İronik,' diye ekledi, çenesi gerilmişti.

Phil, Jan'ın yorumunu görmezden gelerek, "Hâlâ kısmen kendi özgür iradesiyle ayrıldığı varsayımı üzerinde çalışıyorlar," diye ekledi. "Gerçi onlar da bir mücadele belirtisi arıyorlardı.

"Peki, bu kesinlikle iyi bir şey mi? Libby, Sean'a bakarak, "Bu iyi bir şey," dedi. "Eğer kendi isteğiyle ayrıldıysa?"

"Sanırım kan arıyorlardı," dedi Jan. "Ve bizi şimdiden bir düzine kez sorguya çektiler, inanabiliyor musun?"

"Jan..." dedi Phil uyarı tonuyla. "Yapma."

"Birisi polislere *sorunlarımız* olduğunu söylemiş; öyle değil mi Phil?" diye devam etti, onu görmezden gelerek. "Sanki bu bizi şüpheli yaparmış gibi."

Sean, Phil cevap vermeden önce, "Sasha'ya yakın olan herkesi sorgulamanın normal olduğunu düşünüyorum," dedi. "Onlar da bize aynısını yaptılar, o yüzden endişelenmemeye çalışın."

Phil başını salladı ve bir iç çekti. Kot gömleğinin kollarını yukarı itti ve Libby kaba ellerindeki kir çizgilerini fark etti. *Büyük* eller, diye düşündü Libby, parmaklarının kıpırdanışını izlerken, öne doğru eğilirken başı öne eğik, kolları dizlerinin üzerindeydi. Hayatının büyük bölümünde açık havada çalışmış, çiftlik işçiliği yapmış ve şimdi de büyük yerel malikânenin arazisindeki av hayvanlarını yönetiyordu. Sasha bir keresinde Libby'ye babasının her zaman kendi çiftliğine sahip olmayı hayal ettiğini, ancak bölgedeki fiyatları asla karşılayamadığını söylemişti.

Phil başını kaldırarak, "Dua edelim de bir bocalama geçirsin ve birkaç günlüğüne bir arkadaşının yanına kaçsın," dedi. "Yüce Tanrım, öyle olsun..." Yumruğunu kalbine bastırdı, başını tekrar aşağı indirdi, geniş omuzları hıçkırıklarıyla aynı anda bir aşağı bir yukarı zıpladı. Sean en yakınındaydı ve onu teselli etmek için bir hamle yaptı ama sonra vazgeçti. Jan bir şey yapmayınca Libby eğilip ona elini uzattı ve bir mendil verdi.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi, yüzü kıpkırmızı ve buruşuk, Libby'nin parmaklarını sıkarak. "Sadece bununla başa çıkamıyorum. *Bilmemekle* başa çıkamıyorum. Bu ıstırabın en kötüsü."

"Biliyorum," dedi Libby, işaretli bir polis arabasının evin önüne yanaştığını görünce nefesini tutarak. Üniformalı bir kadın polis memuru arabadan inerek yola çıktı. Kapı zili çaldı. "Belki de gitme vaktimiz gelmiştir?" dedi Libby Sean'a. "Jan ve Phil'i memurla konuşmaları için yalnız bırakalım."

"Elbette," dedi Sean, Jan kapıyı açmaya giderken ayağa kalkarak. "Sakin ol dostum," dedi Sean Phil'e, omzuna belli belirsiz bir şaplak atarak. "Yapabileceğimiz bir şey olursa bize haber ver.

Phil başını kaldırmadan onayladı. Libby ve Sean gitmek için döndüler ve giderlerken kapıdaki memurun yanından geçtiler. Kadının yüzü son derece ciddiye.

YİRMİ BEŞ

Sean Alice'i banyo yapması için üst kata çıkardığında Marion, "Otur, hiçbir şey yapma," diye emretti. Libby ikinci kez söylemeye gerek duymadı ve mutfak masasına bir sandalye çekerek Marion'un tabakları kaldırmasını izledi. Onlar Jan ve Phil'i ziyarete gittiklerinde, Alice'in en sevdiği yemek olduğunu bildiği peynirli makarnayı yapmış ve döndüklerinde ikisine de birer porsiyon ikram etmişti. Libby aç hissetmediği için kendi tabağının etrafından dolanmıştı ama nankör görünmemek için bir şeyler yemeye çalışmıştı. Asıl istediği büyük bir içkiydi. Daha azı kalbinin hızla çarpmasını yavaşlatamazdı. Jan'ın çaresiz ifadesini aklından silebileceğini hiç sanmıyordu. Zavallı kadın içten içe *ölü* gibi görünüyordu.

'Bunun için gerçekten minnettarız Marion,' dedi. 'Burada kalman, bize göz kulak olman, Alice'le ilgilenmen.

Yaşlı kadın lavabodan döndü, elleri hâlâ bulaşık suyunun içindeydi. Başını salladı, ağzının etrafındaki çizgilerin arasında küçük bir gülümseme belirdi. Libby onun kendi alanında olduğunu biliyordu.

"Lafını bile etme," dedi tabak tabak yıkarken. "Korkunç bir zaman.

Marion alışılmadık bir şekilde çiftliğin kaloriferlerini açmış, hepsinin rahat etmesini istemişti. Polisten gelen haberlere göre artık kulübeye dönmekte özgürlerdi ve bunu dün de yapabilirlerdi ama Marion

En azından yarına kadar kalmaları için ısrar etti, sanki üçünün orada olması ona yeniden bir amaç, bir işe yarama hissi vermişti.

Çatal bıçak takımını kurularak büyük şifonyerin çekmecesine bırakırken, 'Her yönüyle korkunç bir iş,' dedi. 'Zavallı kız. Böyle şeyleri duyarsınız ama asla kapınızın önünde olmasını beklemezsiniz.

"Kesinlikle," dedi Libby, Marion'un ona hazırladığı çay bardağını yudumlarken.

Şekeri görünce yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi.

"Sean'ın burada, eski odasında olması beni geçmişe götürüyor," dedi daha büyük bir gülümsemeyle. "Orası yeterince sıcak mı, aşkım? Üşümeni istemiyorum. Bu eski yerin tam olarak Hilton olmadığını biliyorum ama-

Libby, Marion'un gözlerinin parladığını fark edince, "Sorun değil," dedi.

"Her şey için kendimi suçlamadan edemiyorum," diye devam etti, bulaşıkları yıkamayı bırakıp Libby'nin yanına bir sandalye çekerek.

'Saçmalama,' dedi. "Kimsenin suçu yok.

Marion uzanıp onun elini tuttu. Libby onun kâğıt gibi cildini, yaşlılık lekelerini ve mümkün olduğunca kısa kesilmiş kırılğan tırnaklarını fark etti. Marion bir el işçisiydi, her zaman öyleydi ve Libby onun sürekli olarak insanları kurtarma ihtiyacı duyduğunu hissediyordu, sanki onun katkısı ya da bakımı olmadan her şey dağılacakmış gibi. Alice'e yardım ettiği için minnettar olsa da, bunun onlarınkinden çok kendi ihtiyaçlarını karşılamak için olduğunu düşünmeden edemiyordu. Daha doğrusu, Marion'un kendine çay koymasını izlerken kendini düzeltti, *Sean'ın* ihtiyaçlarını. Görünüşe göre Marion hiçbir zaman kendini tam olarak bırakmamıştı - sanki onun içinde düzeltmesi gerektiğini hissettiği bir şey vardı.

"Ben... o gece senin evinin önünden geçtim, biliyorsun," dedi Marion, gergin bir şekilde küçük yudumlar alırken bardağının kenarından Libby'ye bakarak. "Cuma günü.

"Oh?

'Görebildiğim kadarıyla uygunsuz bir durum yoktu. Polise de böyle söyledim zaten. Herkes gibi ben de sadece yardım etmek, faydalı bir şeyler yapmak istiyorum.

"Yardım ediyorsun Marion," diye cevap verdi Libby. "Bize göz kulak olarak."

Gerçek şu ki, eve gidebilecek olsalar bile Libby gitmek istemiyordu. Ya adli tıp ekibi bir boğuşma izi bulmuşsa - Sasha'nın saçı bir kapı menteşesine takılmışsa ya da dışarı sürüklenirken halıda kan izleri *varsa*? Televizyonda o programlardan bazılarını izlemişti, uzmanların en küçük kanıt parçalarından bile neler olduğunu nasıl bir araya getirdiklerini biliyordu. Chestnut Cottage'da bir şey bulmamaları için dua etti, Sasha'nın ergenlik krizine girmesinden başka bir şeye işaret eden hiçbir şey olmamasını umdu. Jan ve Phil'in evinden ayrıldıklarında aile irtibat görevlisinin yüzündeki ifadeyi de aklından çıkaramıyordu. O zamandan beri tek kelime duymamıştı ve öğrenmek için mesaj atıp atmayacağından emin değildi.

Marion alışılmadık bir sevecenlikle, 'Seni burada ağırlamak büyük bir zevk, canım,' diye karşılık verdi. 'Hayat çok kısa, biliyorsun ve küçük Alice'in etrafta koşuşturması, alanın tadını çıkarması bana kendimi kutsanmış hissettiriyor. Fred'in Sean için o salıncağı kurması daha dün gibi aklımda. Alice'in kullanabilmesi için onu tamir etmek zorunda kaldı. Çürümüştü.' Marion küçük bir kahkaha atarak parmağını gözünün altına sildi. "Sean ona binmeyi çok severdi. Bir keresinde o kadar yükseğe sallanacağını söylemişti ki bulutları tekmeleyip yağmur yağdırabilecekti."

Libby gülümsedi. 'Benim Sean'ıma benziyor,' dedi. "Göstermekten hoşlanmasa da içi yumuşaktır. Güldü, birkaç dakikalığına her şeyi unutmuştu."

Marion geçmişten, Sean'ın büyüdüğü zamanlardan, onun çocukken nasıl biri olduğundan pek sık bahsetmezdi. Ya da anlattıysa bile, Libby'nin Sean'dan duyduğu parçaların eşit derecede kısaltılmış bir versiyonuydu. Marion'un ona, Sean'ın lisedeki ilk gününde bir çocuğun burnuna yumruk attığını söylediği zamanki gibi - Sean'ın karşılık verdiği tek zamandı bu. Libby nedenini hiçbir zaman öğrenememişti ve Sean'ı ayrıntılar için sıkıştırdığında, Sean sadece annesinin abarttığını, koridorda sözde sert çocuklardan birine kazara çarptığını ve birkaç gün boyunca kendisine lakap takıldığını söylemişti.

Marion kıkırdayarak, "Öyle diyorsun demek," diye ekledi. 'Bunu hiç saklamazdı. Herkese karşı da çok nazikti. Salıncaktayken, bulutları kötü insanların üzerine yağdırmaya çalıştığını, çünkü babasının ona söylediği gibi onlara yumruk atmaya dayanamadığını söylerdi. Ama sonra...' diye devam etti.

"Gerçekten mi? dedi Libby. "Bu çok komik.

Marion başını salladı. "Şu anki haline bakınca öyle olduğunu düşünmezsiniz ama hassas bir çocuktur. Her zaman diğer insanlardan farklı şeyler hissedirdi. Olayları da farklı *görüldü*.

"Onda bunu görüyorum. Anlıyorum. Ve hayvanları çok seviyor. Muhtemelen bazen insanlarla birlikte olmaktan daha çok hoşlanıyor. Gerçi Alice'e karşı çok yumuşak başlı. Ve tabii ki senin için her şeyi yapar,' diye ekledi, Sean'ın hayatındaki önemli şeyler listesinde *kendisinin* tam olarak nerede yer aldığını merak ediyordu. Alice'le birlikte listenin en tepesinde olduğunu hiçbir zaman sorgulamamıştı ve şimdi de sorgulamadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ama notla ilgili olarak Sean'a verdiği zor zamanın onu ilk sıradaki yerinden ettiğini düşünmeden edemiyordu.

Marion, Libby'ye bakarak, "Anneler ve oğulları," dedi.

Libby gülümseyerek karşılık verdi. 'Belki ben de bir gün bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenirim. Alice'in tek çocuk olmasını istemiyoruz.

Marion'un yüzündeki ifade, ayak parmaklarının spor ayakkabılarının tabanlarına gömülmesine, tırnaklarının avuçlarına sertçe çarpmasına neden oldu. Sean bir keresinde annesinin bir ev dolusu çocuk istediğini ama bunun olmayacağını söylemişti. Sadece o vardı.

"Sadece tek bir çocuk yetiştirmek zor," diye devam etti Marion, yorum onu etkilememiş gibi davranarak. "Bir anne olarak kendimi... neredeyse yetersiz hissettim. Onu şekillendirecek, mücadele edeceği, örnek *alacağı* ya da örnek olacağı bir kardeş rekabeti yoktu. Marion içini çekti ve kazağının manşetinin altından bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Aslında bunu söyleyen Fred'di. Eğer iki kişi olsalardı... model alacak bir kardeş

...' Başını iki yana salladı, kaşları çatıldı. "Söylemeye çalıştığım şey, aşkım, sanırım aşırı telafi ettim. Bir şekilde başka bir bebek sahibi olamadığım için kendimi başarısız hissettim. Olanların hepsi benim hatamdı. Marion başını salladı ve sanki çok şey söylemiş gibi arkasını döndü.

"Ah, Marion," dedi Libby onun elini tekrar tutarak. 'Başarısızlığın yakınından bile geçmiyorsun. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Alice'e ebeveynlik yapma konusunda çoğu zaman karanlıkta bocalıyorum. Sonra kayınvalidesini dürterek ona alaycı bir gülümseme verdi. Marion, hayat ona ne getirirse getirsin bir çift geniş omuzdan başka bir şey göstermiyordu - bu konuda duygusallaşmak bir yana - bu... alışılmadık bir şeydi.

"Kendimi gelmiş geçmiş en kötü anne gibi hissettiğimi hatırlıyorum." Marion durdu, ayağa kalkıp kilere gitti. Küçük bir şişeyle geri döndü. "Acil durumlar için," dedi ve birkaç bardak alıp biraz doldurdu. 'Kullandığım ilaçlarla birlikte içmemem gerekiyor ama bir taneden bir şey olmaz, değil mi?

Libby kadehi minnetle aldı, viskiyi yavaşça yudumlarken Marion da kendi viskisini devirdi. Boş bardakla oynayarak oturdu.

"Çok komik. Şu anda bile Sean...' Kendisi için bir ölçü daha doldurdu. "Acı çektiğinde...

"Gerçekten mi? dedi Libby, bir yudum daha alarak. İçki boğazının arkasını yakarak öksürmesine neden oldu. "Annenin sezgileri mi?" dedi, Marion'un sanki zamanda geriye gitmiş gibi uzaklara baktığını fark ederek.

"O günden beri böyleydi," diye devam etti. 'Orada olmalıydım, bir şekilde kazayı durdurmalıydım. Ama orada değildim. Ve o günden sonra, yemin ederim ki işleri yoluna koymak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama bazen...' Tekrar sözünü kesti, sanki bir şey duymuş gibi bagaj odasına doğru baktı. "Bazen her şey yeterli olmuyor," diye ekledi fısıltıyla.

Libby, Marion'un yüz ifadesinin değiştüğünü, ağzının açık kaldığını görünce dönüp baktı. Gözleri büyümüş ve cam gibi olmuştu. İçini bir telaş kapladı.

Sırtında soğuk hava.

"Merhaba Fred," dedi Libby, kayınpederi iş ceketiyile orada durup durumu değerlendirirken. "Çok yorulmuş olmalısın. Libby ayağa kalktı, bir fırın eldiveni kaptı ve ocağın yanına gitti. "Sana biraz yemek ayırdık. Marion'u durdurmak için elini kaldırdı. "Hayır, ben hallederim. Yeterince yaptınız. Fırından kalan peynirli makarnayı aldı ve birazını servis etti. "Biz de tam eski günlerden bahsediyorduk," dedi Fred ceketini silkip otururken. "Sean'ın küçüklüğünden ve... ve..." Yanıt alamayınca durdu, Sean'ın elinde Alice'in kirli kot pantolonuyla kapıda durduğunu görünce minnettar oldu.

Fred sonunda, Libby ve Marion'un konuşmalarını fark ettiklerinden daha uzun süredir dinlediğini gösteren bir bakışla oğluna bakarak, "Annemin sezgileri kaybolan o zavallı kız için çok işe yaradı," dedi. Üzerine bir miktar ketçap dökmeden ve yemeği ağzına tıktırmadan önce durakladı.

Sean boğazını temizleyerek sessizce, "Gidip bunları yıkayayım o zaman," dedi, o yürürken iki adam birbirlerine bakıyordu.

YİRMİ ALTI

"Donuyorum," dedi Libby, Sean'ın etrafına dolanarak. Pijamaları ve hırkasıyla yan döndüğünde battaniye ve kuş tüyünden küf kokusu yayılıyordu. Sean'ın üzerinde sadece bir tişört ve boxer vardı, Libby onun vücut ısınısını içine çekebildiği için buna minnettardı.

"Yumuşacık," dedi Sean, kolunu onun omuzlarına dolayarak. Onu kendine çekti. "Zor hayata alışık değilsin.

'Komik,' diye cevap verdi Libby. 'Annen de daha önce senin hakkında böyle demişti.

"Büyük bir yumuşaksın.

"Kulaklarımın yanmasına şaşmamalı.

Libby daha da sokuldu, onun gününün kokusunu içine çekti - vücut yıkamasının tanıdık kokusu başka bir şeyin tınısıyla birleşmişti. Tanıdığını düşündü.

Korku.

"Annem ne diyordu?

Libby onun biraz gerildiğini, omzunun kıvrımının altında seğirdiğini hissettiğini düşündü.

"Sadece bu gerçekten. Çocukken hassas bir tipmişsin. Libby, Sean'ın bir şeyler eklemesini bekledi ama eklemedi. "Garipti ama sanırım annen seni bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetti. Gerçi tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum.

"Annen arıyor. Sean hafifçe öksürdü ve telefonundan saate bakmak için döndü. "Geç oldu. Hadi biraz uyuyalım.

Libby ona daha fazla bastırdı, eğer bu mümkünse, o da boştaki kolunu Libby'nin önüne dolayarak başını öptü. Oda karanlıktı, sadece ay ışığı perdelerdeki bir aralıktan içeri sızıyor, Anaglypta duvar kağıdını aydınlatıyordu, mavinin sıradan bir tonuna boyanmıştı, köşelerde örümcek ağları vardı. Gözlerini kapattı, uyumaktan çok uzak olduğunu biliyordu. Göz kapaklarının ardında görebildiği tek şey, evlerini didik didik eden polis adli tıp ekibinin hayaletimsi figürleri, donmuş ön camından notu sıyıran parmakları ve her neredeyse zavallı Sasha'nın çeşitli görüntüleri.

"Marion senin kazandan bahsetti," diye fısıldadı Libby, duyabileceklerinin bilincindeydi. "Kaç yaşındaydın? Daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Sean inledi. "Geç oldu, Lib.

"Ama bunu bilmek istiyorum," diye devam etti. "Bana ne olduğunu hemen anlatamaz mısın?

Libby Sean'ın nefes alışının ritmini biliyordu - uyanıklıkla uyku arasındaki o anı. Sessiz, ölçülü nefeslerinin kısa süre sonra nasıl rahat ve bilinçsiz hırıltılara ve bazen de hafif bir horlamaya dönüştüğünü. Onun kendini bırakması onu her zaman rahatlatırdı. Bir keresinde, daha yüksek sesle horlamasından nazikçe şikayet ettiğinde, ona bunun horlama olmadığını, daha ziyade onu koruduğunu, gece ona zarar verebilecek herhangi birini korkuttuğunu söylemişti. "Bu bir hırıltı Lib, seni güvende tutmak için, kötü adamları uzak tutmak için. Gülümsemekten kendini alamadı, onu daha fazla sevmekten kendini alamadı.

Ama şu anda, Libby Sean'ın o uyku noktasında olmadığını söyleyebilirdi. Ay ışığında gözlerinin kapalı olduğunu görmesine rağmen, onun çok uyanık ve tetikte olduğunu, zihninin çok çalıştığını ve bunun nefes alış verişine yansıdığını biliyordu. Her nefeste hafif bir iç çekişle birlikte sabit. Aklında bir şeyler vardı.

"Ne oldu?" dedi onu hafifçe dürterek.

"Hiçbir şey.

"Cidden, düşündüğün belli oluyor.

"Yorgunum.

'Her şeyi öylece görmezden gelemezsin, biliyorsun. Bu işler böyle yürümez,' dedi Libby yumuşak bir sesle.

İkisi de kılını bile kıpırdatmadı ama Libby Sean'ın vücudundaki gerginliğin farkındaydı - omuzlarından ve kollarından başlayıp ortasına doğru iniyor ve Libby'nin kendi kollarını doladığı baldırlarında ve ayaklarında son buluyordu.

"Kaza," diye devam etti. "Anlat bana.

Sean kolunu Libby'nin altından çekerek, "Tanrı aşkına, Libby," dedi. 'Bilmiyorum. Herhalde düştüm ve dizimi falan sıyırdım. Annem nasıldır bilirsin.

"Hayır, hayır bilmiyorum," diye devam etti Libby. 'Bu gece onun tanımadığım bir yönünü gördüm. Bir şey... farklı. Hassas, hatta.

Sean küçük bir homurtu çıkardı.

"Tek istediği sana bakmak, seninle ilgilenmek olduğu halde onu oldukça küçümsüyorsun.

'Ben kırk iki yaşındayım. İlgilenilmeye ihtiyacım yok.'

Sean diğer tarafına geçerken Libby iç çekti. Tişörtle kaplı sırtının genişliğiyle yüzleşti ve parmaklarını omurgasından aşağı doğru gezdirdi, boynunun tabanına, omuzlarındaki gergin kaslara masaj yapmak için tekrar yukarı doğru ilerledi. İstemsiz titremesine, hafifçe inlemesine engel olamadı, eli arkasından Libby'nin kalçasına kaydı. "Önemli bir şey değildi," diye mırıldandı. "Sadece bir çiftlik kazası. Annem kendini suçlu hissetti, Hepsi bu.'

"Bunu duyduğuma üzuldüm," diye fısıldadı Libby, boynunu öpmek için uzanarak. Bir inilti daha. Adam bu konuda konuşmak istemediği için daha fazla üstelememeye karar verdi, ancak her ikisi de yorgun olsa bile aklında konuşmak istediği bir şey *vardı*.

Libby kendini onun sırtına olabildiğince sıkıca bastırdı.

"Sean," diye fısıldadı yutkunarak. Ağzı kurumuştı. "Aşkım, yorgunum, tamam mı?"

'Biliyorum ama... ama geçen gün adli tıp ekibi geldikten kısa bir süre sonra kulübeden bir şeyler almaya gittim. Orada ne kadar kalacaklarından emin değildim ve telefonumun şarj aletine ihtiyacım vardı.

"Mmm..." dedi Sean. 'Tamam, Lib. İyi geceler.

"Not yüzünden," diye devam etti, konuşurken nefesini tutmaya çalışıyordu. "Yani... Yemek kitabına ihtiyacım vardı, gerçekten. Gelecek haftaki yemek için. Her şeyin çok gerisinde kaldım. O aptal şeyi geçen hafta sayfaların arasına tikiştirmiştim ama sayfaları çevirdiğimde orada değildi. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve acaba polis-'

Sean yüz seksen derece dönerek Libby'yle yüz yüze geldi. Adamın kolu başının üzerinden geçerken Libby irkildi. İri bir adamdı ve dönerken her zaman onu kollardı. Ama bu sefer öyle olmadı. Elinin yan tarafının yanlışlıkla onu yakaladığı şakağına dokundu.

"*Hâlâ* bundan mı bahsediyorsun?" dedi. "Her şeyden sonra mı?" Bir dirseğinin üzerinde doğrulup ona doğru eğildi. Dudakları gergin ve büzülmüştü, gözleri ay ışığında neredeyse şeytani görünen yarıklara kadar kısılmıştı.

"Sadece gitmiş olmasının garip olduğunu düşündüm. Sen mi aldın? Belki de dışarı attın? Libby titrediğini hissetti.

"Ait olduğu yerde," diye devam etti Sean. "Çöp kutusunda. Bu konuşmayla birlikte.

Libby tereddüt etti 'Neden her zaman bu kadar savunmacısın? Bunun beni nasıl etkilediğini göremiyor musun? Olan onca şeyden sonra biraz daha anlayışlı olabilirsin Sean. Tanrı aşkına, ben senin karınım. Benim duygularımı ön planda tutman hoşuma g i d e r d i . Bana göre, tek duyduğum senin *başkasının* duygularını koruduğun. O her kimse.'

Libby ağlamamaya çalışarak gözlerini kapattı. Sean'ın nefesini kontrolünde hissetti, sonra dönüp başını yastığa bıraktığında yatağın sarsıldığını hissetti.

'Düzgün düşünemiyorsun,' dedi. "Lütfen, kendine gel.

"Daha önce kiminle konuşuyordun? Libby zorladığını bilerek, "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu. Gerçek şu ki, artık umurunda değildi. Sıcak gözyaşlarının göz kapaklarının içini yaktığını hissetti.

"Ne? Sean kocaman bir iç geçirdi. Libby ne olduğundan emin olmasa da bu bir şeyin işaretiydi. Tek bildiği, sanki bir düğmeye basılmış gibi, bu işin peşini bırakamayacağıydı.

'Telefonda kiminle konuşuyordun? Ben odaya girer girmez telefonu kapattın.'

"Yapmadı

m.

"*Yaptın.*

'Bu konuşmayı yapmayacağım, Libby. Polis Sasha'yı ararken olmaz.'

"Peki onu bulduklarında ne olacak? Libby devam etti. "O zaman sorularıma cevap verecek misin?

"*Eğer* onu bulurlarsa," diye ekledi Sean, sesi yavaşlayarak. Herkesin endişelendiği şey buydu.

'Yapacaklar,' dedi. "Sadece ne zaman ve nerede olacağı önemli. Libby bir bardak su almak için yatağının başucundaki masaya uzandı. "Bir de şu diğer numaradan gelen arama vardı. Akşam yemeğini yemeden önce, Alice kucağındayken. Reddetmiştin. Sen aramaları asla reddetmezsin.

Sean, "Konuşmak istemediğim birinden geliyorsa konuşurum," dedi.

"Bu doğru değil. Rahatsız edici bir arama gibi görünse bile, cevap verirsin. Seni tanıyorum, Sean Randell. Neden reddettin? Rehberinde olmayan bir numaradan aranmış. Ve sonra iptal ettiğin başka bir sabit hat araması vardı-'

Libby nefesini tuttu, bardak elinden fırlarken çılgınlığını bastırdı. Sean'ın ona doğru hamle yaparak bardağı uçurduğunu fark etmesi bir anını aldı,

karşı duvara çarparak parçalanıyor.

İkisi de tek kelime etmedi. Sadece nefes alıyorlardı. Kısa ve keskin, ritimsiz. Kalpleri küt küt atıyordu. Libby yan odada oturan Alice'i dinledi. Ve ön yatak odalarının her birinde oturan Fred ve Marion'u. Yıllardır aynı yatağı paylaşmamışlardı.

"Dayanamıyorum Libby," dedi Sean, öfkeden kudurarak.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Libby sığ nefesler alarak, vücudu aynı pozisyonda sabitlenmiş, eli hâlâ bardağı tutuyormuş gibi yukarıda duruyordu. Kalbi alev alev yanıyordu. "*O muydu?* Libby'nin sesi garip bir şekilde sakindi, her ne kadar geri kalanı sakın olmasa da. Yine sınırı aşmıştı, denese bile işleri daha kötü hale getiremezdi.

"*Kim*, Tanrı aşkına?

"İlişki yaşadığın kadın. Notu yazan kadın. Onunla mı konuşuyordun?"

Libby, aniden üzerine uzanan kocasının ağırlığını hissedince nefesi kesildi ve ciğerlerindeki nefesi dışarı attı. Yüzü yakındı - gözleri genişti ve daha önce hiç görmediği bir şeyle şişmişti. Kolları iki yanında kenetlenmiş, onu sıkıştırıyordu. Gözlerindeki şeyin nefret mi, sevgi mi yoksa pişmanlık mı olduğundan emin değildi. Tek bildiği hareket edemediğiydi.

"Başka bir kadın yok," dedi açıkça. "Bunu ne zaman anlayacaksın?" Yanında, Sean'ın parmakları çarşafı kavradı, bir düğüm haline getirerek Libby'nin omuzlarına sıkıca doladı. "Böyle bir zamanda nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun anlamıyorum.

Libby hiçbir şey söylemeyince Sean ağzını Libby'nin ağzına dayadı ve onu tutkuyla öptü; dili Libby'nin ağzını daha önce hiç hissetmediği kadar derinden yokluyor, elleri Libby'nin yüzünü o kadar sert kavırıyordu ki Libby kafatasının yarılabilceğini düşündü ve sadece pijamalarını yırtmak için kırıldı. Ve sonunda teslim oldu, vücudunun aldığı şeyi aynı derecede aceleyle geri vermesine izin verdi.

İşlerini bitirdikten sonra, bitkin, terlemiş ve ikisi de tek kelime etmeden yastıklarına geri döndüklerinde, Libby gecenin büyük bir bölümünde kocasının neyi saklamaya çalıştığını merak ederek uyanık kaldı. Ya da daha önemlisi, *kim olduğunu*.

YİRMİ YEDİ

Libby The Green'den Kestane Kulübesi'ne baktı ve orayı ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Kar yağıyordu ve Sean onun eldivenli elini tutmuştu, ona projesini göstereceği için çok heyecanlıydı.

Ona ilk anlattığında 'Yaşanmaz halde,' demişti. 'Çürükler, çatı, her şey yüzünden çok ucuza aldım. Ama birkaç yıllık sıkı çalışmanın ve planlanan bütçenin üç katının çözemeyeceği bir şey değil,' diye şaka yapmıştı.

Libby bunu Sean'ın gözlerinde görmüştü - listedeki binaya olan tutkusunu, ona neredeyse hayvan hastalarının her birine gösterdiği özen kadar özen gösterme isteğini. Sean, geriye pek bir şey kalmamış olsa bile, bir şeylerin içindeki yaşamı görebilme yeteneğine sahipti. Barın karşısındaki o en klişe durumda gözleri ilk karşılaştığında Sean'ın onda bunu fark edip etmediğini merak etti. Morali bozuktur, evet, birkaç ay önce David'le yaşadığı kötü ayrılıktan sonra hâlâ kendini kötü hissediyordu ama onun kontrolcü ve zehirli tavırlarından kurtulmaya, bunun geleceğini karartmasına izin vermemeye kararlıydı. Sean tam da doğru zamanda çıkagelmişti. Ayrıca, spor salonundan hatırladığı bu adama karşı hissettiği çekimi inkâr edemezdi.

"Çok güzel," demişti o karlı günde. Hayretten ağzını kapatamamıştı - soğuktan ya da burnuna inen kar tanelerinden değil, sazdan kulübenin yüzünden

Sazdan çatının bir ucu, üst kattaki odanın pencerelerinden birinin 'gözüne' doğru alçaktan sarkıyordu; neredeyse ona göz kırpmıyor, onu içeri girmeye teşvik ediyor gibiydi. "Böyle bir yeri nasıl buldun?"

"Ah..." dedi alaycı, uzun bir sesle. "Doğru yerlerde arkadaşlarım var," diye devam etti. 'Great Lyne'deki mülkler nadiren açık piyasaya çıkar. Burada her şey kimi tanıdığınızla ilgili. Burnunun kenarına vurdu.

"Etkilendim," diye cevap verdi, zencefil taşından yapılmış pub'ı ve karşısındaki küçük okuluyla, her şeyden çok bal peteği şekerlemesine benzeyen aynı yumuşak ve düzensiz yığınlar halinde inşa edilmiş mükemmel köy yeşiline bakarak. "Peki kimi tanıyorsun? Ona gülümsemelerinden birini verdi - en başta onu kendisine çektiğini söylediği türden bir gülümseme.

"Söylersem seni öldürmek zorunda kalırım," diye şaka yaptı, elini sıktı ve onu The Green'den geçirip ön kapıya kadar götürdü. 'Ciddiyim, bunlar mülk sahipleri. Buradaki büyük arazi sahibi köydeki mülklerin çoğuna sahip ve ara sıra bir tanesini satıyor. Birçoğu mülk sahibi tarafından kiraya veriliyor ama bu ev tamamen bana ait. Güzel, değil mi?"

Libby gülümseyerek ona baktı. Daha fazla aşık olamazdı. Sean'la geçirdiği her dakika mükemmeldi ama kulübeyi görmek... işte bu bir geleceği simgeliyordu. *Mükemmel* bir gelecek. Birlikte.

"*Hepimizin* diyebilirim," diye düzeltti Sean. "İşte... bu şeref sana ait. Libby'ye bir dizi anahtar uzattı.

"Gerçekten mi?" dedi, daha fazla özel hissedemeyerek anahtarı ondan alırken. Büyük anahtarı kilide sokup çevirirken kirpiklerine kar taneleri yerleşti, elleri eldivenlerinin içinde beceriksizce hareket ediyordu. Mandala basıp kapıyı açmadan önce kilitteki bütün eski kolların çalıştığını hissetti ama daha kapının arkasında ne olduğunu göremeden Sean onu kucaklayıp eşikten geçirmişti.

İçeri girmek için başlarını eğdiklerinde Libby ciyaklamasına ve gülmesine engel olamadı. Etrafına bakınırken burnuna rutubet ve çürüme kokusu gelse de bu koku potansiyelin gölgesinde kaldı. Her şey hemen hemen yüz yıl önce olduğu gibiydi - mutfak şöminesindeki siyah ocak, yan taraftaki çalışan fırınıyla birlikte, üzerinde onlarca yıldır kullanılmamış gibi görünen tek bir soğuk musluk bulunan orijinal taş lavabo. Duvarlar soyulmuş duvar kâğıtlarıyla kaplıyken, beyaz, tüylü rutubet lekeleri kan rengindeki yer karolarını etkiliyordu. Libby yüzündeki örümcek ağlarını fırçaladığını, yatak odası olacak odayı bulmak için köhne merdivenden çıkarken ayağının kayıp düştüğünü ve odanın arkasında, sonunda ebeveyn banyosu olacak başka bir gizli oda keşfettiklerinde yaşadıkları sevinci hatırlıyordu.

"*Tanrım*," dedi Libby şimdi, yumruklarını sıkıp gözlerini devirerek, The Green'den geçip Chestnut Cottage'ın ön kapısına doğru aynı yolu yürürken. Doğrudan dışarıya park edememişti. Bu kez polis arabaları yüzünden değil, tüm yerler dolu olduğu için - ve avluya da park etmek istememişti. Bu kendisini çok fazla 'eve dönüyormuş' gibi hissettirecekti ve henüz buna hazır değildi.

Burayı ilk gördüğünde Sean'ın ona verdiği eski anahtarla ön kapının kilidini açarken ürperdi. Ancak bugünlerde çok daha yeni bir Yale kilitleri de vardı.

Libby ceketini silkti ve koridordaki kancalardan birine astı. Alice'in küçük pembe kot ceketinin her zamankinden farklı bir askıda olduğunu fark etti - eşyaların taşındığına dair ilk işaret.

Libby oturma odasında etrafına bakındı. Sasha'nın eşyalarının bırakıldığı kanepeye ve masaya baktı - gerçi artık yoklardı. Polise onları toplayıp Sasha'nın sırt çantasına koyduklarını söylemeleri gerektiğini düşündü. Ama geriye dönüp baktığında, polisin görmesi ve incelemesi için hepsi orada olduğu sürece, bunun gerçekten önemli olduğunu düşünmüyordu.

Kulübe soğuk ve sevilmemiş gibiydi. Şömine hâlâ külle doluydu - geçen Cuma günü çıkan yangının kalıntıları. Gerçi ocağın durumuna bakılırsa, polis közlerin arasından bir şeyler ayıklamış gibi görünüyordu. Libby maşaya uzandı, pisliği kazıyarak kül ve birkaç kömürleşmiş odun kalıntısından başka bir şey bulamadı. Odanın geri kalanını taramadan önce kaşlarını çatarak ona baktı. İlk bakışta belirgin bir şeyin eksik olduğunu göremedi - tabii ki Sasha'nın eşyaları dışında.

Libby mutfığa gitti ve ışıkları yaktı. Kalorifer borularının tik-taklarını, bagaj odasındaki dolapta bulunan kazanın yumuşak mırıltısını duyabilmesine rağmen burası da soğuktu. Durdu, neredeyse polisin varlığını hissediyordu - her ne yapmışlarsa onun görünmez parçaları hâlâ kulübede duruyordu. Bundan hoşlanmamıştı.

"*Fu-uck...!*" diye bağırdı aniden, saçlarını yırttı, avuç avuç tutup sertçe çekti. Derin bir hırıltı boğazından yukarı çıkıp alçak kırıltılı odada yankılanırken gözlerini kapattı. Ne yaptığını bile bilmeden mutfak masasının üzerinde duran birkaç kirli bardağa doğru hamle yaptı ve onları savurup yere düşürdü. Ağzını kapatıp ne yaptığını anladığında parıltılı parçalar etrafa saçıldı. Kenarında hâlâ ruj izi olan kırık bir şarap kadehi parçası buzdolabının yanında duruyordu - Sean'la Cuma gecesi dışarı çıkmadan önce içtikleri hızlı içkiyi hatırlatıyordu.

Libby yumruğunu masaya vurdu ve içi sonbahar renkleriyle dolu çiçek vazosunun zıplayıp sallanmasına neden oldu.

'Hayır, *hayır*, hayır, hayır, hayır, hayır,' diye feryat etti. 'Buna dayanamıyorum. Buna *dayanamıyorum*. Ellerini her şeyin üzerinde gezdirerek volta atıyordu - tezgahlar, duvarlar, ocak - kendisi, Sean ve Alice için yüzlerce yemek hazırlayıp pişirdiği mutfak. En çok nefret ettiği şey, son üç yıldır evim dediği yerin birdenbire artık olmamasıydı.

en azından artık ev gibi görünmüyordu. Ruhundan sıyrılmış gibiydi. Her zerresi gitmişti.

Libby mutfak dolaplarının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Raflar, bazılarına on yedi yaşından beri sahip olduğu yemek kitaplarıyla tıka basa doluydu. Geri kalanları yere fırlatmadan önce onları teker teker çıkardı. Birkaç tanesini sırtlarından tuttu, sayfaları sallayarak açılmalarını sağladı, notu nereye sakladığı konusunda yanılmış olma ihtimaline karşı dışarı fırlayan bir şey olup olmadığına dikkat etti. Sonra onları tekrar gözden geçirdi, parmakları çılginca sayfaları çevirdi, eski kitap ayraçlarını ve ciltli kitapların içinde yıllarca sıkışıp kalmış, yassılaşmış yemek tariflerini çıkardı.

Hiçbir şey.

Kendini ayağa kaldırdı - dizleri soğuk zemin yüzünden ağrıyor, tüm vücudu titriyordu. Aklında sadece iki şey vardı: Sasha ve arabasına o notu bırakan her kimse. Ve her ikisi de beynini eşit derecede doldurduğu için Libby bunların aynı sorun olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bir şekilde birbirleriyle bağlantılıydılar.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, tezgâha yaslanıp başını tutarak. Bir paket bisküviyi yere düşürdü - Cuma gecesi Sasha'nın sadece o markayı yiyeceğini bildiği için almıştı. Onları yerden aldığında hiç dokunulmamış olduklarını gördü. Sonra içinde ne olduğunu görmek için buzdolabının kapağını açtı. Her zamanki şeyler - sebzelikte salata malzemeleri, peynir, yumurta, Sean'ın sandviçleri için her sabah ince ince dilimlediği evde pişmiş jambon. Hâlâ alt rafta sarılı duran bifteklerle birlikte kızartmayı düşündüğü patlıcan da dahil olmak üzere birkaç sebze. Cumartesi gecesinin yemeği. Dokunulmamış. Tabii ki Sasha için bıraktığı yiyecekler de gitmişti.

Libby biftekleri ve küflenmiş birkaç sebzeyi çıkardı. Hepsini gazete kağıdına sardı ve çöpe atmak için dışarı çıktı.

sokağa sürüklemeyen önce çöp kutusuna attı. Son toplama için koymayı unutmuştu ve neredeyse taşmak üzereydi.

İçeri, Sean'la birlikte çalışma odası olarak kullandıkları küçük odaya döndü. Burası çoğunlukla Sean'ın eve getirdiği işler için kullandığı bir yerdi - genellikle çeşitli yayınlar için yazdığı makaleler. Son zamanlarda birkaç kez onu erken saatlerde dizüstü bilgisayarının başında bulmuştu, ekranın ışıltısı yorgun yüzünü aydınlatıyordu. Ama şimdi gecenin geç saatlerinde bilgisayarında başka neler yaptığını merak ediyordu. Kiminle konuştuğunu.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve oturum açmaya gitti. İkisi de birbirlerinin şifrelerini, telefon PIN'lerini, sosyal medya girişlerini biliyordu - her zaman da biliyordu. Ama tanıdık şifreyi girerken, Libby üçüncü denemesinde giriş yapmasını engelleyen yanlış yazması olmadığını, şifrenin değiştirilmiş olduğunu fark etti. Ekran koruyucuya baktı - Alice, Sean ve kendisinin geçen yaz Rock sahilinde çekilmiş bir grup selfiesi. Gözlerini kapattı ve kapağı çarparak kapattı.

YİRMİ SEKİZ

ŞİMDİ

Görüşme odasına götürülürken Claire'e "Bana kocan olup olmadığını söylemedin" diye fısıldıyorum. Bacaklarım kopacakmış gibi hissetsem de dikkatimi dağıtacak, her şeyin normal olduğuna inandıracak bir şey bu.

Claire'le konuştuktan sonra beni bir saat, belki de daha fazla bir süre için hücreme geri götürdüler ve ince plastik şiltede yatıp köşedeki kameraya bakarken sırtım ağrıyarak uykuya dalıp çıktım. Sonra dedektifler tarafından sorgulanacağımı ve avukatımın da benimle birlikte orada olacağını söylediler. *İyi*, diye düşündüm, yanlış bir şey yapmadığımı anladıklarında yakında eve gidebileceğimi düşünüyordum.

"Evli değilim," diyor Claire sessizce, oturduktan sonra bazı kâğıtları karıştırırken. Sadece kibarlık olsun diye cevap verdiğini, gözaltındaki başka bir yüz olduğumu biliyorum. Belki birçoğundan biraz farklıyım - kendi işi olan orta sınıf bir anne, sevimli küçük bir kız, profesyonel bir koca. Ama onun gözünde hâlâ potansiyel bir suçluyum. Bir katil.

Claire'e sanki çoktan kanka olmuşuz, birbirimizi sadece bir saatten az süredir tanıyor olmamıza rağmen aramızda bir bağ varmış gibi bakıyorum. Ama şu anda sahip olduğum tek şey o. Sean'ın henüz telefon edip etmediğini, nerede olduğumu bilip bilmediğini, şu anda dışarıda serbest bırakılmamı ayarlamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Endişeden deliye dönmüş bir halde elinden geleni yapacağını biliyorum.

"Hiç aşık oldun mu peki? Ona soruyorum, koridorda dışarıdaki sesleri duyuyorum, daha aşağıdaki hücrelerden ara sıra gelen sarhoş çığlıklarının üzerine katmanlanmış. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, pencere de yok ama geç olmalı. Taktikleri bu mu - ben tutarlı bir şekilde cevap veremeyecek kadar bitkin ve şaşkın olana kadar beklemek mi? Ne zamandır burada olduğumu bile bilmiyorum.

Claire küçük bir kahkaha atar. "Elbette," diyor. "Ama bazen sevgi yeterli olmuyor.

Bunu düşünüyorum, başka ne yeterli olur diye merak ediyorum. Sadakat, bağlılık, dürüstlük, güven... *sadakat?*

Koruma görevlisi görüşme odasının kapısını açarken, 'Belki de haklısın,' diye fısıldıyorum. Claire boğazını temizliyor ve ayağa kalkıyor. DI Jones içeri giriyor, iri elleri daha fazla evraka sarılmış, gömlek kolları kalın kollarının üzerine kıvrılmış. Soluk yeşilimsi mavi bir dövmenin kenarı, buruşturulmuş manşetin altından dışarı çıkıyor. Yanındaki kadını kulübeye birlikte geldikleri zamandan tanıyorum. O da sade giysiler içinde - siyah, dar bir pantolon, üst kısmı geniş, göbeğine oturuyor, içine sokulmuş beyaz bir gömlek ve altında gri bir atlet. Koyu renk saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, yanlardan birkaç tutam kaçmış, şakaklarında gri kökler belirmiş. Kalın parmaklar, tıknaz uzuvlar, içeri girip oturur oturmaz bana kilitlenen gözler, ayrıca mermi tükürecekmiş gibi görünen sıkı bir ağız. Onunla uğraşmak istemezdim. Ona *bulaşmayacağım*.

Sean, diye ağlıyorum içimden, onun yanımda olduğu, elimi tuttuğu ve ne söyleyeceğim konusunda bana yol gösterdiği bir görüntü canlanıyor gözümde. Keşke burada olsaydı ve burada olmasa bile yakınımda olduğunu, beni de düşündüğünü hissediyorum.

"Dedektifler," diyor Claire, otururlarken onlarla kısaca el sıkışıyor. Hareket etmiyorum. Hareket *edemiyorum*. Başımı eğmiş, her an uyanacağımı umarak kucağıma bakıyorum.

"Bayan Randell," diyor DI Jones. Daha önce bana hep Libby derdi.

"Efendim," diyorum, başımı kaldırmaya cesaret edemeyerek, ona böyle mi hitap etmem gerektiğini merak ederek.

"Bildiğiniz gibi ben DC McCaulay," diye devam ediyor. "Kaydı başlatmak ister misiniz lütfen?" diye soruyor ona. Cihaz aktif hale geldiğinde, nerede olduğumuzu, saati - akşam saat sekizi yirmi geçe olduğu ortaya çıkıyor - ve sonra adını ve numarasını söyleyerek diğer dedektifin de aynısını yapmasını sağlıyor. "Ayrıca burada..." Avukatıma bakıyor.

"Claire Swithland, Raby, Swithland ve Stone'da avukatım," diyor.

"Lütfen tam adınızı ve doğum tarihinizi söyler misiniz, Libby? İlk adıma dönerek söylüyor.

"Elizabeth Mary Randell, yirmi dört Şubat 1979.

Teşekkür ederim. Sasha Long cinayeti şüphesiyle tutuklusunuz ve bu konuyla ilgili olarak sizi sorgulayacağız. Tüm haklarınızı bildiğinizden emin olacağız ve size bazı sorular soracağız, anladınız mı?

Başımı sallıyorum, parmaklarıma bakıyorum, alyansımı evirip çeviriyorum, dedektifin sözlerinin içimden akıp gitmesine izin veriyorum, bana ne beklemem gerektiğini, neye hakkım olduğunu söylüyor ve tüm görüşmeyi kaydedeceğini tekrarlıyor.

"Tamam. Bir başlangıç yapalım. Bazı kağıtlara göz atıyor. "Bana kocanla olan ilişkiden bahset Libby," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. İlk kez bira göbeği olduğunu görüyorum. Çok büyük değil ama oturuş şekli -ellerini göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe açmış, sandalyesini arkaya yatırmış- gömleğinin düğmelerini zorladığını gösteriyor.

Gülümsemeye çalışarak gözlerinin içine bakıyorum. Sean polisle muhatap olduğumuzda kibar ve arkadaş canlısı olmanın önemli olduğunu söylemişti. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?

"Bilirsiniz işte. Günlük şeyler, ikinizin nasıl geçindiği, herhangi bir tartışma olup olmadığı ya da belki de mükemmel bir rüya takımı olup olmadığınızı? DI Jones buruşuk bir gülümsemeye karşılık veriyor.

"Biz normaliz, sanırım" diyorum, bunun konuyla ne ilgisi olduğunu sormak istiyorum. Ama sakın kalmam, yoluma devam etmem, cevaplamak istemediğim sorulara kulak vermem gerekiyor. Claire'e bakıyorum ve o da bana güven veren bir şekilde başını sallıyor. "Her evli çift gibi.

"Yani sizin de iniş çıkışlarınız var? DI Jones devam ediyor. "Elbette," diyorum. 'Bu normal. *Biz normaliz.*

'Evde pantolonu kimin giydiğini söylersiniz? Siz mi yoksa kocanız mı? DC McCaulay araya giriyor.

"Ne?

'Patronun kim olduğu gibi mi? Her zaman biraz daha baskın biri vardır, öyle değil mi?

Claire'e dönmeden önce her birine bakarak burnumu kırıstırıyorum. Bana bir kez daha başını sallıyor. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "İkimiz de mi?

DC McCaulay, "Sizin için de uygunsa, soruları soran biziz," diyor.

"İkimiz de," diye tekrarlıyorum, vurgu yapmadan. 'Biz eşitiz. Kararları birlikte alıyoruz ve Alice'e birlikte ebeveynlik yapıyoruz. İkimiz de çok çalışıyoruz ve tüm sorumlulukları paylaşıyoruz. Kalbim hızlanırken sırtımdan terler boşalıyor. Ama tabii ki onların istediği de bu. Bir nefes alıyorum.

"Hiç bir ilişkin oldu mu, Libby? DC McCaulay devam ediyor.

"Ne?

'Evlilik dışı bir ilişki. Hiç yaşadın mı?'

"Hayır!" diyorum, ardından "yorum" eklemeli miydim diye düşünerek.

"Sean'la ne zamandır evlisiniz?

"Neredeyse beş yıldır, yedi yıldır da birlikteyiz,"

diyorum. "Peki bundan önce evli miydiniz?

"Hayır, Sean benim ilk kocam. Onunla tanışmadan önce birkaç yıllık bir ilişkim vardı ama yürümedi... yürümedi.

"Bize nedenini söyleyebilir misiniz?" diye soruyor DC McCaulay, aldığı notlardan başını kaldırarak.

Yutkunuyorum, Claire'e bakıyorum. Bir şeyler mırıldanıyor ama DI Jones onun yerine konuşuyor. "Bir ilişkin mi vardı, Libby? Elini burnunun üzerinde gezdiriyor. "Önceki ilişkin bu yüzden mi bitti?

Ona bakıyorum, düşüncelerim David'le birlikte olduğum, onunla tanıştığım, birkaç hafta içinde sonsuza kadar birlikte olmak istediğimizi anladığımız günlere gidiyor. Birbirimize 'uymuştuk' - bedenlerimiz ve zihinlerimiz sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi birbirine uyuyordu. Zaten David de ilk buluşmamızda böyle demişti. Sonra, üç ay içinde beni evimi bırakıp yanına taşınmaya ikna etti ve her şey bundan kısa bir süre sonra başladı - arkadaşlarımla dışarı çıktığımda üzülüyor, telefonumu kontrol ediyor, beni işe kadar takip ediyor, günde yaklaşık elli kez arıyordu. Bir ilişkim olduğuna ikna olmuştu.

"Hayır," diyorum içimden eski duygular geçerken. Tanıdık inkâr, delirip delirmediğimi, belki de iş yerindeki bir adama yanlış sinyaller verdiğimi ve aslında farkında bile olmadan bir ilişki yaşadığımı düşünmeme neden oluyordu. Bazen, David'in bu konuda konuşmasını engellemek için ilişkim olduğunu söylemenin daha kolay olacağını düşünürdüm. En azından beni dışarı atardı. Çünkü başka türlü gitmeme izin vermesinin imkanı yoktu.

"David Toft ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?

'Evet, Sean'la tanışmadan önce birlikte yaşadığım kişi o. Nasıl olduğunu anlamıyorum-' 'David Toft bir ilişkiniz olduğunu söylüyor,' diye araya girdi DC McCaulay. 'Ve bu neden ayrıldığınızı.'

"Hayır!" Başımı eğerek yüzümü kapatıyorum. Onunla konuştun mu? Bana kalırsa o çok eski bir tarih. Sasha'yı tanımıyor bile. O bir kontrolcü-' Tam zamanında kendimi durduruyorum, ama yanaklarımın renklenmesine, omuzlarımın gerilmesine, adrenalinin içimde hızla akmasına engel olamıyorum. "Bakın," diyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak, soğukkanlılığımı kaybetmemi istediklerini bilerek. 'David öyle olduğuma ikna olmuştu. Ama ben değildim.

Claire bana doğru eğilip kulağıma bir şeyler fısıldıyor.

"Arabanın ön camına bırakılan notu sen mi yazdın, Libby? DI Jones söylüyor.

"Ne?" *diyorum*. Nottan nasıl haberdar olduklarını merak ederken başım dönüyor. Sean ve ben bundan bahsetmeme konusunda anlaşmıştık, bunun konuyla ilgisiz ve *açıkçası utanç verici* olduğuna karar vermiştik. Ama belki de fikrini değiştirmişti. "Bunu neden yapayım ki? Sesim nefes nefese, panik içinde çıkıyordu.

Sakin ol, Lib, dedi Sean polis Marion'un evinden ayrıldıktan sonra, DI Jones'un gayri resmi bir sohbet olarak tanımladığı bir başka ziyaretten sonra. Jan ve Phil'i ve köydeki birkaç kişiyi daha görmeye gitmişlerdi. Haber yayılmıştı. Dilden dile dolaştı.

"Size tekrar soracağım. Arabanızın ön camında bulduğunuz ve kocanızın bir ilişkisi olduğunu belirten notu siz mi yazdınız?

Claire tekrar eğilip bir şeyler fısıldıyor.

"Yorum yok," *diyorum* isteksizce, çılgılık atmak isteyerek.

"Bana Angus Prior'ın kim olduğunu söyleyebilir misiniz? DC McCaulay soruyor.

Gözlerim iki dedektif arasında gidip geliyor, her biri bana bakıyor.

"Ben..." Ağzım neredeyse kelimeleri çıkaramayacak kadar kuru.

"Sanırım David

sana ondan da bahsetmiştim, değil mi? Duyduklarınızın aksine, Angus bir arkadaştı. *İyi* bir arkadaş, ama hepsi bu. Beni kötü bir yerden kurtardı. Neden geçmişle bugünü karıştırdıklarını anlamıyorum.

"Bildiğiniz kadarıyla David Toft'un bir ilişkisi oldu mu?

Kalbim acıyor - sıkılıp gevşerken bir sancı. "Neredeyse kesinlikle," *diyorum*. 'Ne vaaz ediyorsan onu uygula, demezler mi? O da bana hep sadakatsizlik konusunda öğüt veriyordu. Ama ben hala ne olduğunu anlamıyorum...' Başımı sallıyorum. Tartışmacı olmamalıyım. Sadece onların oyununu oynamalıyım. "Evet, yaptığına inanıyorum. Kırmızı bayraklar oradaydı ama ben onları görmezden gelmeyi seçtim. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Yani bu deneyimden dolayı çok incindiğinizi ve doğal olarak gelecekte ortaklara karşı temkinli, hatta şüpheli olacağınızı söylemek doğru olur mu?

"Sanırım," diyorum. "Ama Sean'a güveniyorum."

"Ona *güveniyor* musun, yoksa sen mi ona *güvendin*?"

Avuçlarımı yukarı kaldırarak başımı sallıyorum. "Ona *güveniyorum*. Sonra yumruklarımı sıkıp terimi gizlemeye çalışıyorum.

"Bu senin el yazın mı, Libby? DC McCaulay, içinde hafifçe buruşturulmuş yarım sayfa A4 kağıt bulunan şeffaf plastik bir kılıf çıkararak soruyor. Önüme koyuyor ve eğildiğimde bunun bir alışveriş listesi olduğunu görüyorum.

"Evet, öyle," diyorum, sadece bir göz atma ihtiyacı duyarak. Sean her zaman yazıma ne kadar dikkat ettiğim, onunkinden ne kadar farklı olduğu konusunda şaka yapardı.

"Ya bu?" diye devam ediyor, benzer bir kılıf içinde başka bir kağıt parçası çıkarıyor. Teyzeme yazmaya başladığım ama bir türlü bitiremediğim ya da gönderemediğim bir mektup. Postayla haber güncellemeleri ve Alice'in birkaç fotoğrafını almayı çok seviyor. Çalışma odasında bulmuş olmalılar.

"Evet, onu da ben yazdım.

"Peki bunu siz mi yazdınız?" diye sorar dedektif, bir başka kâğıt parçasını uzatarak.

Ne düşüneceğimi bilemeden ona bakıyorum. "Ben... Ben..." Plastik kılıfa uzanıp elime alıyorum, gözlerim sözcüklerin üzerinde geziniyor.

Kocanız hakkında sizi tekrar uyarıyorum. Bir ilişkisi var.

İkinci not.

"Bunu sen mi yazdın? Dedektif Jones, meslektaşını yankılayarak, "Sen mi yazdın?" diyor.

Yanaklarım yanıyor. 'Bu arabamda bulduğum not değil. Ben... Ben anlamıyorum.'

"Lütfen soruya cevap ver, Libby. Bunu sen mi yazdın? Bu senin el yazın mı?"

Yutkunuyorum. "Hayır... yorum yok," diyorum sessizce, daha sonra yakmak niyetiyle masamdaki diğer kâğıtların arasına sakladığımı hatırlarken başım öne eğik. Sean'a bundan bahsetmemeye karar vermiştim - bunun yarardan çok zarar getireceğini biliyordum - ama onu yok etmeye geldiğimde ortadan kaybolmuştu. Tıpkı

İlk nota. Sean'ın aldığını düşünmeye dayanamıyorum ama başka bir açıklaması yok. Ve eğer bu notu polise verdiyse, neden ilkinin vermedi?

Her şey yoluna girecek... Sadece dediğimi yap...

"Diğer iki el yazısı örneği hakkında oldukça emin görünüyordunuz. Ama bu konuda emin değilsiniz. DI Jones tüm örnekleri yüzüme bakacak şekilde sıraladı.

"Yorum yok," diye cevap verdim.

"Mesele şu ki Libby, uzmanlarımız bu örneklerin hepsini aynı kişinin yazdığını söylüyor. İstisnasız. Bunu nasıl açıklıyorsunuz? Bana doğruyu söylemediğinden şüpheleniyorum ve bu çok ciddi bir durum. Nedenini biliyor musunuz?"

Başımı hafifçe sallıyorum, omuzlarım birbirine yaklaşıyor.

"Sana söyleyeceğim," diyor masaya doğru eğilerek. "Çünkü başka ne konuda yalan söylediğini merak ediyorum. Benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyor, her kelimesi kasıtlı ve uzun.

Hepsine tekrar bakıyorum. "Ama yazı benimkinden farklı görünüyor," diye fısıldıyorum, notun üzerindeki düz blok harfleri işaret ederek. "I" harfi burada ters tarafa eğilmiş, bak," diyorum sessizce, alışveriş listeme dokunarak. "Ve "g" harfi de aynı değil. Ayrıca benim yazım çok daha küçük. Aynı gördüklerini hiç sanmıyorum. Üzgünüm, açıklayamıyorum.

DI Jones duraklayarak, "Sanırım el yazısı uzmanımın sözüne güveneceğim, eğer senin için de aynıysa, Libby," dedi. 'El yazını gizlemeye mi çalışıyordun, Libby? Başka biri tarafından yazılmış gibi mi göstermeye çalışıyordun?

Başımı salladım. "Yorum yok. Sonra gözlerimi kapatıyorum, ama tek gördüğüm David'in yüzünün benimkine yaklaştığı ve beni tekrar tekrar başka erkeklerle yatmakla... gizlice başka erkeklerle mesajlaşmakla... başka erkeklerle içmeye gitmekle... hatta televizyonda ya da sokakta başka erkeklere bakmakla suçladığı.

"Arabanda bulduğun not bu mu Libby?"

"Hayır.

"Peki arabanızda bulduğunuz not nerede ve ne yazıyordu?" "Sasha ile ne ilgisi var? *Bu* yüzden burada olduğumu sanıyordum, Aptal bir not yüzünden değil. Parmaklarım masayı kavrayarak yarı ayağa kalkıyorum ama DC McCaulay hamle yapınca hemen tekrar oturuyorum. Yüzümü kapatıp hıçkırıklarımı bastırıyorum.

"Lütfen soruya cevap verin," diyor.

"Sean'ın bir ilişkisi var" yazıyordu. Ya da onun gibi bir şey.' Nottaki kelimeler gördüğüm andan itibaren zihnime kazınmış olsa da, sanki hiç var olmamış gibi, sanki hepsini hayal etmişim gibi. "Ve nerede olduğunu bilmiyorum.

"Bunu başka bir şekilde deneyelim," diye devam etti DI Jones. 'Arabanızda bulduğunuzu söylediğiniz notu yazan kişinin bunu da yazdığını söylemek doğru olur mu?

"Bilmiyorum," dedim. "Yorum yok. Claire'in iç çektiğini ve yanımda kıpırdandığını duyuyorum.

"Peki ikinci bir not gibi görünen bu şeyi nerede buldun Libby?" "Hiçbir yerde," diyorum. 'Ben hiç... O değildi...' Hatırladıkça sessizliğe gömülüyorum

Yazdıklarımı gizlemeye çalışırken kalemim elimde titriyordu. "Yorum yok.

DI Jones plastik kılıfları toplayarak, "Bir an için devam edelim," dedi. "On dokuz Ekim Cuma günü kocanızla birlikte Chalwell'deki Old Fox barına yemeğe gittiniz, doğru mu?

"Evet.

Bunu zaten binlerce kez biliyorsun, diye bağırmak istiyorum.

"Dışarıda yemek yemenin özel bir nedeni var mıydı?

Bunu sen de biliyorsun!

"Havayı temizlemek içindi.

"Ne demek istiyorsun? DC McCaulay soruyor.

İç çektim. "Arabamda notu bulduğum için üzül müştüm.

"Peki aranız düzeldi mi?

"Evet," diyorum, gerçeğe ihanet etmemek için küçük bir gülümsemeyi zorlayarak - dışarı çıkmanın her şeyi yüz kat daha kötü hale getirdiğini. *Milyon* kere daha kötü.

"O gece ne yediğinizi hatırlıyor musunuz?"

'Evet, başlangıç olarak deniz ürünleri paylaşım tabağı aldık - karidesler, birer çift istiridye, biraz kızarmış kalamar, deniz tarağı ve biraz yengeç pençesi. Sonra ben mantar ve trüf mantarlı risotto yerken Sean kuzu incik sipariş etti.

"Hiç şarap içtin mi?"

"Evet, biraz," diyorum, yanaklarımdaki rengin yeniden yükseldiğini hissederek. "Tatlı yediniz mi? DC McCaulay kalemiyle oynayarak soruyor.

"Tatlı için çok doyduk," diyorum. "Ana yemekler cömertti. "Old Fox Pub'dan ne zaman ayrıldınız?"

Tavana bakıyorum. Bunu ona daha önce de birkaç kez söylemiştim. 'Tam olarak dakikasını söylemek zor. Önce bardaki arkadaşlarla sohbet ettik, sonra yemeğimizi yavaş yavaş, yemek aralarında oyalanarak yedik. Sonrasında da oturup uzun uzun konuştuk. Saat on birden biraz önceydi diyebilirim. Belki biraz sonra,' diye ekliyorum, kafamın içinde Sean'ın sesini duyarak.

"Ne yediğiniz konusunda çok emin görünüyorsunuz, ancak ayrıldığınız saat konusunda oldukça belirsizsiniz.

"Olabilirdiğince kesin konuştum.

"Faturayı nasıl ödediniz?"

"Bunun konuyla ilgisi var mı?" diye soruyorum, keşke sormasaydım.

'Sasha'yı bulmaya yardımcı oluyor mu?

Eğer öyleyse, sorun değil ama göremiyorum-'

"Hesabı nasıl ödediniz?" diye tekrarlıyor dedektif.

"Nakit," diyorum. "Daha hızlıydı.

"Acelen mi vardı? McCaulay soruyor. "Neden?"

"Aslında hayır, şimdi hatırladım. Ödeme yapmak için bara gittiğimde kart makinesi çalışmıyordu. Bu yüzden nakit kullandım. Acelem yoktu.

'Hesabı ödemek için bara mı gittiniz? Genelde orada masada ödeme

yapmaz mısınız? Eşimi Old Fox'a son götürdüğümde işler böyle yürümüştü.

Omuz silkerek başımı sallıyorum. "Sanırım servis biraz yavaştı. Hatırlayamıyorum. Muhtemelen en iyisinin barda ödeme yapmak olduğunu düşündüm.

"Nakit olarak.

"Evet.

"Eve nasıl geldin? DC McCaulay soruyor.

"Taksiyle. Ellerimin titremesini engellemek için parmaklarımı birbirine kenetliyorum. Ama işe yaramıyor.

"Taksinin parasını nasıl ödedin?

"Ah..." diye düşünüyorum, Sean'ın arabadan inişini, ücreti halletmem için beni bırakışını, aramızdaki gerginliği hatırlıyorum. "Hatırlayamıyorum. Geç bir saatti. Muhtemelen nakitti. Belki Sean halletmiştir.

"Bunu tanıdınız mı? DC McCaulay, içinde bir fotoğraf bulunan başka bir plastik kılıfı kaydırarak şöyle diyor.

"Evet, sanırım öyle," diyorum. "O benim atkım mı?" "Belki bunu bize *siz* söyleyebilirsiniz," diye devam etti.

"Sanırım öyle, evet. Daha yakından bakıyorum. 'Evet, bu kesinlikle benim atkım. Kaybolduğunu sanmıştım.

DI Jones, "Takside unutmuşsun," diyor. Tam buldukları için teşekkür edecektim ki ağzım bir anda kapandı. 'Kocanızın arayıp çağırdığı taksi O akşam 9.12'de ve 9.32'de 4803 ile biten Lloyds banka kartınızdan ödediğiniz taksi.

Dedektifin arkasındaki duvara bakıyorum. Taksi bizi eve bıraktıktan sonra Sean'ı eve kadar takip ettiğimi, Sasha'ya seslenip eve erken geldiğimizi söylediğimi ve Alice'in iyi olup olmadığını sorduğumu hatırladığımda onun hışımla içeri girdiğini hatırlıyorum. Kısa bir süre sonra beni nasıl yakaladığını, nasıl çılglık attığımı, oturma odasında kendimi kaybettiğimde bana nasıl bağırdığını hatırladıkça sarsılıyorum. Ve sonra bana tokat atmıştı.

"Libby? DI Jones diyor ki.

Ona bir bakış atıyorum, yanağıma dokunuyorum, neredeyse hala acıyı hissediyorum.

"Sanırım bize gerçeği söylemenin zamanı geldi," diyor, başı bir tarafa eğilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasına yaslanmış. "Sence de öyle değil mi?"

"Yorum yok," diye cevap veriyorum, tekrar duvara bakarak.

YİRMİ DOKUZ

ÖNCE

Libby çalışma odasında Sean'ın sandalyesine oturdu. Ne *yapıyordu*, onun bilgisayarına girmeye mi çalışıyordu? Onun hakkında aklına gelen her şüpheli düşünce güvenini yok ediyor, evliliklerini parçalıyordu. Şöminenin üzerindeki fotoğrafta Alice'in küçük yüzüne baktı. Fotoğrafi çektiğini, tam da kızının elindeki çilekli dondurmayı yalamak için ağzını açtığı anda çektiğini hatırlıyordu. Yüzü ve omuzları Sean'ın ona nasıl kullanacağını öğrettiği vücut tahtasından düştüğü için kumluydu ve saçları ıslak ve dağınıktı, boynuna dökülüyordu.

Libby nefes aldı ve ayağa kalktı. Artık yeterdi. Her şey bir süre sonra normale dönmeliydi, gerçi Marion'un evindeki yaşamın bir tür sığınak olduğunu kabul ediyordu - bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Tek bildiği, kulübeye geri dönme fikrinin hoşuna gitmediğiydi. Günlerdir neredeyse hiç giyinmemişti ama Marion'un biraz ikna etmesiyle bir şeyler onu duş almaya, kıyafetlerini giymeye, saçlarını taramaya ve kulübenin ne durumda olduğunu görmek için kendini aşağıya sürüklemeye zorlamıştı. En azından orayı tekrar evleri haline getirmeye çalışmazsa, bir daha geri dönebileceğinden emin değildi.

Mutfakta, kırık camları süpürdü ve her yüzeyi dezenfektanla sildi, giderken çılgınca püskürttü. Tüm kapı kollarını ve polisin dokunmuş olabileceği diğer her şeyi bile temizledi -

Sanki kendileri de enfekte olmuş gibiydiler. Odanın içinde titizlikle dolaşırken, giderek daha fazla siyah toza benzeyen lekeler buldu - parmak izi kalıntısı, diye düşündü. Kapının boyasını, buzdolabının önünü sertçe ovalarken, eğer bir şey varsa, ne bulduklarını merak etti.

Oturma odasında Libby şömineyi temizledi, külleri sokaktaki çöp kutusuna götürdü ve yüzüne bir toz bulutu yayılana kadar ezdi. İçeri döndüğünde, koltuk minderlerinin hepsini dolgunlaştırdı, mobilyaların tozunu aldı, cilaladı ve yerleri süpürdü.

Libby üst katta, Alice'in yatak odasının kapısında durmuş, dağınıklık karşısında yüreği ağzına gelmişti. Kızının yatak odasının oldukça düzenli olduğundan emindi, ama şimdi Alice oyuncaklarının çoğunu ve tüm kıyafetlerini dışarı çıkarmış gibi görünüyordu. Sandığın her çekmecesini açtı ve küçük tişörtler etrafa saçılmıştı; gardırop da aynı şekilde askılarından düşmüş kıyafetlerle doluydu. Alt katta yaptığı gibi, her yüzeyin cilalandığından ve zeminin temizlendiğinden emin olarak ortalığı toplamaya koyuldu.

Onun ve Sean'ın odası da daha iyi değildi. Yatağın çarşafı bile soyulup götürülmüştü. Libby komodinin çekmecelerinin yarı açık bırakıldığını görünce irkildi ama Sean'la birlikte sakladıkları kişisel eşyalar neyse ki bıraktıkları gibiydi.

"Neden giysilerimizi karıştırmak istediklerini anlamıyorum," dedi Libby kendi kendine, düşen bluzları ve gömlekleri asarken iç geçirerek. Gardırobun üstündeki dolap özellikle iyi bir şekilde gözden geçirilmiş gibi görünüyordu ve bazı eşyalar düşmüştü. Libby birkaç el çantasını, birkaç kemeri ve birkaç şapkayı orada tutarken, Sean da arkaya birkaç el ağırlığı koymuştu. Ayrıca Alice'in onlar için yaptığı ya da çizdiği ama atmaya kıyamadıkları şeylerle dolu bir ayakkabı kutusu da vardı.

Libby bir sandalyeyi sürükleyerek karşıya geçirdi, yerden bir şeyler aldı ve en üstteki dolaba geri itti. Kapıları iterek kapatmaya çalıştı ama kapılar kapanmadı ve sürekli açıldı. Birkaç eşya yere düştü

Bu yüzden tekrar denedi, yüzünde terler oluşana kadar eşyaları yeniden düzenledi - bu efordan değil, daha çok bunu yapmak zorunda kalmanın hayal kırıklığından kaynaklanıyordu.

"*Kahretsin*," dedi, bir şey daha düştü ve neredeyse yüzüne çarpacaktı. Onu almak için eğildiğinde, üzerinde bir etiket olan küçük bir hediye çantası olduğunu gördü. İçinde altın ve siyah folyo kağıdına sarılmış bir şey vardı - sadece küçük, Alice'in sevdiği mini mısır gevreği paketleri kadar.

Libby yatağın üzerine oturdu ve etikete baktı. Üzerinde 'sevgilerimle x' yazıyordu, başka bir şey yoktu - isim yoktu. Sean'ın el yazısını tanıdı - büyük ve dağınık karalaması, sanki eli kalem tuttuğunda onun bir parçası değilmiş gibi. Nefes alış veriş hızlandı ve paketlenmiş eşyayı çıkarırken elleri titredi. Sean ona bir hediye almış ve bunu saklamış mıydı? Neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Doğum gününe daha birkaç ay vardı, Anneler Günü ya da herhangi bir yıldönümü de. Ne kadar son dakikacı olduğunu bildiğinden, Noel hediyelerini düşünmesi için çok erkendi. İki gün öncesinin adamıydı ve diğer aile üyelerinin hediyelerini almak genellikle ona düşerdi.

"Belki de sadece bana güzel bir şey almak istemiştir," diye fısıldadı kendi kendine, kalbi biraz yavaşladı. Belki de her şeyi telafi etmeye yardımcı olmak için diye düşündü. Sean'ın bu rastgele iyiliği karşısında küçük bir gülümsemeyi bile başardı, kazara da olsa bunu bulduğu için kendini suçlu hissetti. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Sean her zaman daha çok bir demet çiçek adamı olmuştu - ama asla benzin istasyonu krizantemleri değil. Bazen öğle yemeğinde veterinerin muayenehanesinin yakınındaki çiçekçiye dalar ve eve döndüğünde el yapımı bir buketle ona sürpriz yapardı.

"Tabii *benim* için değilse," diye ekledi, hediye elinde evirip çevirerek. Açmadan bunu anlamamanın bir yolu yoktu. Tıkırdamıyor ya da kokmuyordu ve şeklini hissederek anlaşılabilecek hiçbir şey yoktu. Sadece dikdörtgen bir kutuydu.

Bu hediye *onun* için miydi? Libby merak etti. Diğer kadın için mi? Bu düşünce onu odanın öbür ucuna fırlatmak istemesine neden oldu. Düzgünce yapıştırılmış seloteybin bir ucundan tutup temiz bir şekilde sıyrılıp sıyrılmayacağına baktı ama kâğıt yırtılmaya başlamıştı. Kâğıdı açarsa, tekrar iyi bir şey yapma şansı pek yoktu. Sean açıldığını anlayacaktı.

Libby düşüncesizce ve sonuçlarını umursamadan kâğıdı çekti ve kâğıda benzer tarzda siyah ve altın rengi bir kutu ortaya çıktı. Bu her neyse, sadece kutunun kendisinden bile kaliteli olduğunu anlayabiliyordu ve kapağı kaldırdığında içinde ne olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Gümüş çakmak gri saten bir iç kısma yerleştirilmişti ve çakmağı çıkardığında, yan tarafındaki bir panelde gravür bulunan eski moda bir çevirme tarzı olduğunu gördü. Pahalı görünüyordu.

Libby sigarayı elinde evirip çevirdi ve bunun kendisi için olamayacağını hemen anladı. Hayatında hiç sigara içmemişti.

Yan tarafına kazınmış olan sembole ya da her neyse ona baktı, gözlerinde yaşlar birikiyordu. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak ona bir şeyler hatırlatıyordu - ne olduğunu çıkaramıyordu. Tüm dünyaya uzun bir M harfi gibi görünüyordu ama sağ taraftaki uzun çizginin üzerinde aşağıya doğru bakan küçük bir ok vardı.

Libby umutla, "Belki de Fred için bir hediyedir," diye fısıldadı. Ama Fred'i sadece Noel'de bir ya da iki kez puro içerken görmüştü. Ayrıca Sean'la aralarında hediye alıp verecekleri türden bir ilişki de yoktu. Simgeye baktı, belki de yanıldığını, aslında M değil N olduğunu düşündü, ama nereden bakarsa baksın, bu onu hasta ediyordu.

Sean neden birine çakmak almıştı? Sigara içiyor olsa bile, bunu kendisi için almayacağını biliyordu - ve bırakın 'sevgilerle' yazmayı, bir hediye etiketi de yazmazdı.

Hayır, bu hediye başkası içindi. *Özel* biri için.

Libby'nin elleri titriyordu. Tekrar paketleyip yerine mi koyacağını, yoksa Sean'ın yüzüne mi vurup onunla yüzleşeceğini bilemiyordu. Sonunda ikisini de yapmadı. Orada öylece durdu, neredeyse gözyaşları içinde, ön kapının açıldığını duydu - alt kattaki eski mandalın tanıdık tıkırtısı.

"Sean?" diye seslendi, hediye paketini ve çakmağı hızla yorganın altına itti. Daha sonra tekrar düzgünce paketlemesi gerekecekti. "Sen misin? Ama kimse cevap vermedi.

OTUZ

"Jan..." Libby aşağıya indikten sonra oturma odasının kapısında dururken soluk soluğı kaldı. Tuttuğı derin nefesi dışarı verdi. "Ödümü kopardın. Zaten gergin olan Libby titriyordu ama esas olarak rahatlamaktan. Sean cevap vermeyince en kötüsünü düşünmüştü - davetsiz bir misafir. Ön kapıyı kilitlemediğı için kendine kızmıştı ama zavallı kadın perişan hald e y d i .

Jan yerde diz çöktüğü yerden ona baktı, yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Ellerini kanepenin minderlerine koymuş ve başını tekrar koltuğıya yaslamıştı. Libby, Jan tekrar ağlamaya başladığında omuzlarının hafifçe titrediğini gördü.

"Oh, Jan," dedi yanına giderek. "Biliyorum... *Biliyorum*. Onun bu kadar acı çekmesinden nefret ediyordu.

'Özür dilerim, kapıyı çalmalıydım. Düşünemedim,' dedi başını kaldırıp koklayarak. "Ama sadece en son bulunduğı yere yakın olmak istedim," dedi Jan. 'Ya da en azından en son görüldüğü yere. Onunla bir şekilde bağlantı kurmak. Bunu anlıyor musun?

"*Elbette*," dedi sırtını ovuşturarak. "Çay ister misin?

Jan başını salladı. 'Ne oldu, Libby? Nerede o? Buna dayanamıyorum! Birden ayağı kalktı, yüzü endişeyle çarpılmıştı. 'Ve

Bütün eşyaları nereye gitti? Ne oldu onlara?' Sonra sesinde öfke vardı, kolları çılgınca hareket ediyordu. Düzgün düşünemiyordu.

"Polis aldı," dedi Libby. 'Eminim işleri bittiğinde size geri vereceklerdir.

"Bir *ceset* bulduklarında demek istiyorsun. Bunu mu demek istiyorsun? Ayağa kalktı ve kurşun kaplı ön pencereye doğru yürüdü, avuçlarını cama bastırarak dışarı baktı. "Peki ne istiyor?" dedi, öne doğru eğilip boynunu uzatarak sokağın yukarısını görmeye çalıştı. Nefesi camları buğulandırdı.

"Kim?" Libby yanına geldi.

'Phil, az önce. Geçiyordu, içeri bakıyordu,' dedi. 'Muhtemelen beni takip ediyor, nerede olduğumu bilmek istiyor. Tanrı aşkına, ayrı olmamız gerekiyordu ama onun paranoyasına ve şüphelerine daha fazla dayanamıyorum. Yapamam... şimdi olmaz. Jan tekrar gözyaşlarına boğuldu ve Libby onu kendine çekip sarılırken görebildiği tek şey David'in yıllar önceki hırıltılı yüzüydü, onu suçluyor, hangi yöne gideceğini bilemeyecek kadar yıpratıyordu.

Libby Sean'a, 'Beni kurtardığın için teşekkürler,' dedi. "Jan çok kötü durumdaydı. Sesinde pek inandırıcılık yoktu ama doğrudu - Sean tam da Jan'ın giderek artan tedirgin ruh halini yatıştırmak için doğru zamanda gelmişti, özellikle de Phil'i dışarıda gizlenirken gördükten sonra.

Libby ve Sean çiftlik evinde, Marion Alice'e yatmadan önce masal okurken mutfak masasında oturuyorlardı. Fred bardaydı - Cuma geceleri her zamanki yeri - ve geç saatlere kadar dönmeyecekti. Libby tişörtünün eteğini kaldırıp burnunu sildi ve Sean ona bakınca yüzünü buruşturdu. Sean'ın kendisini iğrenç bulması umurunda değildi. İşler bunun ötesine geçmişti.

"Seni *tekrar* kurtardığım için teşekkürler mi demek istiyorsun?" Ses tonu, paylaştıkları viski gibi ekşiydi. Sean için alışılmadık bir şekilde eve

Libby kendini sarhoş hissetmeye başlamıştı bile - bazen birkaç kadeh şarap içtikten sonra yaşadığı hafif baş dönmesi gibi değil. Daha çok beynini kasıp kavuran, kafasını karıştıran, aklındakileri yok eden bir yanma.

Onun yorumunu görmezden gelerek ona baktı. 'Eve dönebileceğimi hiç sanmıyorum, biliyorsun. Aynı şey değil.

"Saçmalama. Sean bardaklarına biraz daha viski doldurdu. "Yapmak zorundayız.

Libby, Chestnut Cottage'ı bir daha nasıl aynı gözle görebileceğini merak ediyordu - özellikle de çakmağı bulduktan sonra. Küçük etiketi hatırlayınca omuzları gerildi... *sevgilerimle x*. Bu kelimeleri yazmayı seçmişti, bilinçli olarak birine bir hediye almaya karar vermiş, onu paketlemiş ve sevgiyle vermek niyetiyle etiketlemişti. Libby'nin kesin olarak bildiği tek şey bunun kendisi için olmadığıydı.

"Telefonunu ver," dedi Libby aniden, oldukça sakın bir şekilde, elini uzatarak.

"Ne?

'Kimi aradığını ve mesajlaştığını görmek istiyorum. Bana telefonunu ver.'

Sean ayağa kalkarak, "Tanrı aşkına," dedi. 'Yine mi bu, Lib. Şu anda daha önemli şeyler olduğunu düşünmüyor musun? Yüzünü Lib'in yüzüne yaklaştırdı, böylece Lib onun viski kokusunu alabildi. Sonra mutfakta volta attı, her geçişinde ona ters ters baktı. İçkisini silip süpürdü ve bir dikişte içti.

Libby dudağını ısırды ve hediye hakkında ağzından bir şeyler kaçırmamak için kendini zor tuttu. Adamın bunu inkâr edeceğini, çoktan bir hikâye uydurmuş olacağını biliyordu - hediyeye bir arkadaşı için baktığını, hediyein kendisine ait olmadığını ve bir yerde bulunduğunu ya da tanışmalarından çok önce birisine hediye olarak aldığını ve unuttuğunu söyleyecekti. Onu çıldırdığına, deli olduğuna, paranoyak olduğuna, doğru düşünemediğine ikna ederdi. Ve belki de öyleydi.

Libby tek kelime etmeden kendini alt kattaki tuvalete attı ve makyaj ünitesine yaslanarak aynaya baktı. Karşısında zayıf, yorgun bir kadın gördü - zar zor tanıdığı bir kadın. Son bir haftadır aklındaki son şey yemekti ve uyku da ara ara gelen bir şeydi. Uykusu kaçtığına panik içinde uyanıyordu, düşünceler zihninde çılgılık çılgılığa dolaşüyor, vücudu ter içinde kalıyordu. Yüzü solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Alice'e normalde baktığı gibi bakmaya gelince, her şeyi Marion'un yapmasına nasıl izin verdiğini düşününce ürperdi. Ama bu Marion'un tarzıydı. En azından bu sefer Libby, kendisini daha az anne gibi hissetmesine neden olsa bile, işleri kendi bildiği gibi yaptığı için ona minnettardı.

Libby yüzüne soğuk su çarparken, bildiği hayatın parçalanmakta olduğunu fark etti. Dağılmıştı. Sean'ın tavsiyesine rağmen, bu haftaki akşam yemeği müşterilerini iptal etmişti - paraya ihtiyacı olmasına rağmen - düzinelerce insana hizmet etmek bir yana, dişlerini temizleyecek iradeyi bile zor buluyordu. Kulübeye ancak Marion'dan iyi bir konuşma aldıktan sonra gidebilmişti. Adli tıp ekibi geldikten sonra evi darmadağınık görmenin şokuyla ortalığı toparlamaya girişmişti ama hediye bulunca bu da sona ermişti. Her şeyden sonra geri taşınma düşüncesi düşünülemezdi. Ev lekelenmiş, silinmez anılarla lekelenmişti.

Libby el havlusuyla yüzünü kuruladı ve mutfığa geri döndü. "Oh - merhaba, Dan," dedi ve olduğu yerde durdu.

Sean'ın oğlu orada duruyordu, okul çantası omzuna asılmıştı, saçaklarına bir tür jel sürülmüştü. Libby kollarını vücudunun etrafında kenetledi, aniden dondurucu bir soğuk hissetti.

'Merhaba Libby. Annem beni bıraktı,' dedi ama Sean odaya geri döndüğünde Libby'nin cevap vermeye fırsatı olmadı. Natalie de hemen arkasından geliyordu.

Libby, Sean'ın yanağındaki ruj izini görünce kendini bir kez daha dudağını ısırmaya zorladı.

"Marion burada mı? Natalie neşeyle, şeftali rengindeki sarkık çantasını masanın üzerine bıraktı. Çanta Libby'nin viski bardağına çarparak neredeyse yere düşecekti. Libby içkiye uzandı ve çantanın içindekilere bir göz attı: makyaj çantası, altından fırlayan bir saç fırçasının kılları. Eşleşen bir deri çanta. Bir paket sigara. Libby viski bardağını iki eliyle kavradı, basınçtan çatlamasından korkuyordu. Natalie kesinlikle pahalı bir çakmak kullanacak - hayır, *talep* edecek - bir tipti. "Hastanedeki randevusu nasıl geçti?" diye sordu, gözlerini doğrudan Libby'ye dikerek.

"Randevu mu?" diye yanıtladı Natalie'nin kendisinden daha fazla şey bilmesinden nefret ederek.

Sean'a baktı. "Evet, evet, iyi, sanırım," dedi yutkunarak.

"Annem buralarda bir yerde," dedi Sean, elini eski karısının beline dolayarak yanından geçip gidebilmek için. "Bir içki ister misin, Nat?"

Natalie Libby'ye baktı - yüzünde gözlerini Libby'nin üzerinde gezdirmemeye çalıştığını gösteren bir ifade vardı. Bunun yerine ona acıyan bir bakış attı. "Hayır... hayır teşekkürler," dedi yavaşça. "Uzun süre kalamam. Yine de birileri erken başlamış gibi görünüyor. Libby'nin elindeki bardağa baktı.

"Aslında ikimiz de içtik," diye cevap verdi Libby, ama Sean'ın bardağına baktığında gitmişti. "Zor birkaç gün oldu," diye ekledi, boğulmamaya çalışarak büyük bir yudum aldı.

"Ah, işte buradasın anne," dedi Sean, Libby sanki orada değilmiş gibi arkasına bakarak. "Nat burada. Bilezik bulamadın, değil mi? Hani şu gümüş takıları olan?"

Libby, midesinin düğümlendiğini hissederek Sean'a ters ters baktı. Ne *yapıyordu* bu adam? Dan masaya bir sandalye çekti, büyükannesi onu karşıladı ve başına bir öpücük kondurdu. *Mükemmel aile*, diye düşündü kendi kendine, dördüne bakarken, mükemmel bir aile bir yana, hiçbir ailenin parçası gibi hissetmiyordu.

Sonra gözleri Dan'in okul kitaplarına, özellikle de bir alıştırma kitabına takıldı. Muntazam baskısına baktı, daha iyi görebilmek için yanına yaklaşırken zihni hızla atan kalbine yetismeye çalışıyordu.

"Olamaz, sakın bana güzel bileziğini kaybettiğini söyleme, Nat? Marion kaşlarını çatarak söyledi. "Harika anılarla dolu.

"Biliyorum, çok üzgünüm Marion. Mandal her zaman biraz gevşekti ve tamir ettirmek istiyordum. Ne zaman ve nerede kaybetmiş olabileceğime dair hiçbir fikrim yok, bu da yardımcı olmuyor. Gittiğim her yeri kontrol ediyorum.

"Ah canım, çok üzgünüm," dedi Marion, Sean'a birkaç kez bakarak. 'Ama tabii ki, eğer ortaya çıkarsa sana haber veririm.

Libby, Sean'dan Marion'a, Natalie'ye ve tekrar Dan'e ve okul kitaplarına baktı, tüm vücudu gergindi. Bir saatten kısa bir süre içinde üçüncü kez pişman olacağı başka bir şey söylememek için viskisinin geri kalanını içti ve banyo yapmak için üst kata çıkarken gözyaşlarına hakim olamayarak kendini dışarı attı.

On dakika sonra, suya batarken, delirip delirmediğini merak etti - orada olmayan şeyleri görüyordu. Görmek *istediğini görüyordu* - gerçekliği farklı kılacak herhangi bir şey. Neye inanacağından emin olamayan Libby, kendini suya daha da bıraktı, suya daldıkça saçları dalgalanıyordu ve yüzeye çıktığında kötü olan her şeyin silinip gitmesi için dua ediyordu.

OTUZ BİR

"Al," dedi Marion, Libby'ye bir fincan papatya ayı uzatarak. Natalie gittikten sonra Sean birkaç bira içmek için lokale gitmeye karar vermişti. Libby onun babasıyla konuşacağından kuşkuluydu - her iki adam da barda birlikte olurlarsa barın karşı uçlarında oturup kendi arkadaşlarıyla sohbet etmeyi tercih ediyorlardı. Sean ayrılmadan önce neredeyse tek kelime etmemişti ve Libby o gittiğinde rahatlamış, Barbour ceketini giyerken sessizce onu izlemişti. Birine kısa bir mesaj göndermeden ve telefonunu cebine sokmadan önce ona "bekleme" diye mırıldanmış, arkasından arka kapıyı kapatmıştı, topallaması her zamankinden daha belirgindi. Libby onun kapıyı çarpmak isteyip istemediğinden emin değildi.

"İç bakalım. Rahatlamana yardımcı olur," dedi Marion ve kanepenin kolundan tığ işi bir örtü aldı. Banyodan sonra temiz pijamalarını giymiş olan Libby'nin üzerine örttü. Kulübeden fazladan birkaç eşya getirmiş, Sean'ın taşınmaları gerektiğini söylemesine rağmen yakın zamanda taşınmamaya olan inancını açıkça ortaya koymuştu. Çiftlik, her ne kadar eski moda olsa ve ev konforunun hiçbirine sahip olmasa da, birdenbire gidilebilecek en güvenli yer gibi görünmeye başlamıştı.

Libby fincana bakarak, "Teşekkürler," dedi. ay poşetini kaşıkla ezdi.

"Zor olduğunu biliyorum aşkım, ama güçlü kalmalısın.

"Sean cesur olmaya çalışıyor ama ne zaman strese girdiğini anlıyorum," dedi Libby çayına üfleyerek. "Dizleri daha da kötüleşiyor.

"Her zaman öyleydi," diye devam etti Marion. "Gençken, topallığını ilgi çekmek için taktığını düşünürdüm. Artık öyle yapmadığını biliyorum.

"Bana onun geçirdiği kazayı anlat," dedi Libby. Ilık banyo onu alışılmadık bir şekilde rahatlatmıştı, sanki birkaç dakikalığına kendini kapatabilecekmiş gibi. "Bu konu hakkında hiç konuşmaz.

Marion rahatsız görünüyordu. "Uzun zaman önceydi," dedi, sanki bu konuyu konuşmamak için bir sebepmiş gibi. "Bazı şeyleri unutmak en iyisidir.

"Ama bilmek istiyorum," dedi Libby, geçirilmeyi reddederek. "Ne de olsa o benim kocam.

"O zaman belki de en iyisi sana kendisi söylemesi? Marion öyle dedi ama Libby'nin buna hiç niyeti yoktu.

"Olay olduğunda kaç yaşındaydı?

Marion onun başına dokundu. "Yanlış hatırlamıyorsam on yedi yaşındaydı.

"İçki mi içiyordu? Libby gülümseyerek cevap verdi. 'O köy çocuklarının nasıl olduklarını duydum - o, Chris, Dean, Tony ve Phil. Sean'ın anlattığına göre izcilikten mezun olur olmaz doğruca köye gelmişler. Sean gençliğindeki çocukların çoğuyla hâlâ iyi arkadaştı - bazılarıyla beş yaşından beri aynı okula gidiyordu - ama hepsi onun kadar başarılı olamamıştı. Ancak, hayatta farklı yönlere gitmelerine rağmen, hala arkadaşlıklar ve fırsat buldukça görüşüyorlardı - ve Sean'la bir araya geldiklerinde Libby'yi de aralarına kabul etmişlerdi. Libby daha fazlasını isteyemezdi.

"Hayır aşkım, takıldığı serserilere rağmen içki içmiyordu. Sıkı bir gülümseme verdi. 'Ama çoğu sonunda iyi oldu. En azından beklenebileceği kadar iyi.

"Sean'la çok gurur duyuyor olmalısınız," dedi Libby. 'O çok iyi bir veteriner ve harika bir baba.

Marion tekrar gülümsedi. "Elbette," dedi. "Keşke Fred de aynı şekilde hissetseydi. Sanki hiçbir şey söylemek istemiyormuş gibi yavaşça ağzını kapattı. "Ah? Libby baba ile oğul arasında bir gerginlik olduğunu biliyordu ama Sean'a ne zaman bu konuyu sorsa, o hep konuyu değiştiriyordu. Kadın bunun sadece sağlıklı bir rekabet mi yoksa daha derin bir şey mi olduğundan emin değildi.

Marion içini çekerek ellerini kupasının etrafında kenetledi. "Fred her zaman Sean'ın da kendisi, büyükbabası ve büyük büyükbabasının yaptığı gibi orduda bir süre görev yapmasını beklerdi. Askerden sonra Fred çiftliği devredecekti. Her şeyi planlamıştı. Bu ailede her zaman böyle olmuştur.

"Ordu mu? Libby söyledi. 'Sean bundan hiç bahsetmedi. Kolunu bir ineğin arkasına sokmaktan çekinmez ama onu kamuflaj giysileri içinde, çamurda göbeğinin üzerinde bir tüfikle göremiyorum. Libby bir kahkaha daha atmayı başardı.

'Doğduğundan beri Fred'in onun için planları vardı. Kısa bir süre sonra onun tek çocuğumuz olacağını biliyorduk. Marion kısa bir süre karnına dokundu. Libby sağlık sorunlarının çok eskilere dayandığından şüpheleniyordu. "Fred eski kafalı biriydi ve ülkenin hizmet edene kadar erkek olmadığına inanırdı. Ama sonra kaza...' Marion uzaklara bakarak sözünü kesti.

Libby onun gözlerindeki yaşları fark ederek, "Devam et," dedi.

Marion başını salladı ve burnunu çekti. "Sean ve birkaç arkadaşı balya yapmaya gitmişlerdi. Büyük yuvarlak tonluk balyalara geçeli çok olmamıştı, hani şu türden olanlardan. Fred onları püskürten yeni makinelerle uğraşıyordu. O ve çocuklar tarlalarda onları depolamak için topluyorlardı. Fred çevredeki diğer çiftçilere de hizmet veriyordu ve o da traktörün üzerindeydi, öndeki başakla onları römorka kaldırıyor. Sean on yaşından beri traktör kullanıyor ve çiftlikte çalışıyordu. Bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Durdu, nefes aldı ve çayından bir yudum aldı.

"Öğle yemeğinden sonra oldu. Hepsine götürmeleri için sandviç yapardım. Yaz tatiliydi ve fazladan para kazanmak hoşlarına gidiyordu. Sean'ın

tüm balyaların depoya geri götürölmek üzere istiflendiği römorklu traktörü kullanıyor olacaktı.

Libby, Marion'un gözlerinde bir şey gördü - bir elini onun koluna koyup durmasını, zor geliyorsa acı veren anıların üzerinden geçmemesini söylemek istemesine neden olan bir şey. Ama Marion'un hikâyeyi anlatma biçiminde de zorlayıcı, hatta uğursuz bir şey vardı. Libby her şeyi bilmek istiyordu.

"Her neyse," diye devam etti Marion, çok fazla şey söylememek için başını sallayarak, "dizindeki sakatlıkla ordunun onu kabul etmesine imkân yoktu. Fred de öyle demişti. Onun bir yük olacağını. En iyisinin Sean'ın ortalıkta görünmemesi, her şey bitene kadar burada bizimle yaşaması olduğunu söyledi.

"Yani katılmak için başvuruda bile bulunmadı mı?

"Hayır, aşkım," dedi Marion. 'Her şeyden sonra olmaz. Kazadan sonra. İşte o zaman... Sean ve babası arasında işler kötüye gitti. Sean... şey, bu sadece bir *anlık* bir şeydi, Fred sonunda kendini ikna etti - ve beni de. Aptalca bir davranıştan başka bir şey değildi. Haklı olduğu ortaya çıktı. Marion Libby'ye şimdiye kadarki en büyük gülümsemesini vererek koluna dokundu. "Her şey yoluna girdi.

"Anlıyorum," dedi Libby, tam olarak anlamamıştı. Fred her zaman içine kapanık, biraz huysuz ve yaklaşılmaz biri olmuştu ama Libby onun kendisine karşı bir zaafı olduğunu, sanki onu onayladığını düşünmüştü.

"Her neyse, Sean'ın hayatına girdiğinde ikimizin de ne kadar sevindiğini anlatamam, canım," diye devam etti Marion. 'Natalie'den sonra onun başına gelen en iyi şey sensin.

OTUZ İKİ

Libby ahırdaki yemek dolabının içindekilere bakıyor, önce neyi atacağını düşünüyordu. Bu, Sasha kaybolmadan önce, malzemeleri satın aldığı, menüleri planladığı, müşterilerin rezervasyonlarını yaptırdığı zamanları hatırlatıyordu. Her şey normaldi.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve sakladığı et sosu tabağına uzandı. İçine baktı, koyu renkli sıvının yapışkan yüzeyindeki streç filmde neredeyse kendi yansımasını görecekti. Sonra paslanmaz çelik lavaboya döktü, musluğu çalıştırdı ve erik rengindeki sıvının etrafta dönmesini izledi.

Kan, diye düşündü Libby, musluk deliğinden aşağı süzülürken.

Sinirleri tepesinde, tabak üstüne tabak, paket üstüne paket alıp ahır kapısının yanındaki büyük çöp kutusuna attı. Arabasının yanındaki boş alana baktı. Saat neredeyse yedi olmasına rağmen Sean hâlâ işteydi. Marion, evde işler yoluna girene kadar Alice'in birkaç gece daha çiftlikte kalmasını kabul etmişti.

Libby o sabah kulübeye geri dönmek istememişti ama Sean'ın durduğu arabaya doğru isteksizce ilerlemişti. Kendini zihinsel olarak eve gönderilmiş gibi hissetmişti ama yatakta uzanırken bu konuyu uzun uzun konuşmuşlardı

Bir gece önce Sean'ın haklı olduğunu biliyordu. Çiftlikte ne kadar uzun süre kalırlarsa, geri dönmeleri o kadar zor olacaktı.

Buzdolabında tarihi geçmiş malzeme kalmayınca, Libby öğleden önce süpermarketten aldığı ürünleri paketinden çıkarmaya koyuldu. Vakti kalmadığı için yerel organik malzemeleri seçip alma lüksüne sahip değildi ve hafta başındaki toptancılar gününü kaçırmıştı. Reyonlarda bulabildikleri bir sonraki müşterisi için yeterli olacaktı - iyi tarifler bulacaktı. Eğer başkalarını hayal kırıklığına uğrattırsa, bu haber kısa sürede yayılırdı. İşi itibar üzerine kuruluydu ve daha fazla iş kaybetmeyi göze alamazdı.

Sean, 'Kendine bu kadar yüklenme, Lib,' dedi. 'Annem Alice'le çok iyi anlaşıyor. Bazı müşterilerini iptal etmek zorunda kalmış olabilirsin ama bu hafta için hâlâ rezervasyonların var, değil mi? Ve neden biraz zaman ayırıp kendini şımartmıyorsun? Belki tırnaklarını yaptırırsın? Sana iyi gelecektir.

Libby başını salladı, adam onu nazikçe kucaklarken göğsüne bakıyordu. "Ama bir daha Sasha'yı düşünmeden mutfaktaki herhangi bir şeye nasıl bakacağım?" dedi, sesi titreyerek.

'Belki de mutfığı ve zihninizi temizlemelisiniz. O zaman engellemek daha kolay olur. Tek yolu bu, Lib. Bana güveniyor musun?'

"Sana güveniyorum," demişti gözlerinin içine bakarak. Sean her zaman işleri yoluna koyan, tamir eden biri olmuştu. "Gerçekten güveniyorum," diye ekledi, sırf Sean bilsin diye.

Libby yemek pişirirken sık sık müzik dinlerdi - David Bowie'den Mozart'a ve aradaki her şeye kadar. Birkaç kez yarınki menüyü ses fonunda oluşturmayı denemişti - son ses ve kısık ses - ama işe yaramamıştı. Daha önce almayı unuttuğu malzemelerin bir listesini yaparken sessizlik de aynı derecede sağır ediciydi. Mutfak temiz olabilirdi

ve düzenlenmiş ve eski malzemeler çöpe atılmıştı, ama onun ruh hali bundan çok uzaktı.

Elinde kalem, ilham almak için tuttuğu deftere bakıyor, zihninin bir haftadan biraz daha uzun bir süre öncesine kadar olduğu gibi çalışmasını istiyordu. Kalem çalışma yüzeyine vuruyor, başlangıç ve kanepelerden ödün vermek zorunda kalmadan talep edilen diyet gereksinimlerini en iyi nasıl karşılayacağına karar vermeye çalışıyordu. Alerjisi veya hoşgörüsüzlüğü olan insanların ayrı tutulmaktan hoşlanmadığını öğrenmişti, bu yüzden elinden geldiğince herkes için benzer yemekler yapmaya özen gösterirdi. İşte böyle zamanlarda, bu tür durumlar için bazı vegan sosları ve diğer çeşitli özel yemekleri dondurduğu için minnettar oluyordu. Aynı yemeğin farklı versiyonlarını yapmak için vakti olmadığından, bunlar yedek bir seçenek olarak mükemmeldi.

Gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını ancak yanağına dokunduğunda fark etti. Bir peçeteye uzandı, üfledi ve sildi, içinde bir şey değişmeden önce asırlar gibi görünen boşluğa baktı, mutfağı kilitlemesini, kulübeye geri dönmesini, telefonunu, el çantasını ve anahtarlarını almasını ve arabaya binmesini sağladı. İşe konsantre olamıyordu.

Libby doğruca Fran'in evine gitti. Onun gelmesine aldırmayacağını biliyordu ve konuşacak birine ihtiyacı vardı. Hemen dışarıda park yeri olmadığından, birkaç sokak ötede bir yer bulmadan önce birkaç kez blok etrafında sürdü. Arabayı bipleyerek kilitledi ve neredeyse robot modunda Fran'in evine geri döndü ve Viktorya döneminden kalma terasın zilini çaldı. Kapı açıldığında hâlâ gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu ama Fran kollarını iki yana açıp onu içeri çağırdığında tamamen yıkıldı.

OTUZ ÜÇ

"Doğru," dedi Fran. 'Otur, ye, iç. Bu sırayla olması şart değil. Libby'yi küçük mutfak masasındaki bir sandalyeye oturttu. "Çok zayıf görünüyorsun. En son ne zaman dudaklarının arasına bir şey koydun?"

Libby gülmekten kendini alamadı - histeri ve rahatlama arasında bir şeydi. "Bunu ağzından ibne sarkan kadın söylüyor.

"Haklısın," dedi Fran, külünü arka kapıdan dışarı savurarak. "Şunu içine sok. Buzdolabından çıkardığı salam, zeytin, peynir ve biraz kabuklu Fransız ekmeğinden oluşan bir tabağı bir tabağa dizerek uzattı. "Bunu da içinize çekin," diye ekledi ve büyük bir kadeh şarap uzattı. "Bu gece kalabilirsin. Libby ona Alice'in Marion'la birlikte olduğunu söylemişti.

"Belki de yaparım," diye cevap verdi Libby. 'Sean... şey, şüphesiz yine geç saatlere kadar çalışacak. Benim etrafımda olmaya dayanabileceğini sanmıyorum, ama ben de evde yalnız kalmaya dayanamıyorum.

"İşte bu yüzden yedek yatağa yeni çarşaflar sereceğiz ve bu işi halledeceğiz. Elindeki şarap şişesini havaya kaldırdı. "Ve muhtemelen bunu da," diye ekledi, rafta duran başka bir şişeyi işaret ederek.

"Seni seviyorum," dedi Libby. "Şu anda sensiz ne yapardım Tanrı bilir.

"Yıllar boyunca senin için de aynı şeyi söylemediğimi mi sanıyorsun? Fran sigarasını söndürüp yemek tabağını ve şarabı toplayarak devam etti. Libby'yi küçük oturma odasına götürdü, gaz ateşini yaktı ve perdeleri kapattı. 'Bu gece dünyanın canı cehenneme. Sadece sen, ben ve davet etmeyi seçtiğimiz sefalet. TAMAM MI?

"Tamam," dedi Libby sırtarak ve geriye doğru geniş kanepenin üzerine düşerek. Gözlerini silerken, Fran ve merhum kocası Chris'in çerçeveli fotoğrafının şöminenin üzerindeki her zamanki yerinden kaldırıldığını ve şimdi pencerenin yanındaki yan sehpanın üzerinde zar zor görülebildiğini fark etmekten kendini alamadı. Bunun Fran'in nihayet hayatına devam ettiğinin, gerçekten sevdiği ve ona karşılık verdiğine inandığı tek adamı bıraktığının bir göstergesi olup olmadığını merak etti. "Ve özür dilerim," diye ekledi. "Buna ihtiyacın yok.

'Skor tutmuyorum Lib, ama bu konuda kredin çok yüksek, o yüzden çeneni kaldır ve konuş. Bariz olanın dışında neler oluyor? Seni sandığından daha iyi tanıyorum.

Libby bunun doğru olduğunu bilerek gülümsedi. Birlikte yaşadıkları zamanlarda - üniversiteyi bitireli çok olmamış yirmi iki yaşında bir çift saf, öğrencilikten 'gerçek yetişkinliğe' geçişle boğuşurken, yetişkin olma sanatında Fran'den daha iyi ustalaşmış görünen Libby'ydi. O her zaman ağlanacak bir omuz, Fran'in kalbinin parçalarını toplayan kişiydi. Özellikle kötü bir ayrılıktan sonra ona 'Çok kolay veriyorsun,' demişti. 'Bu sefer ne kadar sürdü? Üç hafta ve sen ona onu sevdiğini mi söylüyorsun?

"Önce bana söyledi," diye burnunu çekti Fran. "Ve ben de ona inandım.

"Biliyorum," diye cevap verdi Libby, onu yatakta ileri geri sallayarak. 'Ama erkeklerin sana söylediklerini dinleme Franny. Sana ne *gösterdiklerini* dinle.

"Bariz olanın dışında...? Libby şarabını yudumlarken tekrar günümüze döndü. "Sorun not. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Sanki... düşüncelerim kurutma makinesinde düğümlenmiş bir çamaşır yükü gibi. Onlar

dönmeye devam ediyor, gittikçe daha da karışıyor. Ne zaman Sasha'yı düşünsem, bana en başta neden yemeğe çıktığımızı hatırlatıyor. Sonra tekrar nota dönüyorum, onu kim yazdı, sonra Sasha tekrar aklıma geliyor ve dönüp duruyor. Bir keresinde Sash'tan bile şüphelenmiştim...' Libby başını sallayarak sözünü kesti.

"Lib? Fran bir süre durakladıktan sonra söyledi. Biraz daha şarap doldurarak öne doğru oturdu. "Sence...?"

İki kadın birbirlerine baktılar. "Aklımdan geçti," dedi kadın. "*Tabii ki* geçti.

"Ama o... o... bir çocuktu," dedi Fran. "Sean oraya gitmezdi, değil mi?"

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye yanıtladı Libby. "Eminim yapmazdı. Sonra sustu ve bir zeytin alıp ağzına attı.

'Bana öyle geliyor ki bu konuyu hala fazla düşünüyorsun, aşkım. Not ve Sasha tamamen ayrı şeyler, eğer benim değerimi bilmek istiyorsan.

"Başka bir şey daha buldum," dedi Libby, içini dökmek istiyordu. 'Yargılamayın ama Sean son zamanlarda çok ketum davranıyor. Telefonuna da yapışmış durumda.

"Neyi buldun?"

"Dizüstü bilgisayarının şifresini değiştirmesi dışında mı?"

Fran omuz silkti, sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Bir hediye buldum. Bir hediye. Yatak odamızda saklıydı.'

"Şanslısın," dedi Fran. 'Gördün mü? O iyi bir adam, Lib. Chris de böyleydi... beni her zaman düşünceli küçük şeylerle şaşırtırdı...'

Libby, Fran'ın gözlerindeki yaşlar eriyip gidene kadar bekledi.

Bu biraz farklı. Hepsi paketlenmiş ve Sean'ın yazısıyla "sevgiyle" diye etiketlenmişti. Üzerinde bir öpücük bile vardı. Fran'in de ağlamaklı olduğunun farkında olarak hıçkırıklarını bastırdı.

"Peki senin sorunun ne?"

"Bir çıkmaktı, Fran. Pahalı görünümlü bir çıkmak. Gravürlü.'

"Oh," dedi Fran sessizce, ayağa kalkarak. "Bu durumda, erzak takviyesi yapsam iyi olacak. Diğer şarap şişesini almak için mutfağa gitti.

Bir an sonra Libby içeriye doğru dolanan sigara dumanının hafif kokusunu aldı. Fran'in arka kapıda durup gecenin karanlığına doğru üfleyeceğini biliyordu. Daha önce birçok kez vazgeçmeyi denemiş ama hep başarısız olmuştu. Geçmişte olduğu gibi başının etini yememişti - ne de olsa geçen yıl zor geçmişti. Hepsi için zordu ama özellikle Fran için. Chris'i kaybetmek kimsenin beklemediği bir sürpriz olmuştu. Teşhis konulduktan sonra kanser onu paramparça etmişti.

'Kendisi acı çekmek istemediği gibi benim de onun acı çektiğini görmemi istemiyordu. Tanıdığım en cesur insandı. Öldüğünde Fran yanındaydı, Sean da ondan sadece bir saat önce. Sean Chris'i okuldan beri tanıyordu; çeteden biriydi. Yıllar önce Libby'yle ilk kez tanıştırıldığında *iyi adamlardan biri* olduğunu söylemişti. Sean çöpçatanlık yapsa da, Fran ve Chris'in tanışmasını sağlayan aslında Libby'ydi. Birbirleri için mükemmel olacaklarını biliyordu ve bir iş fırsatı Fran'i bölgeye getirdiğinde her şey mükemmel görünüyordu. Fran'in bir keresinde itiraf ettiği gibi, *fazla mükemmeldi*, önceki ilişkileriyle aynı şekilde sonuçlanacağından endişe ediyordu.

"Tek istediğim her şeyi aşırı analiz etmeyi bırakman," dedi Fran elinde şarapla geri döndüğünde. Şu anda her şeyin berbat olduğunu biliyorum - iki kat berbat - ama bunların hiçbirisi senin hatan değil ve hiçbirini kontrol edemezsin. Sen altın kalpli güzel bir kadınsın ve hayatımın en karanlık döneminde bana yardım ettin. Kendini beğenmiş bir yanlış anlamanın tavşan deliğine düşmeni istemiyorum-'

"Bunu duydun mu? Libby kulaklarını zorlayarak söyledi.

Hayır. Ve konuyu değiştirmeyi bırak. Sadece gerçekçi ol, Lib. O not hakkında endişelenmeyi bırak ve bırak polis işini yapsın. Bu trajik bir durum ve umarım zavallı kızı bulurlar. Haberlerden takip ediyordum. Ayakkabı gibi bir şey bulmuşlar ve-'

"Sasha'nın olduğunu doğruladılar mı? Libby hâlâ dinleyerek sordu. "Sean'ın organize ettiği aramadaki adamlardan biri buldu.

"Evet, onun olduğunu söylediler," dedi Fran başını sallayarak. 'Ve Sean'la ilgili tüm bu şüphelere gelince, adamı rahat bırak. O iyi bir adam ve ona sahip olduğu için şanslısın. Bu konuda bana güven. Hayat çok kısa ve... ve...' Şarabını biraz daha yudumladı, çökerken gözyaşlarını saklamaya çalışmadı. "Özür dilerim, çok yalnızım ve-

"Ah, Fran," dedi Libby, ona sarılmak için yanına giderek. Tekrar dinledi. "Arka kapıyı kilitledin mi? Libby mutfağa doğru döndü. "Yemin ederim bir şey duydum.

'Kesinlikle kapattım. Ama kombi tuhaf sesler çıkarıyor,' dedi Fran burnunu çekerek. 'Yıllardır son demlerini yaşıyor. Chris ince ayar yapardı ama ne yaptığını bilmiyorum. Yine de bir mühendis çağırmayı düşünüyordum-'

"Duydun mu? Libby elini kaldırdı. "Kontrol edeceğim. Ayağa kalktı ama odanın yarısında durdu. "Özür dilerim Fran... Duyarsız olmak istememiştim. Hâlâ yas tuttuğunu biliyorum. Kendini ne kadar yalnız hissettiğini de biliyorum ama bu bir süreç ve zaman alıyor. Bir an duraksadı, yüzünde sempatik bir ifade belirdi ve mutfağa doğru yöneldi, arka kapının ardına kadar açık olduğunu görünce nefesi kesildi.

OTUZ DÖRT

Libby gördüklerini Fran'e anlatmak için geri döndü ama olduğu yerde durdu.

"*Sean...*" dedi, ağzı bir karış açık kalarak. Orada durmasını beklediği son kişi Sean'dı; Fran'in ön kapıyı henüz açmış olduğu belliydi ve ona içeriyi gösteriyordu.

Fran normal görünmeye çalışarak gözlerini buruşturduğu bir mendille sildi. "Lütfen içeri gel, Sean," dedi sessizce. 'Ve aptal olma, hiçbir şeyi bölmüyorsun. Otur. İçecek bir şey ister misin? Gergin görünüyordu.

"Sen... sen burada ne yapıyorsun? Libby ses tonundan nefret ederek sordu -suçlayıcı, şüpheli- ama Sean'ın Fran'in evine habersizce uğraması için hiçbir neden yoktu. Anlamamıştı.

"Arabayla geçiyordum ve dışarıda arabanızı gördüm," dedi hiç duraksamadan. "Evde yemek pişirdiğinizi sandım ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istedim.

"Hayır, anlamıyorum," dedi Libby, gözlerini ondan ayırmadan. Adamın çenesinin seğirmesini, gözlerinin her şeyi içine çekmesini izledi. "Evdeydim ama konsantre olamadığım için Fran'i görmeye geldim. Şunu da eklemek istiyordum

Özel olarak konuşmak istedi ama vazgeçti. "Her neyse, arabamı nerede gördün?"

"Hemen dışarıda," diye belli belirsiz cevap verdi, kolunu pencereye doğru sallayarak. "Dışarıda nerede? Libby devam etti, Fran'in pencereye doğru kaydığını fark etmemişti bile.

eline bir bardak şarap daha tutuşturdu.

"Al, sen de bir tane iç, Sean," dedi Fran, durum için fazla parlak bir sesle. "Sen de bir içki içebilirsin, değil mi?"

Sean onu görmezden geldi.

"Tam olarak hatırlayamıyorum aşkım, ama yakınlarda. Nedir bu, üçüncü derece mi?" Güldü. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim.

'Evet. Evet, aslında üçüncü derece. Bana neden burada olduğunu söyle.

"Neden bunu başka bir zaman konuşmuyorsun, ha, Libby? dedi Fran, Tekrar oturması için ona yol gösterdi. "Sen ve Sean ikiniz de yorgunsunuz.

Libby arkadaşına ters ters baktı ve tekrar Sean'a döndü. 'Fran'i görmeye geldin, değil mi? Burada olduğumdan haberin yoktu. Arabasının birkaç sokak ötedeki çıkmaz sokağa park edilmiş olduğunu biliyordu.

Sean elini yüzünde gezdirerek Fran'e hızlıca bir bakış attı - Libby'ye binlerce kelime söyleyen bir bakış. Sadece ne olduklarını bilmiyordu.

"Aşkım, streslisin. Biraz sakinleşmen lazım, tamam mı? I-'

"Stresli değilim, Sean. Tamamen sakinim. Libby sesinin tam da bu şekilde çıkmasına şaşırmıştı - sanki tamamen başka birinden bahsediyormuş gibi mesafeli, sakın, soğuk. "Söyle bana, arabamı nerede gördün?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum ama-

Çünkü onu hiç görmedin, değil mi? Arabamın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Yalan söylüyorsun. Neden buradasın, Sean? Söyle bana.' Libby içkisini ağır ağır bıraktı, birazını sehpaye döktü, sonra kollarını kavuşturup Sean'ın karşısına dikildi. "Eğer bana cevap vermezsen, eve gelmeyeceğim. Bu tehdit karşısında irkildi, sadece ciddi olmadığını değil, aynı zamanda pratik olmadığını da biliyordu. Alice'i, işini, her şeyini öylece bırakamazdı. Üstelik gidecek başka bir yeri de yoktu.

Ve eğer düşündüğü doğruysa, Fran'le kalmak şu anda pek uygun görünmüyordu.

"İçki teklifin için teşekkürler Fran, ama gitsem iyi olacak," dedi Sean, derin bir iç çekerek ve başını sallayarak. "Özür dilerim, gecenizi bölüp sizi üzmem istemezdim. Libby'nin..." Sözüünü yarıda kesti, üzgün görünüyordu.

"Sorun değil," dedi Fran sessizce, el değmemiş şarabını ondan alarak. "Seninle dışarıda görüşürüz."

Sean odadan çıkarken Libby'nin yüreği ağzına geldi. Oturdu ve Fran ile Sean birkaç dakika koridorda dururken onları dikkatle dinledi. Ama tek duyabildiği birkaç cılız kelime ve ardından ön kapının açılıp kapanmasıydı.

"Bütün bunlar da neydi böyle? Fran tekrar içeri girdi. "Evlilik hayatının güzel bir göstergesi, Lib."

Libby ona baktı, kafası karışmış zihninin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde bir şeyler düşündü. Bu konuda yanılıyor muydu? Hâlâ bir yanlış anlaşılma olabilecek bir şey yüzünden en uzun arkadaşlığını, *evliliğini* riske atmak istiyor muydu? Ama Tanrım... Fran'in telefonunda Sean'ın baş harflerinin çıkması, onun şimdi ortaya çıkması... Düşündükçe iki kere ikinin beşten çok dörde benzediğini fark etti. Ya da *üç* diye düşündü. İlişkisindeki insan sayısı gibi.

"Hiçbir şey," dedi, bir an için gözlerini kapatarak. "Hiçbir şey hakkında değildi. Bak, gitsem iyi olacak. Sadece bir bardak kadar içtim. Yorgunum ve-"

"Tamam, peki," dedi Fran, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. "Tanrım, umarım..." diye devam etti, Libby ayağa kalktığında o da ayağa kalktı ve Libby'nin ceketini giymesini izledi.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Libby sessizce. "Artık gerçekten hiçbir şey düşünmüyorum. Cebinden anahtarlarını çıkardı ve telefonunun yanında olup olmadığını kontrol etti. Sonra güldü - ona acınası bir kahkaha gibi gelen küçük bir kahkaha.

pes etmek gibi. "Çok garip ama uzun zamandır ilk defa *gerçekten* eve gitmek istiyorum.'

Daha sonra Libby, Chestnut Cottage'daki çalışma odasındaki masasında oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyordu. Sean oturma odasındaydı, dizüstü bilgisayarı dizinin üzerinde dengede duruyordu ve Alice hâlâ Marion'la birlikteydi. Libby, Marion'un yanından geçerken onun Sasha'yla ilgili okuduğu haber bültenini görmüştü; Marion kendini dışarıya kapatırken ikisi de birbirlerine tek kelime etmemişti.

"Düşündüğün gibi değil," demişti adam, kadın ondan kısa bir süre sonra eve geldiğinde. Mutfakta yolları kesiştiğinde onu omuzlarından tutmuş ve gözlerinin içine bakmıştı. 'Senin için endişeleniyorum, Lib. Hiç kendinde değilsin. Sonra sanki bir itirafta bulunacakmış gibi içini çekti. "Bak, Fran senin en iyi arkadaşın. Sana nasıl yardım edebileceğim konusunda bana bazı tavsiyelerde bulunabileceğini düşündüm. Bu yüzden onun evine uğradım, tamam mı?

Libby'nin tek söylediği, "Sana inanmıyorum," oldu ve adamın elinden kurtulmadan önce ona baktı. O zamandan beri konuşmamışlardı.

Libby çalışma odasında, ekranında beliren sembol resimlerini gözden geçirdi - Arapça karakterlerden pagan işaretlerine ve Mısır hiyerogliflerine kadar her şey vardı. Ama hiçbirini çakmakta gördüğü gravürle eşleşmiyordu. Belki de arama sözcüklerini yanlış girmişti. Bir şekilde tanıdık geliyordu ve daha önce gördüğüne yemin edebilirdi - sadece nerede, ne zaman ya da hangi bağlamda olduğunu hatırlayamıyordu. Sean'ın kazımış olduğu stilize bir baş harften başka bir şey olmayabileceğini düşünerek, daha kısa ve öz bir tanım olan 'üzerinde ok olan M' yazarak tekrar denedi.

Tanıdığı ve adı M ile başlayan herkesi düşündü - Marion en belirgin olanıydı ama pahalı bir çakmağa ihtiyacı yoktu. Alice'in oyun grubundaki bir başka anne olan Michelle'i oldukça iyi tanıyordu ama Sean'ın onunla hiç tanıştığını sanmıyordu. Ama o zaman eğer

bir ilişkisi olsa bile, bu bilgiye ortak olması zordu. Birkaç kapı ötede Mary vardı ama altmışlı yaşlarının başında Sean için fazla yaşlı olduğu kesindi. Sonra yerel ilkokulun başöğretmeni Molly Farrow'u hatırladı, yaklaşık onların yaşındaydı ve çok çekiciydi. Libby, yeni yılda okula başlamaya hazırlanırken Alice'le birlikte katıldıkları tanıtım gününde onunla ilk kez karşılaştıklarında Sean'a nasıl iki kez baktığını unutmamıştı. Ama bunların hepsi o kadar rastlantısal, o kadar karanlık ve saplantılıydı ki, üzerinde daha fazla durursa kendini delirteceğini biliyordu. Başını ellerinin arasına alarak, kendini *zaten delirttiği* sonucuna vardı.

Sean'ın arkadaş listesini kontrol etmek için Facebook'a girerken dudağını ısırarak beynini yokladı. Ama gizlilik ayarları çok sıkıydı ve arkadaşları olmasına rağmen listede kimlerin olduğunu göremiyordu. Zaten Facebook'u nadiren kullanıyordu.

"Bu çok saçma," diye fısıldadı sandalyesinde arkasına yaslanarak. Sean'ın kıpırdadığını duyduğunu sandı ve kulak kabarttı... ama diğer odada sessizce açık olan televizyonun belli belirsiz sesi dışında her şey sessizdi.

"Düşün, düşün, *düşün*," dedi, Maggie adının neden birdenbire ona bir şey ifade ettiğini merak ederek. Hiç Maggie tanıdığını sanmıyordu. Tanıyor muydu? "Mags," dedi sessizce birkaç kez. "Mags, Mag, Maggie, Margaret..." Dilinin ucuna gelmişti. "*Magpie*," diye fısıldadı sonunda, tüylerinin diken diken olduğunu hissederek. "Benim küçük *Saksağanım*..." dedi tırnaklarını avuçlarının içine geçirerek.

Meraklı değildi ama Sean'la birlikte yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra, onun eşyalarının yanında kendi eşyaları için de bir yer bulmak istemesi doğaldı. Zaten şifonyer çekmecesinin de temizlenmesi gerekiyordu - eski faturalar, tebrik kartları ve ihtiyaç duyulmayan genel eşyalarla doluydu. Sean nedense kendisine 'Küçük Saksağanınız' diyen birinden gelen doğum günü kartını saklamıştı. Doğal olarak, kim olduğunu merak ederek ona bunu sordu ve Sean biraz da utanarak bunun

Aslında Natalie. *Saksağan* ona taktığı lakaptı çünkü parlak şeyleri severdi ve her zaman çok fazla mücevher takardı.

"Güzel bir şey gördü ve onu almak zorunda kaldı," demişti, belki de Libby'nin hoşuna gitmeyecek kadar sevgiyle gülerek.

Libby korkularını bastırmaya çalışarak başını salladı. Aptalca davranıyordu. Biraz daha düşününce omuzlarının gevşediğini ve midesinin düğümlerinin çözüldüğünü hissetti. Sean muhtemelen çakmağı yıllar önce Natalie için almış ve muhtemelen ilişkileri bozulduğunda ona hiç vermemiştir.

Rahat bir nefes aldı ve muhtemelen diğer odaya gidip onunla konuşması gerektiğini düşündü. Konuşmaları gereken şeyler vardı, aralarında halletmeleri gereken şeyler. Ve bu aptal bir hediye hakkındaki küçük kıskançlığını içermiyordu. Bir takım olmaya her zamankinden daha çok ihtiyaçları vardı. Ancak, dizüstü bilgisayarını kapatmak üzereyken, 'üzerinde ok olan M' araması sonucunda ortaya çıkan resimlerin bulunduğu diğer pencereyi fark etti.

"Ah," dedi parmakları fare altlığının üzerinde gezinirken. "Bekle... bu... bu o..." diye fısıldadı ve ilk bağlantıya tıkladı. Birdenbire Saksağan'ın M'si o kadar da olası görünmemeye başladı ve sembolün ne anlama geldiğine dair açıklamayı okuduğunda Libby tarih bulmak için beynini zorlamaya başladı. *Doğum günü* tarihleri için. Çünkü kuyruğunda aşağı doğru bir ok olan M, Akrep burcunun sembolü gibi görünüyordu.

OTUZ BEŞ

ŞİMDİ

"Oturma odanızda Sasha'nın kanını bulmamızın herhangi bir nedeni olabilir mi, Bayan Randell? DI Jones soruyor.

"*Kan mı?* Dehşete kapılarak söylüyorum. Claire'in yanımda kıpırdadığını duyuyorum. "Hayır... yorum yok," diye ekliyorum.

"Yani Sasha'nın kanının oraya, oturma odanıza nasıl gelmiş olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?

"Yorum yok.

"Kan, ahşap sehpanızın köşesinin altında ve halınızın püsküllerinde bulundu.

"Yorum yok.

"İfadenizde, yemekten döndüğünüzde Sasha'nın evde olmadığını söylüyorsunuz. Bu doğru mu?"

Midem bulanıyor - Sasha'yı oturma odamda kanlar içinde hayal ederken midemden derin, durdurulamaz bir bulantı yükseliyor. "Evet. Ben... Yani, yorum yok. Omuzlarım içe doğru çekilirken dirseklerimi iki yanıma sıkıştırıyorum, parmaklarımı kenetleyip kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Çok üzgünüm..." diye ekliyorum, sözümü keserek.

"Pardon...? DC McCaulay diyor ki. "Tam olarak ne için?

"O... o kan vardı. Sasha'ya kötü bir şey olmuş olmalı. Tanrım, Alice de üst kattaydı.' Bana bir ceset bulduklarını söylemelerini, Sasha'nın kanlar içinde ve cansız fotoğraflarını göstermelerini bekliyorum,

Belki de morarmış ve hırpalanmış. Onu nasıl ya da nerede bulduklarını Tanrı bilir ama bakmaya dayanamayacağımı biliyorum.

DI Jones, "Sasha'yı aramak için mutfak ahırına gittiğinizi söylüyorsunuz," diye devam ediyor.

"Evet.

"Seni gören oldu mu?

"Hayır... yorum. Şarabın ve deniz ürünlerinin tadı hala ağzımda, Sean bardan eve döndüğümüz andan itibaren bana bağırıp çağırırken burnuma gelen korkunun tınısını düşünüyorum. Doğru düşünemiyordum - alkolden, Sean'ın aniden bana karşı takındığı tavırdan, her zaman elimde olan nottan ve şüphelerimden, o gece başka neler olduğunun şokuna kadar. Mantıklı düşünmek bir yana, dik durmak için yapabileceğim tek şey buydu.

Kimse seni görmedi, tamam mı? Sean daha sonra tükürüğünün yanaklarıma düştüğünü söylemişti.

'Hayır, kimse beni görmedi. Bunu size daha önce de söyledim,' diyorum dedektife, neredeyse Arn'ın yüzünün duvarın üzerinden belirdiğini görerek, gözlerime yansımaları göreceğinden endişeleniyorum.

"Mesele şu ki," diye devam ediyor DI Jones, "komşunuz Arnold Ratcliffe ile konuştuk ve o gece sizi dışarıda gördüğünü ve ayaküstü sohbet ettiğinizi net bir şekilde hatırladığını söylüyor.

"Unutmuş olmalıyım," diyorum. "Özür dilerim.

"Saat 10'a çeyrek kala bağırırlar duyduğunu söyledi. Sonra da gece 11'e kadar devam etmiş. Kim bağırıyormuş, Libby?

"Bilmiyorum... Yorum yok.

'Arnold ayrıca bize sizi dışarıda gördüğünde çok tedirgin göründüğünüzü söyledi. Tedirgin miydiniz?'

'Sasha'yı bulamadık. Tabii ki tedirgindim. Başımı daha fazla
e ğ e m e d i m .

"Yoksa Sasha'yı öldürdüğünüz için mi tedirgindiniz?

Bir an için konuşamıyorum. Vücudumdaki her organ soğuyor, sanki kendimi korumak için kapanıyorum. Beni neyle suçluyorsa, duymak istemiyorum. Bu doğru değil.

"Tanrım," dedim Sean'a içeri döndüğümde. 'Arn beni gördü.
"Sesler duymuş ve duvarın üzerinden fırlamış.

Sean o zaman gözlerinde tanımadığım bir şeyle bana bakmıştı. 'Kendi iyiliği için fazla meraklı,' demişti. Elleri ıslaktı ve dizlerinin üzerindeydi. "Bir şey söyledi mi?

"Fazla değil," diye cevap verdim, kendime sarılarak. Titrememi durduramıyordum, dışarıda başka neler gördüğünü ya da duyduğunu merak ediyordum. "Bunların hepsi çok yanlış Sean," dedim yanına giderek. Tek istediğim bana sarılması ve her şeyin yeniden yoluna gireceğini söylemesiydi.

"Bana yardım et," dedi ayağa kalkarak. Damlayan ellerini uzatmış, sabunlu su dolu kovaya bakıyordu. Kovayı aldım ve onu takip ederek mutfığa taşıdım. "Her yere yemek dökülmüştü," dedi lavabonun yanındaki temizlenmiş tabağı göstererek. 'Halının lekelenmesini istemedim. Zararı yok.

'Evet,' diye cevap verdim. "Zararı yok. 'Aferin kızıma,' demişti.

"Zararı yok," diye fısıldıyorum şimdi, sulu gözlerim dedektiflerin yüzlerini bulanıklaştırıyor.

DI Jones, "Lütfen söylediklerinizi tekrarlayın ki kayıt cihazı sizi alabilsin," diyor.

"Dedim ki... "İşimiz bitti mi?" dedim.

DC McCaulay kalemine dokunarak, "Daha bitmedi," diyor.

"Kocanız Sasha'nın orada olup olmadığını görmek için kulübenin üst katını kontrol etmeye gitti? DI Jones devam ediyor.

"Sanırım öyle, evet. Yani, ikimiz de yaptık. Birkaç kez. Onun için her yeri aradık.

"Ve ortalığı epey karıştırdı.

Omuz silkiyorum. "Olabilir. ılgınca onu arıyorduk. Belki bir oyun oynuyordur diye düşündük. Belki Alice ile saklambaç oynuyordur."

"Ama Alice uyuyordu."

"Evet."

"Köyün etrafında araba sürmeye gittin."

"Evet," diyorum. "Neden aynı şeylerin üzerinden geçip duruyoruz? Sana bildiğim her şeyi anlattım."

DI Jones sanki hiç konuşmamışım gibi bana bakıyor. "İfadenizde, yerel bir adam olan Eric Slater dışında, dışarıdayken başka kimseyle karşılaşmadığınızı söylüyorsunuz. Bu doğru mu?"

Gerçekten hatırlayamıyorum. Özür dilerim. Sasha'yı görmedim."

Düşünüyorum da... Arabanın anahtarlarını elime almıştım ve Sean aniden kızgınlıktan güven verici bir hale geçmişti. *Her şey yoluna girecek, demişti yanağımı okşayarak. Birini görürsen, Sasha'yı görüp görmediğini mutlaka sor. Yardımı dokunabilir.* Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Ama geri döndüğümde her şey değişmişti.

"Belki de Sasha'yı köyde görmediniz çünkü arabanızın bagajındaydı. Bu doğru mu, Libby?" DI Jones sakince söylüyor.

Ne? Hayır! Öğürmekle savaşırken ince, acı safra dilimin arkasını kaplıyor. "Hayır... yorum yok."

"Libby, daha fazla hukuki tavsiye almak istersen..." dediğini duyuyorum Claire'in ama ona dönüp teklifini kabul edecek cesareti bile bulamıyorum kendimde.

"Kocanız da sizinle birlikte arabaya bindi mi? DI Jones devam ediyor."

"Hayır, gelmedi. Alice'le birlikte evde kaldı ve Sasha'nın geri dönme ihtimaline karşı. Durdum. Yutkunuyorum. Döndüğümde Land Rover orada değildi."

"Kafam karıştı, belki sen bana yardımcı olabilirsin Libby. Sorun olur mu?" Başımı salladım.

"Tekrar ediyorum - ifadenizde, arabayla dışarı çıktığınızda Eric Slater dışında kimseyi görmediğinizi söylüyorsunuz. Doğru mu?"

Başımla ufak bir selam veriyorum.

"Peki kocanız Sean Randell neden son ifadesinde arabada dışarı çıktığınızda *iki* kişiyle karşılaştığınızı söylediğinizi kesin bir dille ifade etti?"

"Bilmiyorum. Yorum yok. Sean'ın benimkiyle çelişen bir açıklama yapmak şöyle dursun, başka bir açıklama yaptığından bile haberim yoktu.

Bu konuda tek kelime etmene gerek yok, aşkım. Arabaya çarpmak istememiştin... Hiç fark etmez... Çılgınca başımı salladım, yanımda olduğu için çok minnettardım. Birbirimizin arkasını kollardık. Sadece her şeyin yeniden normal olmasını istiyorduk.

"Eric Slater'la nerede karşılaştınız? DI Jones soruyor.

Parmaklarımı karıştırarak iç çektim. "Onu Drover's Way boyunca araba kullanırken gördüm. Sasha'yı görüp görmediğini sormak için durdum.

Göz kapaklarımın ardında Sean'ın yüzünü görüyorum, gitmeden önce bana talimatlar yağdırıyor, gözleri bir şey söylüyor, dudakları başka bir şey - yine de çıkan kelimeler tamamen farklı bir anlama geliyor.

"Biz ona Elf Eric deriz," diye devam ediyorum, yarım bir gülümsemeyle kendimi şaşırtarak. "Seksen iki yaşında. Köpeği Maisy'yi gezdiriyordu. Elli yaşındaki herhangi biri kadar formda. Size yalnız olduğumu söyleyecektir. Sasha'yı da görmemişti.

"Başka birini gördün mü?"

Masaya bakıyorum - sadece ahşap laminat bir şey, benim gibi insanların terli ellerini ya da umutsuz kafalarını koydukları kenarları kirli.

Bu konuda tek kelime etmene gerek yok, aşkım.

"Cath'i de gördüğümü unutmuşum," diyorum dedektife, neredeyse Sean'ın ihanetimden dolayı bana bağırdığını duyacaktım. "Her şey çok... üzücü. Çoğu zaman ne düşündüğümü bilmiyorum. Cath postaneyi işletiyor."

Geri döndükten sonra beni omuzlarımdan tutarak, 'Tanrı aşkına Lib,' demişti. 'Sana yapman için bir iş veriyorum, lanet olası bir iş...'

Beni sarstığında beynimin kafatasımın içinde ağrıdığını hissetmiştim - bir an için yönümü kaybetmeme yetecek kadar. Gerçekliğin donuk gümbürtüsünü hissettim.

"Çok özür dilerim," dedim ona, gözyaşlarım yeniden başlamıştı. 'Dediğini yaptım ve Sasha'yı aramaya gittim. O arabaya çarpmak istememiştim. Eğer bilseydim

Etrafta ölü bir kız arıyor olurdum, hiç şarap içmemiş olurdum.

O zaman parmaklarını kollarımın üst kısmına geçirmişti - büyük hayvanlarla uğraşmaya alışkın güçlü parmaklar. Benden çok daha büyük hayvanlarla. "Onun öldüğünü bilmiyorsunuz," dedi gözlerimin içine bakarak. "Benden sonra tekrar et: *Sasha'nın öldüğünü bilmiyoruz*."

"Sasha'nın öldüğünü bilmiyoruz," diye fısıldadım, gözyaşlarım dudağıma damlıyor, dilime bulaşıyordu. Tek yapmak istediğim yüzümü omzuna gömmek, güçlü kollarını bana sarmasını sağlamaktı. Bunun yerine beni itti, ben Sasha'yı en son gördüğümüzde oturduğu yere bakarken o yine volta atmaya başladı. Yemin ederim onu hala orada görüyordum, kitaplarının üzerine eğilmiş, matematik sorularını çözmeye çalışırken televizyon kanallarını karıştırıyordu - koltuk minderlerindeki girintiler sanki her an geri gelecekmiş gibi yerini işaret ediyordu.

"Ama Cath de Sasha'yı görmemişti," dedim dedektife. "Kimse görmemişti. "Tamam, teşekkür ederim. DI Jones elindeki dosyayı diğer dedektife göstererek

Bir şeye. Kadın başını sallıyor. "Arabanda da Sasha'nın kanının izlerini bulduk, Libby," diye devam ediyor DI Jones, yüzü sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi sakın. "Bagajda. Bunu açıklayabilir misiniz?

Claire eğiliyor. "Libby, sürekli bölmek istemiyorum ama görüşmeye gelmeden önce ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun, bununla nasıl başa çıkman gerektiğini?

Başımı sallıyorum. Hatırlamıyorum. Parmak uçlarımı birbirine dokunduruyorum - hiçbir şey yok. Hissetmiyorum. Başparmaklarımı uyluklarıma bastırıyorum ama onlar da yok. Elimi ağzıma götürüp dudaklarımı bulmaya çalışıyorum ama onlar da yok. Zihnimdeki düşünceler bile beyaz bir gürültüye dönüşüyor, sanki hayattan kayboluyormuşum, hiç var olmamışım gibi.

Belki de Sasha'nın gittiği yerdir. Huzurlu bir yere. Yalnız. Güvenli.

"Arabanızda neden Sasha'nın kan izlerinin bulunduğunu açıklayabilir misiniz? DI Jones tekrarlar.

'Hayır,' diyorum, birkaç gün önce VW'mi götürdüklerinde yaşadığım şoku hatırlayarak. 'Olamaz. Bu imkânsız. Her yerde uyuşukluk. "Yorum yok. Dedektiflerin yüzleri bir odaklanıp bir kaybolurken alınma dokunuyorum, avukatımın sözleri kulaklarımın arasında uğulduyor, daha fazla hukuki tavsiye isteyip istemediğimi tekrar soruyor, Sean'ın öfkeli sözleri bana saldırıyor.

"Durum iyi görünmüyor, değil mi? DI Jones bana sabırsız bakışlar atarak bacaklarını açıp kollarını kavuşturdu. "Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun, Libby?

İyi görünmüyor.

O gece de Sean'ın sözleri bunlardı. İşlerin iyi gitmediğinin açık olduğunu düşünmüştüm ama kontrolü ele alış şeklini sevdim. Kriz anlarında her zaman becerikli olmuştur. Hamileyken suyumun erken gelmesi ve acilen hastaneye gitmemiz gerektiği zaman olduğu gibi. Elbette ilk kez anne olan ben, doğum tarihimden iki ay önce çantamı hazırlamıştım - yedek gecelik artı doğum yapmak istediğim gecelik, evde giymek için rahat bir kıyafet, banyo malzemeleri, atıştırmalıklar, bebek kıyafetleri ve bez değiştirme seti... liste uzayıp gidiyordu. Muhtemelen sadece bir gece kalacaktım ama yine de büyük bir çantayı doldurmayı başardım.

Sonunda hastaneye, içinde bakkaldan aldığım süt ve ekmeğin olduğu bir poşetle gittim ama bebek için hiçbir şey yoktu. Yine de, en azından Sean beklerken sütü yudumlayarak iyi bir şekilde değerlendirdi - ki bu uzun sürmedi, ortaya çıktığı gibi. Land Rover A & E'de gümbür gümbür geldiğinde dokuz santimetre açılmıştım ve ıkmak istiyordum, Sean panikle yaptığım çağrıya cevap vermek için muayenahaneden kaçmıştı. On dakika içinde yanımdaydı - ben nefes nefese bir kasılma daha geçirirken beni iki köy ötedeki küçük dükkânın arka odasından aldı.

Daha sonra Alice'i göğsüme bastırdığımda ebe, son on iki gündür doğumda olduğumu bilmediğime göre ağrı eşiğimin yüksek olması gerektiğini söyledi.

Saatlerce.

"Acı eşığım yüksektir..." diyorum şimdi, koltuk altlarımdaki nemli bölgeleri ve sırtımdan akan ter damlalarını hissederek.

"Libby, tekrar soracağım," diyor Claire. 'Görüşme şu anda farklı bir yöne doğru gittiğine göre biraz daha hukuki tavsiye ister misin? Söylediğin bazı şeyler mantıklı gelmiyor. Claire yakınımı eğiliyor. Parfümünün kokusunu alıyorum - burnumu yakıyor, bana bu küçük odanın dışında bir dünya olduğunu hatırlatıyor. Tekrar görmek istediğim bir dünya.

"Evet, lütfen," diyorum, sonunda ona bakarak. Benim tarafımda olan tek kişi o. Bana yardım edebilecek tek kişi.

DI McCaulay net bir şekilde 'Tamam,' diyor. Kısa bir mola vereceğiz.

'Kısa bir ara vereceğiz.

9.43.'

Sonra kayıt cihazı kapatılırken elektronik bir bip sesi duyuyorum.

OTUZ ALTI

ÖNCE

İkisi Jan'ın oturma odasında karşılıklı otururken Jan Libby'ye, "Bir gün farkına varacaksın," dedi. "Alice büyüdüğünde, dışarı çıkıp kendi işlerini yapmak istediğinde. Başını yavaşça salladı. "Bir yanınız onları durdurmak, sarıp sarmalamak ve kötü bir şey olmasın diye kilit altına almak istiyor ama bir yanınız da onları özgür bıraktığınız güzel bir kelebek gibi doğaya salmak ve uçmalarını izlemek istiyor.

"Ah, Jan..." dedi Libby. Jan'ın Sasha hakkında konuşmasını dinlerken çayı neredeyse soğumuştur ama kaba görünmek istemediği için yine de yudumladı.

"Ve o kadar güzeldi ki," diye devam etti Jan. "Çok güzeldi," diye ekledi hıçkırarak. "Gerçi Matt'in bunu her zaman fark ettiğinden emin değilim.

"Nasıl olur?"

"O bir çocuk. Genç bir çocuk. Ne bekliyordun ki? Ehliyet sınavını geçtikten sonra Sash ile aralarında bir şeyler değişti. On üç yaşından beri sevgililerdi ve beş yaşından beri okulda birlikteydiler. Sash'ın en eski arkadaşlarından biri ve aynı zamanda ilk ve tek erkek arkadaşı.

"Peki işler neden değişti?"

"Başlangıç olarak arkadaşlarıyla daha fazla dışarı çıkmaya başladı. Arabayı aldığı anda, onu arabalarına almak için sürekli sıkıştırıyorlardı. İçki içip araba kullandığından endişelendim. Şehrin kenarında bir bar var, dürüst olmak gerekirse biraz batakhane gibi,

ve kimlik kontrolü yapmıyorlar. Sash'e içki içtiyse arabasına binmemesini söyledim ama aşk mantıktan üstündür. Jan boyun eğerek omuz silkti.

Libby başını salladı.

"Sonra Sash onu birkaç ay önce başka bir kızla takılırken gördü. Ondan hoşlandığını biliyordu ve Matt'in de ondan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordu. Üniversitede flört ediyorlardı, Sasha'yla birlikte olabilecekken öğle tatillerini birlikte geçiriyorlardı. Ve Sasha'nın da yardıma ihtiyacı olduğunda bu kıza derslerinde yardım ediyordu. Bu adil görünmüyordu. Matt zeki bir çocuk, onu nasıl gösterdiğime rağmen. Sash'a onun sadece bir arkadaş olduğuna dair yemin etmişti ama yine de Sasha kendini kenara itilmiş ve incinmiş hissediyordu, sanki artık onun için en önemli şey o değilmiş gibi.

"Sonra, Matt üniversiteden sonra bir akşam bu kızın evine gittiğinde, Sash onunla ilişkisini bitirdi. Sadece bisikletini tamir etmek için gittiğine yemin etti ama geç saate kadar kaldı. Matt herkes için her şeyi yapabilecek türden bir delikanlı. Tereyağı kadar yumuşak ve hayır diyemiyor. Ama gerçekten, bence bunu sadece kendini iyi hissetmek için yapıyor. Özsaygı sorunları var sanırım.

"Öyle görünüyor," dedi Libby, Sasha'nın söylediği birkaç şeyi hatırlayarak. 'Aptalca olan şu ki, Sasha'nın bisikleti yıllardır patlaklı. Hiçbir zaman

Matt'e bundan bahsetti, onun iyiliğinden yararlanmak istemedi. Onun yerine, bu davranışın acısını tağımakla yetindi. İyi bir davranış olduğuna inanıyordu. Neyse, birkaç hafta sonra tekrar bir araya geldiler tabii. Matt her zaman yaptığı gibi onu ikna etti.

Libby Jan'ı dinledi, içini dökmeye ihtiyacı olduğunu ve muhtemelen içini dökcek başka kimsesi olmadığını biliyordu. Phil'den hiç iz yoktu. Libby pazardan dönerken bir hevesle uğramıştı. Bir şey - belki de *suçluluk duygusu* - onu taze çiçeklerle Little Radwell üzerinden eve götürmüştü.

"Phil'le aramızda yaşananlar göz önüne alındığında, Sash'in ilişki sorunları söz konusu olduğunda aşırı tepki vermeye eğilimli olduğunu düşünüyorum. Her ne kadar artık yaşlanmış olsa da bu durum onu etkilemiş olmalı.

Libby ne diyeceğini bilemedi. Jan'ın sehpanın yanına diz çöküp kokulu mumlarını dizmesini ve paketinden bir tütsü çubuğu çıkarmasını izledi. Yeşil plastik çakmağı birkaç kez tıklatarak alev almaya çalıştı ama sadece birkaç kıvılcım çıkardı. Sonunda şöminenin üzerindeki kibrit kutusuna uzandı ve mumların her birini yaktı. Ucu turuncu renkte parlayan tütsüden mavi-gri bir duman yükseldi.

"Bunlar beni sakinleştiriyor," dedi Jan çakmağı şöminenin yanındaki çöp sepetine atarken. Bugün düzgün kıyafetler giymeyi başarmıştı - sadece eşofman altı ve bir sweatshirt - ama saçları hâlâ dağınıktı ve yüzü geçen seferkinden daha da zayıftı.

'Güzel kokuyorlar,' dedi Libby. "Phil'le aranızda olanları duyduğuma üzuldüm Jan," diye ekledi. "Zaten yeterince zor bir durum, bir de böyle bir zamanda." "Sash babasıyla aramızın bozulduğunu gördü ve sanırım Matt'le aramızın bozulmasının nedeni de bu. Ayrıca Matt sahiplenici bir tip. Çifte standart falan mı? Jan gözlerini devirdi. 'Ama bu onun bazı şeyleri, neyin doğru neyin yanlış olduğunu sorgulamasına neden oldu. Sash'ımızın yüksek ahlaki standartları var. İnsanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasını ya da başkalarının incinmesini görmekten hoşlanmaz. Keşke bunu kendine de uygulayabilse. Ön pencereden dışarı bakıyordu, omuzları kulaklarına kadar yükselmişti, sol elinin parmak eklemleri sık tıgı yumruktan dolayı bembeyazdı. 'Ben kendime bakıyorum polisler,' dedi. "Her zaman birileri gelip gidiyor. "Seni bilgilendirmeleri iyi bir şey.

Jan, "Artık iyi haber mi kötü haber mi olduğunu umursamadığım bir noktadayım," dedi. 'Bu benim için korkunç bir şey mi? Sadece *herhangi bir* haber istiyorum. O zaman ne yapmam gerekiyorsa onunla başa çıkabilirim. Başını iki yana salladı. "Bilmemek en zor şey.

"Anlıyorum," dedi Libby.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Jan başka bir odaya gitti ve elinde birkaç fotoğraf albümüyle döndü. "Geçen gece uyuyamadığımda bunları çıkardım. Polisler telefonumdaki fotoğrafları kontrol etmemi istediler.

Sasha'nın kaybolduğunda giydiğı şeylerin fotoğraflarını bulabildim. Ama hafıza şeridinde gezinmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Sonunda onun bebekliğine kadar gittim.

"Umarım güzel kızına bakmak sana yardımcı olmuştur Jan. Libby onun yanına otururken elini koluna koydu. "Onu yakında bulacaklar, bundan eminim.

Libby aniden döndü ve Sean'ın arkasında olduğuna ikna oldu.

Her şey yoluna girecek.

Jan albümü aralarında paylaşırken, "Bu onun on üçüncü doğum günüydü, bak," dedi. "Yanındaki Matt. Arsız arsız sırtıtıyor, değil mi?

"Evet, gerçekten de öyle," dedi Libby. 'Ve Sash'in gamzesine bakın. Şimdi de aynı.

Bu onun ilk diskosuydu. Köy salonunda. Kendini büyümüş hissetti, bunu söyleyebilirim. Phil ona bir DJ falan ayarladı. Sadece birkaç yerel barda çalan bir adamdı ama Sash hazırdı. Phil bir duman makinesi ve yanıp sönen ışıklar bile kiraladı.

"Çok tatlı," diyor Libby. 'Şuna bak, makyajlı, saçları yapılmış, sanki on sekiz yaşına girecekmiş gibi görünüyor.

"Biliyorum," dedi Jan sayfaları çevirerek. 'İşte başka bir doğum günü, bak, gerçi o birkaç yıl önceydi, Phil'inki ve Hallowe'en ile birlikte. Phil onun cadı makyajını yapmıştı. O zamanlar amatör tiyatroyla ilgileniyordu. Yerel toplulukta kostüm, dekor ve benzeri işlerde yardım ederdi. Jan'ın sesinde hüzünlü bir şeyler vardı.

"Eğlenceli bir partiye benziyor," dedi Libby. "Elma sallama ve her şey.

'Yine de bazı ebeveynlerden birkaç şikâyet aldık,' dedi, bir kahkaha yönetmek. "Phil eşek yerine "kuyruğu sülüne tak" oyunu oynadı. Her zamanki gibi, işten eve birkaç araç getirmişti ama partide ölü kuşlardan birini kullanmaya karar verdi, çocukların gözlerini bağladı ve kuyruk tüylerini tekrar o şeye takmalarını sağladı. Kuyruğundan asılı duruyordu.

Boyun. Oldukça kanlı.' Jan sevgiyle gözlerini devirdi. Libby konuşmanın işe yaradığını söyleyebilirdi. Buraya gelmekle doğru kararı vermişti.

Libby albümü karıştırırken, "Yetişkinlerin de orada olmasında büyük bir sakınca yok sanırım," dedi. "Bu bir aile tatili mi?

"Norfolk," dedi Jan. 'Baksana Nathan orada ne kadar küçük. Zar zor yürüyor. 'Bütün bunlarla nasıl başa çıkıyor? Sash ile yakın olduklarını biliyorum.

Jan başını salladı. "İyi değil. Bu konuda konuşmayı reddediyor. Sash... o gittiğinden beri her zamanki gibi okula gidiyor ve sonrasında arkadaşlarının evinde takılıyor. Sanki eve gelmemek için bahaneler bulmaya çalışıyor. Nathan bazen Phil'in arazideki kulübesine gitmeyi seviyor,' diye ekledi. 'Sorun şu ki, o sadece on bir yaşında ve Phil çalışırken ayrılmak için çok küçük, bu yüzden Phil onu buraya geri gönderdiğinde reddedilmiş hissediyor.

"Özür dilerim," dedi Libby, başka ne diyeceğini bilemeden. "Başında çok şey var.

Jan, "Benim iyi bir niyetim olmadığını düşünüyor," dedi. "Phil. Ama her şeyi yanlış anlıyor. Evet, yıllar boyunca sorunlarımız oldu. Tanrı biliyor ki var... ama o benim başka biriyle görüştüğümü sanıyor. Tam bir karmaşa.

Libby zorlukla yutkunarak Jan'a baktı. Tam olarak inkâr etmemiştii ve Phil'in şüpheleri bir yerlerden geliyor olmalıydı. Libby yakından bakınca Jan'ın yüzündeki ince tüylerin zayıf ve çökük yanaklarını örttüğünü görebiliyordu. Çekici bir kadındı ama son zamanlarda yaşadığı stres ona zarar vermişti.

Jan birden ayağa kalkarak, "Benimle gel," dedi. "Üst kata.

Bu ertelemekten memnun olan Libby, Jan'ı merdivenlerden yukarı kadar takip etti. En üstte sağa döndüler ve bir yatak odasına girdiler.

"Senden çok sevgiyle bahsediyor, biliyorsun," dedi Jan. "Sanki teyzesi ya da ablasıymışsın gibi. Durakladı, parmağını gözünün altına sildi. "Ya da başka bir anne," diye ekledi pişman bir bakışla. "Ve her *anne diğer kızının* nerede uyduğunu bilmeli. Libby'nin koluna dokunarak gülümsedi.

"Çok güzel bir oda," dedi Libby etrafına bakınarak. 'O iyi bir kız. Çalışırken çok sohbet ettik. Libby, Sasha'nın yemek yemesiyle ilgili endişelerini dile getirmek için doğru zaman olup olmadığını düşündü ama her zamanki gibi Sean'ın sesi kafasının içinde ona rehberlik ettiği için bundan bahsetmemenin en iyisi olacağını düşündü.

Jan alt katta çalan sabit telefonun sesiyle aniden gerildi. 'Ah, bir dakika,' dedi ve dönüp hızla uzaklaştı. 'Belki de Haberler,' diye seslendi merdivenlerden.

Libby yalnız başına Sasha'nın tuvalet masasındaki eşyalara baktı. Makyaj malzemeleri, ucuz ve renkli takıların yanı sıra birkaç biblo, bozuk para, ojeler ve bazı makbuzlar. Kitap raflarına doğru giderken elini yatağın ucunda gezdirdi ve başını yana çevirerek kitaplara baktı. Görünüşe göre Sasha romantik romanlardan hoşlanıyordu, bu yüzden Libby bir kitap ayracı ile bir tane çıkardı ve Sasha'nın okuduğu son kitap olup olmadığını merak ederek göz gezdirdi.

Sonra Sasha'nın yatağının başucundaki masaya gitti, Jan'ın sesi hâlâ alt kattaki telefondan geliyordu. Yavaşça küçük çekmeceyi açtı ve birkaç eski telefon şarj cihazı, birkaç kalem, el kremi ve birkaç doğum günü kartı buldu. Kartlara göz gezdirdi, çoğunun arkadaşlarından geldiğini, bir tanesinin de Matt'ten geldiğini gördü. Odanın diğer tarafındaki gardırobun kapısı hafif aralıktı. Libby gidip yavaşça açtı ve elini tanıdık giysilerin üzerinde gezdirdi - Sasha'yı içinde gördüğü şeyler. Çalışırken ondan düz siyah bir pantolon ya da etek ve beyaz bir üst giymesini istemişti. Her zaman şık görünürdü. Libby gardırobun bir ucunda, duygusal nedenlerle saklandığı belli olan birkaç elbise görünce gülümsedi. Bunlar dört ya da beş yaşındaki bir çocuğa yakışacakmış gibi görünen küçük parti elbiseleriydi - biri payetli soluk pembe, diğeri dantelli yüksek yakalı şeftali kadife.

Libby dondu kaldı, gardırobun arkasında, ayakkabıların ve diğer tıksık tıksık giysilerin arkasında bir şey görünce nefesini tuttu. O şey

Sadece tanıdığını düşündüğü için gözüne çarptı - Sasha için çok büyük olduğu belli olan lacivert bir kazak. Giysiyi çekip çıkardı ve önünde tuttu. Bu bir erkek kazağıydı ve yakasındaki etiketi, hafifçe yıpranmış sağ manşeti ve omzundaki onarılmış deliği hemen tanıdı. Bir yıl kadar önce onardığı delik. Ara sıra kazağa ne olduğunu merak ediyordu ama Sean ona bir ev ziyareti sırasında bir müşterisinin evinde bırakmış olabileceğini söylemişti. Ona inanmıştı. Neden inanmasındı ki?

Tekrar dinledi. Jan konuşmasını bitirmiş, telefonu kapatmış ve yukarı çıkıyordu. Libby sersemlemiş bir halde öylece durdu ve kazağı hızla bulduğu yere geri itti. Gardırobun kapağını kapattı ve durduğu yere geri döndü.

Jan içeri girdiğinde "Haberler?" diye sordu.

"Hayır, hayır..." dedi sessizce. "Sadece bir arkadaşım nasıl olduğumu görmek için aradı.

Libby başını salladı, ağzı sorularla yanıyordu ama kızının Sean'a karşı kazağını saklayacak kadar güçlü duygular beslediğini söyleyerek zavallı kadını daha fazla endişelendirmek istemiyordu. Yine de onu en çok endişelendiren şey kazağı nasıl aldığıydı. Ya bebek bakıcılığı yaparken kulübeden almıştı ya da daha kötüsü Sean ona vermişti. Sasha'nın onu yatağında giydiğini, aşk romanlarını okurken ona sokulduğunu, kokusunu içine çektiğini ve birlikte olmak için bir sonraki fırsatı beklediğini hayal etti.

"Her gece buraya geliyorum," dedi Jan, gözlerinden yaşlar süzülerek. "Yatağına oturuyorum, beni duyabileceğini umarak onunla konuşuyorum, küçük bir dua ediyorum. Bunun bir şekilde yardımcı olacağını umuyorum.

'Ben... Eminim öyle olacaktır,' diye yanıtladı Libby.

"Bunu gördünüz mü? Jan pencere kenarına gitti ve diğerlerinin arasından bir fotoğraf çerçevesi aldı. "Sash fotoğraf çekmeyi çok severdi ama bu onun nadir fotoğraflarından biri. Genelde doğa fotoğrafları çeker ve en iyilerini bastırırdı.

Libby, Jan'dan parlak beyaz çerçeveyi aldı ve Sasha ile Matt'in selfie'sine baktı. Bir yerlerde yürüyüşe çıkmışlar gibi görünüyordu; Sasha'nın saçları her yere savruluyordu, Matt'in başında bere vardı. İkisi de gülüyordu, arkalarında güzel bir manzara vardı. "Çok mutlu görünüyor," dedi Libby, geri vermek üzereyken. Sonra Sasha'nın kolyesini gördü - gümüş bir zincir üzerinde küçük bir kolye. Onu daha önce hiç takarken görmemişti.

"Al," dedi Libby, sonunda fotoğrafı geri uzatırken midesi düğümleniyor ve çalkalanıyordu. Arkasını döndü, kolyenin görüntüsünü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı - *Akrep* kolyesi - Jan'ı aşağıya kadar takip ederken en kötüsüne inanmamaya çalıştı: kocasının ilişki yaşadığı kişinin on yedi yaşında kayıp bir kız olduğuna.

OTUZ YEDİ

Libby, Sean'a baktı. Sean da Libby'ye baktı. Ev artık ev gibi görünmüyordu, özellikle de yazlığa geri döndüklerinden beri Alice çiftlikte daha fazla zaman geçiriyordu. Marion hâlâ işler yoluna girene kadar en iyisinin bu olduğunu düşünüyordu. Ve bu öğleden sonra işler durulmaktan çok uzaktı.

Sean saatine baktı. "Saat üç mü demiştiniz?"

Libby başını salladı. "O da öyle dedi. Sean'a ters ters bakarken parmaklarını masaya vurmak istedi ama direndi. Kocasını -güzel, muhteşem, komik, şefkatli, nazik ve özverili adamı- nasıl olur da bir gecede sanal bir yabancıya dönüşebilirdi? Birkaç hafta önce biri ona kocasına karşı hislerinin değişeceğini düşünüp düşünmediğini sorsaydı, kocaman bir hayır derdi. Ya da, aslında, *evet* - sadece ona *daha çok* aşık olabilirdi. Ama şimdi o kadar emin değildi. Onun tamamen farklı bir yönünü görmüştü ve duyguları başıboştu.

Ya da belki de kendisinin farklı bir yönünü görmüştü.

"Geç kaldı o zaman," dedi Sean, çaydanlığı yeniden doldurmadan önce ayağa kalkma gösterisi yaparak. "İçebileceğin çay bir yere kadar.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi? Sean döndü, eli çaydanlığın üzerindeydi.

"Geçen gece Fran'e neden gittiğin hakkında. Libby kollarını kavuşturdu.

"Tanrım, yine mi?"

'Ama her zaman "yine mi o", değil mi? Hiçbir Şey hakkında konuşmak istemiyorsunuz. Bu Şeylerin geçeceğini umarak duygusal kilitlenmeye giriyorsun. Eğer biraz daha konuŐsaydın, kafamı rahatlatısaydın, o zaman lanet olası bir makyaj yemeği için dışarı çıkmamıza gerek kalmazdı ve Sasha da-'

"Kayıp.

"Evet. O zaman Sasha kayıp olmazdı.

Yani bunun benim hatam olduğunu mu syluyorsun? Arabanıza not bırakmayı seçen kaıklar üzerinde tam bir kontrole sahip olduğumu mu? Masum olduğumu tam olarak nasıl kanıtlamam gerekiyor? Kupalarını alıp musluğun altında doldururken başını salladı. "Bunların hiçbiri benim suçum değil, Libby.

Çaydanlığın kaynamasını bekleyen adamın geniş sırtına baktı. Dn Sasha'nın gardırobuna tıkıŐtırılmıŐ lacivert kazağın içinde gördüğü sırtın aynısı - parmaklarını sayısız kez üzerinde gezdirdiği, onu kimsenin yapamayacağı Şekilde rperten sırt. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Sean ve geniş bir kız - *bebek bakıcıları*, bir okul çocuğu, arkadaşının kızı. Şüphesiz bu tür Şeyler sadece haberlerde ya da kötü filmlerde olurdu. Bunların hiçbirinin onun hayatında yeri yoktu.

Ama bir Şekilde oldu.

Sean masaya iki fincan çay daha koyarak, "Daha fazla bekleyemem," dedi. "Yapmam gereken bir çiftlik ziyareti var.

Libby başıyla onayladı. Tek bildikleri DI Jones'un kendileriyle bir kez daha gayri resmi bir sohbet yapmak istediğiydi. Ona daha fazla ne syleyebileceklerinden emin değildi. Soruşturma boyunca istekli bir Şekilde işbirliği yapmışlardı ama nedense Şimdi spot ıŐıklarının altında olduklarını hissediyordu. Zan altında olanlar.

'Bence ne kadar geç olursa olsun onu beklemeliyiz,' dedi Libby. "Yani, burada olmaman hiç iyi görünmüyor. Benim de yapacak iŐlerim var ama -'

Sean tekrar oturarak, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Haklısın.

'Ve yarın tek başıma on dört kişiye servis yapmanın üstesinden nasıl geleceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Sasha'dan yardım isteyebileceğimi sanmıyorum. Libby başını öne eğdi.

Sean, bir araba geçerken mutfak penceresinden dışarı bakarak, 'Bir şekilde halledersin,' diye cevap verdi. 'Sadece yanlış yemeği ya da dikkatsiz bir şeyi servis etmediğinden emin ol.

"Muhtemelen etkinliği iptal etmeliyim," dedi şakağına dokunarak. 'Her şey çok karışık. Ama mutfak inşaatının son ödemesi de yakında yapılacak, diğer faturaları saymıyorum bile.

Sean ayağa kalkarak, "Şimdi bunu düşünme," dedi. Ön pencereye gitti, bir dizini pencere koltuğuna dayadı ve bir aşağı bir yukarı yola baktı. "Hangi cehennemde bu?

Libby gözlerini kapattı, zihni her şeyle yüzüyordu - yarınki akşam yemeği partisiyle tek başına başa çıkmak, polisle uğraşmak, Sasha'nın onu son gördüğündeki yüzü, kıskançlık, kızını ihmal etmek... Hepsi bunaltıcıydı.

Libby, yaklaşık bir ay önce bir akşam yemeği için masayı hazırlarken Sasha'nın kendisine "Sorun şu ki," dediğini hatırlıyordu. "Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi değil.

"Peki Matt sana neden bu kadar üzüntü veriyor? Libby bardaklarla dolaGıp her birini parlatarak sordu. Önemli konukları olan büyük bir evdi ve Libby masa için birkaç özel çiçek aranjmanı sipariş etmişti. Çok güzel görünecekti.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, hüznle. "Beni hep başka erkeklerle birlikte olmakla suçluyor. Onlara baktığımı falan söylüyor. Ama bakmıyorum. O kızla sevgili olan o. Bir şey söylersem bana kıskanç ve deli diyor. Acıtıyor, anlıyor musun?"

Oh, inan bana, biliyorum, demek istemişti Libby - eski sevgilisi David'in ona davranış şekli birden aklına gelmişti - ama sessiz kalmıştı. Bunun yerine, "Kulağa haksızlık gibi geliyor," dedi. "Ona bundan hoşlanmadığını söyledin mi?

"Evet, ama inanmak istediği Şeye inanıyor. Sasha o sırada çatal bıçak takımını düşürmüş, yıkamadan önce almak için eğilmişti ama Libby onun gözlerindeki yaşları fark etmemişti.

'Hey,' dedi, yanına gidip ellerini tutarak. 'Bir dakika bekle. Zamanımız var. Libby kollarını ona doladı ve ne kadar zayıf hissettiğini fark etti. Sırtını ovuşturdu, kaburgalarının belirgin, belinin ince olmasından endişeliydi. Hafifçe geri çekildi ve Sasha'nın çenesini yukarı kaldırdı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Onu kaybedeceğim diye çok korkuyorum. Onu çok seviyorum. Gelecekte evlenmekten bile bahsetti, peki neden böyle yapıyor?

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum, canım," diye cevap verdi Libby, onlar için birer yemek sandalyesi çekerek. 'Ama muhtemelen senin yanlış yaptığın bir Şeyden ziyade onun kendi güvensizlikleri su yüzüne çıkıyor. İnsanlar bunu yapar. Kendilerini en çok inciten, korktukları Şeyleri bazen başkalarının üzerine atarlar.

"Yani *beni* aldattığını mı düşünüyorsun? Sasha, Libby'nin verdiği mendille yüzünü silerek konuştu.

"Hayır, Şart değil. Ama onu terk etmenizle ilgili bazı endişeleri olabilir. Bu yüzden belki de korkudan, kendini korumak için böyle Şeyler söylüyor olabilir. Libby boyundan büyük işlere kalkıştığını hissetti.

Sasha bunu düşündü ve hafifçe başını salladı. "Bu mantıklı," dedi başını sallayarak ve gözlerini devirerek. Bir süre daha düşündü, yemek masasına baktı ve dudağını ısırdı. "Büyümekten nefret ediyorum," dedi. "Gerçek bir yetişkin olmak istemiyorum. Birbirlerine ne yaptıklarını gördüm.

"Annen ve baban mı? Libby burnunu sokmak istememişti ama Sasha onların sorunlarından ilk kez bahsetmiyordu.

Sasha burnunu çekerek, "Uzun zamandır birlikteler," dedi. 'Matt'le benden sadece birkaç yaş büyük oldukları zamanlardan beri. Nasıl olur da biriyle bu kadar uzun süre birlikte olup onlarca yıl sonra ondan nefret etmeye karar verebilirsin?

O sırada bunu bilemez miydin? Bunun benim başıma gelmesini istemiyorum.

'İnsanlar yıllar içinde değişir,' dedi. 'Aşık olduğunuz kişi uzun bir süre sonra her zaman aynı kişi olmayabilir. Anneniz ve babanız anlaşıyorlarsa, yollarını ayırmaları en iyisi değil mi?

"Ama *iyi* anlaşıyorlar," dedi Sasha. 'Yani, birbirlerini seviyorlar. Ama babam...' Başını tekrar öne eğdi. 'Her zaman annemi bir şeylerle suçluyor. Bu çok yanlış. Bazı şeylere kulak misafiri oldum. Bir şeyler *gördüm*.

"Dediğim gibi, belki de babanızın nasıl başa çıkacağını bilemediği güvensizlikleri vardır ve bunun acısını annenizden çıkarıyordur?

"Sadece..." Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi Libby'ye baktı, sanki her neyse içinde sıkışıp kalmıştı. Yüzünde genç bir kızda olması gerekenden daha fazla endişe vardı. "Evet," dedi burnunu silerek ve başını sallayarak. "Muhtemelen her şey yoluna girecek.

"Yine de haklısın," diye devam etti Libby. 'Yetişkin olmak zor ve bazen bazı şeyleri yanlış anlıyoruz. Ama annenle baban zor bir dönemden geçiyor diye sen ve Matt için de aynısı olacak diye bir şey yok, tamam mı? Daha gençsiniz ve önünüzde çok uzun bir hayat var.

Daha sonra sıcak bir kucaklaşmayı paylaştılar ve Libby yanlışlıkla yere daha fazla çatal bıçak takımı gönderdiğinde bir kahkahayla sona erdi.

"Buldum," dedi Sasha gülümseyerek ve eğilip onu aldı.

Önünde çok uzun bir hayat var.

"O burada," dedi Sean. 'Ve sen ağlıyorsun. Yüzünü silmen gerek. Libby başını masadan kaldırdığında yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını gördü. "Git ve temizlen. Ben onu içeri alırım.

Başını salladı ve DI Jones içeri girmeden önce aceleyle üst kata çıktı. Pencerenin önünden geçerken onu gördü. Bu sefer yanında başka bir memur vardı.

Başka bir kadın, ama öncekinden daha yaşlı. Ve bu da üniforma giymiyordu.

Banyodaki lavabonun üzerine eğilirken Sean'ın alt kattan, "Lütfen, içeri gel," dediğini duydu. Kısa ve keskin soluk alıp verişleriyle omuzları inip kalkarken başının döndüğünü hissetti. Aynada kendine bakıyor, dedektiflerin boğuk seslerini ve Sean'ın tek heceli yanıtlarını dinliyordu. Gözleri yuvalarında donuk ve çöküktü, altlarındaki gri halkalar daha da belirgindi. Musluğu açtı ve eğilerek yüzüne ılık su sıçrattı. Gözlerini kapadı, suyun altında olmayı, boğulmayı, bu kabusların hiçbirinin olmadığı huzurlu bir yere doğru kaymayı diledi.

Çünkü zaten boğulmak üzereydi.

Bir havluyla yüzünü kuruladı ve saçlarını hızla düzeltti, giydiği buruşuk bluzu düzeltti, üstünü değiştirmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Çok kötü görünüyordu. Ama sonra Sean'ın ona seslendiğini duydu.

"Geliyorum..." diye karşılık verdi. Aşağı inerken seslerinin giderek yükseldiğini duydu ve bir ara dedektifin güldüğünü, sanki Sean'ın bir tür şaka yaptığını düşündü. Ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Merhaba," dedi, endişeyle DI Jones'a, sonra da onun yanında duran kadına bakarak. Sean ona doğru yaklaştı, kolunu ona doladı ve kendine çekti.

"Sorun yok, aşkım," dedi ve başının üstünü öptü. Libby ona baktı ve ruh halinin neden aniden değiştiğini merak etti. "Karım bunu özellikle zor buluyor," diye açıkladı. 'Bildiğiniz gibi Sasha ile birlikte çalışıyordu. Çok yakındılar. Libby'nin başını tekrar öptü.

"Şey, ben-

Sean, "Bu DC McCaulay," diyerek araya girdi ve Libby için mutfak masasında bir sandalye çekti. 'Az önce kısa bir konuşma yaptık ama DI Jones

seninle kısa bir sohbet etmek istiyorum, Lib. Bana ihtiyacın olursa avluda Land Rover'ı yüklüyor olacağım. Yapmam gereken önemli bir çağrı var. Sean yola koyuldu, kapı aralığında durup Libby'ye omzunun üzerinden baktı ve güven verici bir yüz ifadesi takındı. En azından bunun güven verici olduğunu *umuyordu*.

Sean arka kapıyı kapattıktan sonra, "Bir haber var mı?" diye sordu. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu.

DI Jones onun sorusunu duymazdan gelerek doğrudan konuya girdi ve "Arabanızı adli inceleme için almamız gerekiyor," dedi.

"Ne? Libby öne doğru oturarak söyledi. "Arabam - neden?" Sean'ın hâlâ yanında olmasını diledi.

"Genelde rutin işler," diye devam etti. "Sasha'nın kaybolduğu gece bir taksiye bindiniz, değil mi?"

"Evet.

'Arabanız bütün akşam evde olduğu için, şimdi onu da soruşturmamıza dahil e d e c e ğ i z . Gerekli evraklar elimizde.

"Ben... Tamam... ama iş için buna ihtiyacım var," dedi alnına dokunarak. 'Ve Alice'i oyun grubuna ve yüzme kursuna götürmek için. Uzun sürer mi?"

"Duruma göre değişir," diye yanıtladı dedektif. "Ama sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz.

"Land Rover'ı da mı götürüyorsun? Lojistik tam bir kabus olacaktı. 'Sean bir veteriner. İşini nasıl yapacak?"

"Eşiniz az önce Sasha kaybolduğu sırada aracının tamir için garajda olduğunu söyledi. Elbette bunu teyit etmemiz gerekecek ama şimdilik iki arabayı da almamıza gerek yok. Bu yüzden biraz rahatlayabilirsiniz.

Libby'nin gözleri neredeyse patlama noktasına kadar açıldı. Yutkundu, düşündü, Sean'ın ondan ne söylemesini isteyeceğini tarttı.

"Anlıyorum," dedi sessizce. 'Evet, evet, haklısın. O zaman aramızda hâlâ bir araba varsa sorun yok.

Ellerini kucağında kavuşturdu, gözleri bir saniyeden fazla hiçbir şeye odaklanamadı. Kafasının içinde kendi çılgınlığını duydu

O gece bardan eve geldikten sonra Sean'ın anahtarlarını elinden nasıl almaya çalıştığını hatırlayarak histerik bir şekilde.

"Aptal olma," diye tersledi onu. 'Çok fazla içtin. Bunu yapamazsın! Gözyaşlarına boğulmuştu, volta atıyor, yüzünü kapatıyordu. "Sadece otur ve düşünelim. Ne kadar titrediğini, tüm bunların stresinden başının nasıl zonkladığını, hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını yavaş yavaş kafasına nasıl dank ettiğini hatırlıyordu. Land Rover'ın gecenin büyük bir bölümünde kulübenin hemen dışına nasıl park edildiğini.

OTUZ SEKİZ

Nadir bir andı - Dan ve Alice mutfak masasında birlikte oturuyorlardı. Alice boyama yapıyordu, konsantre olurken küçük dili dudaklarının etrafında dolanıyordu. Libby onu daha önce Marion'dan almış, bir öğleden sonra ve akşam daha onsuz kalmak istememişti. Libby son birkaç haftadır kızını neredeyse hiç görmemiş gibi hissediyordu. İşleri mümkün olduğunca normale döndürmenin zamanı gelmişti. Ayrıca, Dan'ın kalacağı gece değildi - gerçi babasını arayıp bir gün erken gelmek istediğini söylemişti - ve Libby bunun üvey kardeşlerin birlikte vakit geçirmeleri için iyi bir fırsat olduğunu düşündü. Annesiyle aralarında bir gerginlik olup olmadığını merak ediyordu.

"Dan, sen biraz boyama yap," dedi Alice, keçeli kalem kutusunu ona doğru yaklaştırarak. "Şu ağaç ve kuşlar için bana yardım et.

Libby fırından büyük bir tencere aldı, kapağını kaldırıp içindekileri karıştırdı. Birkaç gün yetecek kadar bourguignon yapmıştı. Biraz daha kırmızı şarap ve bir avuç dolusu ot ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi biraz da Fransız hardalı karıştırdı. Fırına geri koydu ve kapağını tekrar kapattı. Hayatında ilk kez, Alice ve Dan'ın arkasından konuştuklarını duyduğunda içine birkaç sıcaklık dalgasının yayıldığını hissetti.

Her zaman iyi geinmişlerdi, Dan annesinin Sean'ın başka bir ocuk sahibi olmasına duyduğu kızgınlığın hiçbirini taşımıyordu. Dan küçük bir üvey kız kardeşe sahip olduğu için çok heyecanlıydı, ancak hepsinin endişelendiği kadarıyla bunda 'yarım' bir şey yoktu. Her şey eşitti ve ikisi de eşit muamele görüyordu. Sadece Dan zamanın sadece yüzde otuzunda onlarla birlikteydi. Sean'ın daha fazla olmasını dilediğini ve bu sınırlı erişimle bile Natalie'nin işleri zorlaştırdığını biliyordu. Ama bunun o zamanlardan biri olduğunu düşünmüyordu - Dan kendi isteğiyle erken gelmeyi seçmişti, yine de yakında Natalie'nin kızgınlığının yükünü hissedeceklerdi. Reddedilmekten hoşlanmıyordu.

Dan, "Sadece kimya konusunda bana yardım edersen," dedi ve gıdıklamak için hamle yaptı.

Alice omuzlarını kamburlaştırarak ciyakladı. "Tamam," dedi ona doğru eğilerek.

"Hayır..." dedi Dan nazikçe. "Okul kitaplarımda mor kalem yok.

Libby lavabodan başını evirdiğinde Dan'in kitaplarını bir kenara bırakmış Alice için kuşları boyamakta olduğunu gördü. Aynı anda hem gülümsedi hem de içini çekti. Keşke bu normal bir akşam olsaydı, keşke diğer her şey tarafından glgelenmeseydi. Ellerini kurularken gözlerini kapatarak ürperdi.

"Pekâlâ, bir şeyler almak için ahırın mutfağına gitmem gerekiyor," dedi ama çocuklar onu dinlemiyordu. Libby anahtarı kaptığı gibi avluya çıktı ve yemek servisi yapılan buzdolabı-dondurucunun paslanmaz elik kapısını açarak içeri girdi - her iki taraf da kilitlenebiliyordu ama hiç zahmet etmemişti. Orada sadece kendisi ve ara sıra da Sasha çalıştığı için buna gerek yoktu. Ayrıca ahırın kapısı da güvenliydi.

"Kereviz..." dedi kendi kendine, rafları tararken. Her şey düzgün bir şekilde ve hijyen kurallarına uygun olarak sipariş edilmişti. Son derece dikkatliydi ve yüksek standartlarıyla gurur duyuyordu. "Yemin ederim burada bir yerde bir tane var. Birkaç şeyi kenara çekerek sonunda budaklı kök sebzeyi ortaya çıkardı. Onu çıkardı ve kapıyı arkasından kapattı. Sonradan düşündüğü gibi,

Buzdolabını açtı, yarın için özel olarak yapılmış bir sosu buzunun çözülmesi için buzdolabına koymak istiyordu. Her şey titizlikle etiketlenmişti, hazırlanan yemeklerin kapakları bile titizlikle renklendirilmişti, ancak bu kabın üzerindeki etiket düşmüştü. Raftan etiketi aldı ve ne zaman dondurduğunu kontrol etti. Hala tarihi geçmemişti. Libby yeni bir etiket aldı ve üzerine bugünün tarihini, yani buzun çözülme tarihini yazdı. Buzdolabına bıraktı ve mutfığı tekrar kilitleyerek avluyu geçip bagaj odasına yöneldi.

"Annen seni sevmiyor mu?" dediğini duydu Alice'in, tam mutfığa geri dönmek üzereyken. Durdu, eli kapı mandalına uzandı ama Dan'ın cevabını beklemeye karar verdi. Kapı aralıktı - konuşmaları duyabilecek kadar, ama onu görebilecekleri kadar değil.

"Güzel soru Alice," dedi Dan. "Anneler komik şeyler olabiliyor, değil mi?" "Evet," diye cevap verdi Alice, Libby'nin takındığını bildiği bir sesle

Ağabeyinin önünde daha yetişkin görünmek. "Benimki de komik. Bir an sessizlik oldu, sonra Alice'in içkisini höpürdetme sesi duyuldu.

Libby gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Annen neden komik?" diye devam etti. "O da benimki gibi çok ağlıyor mu?

Dan gülerek, "Annemi hiç ağlarken görmedim," dedi.

Daha fazla sessizlik ve kâğıdın üzerinde gezinen keçeli kalemlerin sesi. "Yeşili uzat lütfen," dedi Alice.

"Seninki neden ağlıyor, Ali? Dan sordu.

Libby içeri dalmak ve konuyu değiştirmek isteyerek kendini öfkeli hissetti.

Ama aynı zamanda Alice'in söyleyeceklerini de duymak istiyordu.

"Üzgün olmalı, değil mi? Alice yavaşça devam etti, belli ki gerçekten bilmiyordu.

"Mmm," diye devam etti Dan.

Sohbetlerinin sona erdiğini, bunun özel bir anlamı olmadığını düşünen Libby içeri geri dönmek üzereydi. Ama birden yine dondu kaldı.

"Annen çok korkutucu," dedi Alice.

Dan yüksek sesle güldü. "Kime sorduğuna bağlı," dedi Libby'nin Alice'in kafasından geçeceğini bildiği bir ses tonuyla. "O gerçekten iyi.

"Rüyamdaki kötü kadın oydu ama bu bir rüya değildi ve evimdeydi ve olmaması gerekiyordu çünkü Sasha ona değil, bebeğe bakıyordu ve onu ispiyonlayacaktım ama sonra çok korktuğum için yapmadım ve Bay Flumps ile saklandım ve o gidene kadar yorganın altında çadır kurduk.

Libby Dan'in cevabını dinlerken nefesini tuttu. Alice'in bahsettiği her neyse, hızlı bir şekilde ağzından dökülüvermişti.

"Kulağa korkutucu geliyor," dedi Dan, belli ki pek dikkat etmemişti. 'Ama bir test için periyodik tabloyu öğrenmem ve bir deney yazmam gerekiyor, o yüzden neden şimdi boyamayı sen yapmıyorsun?

"Hayır, yardım etmeni istiyorum Dan. Alice mızımız bir ses çıkardı. "Deney nedir?

"Şşşt," dedi Dan.

"Annen artık babamızı sevmiyor mu? Alice devam etti. Dan iç çekerek,

"Hayır," dedi. Sabırlı bir çocuktu, ama Libby biliyordu ki Yakında şalter atacak ve ya daha huzurlu bir yere gitmek için odadan çıkacak ya da Alice'e çıkışacaktı. Sonra Libby, Alice'in bacaklarını sallayıp sandalyesini tekmelerken çıkardığı güm güm sesini duydu. Bunun onun tedirgin olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

"Selam çocuklar," dedi Libby mutfığa geri dönerken. Beklediği gibi Dan kitaplarının üzerine eğilmiş, gözlüklerini takmıştı. "Bulduk onu. Elleri titreyerek kerevizi havaya kaldırdı. Ama Alice sıçradı, tiz bir çığlık atarak Libby'nin sebzeyi düşürmesine neden oldu. Hep birlikte, sanki ağır çekimdeymiş gibi, ikiye bölünerek fayanslara düşüşünü izlediler.

"Alice daha önce sana nasıl görünüyordu? Libby Dan'e sordu. Alice üst kattaki odasında oyun oynuyordu ve akşam yemeğini yedikten sonra Dan'le birlikte oturma odasında televizyon izliyorlardı. Dan kanepeye yayılmıştı ama *o geceden* beri Libby kanepeye oturmayı reddediyordu. Ya pencere kenarındaki koltuğa tünüyor ya da şimdi olduğu gibi ateşin yanındaki küçük koltuğa oturuyordu. Sean henüz eve gelmemişti ve Libby onun geç kaldığının farkındaydı.

"Konuşkan," dedi Dan gülerek, gözleri ekrana sabitlenmişken neredeyse kırılmış sesi önce tizleşip sonra alçalıyordu.

"Tam olarak kulak misafiri değildim," diye devam etti Libby, "ama Alice'in daha önce annen hakkında konuştuğunu duymadan edemedim.

"Evet," dedi Dan, yoğurt kabını kazıyarak. 'Bir şeyler söyledi. Bilmiyorum, pek dikkat etmedim.

"Sanırım Alice... endişeliydi..." Libby bundan bahsedip bahsetmemekte kararsızdı ama Sean her ne kadar Natalie'yi korumak istese de, bu konu hakkında düşündükçe, polise anlatacaklarının o geceyle ilgili her şeyi değiştirebileceğini daha iyi anlıyordu. "Annenin birkaç cuma önce buraya gelip gelmediğini merak ediyordum, Dan?

'Belki. Emin değilim,' dedi Dan. Dikkati televizyonun üzerindeydi. "Gerçekten hatırlayamıyorum, üzgünüm.

Libby uzaktan kumandaya uzandı ve sesi kıstı. 'Biraz düşünebilir misin? Bu oldukça önemli.

"Hey, tam da iyi kısmına geliyordum. Elini kumandaya uzattı ve aptalca, yalvaran bir yüz ifadesi takındı.

"Ekim'in on dokuzuydu Dan. O gece ne yaptığını kontrol etmenin bir yolu var mı? Bu sana annenin nerede olduğunu hatırlatabilir mi? Libby uzaktan kumandayı tutmaya devam etti.

"Bekle," dedi Dan teslimiyetle, mutfağa gitti ve okul çantasıyla geri döndü. Telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrol etti. "Ayın on dokuzunda mı?

Libby başını salladı.

"Arkadaşımlın evine uğradım. Burada bunu ayarlayan mesajlar var. Gecenin çoğunda *World of Warcraft* oynadık, film izledik. Anneme söyleme ama on sekiz yaşındaydım. Libby'nin aldırmayacağını bildiği için yüzünü buruşturdu.

"Arkadaşın nerede yaşıyor, Dan?

"Oh, hemen köşeyi dönünce. O da Great Lyne'de. Tom'un yeri...' Durakladı, tavana baktı. "Ne deniyordu oraya? Drover's Way'in son şeridi. Annem beni kısa sürede buraya getirmek zorunda kaldığı için sinirlenmişti, hatırlayabildiğim tek şey bu. Cuma gecesi olduğunu, bir şeyler içmek istediğini ve beni gezdirmekten daha iyi yapacak işleri olduğunu söyledi.

"Seni ne zaman bıraktı?

Sanırım sekiz civarı. Onu tanıyorsam, yolculuğu boşa harcamamış ve eve gitmeden önce hızlı bir içki içmek için Falconer's'a gitmiştir. Aramızda kalsın, sanırım oraya giden ve hoşlandığı bir adam var. Sürekli randevulara falan gidiyor.

'Anlıyorum, teşekkürler Dan. Bu çok yardımcı oldu.'

Uzaktan kumanda için elini tekrar uzattı ama geri çekti, aniden endişeli görünüyordu. 'Bu annemin başını belaya sokmaz, değil mi? Sana söylediğimi mi? Yani bara mı gitti, buraya mı geldi ya da Timbuktu'ya mı gitti emin değilim. Sadece beni Tom'a bıraktığında genelde ne yapıyorsa onu yapıyorum.

"Hayır, hayır, endişelenme, sorun yok. Libby gülümsedi, zihni hızla çalışıyordu. Sean'ın acele edip eve dönmesini diliyordu. "Al," dedi uzaktan kumandayı uzatarak. "Sen şovuna devam et, canım. Ben Alice'i yatıracağım.

Dan gülümsedi ve Libby mutfığa geçerken sesi tekrar açtı. Ama Alice'le ilgilenmek yerine kendine küçük bir içki doldurdu ve telefonunu eline aldı. Sean'ın sesli mesajı devreye girdiğinde, "Merhaba," dedi. "Benim. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yok ama hemen eve gelmen gerekiyor.

OTUZ DOKUZ

Libby ağlamaklı gözlerle nota baktı, ne yapacağını düşünürken kelimeler bulanıklaşmıştı. Dün gece ondan kurtulmaya karar vermişti ama yapamadı. Henüz değil.

İkinci not.

Kocanız hakkında sizi tekrar uyarıyorum. Bir ilişkisi var.

"Alice," diye seslendi çalışma odasından. Yemek hazırlıklarına devam edebilmek için Alice'i Marion'a götürmesi gerekiyordu. "Hazır mısın, sevgilim?"

"Geliyorum anne," diye cevap verdi üst kattan.

Libby kâğıdı titreyen ellerinin arasında tutarak masasına yaslandı, sonra da kâğıdı daha sonra yok edeceğine yemin ederek bazı kâğıtların altına sakladı. Doğru düşünemiyordu ve Sean'a göstermenin hiçbir yararı olmayacaktı. İkinci bir not ona hiçbir şey itiraf ettirmeyecekti, özellikle de muhtemelen sahte olduğunu hemen anlayacağı için.

Libby, oyuncak köpeğini kolunun altına sıkıştırıp aşağıya indikten sonra, "İşte iyi bir kız," dedi. "Bay Flumps'ı mı götürüyorsun?"

"Evet," dedi Alice, onu göğsüne sararak. "Beni kötü adamlardan kurtarıyor."

Libby çömeldi ve kızını olduğu yerde durdurdu. "Hangi kötüler, Alice?"

Alice saçlarını çekiştirerek parmaklarının arasında oynatırken bir yandan da oyuncağını tutmaya devam etti. "Sasha'nın meleklerle gitmesine neden olan kötü adam," dedi kesin bir ifadeyle. 'Melekler nerede anne? Gerçekten gökyüzündeler mi?' Alice tavana baktı.

Libby durakladı, kızına sevgiyle baktı - parlak mavi gözleri masumiyeti yansıtıyordu. "Sanırım öyle, evet. İşte, kendine bir bak. Ağzında diş macunu var. Libby cebinden bir mendil çıkardı ve Alice'in dudaklarını sildi. Alice kaçtı, yüzünü buruşturdu ve kıvranmaya başladı.

"Sasha meleklerden geri dönecek mi?

"Bilmiyorum hayatım," dedi Libby, Alice'in pembe paltosuna uzanarak. Fermuarını çekerek kızına giydirdi. "Ama gerçekten öyle olmasını isterdim.

Libby, Alice'i kiralık arabadaki araba koltuğuna oturttu - kendi VW Estate'inden çok daha küçüktü ama Sean kısa sürede bulabildiği tek şeyin bu olduğunu söyledi.

"Nerelerdeydin? Libby dün gece nihayet eve geldiğinde ona şöyle demişti. Alice'i çoktan yatırmış ve bazı faturalarla ilgilenmek için çalışma odasına gitmişti ama dikkati dağılmıştı. Konsantre olamayınca gidip mutfakta oturmuş, onu beklemiş, dakikalar geçtikçe öfkesi kabarmıştı.

Kapıda, 'Sizin için bir araba ayarlıyorum,' dedi ve arabayla uzaklaşırken birini el sallayarak uğurladı.

"Kimdi o?

Garajdan Andy. TAMAM MI? O ve arkadaşı arabayı buraya getirmeme yardım ettiler.'

"Bana lanet olası garajdan bahsetme, Sean Randell," dedi Libby.

"*Aklından* ne geçiyordu ki?

'Sorun değil,' dedi. 'Andy'nin bu konuda bir sıkıntısı yok. Bir arabaya sahip olmaktan memnun olacağını düşünmüştüm, bunun için beni azarlayacağını değil.

Libby başını salladı. "Teşekkürler, özür dilerim. Tabii ki minnettarım. Ön mutfak penceresinden dışarı baktı. "Ama neden bahsettiğimi biliyorsun. O gece Land Rover'ın nerede olduğu konusunda polise yalan söyledin.

'Dışarıdaki küçük mavi Ford,' dedi, onun yorumunu görmezden gelerek. 'Birkaç gün idare eder mi? Alice için bir çocuk koltuğu aldım. Andy'nin şu anda kiralayabileceği tek şey bu ve ben de ona iş vermek istedim. Ayrıca Crossroads Garage buralı ve bana her zaman iyi davrandılar.

"Evet, sana iyi davranıyorlar, üstünü örtüyorlar. Libby döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Polis kapılarını çalıp Land Rover'ın ne zaman tamire gittiğini sorduğunda ne kadar iyi olacaklarını sanıyorsun?

"Güven bana, tamam mı? Sean onu omuzlarından tutarak şöyle dedi. "Her şey ayarlandı. Ve gerçekten başka seçeneğin yok.

Libby mutfak masasına yığıldı ve başını ellerinin arasına aldı. "Sana güveniyorum..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Bütün bunlar çok... Hoşuma gitmiyor," dedi. "Zerre kadar hoşuma gitmiyor. Bunların hiçbirisi doğru değil.

"Bak," dedi Sean, onun yanına bir sandalye çekerek. 'Sana kaç kez söyledim bilmiyorum ama güçlü olmana ihtiyacım var. Ailemiz için. Senin için. *Bizim* için.

'Artık *biz* diye bir şey var mı, Sean? Dürüstçe cevap ver.'

Ağzını açtı ama Libby parmağını dudaklarının üzerine koydu.

'Bunu duymak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum...' Sonra kalkıp küçük çalışma odasındaki masasına gitti ve hâlâ televizyona dalmış olan Dan'ın yanından geçerken cesur bir yüz ifadesi takındı. Masasının üzerinde dikkatsizce bıraktığı kâğıt parçasına bakarak oturdu, sonunda onu bir dosyanın altına sakladı ve herkes yattığında ateşe atmaya karar verdi.

Bir patates paslanmaz elik tezgahdan yere yuvarlandı. Libby içinden küfrederek eğilip aldı ve çöp kutusuna attı. Sabahın ortasıydı ve Alice birkaç saattir Marion'un evindeydi, bu yüzden yarın akşamki yemek için olabildiğince çok hazırlık yapmak istiyordu. Özellikle de polis son yirmi dört saattir köyde sinir bozucu bir varlık gösterdiğinden, dikkatini olan bitenden uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Patatesleri soymaya devam etti, siyah sarımsaklı gnocchi yapmak için haşlamaya hazırdı. Bu, menüde önceden hazırlanıp müşterinin mutfağında pişirilebilecek yemeklerden biriydi. alışırken gözyaşlarını tuttu, müziğin hızlı, güçlü bir tempodan hareketli ve hüzünlü bir müziğe ani geçişi onu iki kat daha fazla duygulandırdı.

Normalde şu anda Sasha'nın yardımını istiyor olurdu - tüm atal bıçak takımlarının ve tabak çanağın sayıldığından ve hepsinin temiz olduğundan emin olmak için. Plastik saklama kasalarını ihtiyaç duyacakları eşyalarla doldurmak da onun işiydi - doğru sayıda ve türde şarap kadehleri, uyumlu peçeteler, masa süsleri, ev sahibesinin söylediği gibi yer kartları, kırmızı şaraplar ve beyazların şampanyayla birlikte buzdolabında soğutulduğundan emin olmak, yer minderleri, masa örtüleri... liste uzundu. Libby 'evde' bir akşam yemeği için gerekli olan çoğu şeye sahipti, ancak etkinlik daha büyükse bazen kendisinin bir şeyler kiralaması gerekiyordu.

Her iki durumda da, Sasha'nın mutfakla arabası arasında gidip gelerek listeyi kontrol etmemesi tedirgin ediciydi. Hayır, *trajikti*. şu andan yarın akşama kadar yapması gereken o kadar çok şey vardı ki, aslında hiçbir şey yapmak istemiyordu - bırakın yarın akşam doğum günü yemeğinde kutlama yapan mutlu insanların arasında olmayı.

"Tak, tak," dedi mutfak kapısında bir ses - tanıdık bir ses, Libby'nin sinirlerini anında gerdi, kim olduğunu görmeden önce bile.

"Ah..." Libby başını kaldırıp baktı. "Natalie.

"Hayır, yaptığın işi bırakma," diyerek mutfığa girdi. Dışarıda hava serin olmasına rağmen Libby, tencere ocakta kaynarken ahırın kapısının üst yarısını açık bırakmıştı. Enginar ve trüf mantarlı risotto için tam lezzet elde etmek için indirgeme işlemi uzun bir süreçti ve aspiratörle bile mutfak kısa sürede buharlı ve sıcak hale geldi.

Libby bıçağı yere bıraktı. Natalie tepesinde dikilirken parmağını kesmemek için kendine güvenemiyordu. "İçeri gelsene," dedi Natalie yaklaşırken.

"Eğer bu tonda konuşacaksanız, ben de konuya girebilirim.

Libby kalp atışlarının bir kademe daha hızlandığını, ağzının kuruduğunu hissetti. Ağzını açtı ama konuşmaya fırsat bulamadı.

'Oğlumun kafasını bokla doldurmayı bırak,' diye tükürdü Natalie. "Ne? Ben-

'Yeterince basit bir istek olduğunu düşünmüştüm. Kocamı çalacak kadar aptal bir kadın için bile.

"Natal-

'Dan savunmasız. Senin ve şımarık çocuğunun onun kafasını saçmalıklarla doldurmanıza ihtiyacı yok, tamam mı?'

"Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum Natalie," dedi Libby, yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen yanaklarının renklenmesine kızarak. 'Sakin olalım. Neden Dan'ın savunmasız olduğunu söylüyorsun? Libby, Dan'ın okulda ve okul dışında sakın, yetkin ve istikrarlı olmadığını hiç hissetmemişti. Elbette, ara sıra ergenlik ruh haline girmiş, bir ya da iki kez parasını ve okul üniformasını kaybetmiş ve ara sıra ödevlerini yapmayı unutmuştu, ama ailesini seven nazik bir çocuktü. Onu asla savunmasız olarak etiketlemezdi.

"Şu kız hakkında," dedi Natalie. "Ortadan kaybolan kız.

"Sasha? Libby ellerini musluğun altında yıkarken öyle dedi. Ellerini kuruladı ve kocasının eski karısıyla karşı karşıya durdu, onları ayıran tek şey dar çalışma tezgahıydı. "Ne olmuş ona?

"Ona karşı bir şeyler hissediyordu elbette. O senin için çalışırken neden hep buralarda takılıyordu sanıyorsun..." Natalie burnunu kaldırarak etrafına bakındı. "Kulübenizde mi?"

"Sen neden bahsediyorsun? Libby yüzündeki kuşkulu ifadeye engel olamadı.

Bu doğru. Sean'a sor. Zavallı çocuk aşk hastasıydı. Kız buradadır diye onu bana bıraktırdı.'

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi Libby, ama Dan'in önceden ayarlanmadan bırakıldığı pek fazla örnek hatırlamıyordu. Aslında Natalie sık sık mahkeme kararıyla yapılan düzenlemeleri son dakikada değiştirir, Sean da huzuru korumak için buna uyardı. Söyledikleri mantıklı gelmiyordu.

"Ebeveynlik içgüdüleri bazılarına daha doğal geliyor sanırım," diye devam etti. "Ve sakın oğlumun annesi olacağınızı düşünmeyin. Natalie onu bir aşağı bir yukarı süzdü. 'Ona ebeveynlik yapmak benim ve Sean'ın görevi. Bu bizi hayatımızın sonuna kadar birbirimize bağlayacak.

'Evet, evet, bunu biliyorum ve bunu asla denemem-'

"Bu yüzden sana önerim, Libby, oğluma nerede olduğumu sormaman, dört yaşındaki kızının Dan'e beni kötülemesine izin vermemen ve nerede olduğum, nereye gittiğim ve kiminle görüştüğüm konusunda kendi işine bakman. TAMAM MI?"

Libby donakalmış, şaşkın bir halde duruyordu. "Vay canına," dedi sonunda, sessizce. "Ne kadar çok öfke biriktirmişsin Natalie. Libby çalışma adasının diğer tarafına geçti ve Natalie'nin yüzüne baktı. Vücudu içten dışa doğru titriyordu ama umurunda değildi. "Bak, benden nefret ettiğini biliyorum. Sean'ın seni terk etmesinden ve onunla birlikte olmamızdan nefret ettiğini de biliyorum. Birlikte mutlu olmamızdan da nefret ettiğini biliyorum. Ayrıca bir kızımız olmasından da nefret ediyorsun - hep bir kızın olsun istedin, değil mi? - Her zaman imrendiğin türden bir evde yaşıyor olmamızdan nefret ettiğini de biliyorum. Sen de nefret ediyorsun.

Dan aslında buraya gelmeyi ve bizimle vakit geçirmeyi gerçekten seviyor. Sen acı içinde ve yalnız kalırken. Bunu anlıyorum.'

Libby bir adım daha yaklaştı, Natalie'nin kendisinden birkaç santim daha uzun olduğunun farkındaydı, özellikle de giydiği topuklu botlarla. Ama koluna astığı o gülünç pembe çanta ve bir tırnağını kırmanın ya da tasarım bluzunu yırtmanın getireceği utançla Libby kendini hiç de tehdit altında hissetmiyordu. Aslında şu anda onunla kapışmaktan ve o aptal postişlerini kafasından çekip almaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

"Ama Dan iyi bir çocuk Natalie. Dürüst, yaşından beklenmeyecek kadar çalışkan, arkadaşları tarafından seviliyor, küçük kız kardeşini çok seviyor ve babasıyla çok iyi anlaşıyor. Buraya gelmeyi seviyor çünkü... şey, burayı *seviyor*. Sasha'ya aşık olduğuna dair hiçbir kanıt görmedim. Hatta bırakın Sasha buradayken takılmasını, onunla karşılaştığını bile hatırlamıyorum. Bence Natalie, bir şeyleri örtbas etmeye çalışıyorsun. Masum bir çocuğun arkasına saklanıyorsun.'

Natalie itiraz etmek için ağzını açtı ama Libby elini kaldırarak onu durdurdu

Onu.

"Bence birine karşı bir şeyler hisseden biri varsa o da Sean'a karşı sensin. Yapamazsın.

Bırakabilir misin? Benimle daha mutlu olduğu düşüncesine katlanamıyorsun - çenesinde ara sıra lekeler çıkan, saçını istediği sıklıkta yaptırmaya vakti olmayan, kıyafetlerini Primark ya da Tesco'dan almaktan suçlu olan, bazen kızına tost üzerine spagetti yediren ve yaşayan hafızasında ayak tırnaklarını boyama fırsatı bulamamış normal bir kadın. Ama ne var biliyor musunuz? Sean beni seviyor. Ve seni sevmekten bıktı. Oğluna daha iyi bir anne olmanı, işimize burnunu sokmamanı ve arabama aptal notlar bırakmamanı öneriyorum. TAMAM MI? Bundan iyi bir şey çıkmaz.'

Libby geri adım attı ve kendini sabitlemek için tezgâha tutundu. Göğsü inip kalkıyor, adrenalin onu nefessiz bırakıyordu. Söylediklerini söylediği için kendini daha iyi hissediyordu ama aynı zamanda

Yankıları. Sean'ın Natalie'yi koruduğunu biliyordu ve bunun ortak sorumlulukları olan Dan yüzünden olduğunu umuyordu, başka bir şey için değil.

Natalie'nin gülümsemesi büyüdü - dolgun, pembe dudaklarının ardındaki parlak beyaz dişleri ortaya çıktı. "Zavallı Seany," dedi ona yukarıdan aşağıya bakarak. "Ne düşünüyordu ki? Boştaki eliyle saçlarını geriye savurdu, omuzlarını geriye itti, dudaklarını büzdü. 'Onun tipi değilsin. Bu konuda bana güven. Onu senden çok daha iyi tanıyorum. *Nasıl* biri olduğunu biliyorum.

Tek gereken buydu. Libby elini uzattı ve kendini durduramadan Natalie'yi göğsünün ortasından iterek geriye doğru sendelemesine neden oldu. Buzdolabına çarptı ama çabucak dengesini yeniden sağladı, yüzünde küçük bir şok ifadesi vardı.

"O gece burada olduğunu biliyorum," dedi Libby, ağzından tükürükler saçarak. "Sasha kaybolduğunda. Evimde olduğunu biliyorum. Burada ne yapıyordun Natalie? Daha da önemlisi ne *yaptın*?

Natalie çantasından arabasının anahtarlarını çıkararak ona baktı. Acıyan bir yüz ifadesiyle başını salladı. 'Şimdi gidiyorum, Libby. Doğruca polise gidip saldırı şikâyetinde bulunabileceğimi biliyorsun. Ama sen buna değmezsin. Gerçekten değmezsin. Ayrılmadan önce omzunun üzerinden kısa bir bakış attı, avludaki kaldırım taşlarının üzerinde yürürken ayak bilekleri topuklu ayakkabılarının içinde sallanıyordu.

KIRK

Libby saatlerce tezgâha yaslandı. Başını eğmiş, kollarına sarılmış, soyduğu patatesler kevgirde kızarıyordu. *Siktir*, diye bağırdı kafasının içinde. *Siktir, siktir, siktir*.

Ayağa kalktı, radyonun yanına gitti ve kapatma düğmesine sertçe vurdu. Natalie'yle olan sahnesi, Mozart'ın dramatik bir fon oluşturmasıyla daha da gerçeküstü hale gelmişti. Hazırlamaya hazırlandığı yiyeceklere baktı: tarak başlangıç yemeği için kızartılacak pancar, kuzu etiyle birlikte püre haline getirilecek karnabahar, morinaya eşlik etmesi için tütsülenecek patlıcan ve tatlılardan biri için portakal çiçeği ile demleyeceği bal. Her yemek için birkaç seçenek içeren menü iddialıydı. Şu anda başa çıkabileceğinden çok daha iddialıydı. Hal böyleyken, müşterilerinin evine giderken bir paket servis almak bile altından kalkabileceğinden daha fazla olacaktı.

Öğleden sonra için mutfağı toparlayıp mola vermekten başka çaresi yoktu. Belki daha sonra geri dönecekti, belki de dönmeyecekti. Tek istediği yatağa girip tavana bakmak ve işinin batacağını kabullenmekti. Her şeyi buzdolabına geri koyduktan sonra Libby ışıkları söndürdü ve ahır kilitledi.

Avludan geçip bagaj odasına girdi ve mutfağa doğru ilerledi. Sadece öğle yemeği vaktiydi ama umurunda değildi - bir içki

sinirlerini yatıştırarak, belki de bir çözüm sağlayacaktı ama içeri adımını atar atmaz bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Bir ses. Biri ağlıyordu, oturma odasından geliyordu. Bir erkek sesi gibiydi.

Libby yavaşça, sessizce koridorda ilerledi. Kapının dışında duraksadı, artık sadece iç çekişler ve birinin boğazını temizlediğini duyuyordu. Sean'ın sesine benzemiyordu. Yardım çağırma ihtimaline karşı eli telefonundayken, Libby yavaşça kapıyı açtı ve etrafına baktı.

"Aman Tanrım, *Phil*," dedi rahatlamış bir şekilde nefes vererek. "Ödümü kopardın.

"Libby," dedi, koltuktan kalkarak. Ben... Ben *çok* üzgünüm. Burada olmamam gerektiğini biliyorum ama arka kapı açıktı ve-'

"Hey," dedi ellerini kaldırarak. "Sorun yok. Seni çok iyi anlıyorum. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Jan da aynı şeyi yaptı. Sorun değil, gerçekten. Her iki durumda da tartışacak enerjisi kalmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Phil. "Bunun anlamı çok büyük.

Libby başını salladı. "İstediğin kadar kalabilirsin. Phil ciddi görünüyordu, tekrar oturdu.

"Böyle bir zamanda Sasha'nın en son bulunduğu yere yakın hissetmek istemeniz çok doğal.

Phil kısa bir süre kaşlarını çattı, yere baktı ve alnına dokundu. "Evet, evet haklısın. Bu... bu benim için önemli.

Libby, Phil'e biraz zaman tanımak için mutfığa gitti ama kısa süre sonra iki fincan çayla geri döndü. "Al," dedi. "İç bunu.

"Teşekkürler, Libby. Phil kupayı alırken ona bakmadı.

"Sana tuhaf bir soru sorabilir miyim? Libby, Natalie'yle yaşadığı öfke patlamasının etkisiyle hâlâ titriyordu. Bir yanı, Natalie'nin sırf ona inat olsun diye polise gidip onu tutuklatıp tutuklatmayacağını ya da birini itip kaktığı için ne yapıyorlarsa onu yaptırıp yaptırmayacağını merak ediyordu. Gerçekte olanları çok daha dramatik bir şeye dönüştüreceğinden hiç şüphesi yoktu.

Phil hâlâ göz teması kurmadan, "Elbette," dedi.

"Sasha, Sean'ın ilk karısından olan oğlu Dan'i tanıyor mu, biliyor musun? Libby, Phil'in geçmişte babasıyla çekimlere gittiğinde Dan'le birkaç kez karşılaştığını biliyordu. O da çırpıcı olarak biraz harçlık kazanmıştı ve grubun bir parçası olmayı, bir ekip olarak birlikte çalışmayı, kuşları ormandan çıkarmak için ellerinde bayraklarla dolaşmayı seviyordu.

Dan o sonbahar ve kış aylarında sık sık eve neşe içinde gelirdi; çalılıklar arasında nasıl ilerlemek zorunda kaldığına, bir tepenin zirvesine ulaştığında ve silahlar başlarının üzerinde ateş ederken boş kovanların üzerine nasıl yağdığına, öğle yemeği için av turtası verildiğine ve eve getirmek için kuşlardan bazılarını nasıl topladığına dair hikayelerle doluydu. Libby onun pembeleşmiş yanaklarını da hatırlıyor, çoğu zaman bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında talimatları beklerken Sean'ın ona matarasından birkaç yudum Porto şarabı içirdiğini biliyordu. Tüm bunların günün bir parçası, yoldaşlığın bir parçası olduğunu biliyordu.

Phil düşünceli görünüyordu ama ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

'Sasha hiç çekimlere katılmış olabilir mi? Birbirlerini böyle mi tanıyorlar? Yardımcı bekçi olarak, dövücüleri organize etmek Phil'in göreviydi.

"Hayır, bizim Sash değil," diye cevap verdi Phil hemen, neredeyse gülümseyerek. 'Bunu yaparken onu ölü yakalayamazsınız...'

İkisi de bir an sessiz kaldı, Phil gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

'Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim. Sadece Dan'i bu şekilde tanıyıp tanımadığını merak ettim.'

Sean'ın oğlunu tanıdığını sanmıyorum. Yaşları farklı, değil mi? Yine de bu ihtimaller dışında değil sanırım.

Libby bunu düşündü ve muhtemelen Natalie'nin bir şeyler karıştırdığı ya da her ne sebeple olursa olsun kendi izlerini örttüğü sonucuna vardı. "Evet, haklısın, bu pek olası değil.

"Sean başka bir arama organize ediyor," dedi Phil. Fincanı ellerinin arasına sıkıştırmıştı - çayı ağzına götürürken titreyen sert eller. "Muhtemelen o ayakkabıdan başka bir şey bulamayacağız..." Başını öne eğdi. 'Dışarıda bir yerlerde, bundan eminim. İlk aramada eve yürüyerek gitmiş, bir şekilde kaybolmuş ya da kaza geçirmiş olabilir diye araziye ve burası ile Little Radwell arasındaki bölgeyi taradık. Bu sefer daha doğuya gidip burası ile Denton'ların çiftliği arasını aramamız gerektiğini söyledim. Yol boyunca bakmamız gereken birkaç eski bina ve ağaçlık var.

Yüz ifadesinden Phil'in keşif gezisinin sonuçsuz kalacağını düşündüğü anlaşılıyordu ama bir baba olarak hiçbir şey yapmadan duramazdı.

"Polis o bölgeyi çoktan araştırmadı mı? Libby, Sean'ın neden aramadan bahsetmediğini merak ederek sordu.

'Elbette,' dedi Phil. 'Ama kimse bu toprakları bizim kadar iyi bilemez. Hayati bir şeyi kaçırmış olabilirler. Bütün çocuklar geliyor, Eric bile. Köpekleri de işin içine sokacağız ve telsizleri kullanarak iletişim halinde kalacağız. Bunların hepsi Sean sayesinde oluyor.'

"Anlıyorum," dedi Libby, içi soğuyarak. "Umalım da bir şeyler çıksın. *Sasha* demek istememişti çünkü bunca zaman sonra bu muhtemelen bir ceset bulmak anlamına gelecekti.

Phil uzanıp onun koluna dokundu, elini aşağı kaydırıp ve parmaklarını onunkilerle birleştirerek kavradı. Teşekkürler, Libby. Bunun senin için de zor olduğunu biliyorum, çünkü-'

"Oh, merhaba Sean..." dedi Libby, aniden dönüp kapı aralığında duran Phil'i görünce. Adam onlara bakarken yanakları kızarmıştı, Phil'in eli hâlâ onunkine dolanmıştı.

Libby hızla geri çekildi, ayağa kalktı ve ona doğru gitti. "Nasıl oldu da eve geldin?" dedi ve ona bir öpücük verdi. Sean cevap vermedi.

"Phil," dedi Sean. "Nasılsın?" Boğazını temizledi.

Phil de ayağa kalkarak, 'Kalkın demek isterdim ama bu yalan olur,' dedi. 'Şimdi yolunuzdan çekileceğim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Sean ona temkinli bir bakış atarak, 'Sorun değil,' dedi. 'Yarın aramaya katılacak mısın yoksa bize mi bırakmayı tercih edersin? İyi bir katılım olmalı.

"Orada olacağım," dedi Phil. 'O benim kızım. *Bebeğim...*' Özür dileyip ön kapıya yönelmeden önce yüzünü kapattı.

Libby en iyisinin bu olduğunu düşünerek Sean'ın onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Her şeyden sonra, Sean'ın az önce tesadüfen karşılaştığı şey hakkında yanlış bir izlenim edinmesini istemiyordu. Zaten yeterince sorunu vardı.

KIRK BİR

ŞİMDİ

Claire'le birlikte görüşme odasına geri götürüldüm. Titriyorum, bacaklarım her an kopacakmış gibi hissediyorum. Kapı kapanmadan önce geri dönüp koridordan çıkan diğer odalara bakıyorum, kapalı kapıların ardında kimlerin olduğunu merak ediyorum - sarhoş sürücüler, huzuru bozmaktan tutuklanan insanlar, aile içi şiddet uygulayan biri, uyuşturucu satıcısı.

Bir katil.

Yalnız kaldığımızda Claire'e 'Ben yapmadım,' dedim. "Sasha'yı ben öldürmedim. Yüzümü kapattım, sandalyemde sallanıyordum, avukatın söylediklerini, bana verdiği tavsiyeleri, okuması için bir ifade vermek isteyip istemediğimi sormasını algılayamıyordum. Hiçbir şey aklıma yatmıyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Tekrar oturduk.

Dedektif cihazdan gelen bip sesinden sonra "Bu görüşme kaydediliyor" dedi. "Saat şu anda 12.10. Benim adım DC Ellen McCaulay ve odada bulunan diğer kişiler...

Duraklıyor ve DI Jones'un kendini tanıtmaya izin veriyor, avukatım da tekrar adını ve burada bulunma nedenini söylüyor. Son olarak adımı ve doğum tarihim söyledim.

"Teşekkür ederim," diyor memur. 'Libby, hukuki danışmanlık alabilmen için bir süre ara verdik, ancak senden yapmanı istediğimiz birkaç şey var

Sizin için de uygunsa daha fazla açıklama yapabilirim.

Yavaşça yukarı bakıyorum. Neden sesi farklı çıkıyor, sanki birden benim tarafımdaymış gibi? Sanki kahve içen arkadaşlarmışsınız gibi? Sesinin neden şimdi sakın ve nazik olduğunu, önceki suçlayıcı tonundan hiçbir şey taşımadığını anlamıyorum.

"Tamam," diyorum, başım yine öne eğik.

"Başlamadan önce," diyor Claire boğazını temizleyerek. "Müvekkilim, okumak istediğim imzalı bir ifade verdi."

DI Jones, "Devam edin," diyor.

Claire boğazını temizler. "Ben, Elizabeth Mary Randell, Sasha Long'un kaybolmasından on üç gün önce, Ekim ayının altısında, Cumartesi günü, Sasha'nın benimle birlikte bir akşam yemeği daveti için çalıştığını kayıtlara geçirmek istiyorum. Arabama eşyaları yüklerken, içinde şarap kadehleri bulunan bir kutuyu Volkswagen aracımın bagajına koymaya çalışırken yanlışlıkla düşürdü. Kutuyu alıp bagaja koydu ve kırılıp kırılmadığını kontrol etmek için birkaç bardağın ambalajını açtı. Sasha daha sonra kırık bir bardakla parmağını kesmiş ve kan arabamın halısına ve bardakları koruyan kağıda bulaşmış. Bu kağıt daha sonra botumun etrafına saçıldı. Tüm bunlara şahit oldum ve Sasha için bir yara bandı getirmeye gittim ve çok kanadığı için uyguladım. İmza Elizabeth Randell". Claire daha sonra ifademi DI Jones'a ilettili.

"Teşekkür ederim," diyor, bir göz atıyor ve dosyanın içine yerleştiriyor. "Bunu bize daha önce söylemeyi düşünmediniz mi?"

Cevap vermeyeceğim.

"Tamam, Libby," diye devam ediyor. 'Adli kanıtları şimdilik bir kenara bırakırsak, Sean'la yemeğe çıktığınız gecenin zamanlaması konusunda kafamız hala biraz karışık. Anlamamıza yardımcı olursan gerçekten çok seviniriz. Bunun sizin için stresli olduğunun ve her şeyin birbirine karışmış olabileceğinin farkındayız.

Dedektif Jones'un sesi de artık ona benzemiyor. Huysuzluğu, göz göze gelmeye cesaret ettiğim boş yüzü gitmiş. Onun yerine, orada oturuyor,

Kollarının üzerinde öne doğru eğilmiş, yüzünde neredeyse bir gülümsemeyle, sanki bana bu işi halledersem eve gidebileceğimi söylüyor. Kızıma geri dönebileceğimi. Hayatıma geri dönebileceğimi.

"Biliyorum, özür dilerim. İşler karışmış olabilir. İkimiz de şarap içmiştik ve...' Sean'ın sesini kafamın içinde duyarak, elinin başımın üzerinde yükseldiğini görerek sözümü kesiyorum. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

'Yemeğinizi yerken barda Sean ile aranızın nasıl olduğunu hızlıca özetleyebilir misiniz? İyi anlaşıyor muydunuz yoksa işler biraz gergin miydi, söyleyebilir misiniz?

"İkisinden de biraz," diyorum, keşke "yorum yok" deseydim. Ama bunun şu ana kadar bana bir faydası olmamıştı. "Onu... bir ilişkisi olmakla suçladığım için kendimi kötü hissettim. Bazı mesajlar ve aramalar aldığı anda sinirlendim. Birlikte vakit geçiriyor olmamız gerekiyordu. İşler kontrolden çıktı. Hayal ettiğim gibi güzel bir akşam değildi. Ve hepsi benim hatamdı.'

"Kocana kimin mesaj attığını ve aradığını düşünüyorsun, Libby?

Omuz silkip yere bakıyorum. "Bilmiyorum.

"Sean annesine yakın mı? DI Jones devam ediyor, sesi hala cesaret verici, sanki sadece doğru şeyi söylemem gerekiyormuş ve sonra tüm bunlar sona erecekmiş gibi.

"Evet," diyorum. "Çok yakınlar.

"Marion Randell ile ilişkinizi nasıl tanımlarsınız? DC McCaulay soruyor.

"O..." Durup düşünüyorum. Marion'la ilgili herhangi bir şeyi tarif etmek zor, sanki etrafında sert bir kabuk varmış gibi - onu koruyor, kimsenin içeri girmesine izin vermiyor. "Bizim için her şeyi yapardı. O gece bebek bakıcılığı yapamadığı için kendini çok kötü hissettiğini biliyorum.

DC McCaulay notlar alıyor, belli aralıklarla kafasını kaldırıyor.

"O iyi bir kayınvalide," diye devam ediyorum. Alice'e bayılıyor, tabii Sean'a da. Gülümsüyorum. Dürüst olmam gerekirse, onun üzerine biraz titriyor. Sanki o, ben

Bilmiyorum, geçmişe takılıp kalmış. Sanki hala küçük bir çocukmuş gibi. Kocası Fred ile pek bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum, bu yüzden tüm sevgisini Sean ve Alice'e harcıyor.

Uzun zamandır içselleştirdiğim şeyleri söyleyen kendi sesimi duyduğumda içimden bir ürperti geçiyor.

Dürüst olmak gerekirse biraz boğucu gelebilir. Sanki her şey Marion'un onayından geçmek zorundaymış gibi. Bu mantıklı mı?' Belki de terapiye ihtiyacım var, polis sorgusuna değil. "Yıllar içinde bazı sağlık sorunları yaşadım, ancak bu konuda konuşmaktan hiç hoşlanmıyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınıyor, ben de anlayışlı olmaya çalışıyorum.

"Kocanız siz yemekten onu kimin aradığını ve mesaj attığını söyledi mi? McCauley devam ediyor.

"Annesi olduğunu söyledi," dedim. "Ama ben ona inanmadım.

Claire'in yanımda kıpır kıpır olduğunu, bacak bacak üstüne attığını, boğazını temizlediğini duyuyorum.

'Marion neden o gece size bakıcılık yapamadı? Normalde bakar, değil mi? DI Jones soruyor.

"Kilise toplantısı vardı ama Sasha boştu, o yüzden önemli bir şey değildi. "Marion'un kilise toplantısı ne içindi, biliyor musunuz? DI Jones soruyor.

"Peki neredeydi?

Omuz silkiyorum. 'Çiçek rotası gibi bir şey,' diyorum. "St Andrew's'da, yerel kilisemizde. Marion her zaman bir şeyler organize eder. Dedektifin arkasındaki duvara bakıyorum, gözlerinin içine bakamıyorum. 'Sanki her şeyin kontrolünün onda olması gerekiyormuş gibi. Çünkü bir zamanlar değildi," diye ekliyorum sesli düşünerek. Sonra Sean'ın kazası aklıma geliyor, ne kadar çaresiz hissettiğini, oğlunun yanında olması gerektiğini, bunu önlemek için bir şeyler yapması gerektiğini anlatırken Marion'un yüzüne kazınan acı. Ama yine de bana tam olarak ne olduğunu anlatmaya cesaret edemiyordu.

"Peki ya toplantı iptal edilmiş olsaydı, Marion size söyler miydi?

"Elbette," diyorum düşünmeme bile gerek kalmadan. "Hemen bebek bakıcılığı yapmaya gelirdi.

"Marion'un toplantısı iptal edildi, Libby. Siz yemek için dışarıdayken kocanızı bu yüzden mi aradığınızı düşünüyorsunuz?

Ne diyeceğimi bilemeden DI Jones'a bakıyorum. "Yorum yok," diyorum, boğazıma bir şey takılınca öksürüyorum. "Lütfen biraz su alabilir miyim?

"Yemek için dışarı çıktığında eşyalarını evde nasıl bıraktığını bize anlatabilir misin, Libby? DC McCaulay sandalyesinde dönerek soruyor. Yanındaki makineden bana bir fincan dolduruyor ve masaya doğru kaydırıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, yutkunarak ve elimin tersiyle ağzımı silerek. "Ne demek nasıl bıraktım?

'Bilirsiniz, televizyon açık mıydı, Sasha ne yapıyordu, Alice neredeydi... bu tür şeyler.

"Şey... Sasha kanepede oturuyordu ve kitapları etrafına yayılmıştı. Alice yataktaydı ama eminim birkaç kez aşağı inmiştir. Sasha'yı sever. Televizyon açıktı, evet ve Sean daha önce ateşi yakmıştı. Sash her zaman devam ettirirdi.

"Ateşte ne yakıyorsun, Libby? DI Jones sorar.

Duraksıyorum, plastik bardağı parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Kütükler," diyorum. "Bazen de kömür.

"Ateşe çöp atma eğiliminiz var mı?

"Hayır," diyorum. "Elimden geldiğince geri dönüştürüyorum. Fincanı çatırdayan bir ses çıkarana kadar çıtırdatıyorum.

Çatırdıyor ve patlıyor, tıpkı ateşin üzerindeki kütükler gibi - kıvılcımlar muhafazaya sığıyor...

"Tanrım, Tanrım *hayır...*" O Cuma gecesi eve döndükten sonra Sean'a bağırııştım. Boğazımdan jilet gibi kesen derin ve acı dolu çığlıklar yükselirken ellerimle ağzımı kapattım. Umurumda değildi, hissetmek *istiyordum*.

Sasha'nın sırt çantasının içindekilerin her yere saçılmış olmasına bakarken acı içindeydim.

"Kapa *çeneni*, Libby," diye gürledi Sean bana. "Bırak da düşüneyim.

"Düşünmek mi? *Düşünmek* mi? Gözlerimi dağınıklıktan alamadan uzaklaşıp tekrar geri dönerken nefes nefese kalmıştım. Yemek tabağı yere devrilmişti, bir kısmı ahşap sehpanın üzerine dökülmüştü - tavuk ve pilavla karışık koyu sarı renkli bir sos - bir kısmı da halının üzerindeydi. Çatal birkaç adım ötede, ocağın önünde duruyordu. Sasha'nın su bardağı hâlâ üniversite kitaplarının yanındaydı ve yudumladığı yerde dudak kremi izi vardı. Ondan geriye kalan tek şey gibi görünüyordu, burada olduğunu gösteren tek şey...

"Libby? DC McCaulay'in söyledikleri beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "Soruya cevap verebilir misin?

"Pardon?

"Siz ya da Sean o gece bara gitmeden önce ya da sonra ateşe odun ya da kömür dışında bir şey attınız mı?

Plastik bardağı daha sert sıkıyorum, geçmişî tekrar düşünürken kenarları neredeyse ortada buluşuyor...

'Hayır, hayır, *hayır, hayır...*' Sean beni tekrar tokatlamak zorunda kalana kadar yüzlerce kez ağladım.

Sasha'nın sırt çantasının yanında yerde duran kaleme uzandığımda "Dur, hiçbir şeye dokunma!" diye bağırdı.

"Bu nasıl *oldu*? Her şeyi işaret ederek söyledim. "Yapmış *olamaz...*

DC McCaulay'in gözlerinin içine bakarak "Yorum yok," diyorum. "Ben asla ateşe plastik atmam.

"Tamam Libby, teşekkür ederim. Gerçi plastik olduğunu belirtmemiştim. Biraz daha açıklayabilir misiniz?"

Fincanı daha da sert bir şekilde eziyorum, sonunda ikiye ayrılırken çıkan gürültülü çatırtıyı duyuyorum - bana o gece nasıl hissettiğimi hatırlatıyor - ikiye ayrılmış...

"Sean, yapamazsın," dedim ona, elini tutarak. "*Yapma...*

Kolunu tuttuğum yerden çekti, yine de yaptı, itirazlarıma rağmen parlayan közleri körükledi - ateşin en sıcak kısmı. Sonra birkaç odun daha attı. "Her şey yoluna girecek, Libby.

"*Ne?* Ağlamıştım. 'Bunu gerçekten kastetmiş olamazsın. Sen delisin. *Delisin*. Polisi arayacağım. O sırada telefonuma uzanmıştım ama Sean onu elimden aldı.

'Libby, dur. Onları henüz aramamıza gerek yok. Üst dudağında ter parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. Alevler taze kütüklerin etrafını yalıyor, ızgarada çatırdıyor ve patlıyordu...

"Hayır, hayır üzgünüm, açıklayamam," diye cevap veriyorum dedektife, plastik bardağı yere bırakarak. "Artık hiçbir şeyi açıklayamıyorum," diye fısıldıyorum tavana bakarak. "Ona güvendim, biliyorsun. Ona *gerçekten* ama *gerçekten* güvendim.

"Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum Libby," diye devam ediyor, sesi hala yumuşak. "Kime güvendiğini bize söyleyebilir misin?

Sean'ın beni mutfağa götürdüğünü, benimle konuştuğunu, beni sakinleştirdiğini, ona inanana kadar her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar söylediğini hatırlarken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine engel olamıyorum. Başımı salladım, bana sarılırken yüzümü göğsüne bastırdım, her şeyi daha iyi yapacağını biliyordum.

"Sean," dedim yüzümü silerek. "Sean'a güvenmiştim.

KIRK İKİ

ÖNCE

Libby gün ışımadan uyandı. Mışıl mışıl uyumuştı ve Sean'ın da uyuduğunu biliyordu - her ikisi de dönüp duruyordu, sırtları birbirine dönüktü, yatakta birbirlerinden olabildiğince uzakta uyuyorlardı. Banyoyu kullanmak için kalktı, yüzünü yıkadı, lavabonun üstündeki aynada kendisine bakan zayıf kadını gördü. Nefret etmeye başladığı kadın.

"Sean," diye fısıldadı, yatağa geri tırmanırken. "Uyandın mı? Kendini ona doğru bastırdı, onun sıcaklığını üşümüş bedeninde hissetti. İnledi, yorganı geriye atmadan ve kendini ondan uzaklaştırmadan önce hafifçe döndü. Doğrulup oturdu.

Kalkmak zorundayım. Aramaya erken başlıyoruz. Phil ve diğerleri birazdan giriş kapısında olacaklar.

"Işık bile yok.

"Saat yedide olacak. Buluşma saatimiz o.' Sean ona bakmadan ya da başka bir şey söylemeden banyoya girdi. Bir süre sonra Libby duşun aktığını ve kapının altından sızan tanıdık vücut yıkamanın buharlı kokusunu duydu. Sean geri döndüğünde, havluyu kalçalarına indirmiş olan Libby çoktan giyinmiş, eski bir kot pantolon ve Sean'ın sandalyenin arkasında bulunduğu kazağını üzerine geçirmişti. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde sırtından aşağı sarkıyordu. Nasıl görüldüğü umurunda değildi, yıkanıp yıkanmadığı da umurunda değildi.

"Nereye bakıyorsun?" diye sordu, yatağın üzerine oturmuş, Sean'ın iç çamaşırlarını giyip çoraplarını çekmesini izliyordu. Gardırobu açtı, çekime giderken sık sık giydiği koyu yeşil pantolonunu çıkardı, ardından temiz bir tişört ve koyu renk bir polar üst giydi. Yatağa, onun yanına oturdu.

Sasha'nın ayakkabısının bulunduğu yerin yakınlarında. Oradan doğuya, Denton'ların evine doğru ilerlemek istiyorlar. Ben o kadar emin değilim. Dün keşif yapmak için dışarı çıktım ve onlara batıya gitmelerini söyleyeceğim. Ben Land Rover'la, muhtemelen Eric ve birkaç kişiyle birlikte doğudaki arazileri tarayacağım. Yol boyunca bir iz var.' Sean'ın sesi duygudan yoksundu. 'Eğer orada hala ona ait bir şey varsa, onu bulacaklardır.

Libby başını salladı. "Peki," diye cevap verdi. "Biraz kahve yapayım. Aşağı indi, bir süre Alice'in kapısının dışını dinledi, kalbi Alice'in yumuşak nefes alışının sesiyle eriyordu - şu anda onu ayakta tutan tek şey buydu.

Makineye biraz kahve çekirdeği koydu, suyu doldurdu ve birkaç düğmeye bastı.

"Natalie o gece buradaydı, biliyorsun," dedi Sean arkasından geldiğinde dönerek. "Bundan eminim.

"Neden bahsediyorsun sen? Sean bir bardak su doldurup yudumlarken cevap verdi.

"Neden onu korumaya çalışıyorsun? Libby aralarındaki konuşmanın bu kadar kısa ve yapmacık olmasından, her kelimenin ölçülü olmasından nefret ediyordu. Sanki artık bir takım değillermiş gibi. Pencereden dışarı bakan adamın sırtına baktı, ellerini onun omuzlarına koyup başını ona yaslamaktan başka bir şey istemiyordu.

"Ondan hiç hoşlanmadın, değil mi? Sean başını salladı. 'Natalie'nin burada olması için hiçbir neden yoktu. Dan'le geçirdiğim hafta sonu değildi.

"Dan'i Tom'un evine bırakmak için köye gelmişti. Alice'in korkmasının sebebinin bu olduğuna eminim. Bana Natalie'nin

İşte. Bir de bulduğum bilezik vardı. Neden burayı arasın ki Sean?' Libby'nin sesi kastettiğinden daha suçlayıcı çıkmıştı. "Ne istiyordu? Bir düşün... ne yaptı?"

'Kıskançlık çirkin bir özelliktir, Libby,' diye cevap verdi. 'Ve bu şu anda üstesinden gelebileceğimden çok daha fazlası. Yürütmem gereken bir araştırma var ve-'

"Onu neden koruduğunuzu anlamıyorum.

Sean raftan bir kupa aldı ve makinenin altına koydu. Doldururken Libby'ye yaklaştı ve onu omuzlarından tuttu. 'Dinle, biz dışarıdayken Natalie burada değildi. Bu evde sadece Alice ve Sasha vardı. Anladın mı? Kavrayışı sıkılaştı.

Libby ona baktı, kendi kocasını zar zor tanıyordu. "Evet," diye fısıldadı, kendini geri çekerek.

Pencere kenarındaki koltuğa gidip kıvrıldı, bacaklarını altına soktu ve Sean'ın kahvesini yudumladıktan sonra botlarını bağlamak için arka salona gidişini izledi. Barbour ceketini ve şapkasını giymiş, elinde en sevdiği gümüş tepeli uzun bastonuyla dönmüştü. Yanından geçerken duraksadı ve Libby onun kendisini kollarına mı çekeceğinden yoksa ona vuracağından mı emin olamadı. Onu artık o kadar az tanıdığını hissediyordu. Adamın ağzı bir şey söylemek için açıldı ama sonra tekrar kapandı ve bir an sonra Libby ön kapının açılıp çarparak kapandığını ve ardından soğuk sabah havasının mutfığa girdiğini duydu.

Pencereden adamın Land Rover'ın kilidini açmasını, arabaya binmesini ve uzaklaşmasını izledi. Ve sonra saatlerce hıçkıra hıçkıra ağladı. Sadece üzerinde sıcak bir el hissettiğinde, sadece Alice "Sorun ne anne?" diye fısıldadığında ağlamayı bıraktı ve yüzünü Sean'ın eski kazağının koluna sildi.

"Tatlım, annen biraz üzgün," dedi Alice'e sarılarak. 'Ama ben iyi olacağım. Bazen büyükler de ağlar, biliyorsun.

Alice endişeli görünüyordu. 'Sasha bir süreliğine İsa'yı görmeye gittiği için mi anne? Bu yüzden mi üzgünsün?

Libby başını sallayarak kızına baktı. 'Evet, tatlım, evet. İşte bu yüzden üzgünüm.

Libby bu akşamki yemek için kalan yemekleri hazırlarken Mozart'ın 41 numaralı senfonisi mutfağı dolduruyordu. Sarımsak soğanı üstüne soğan soydu, dişleri ince ince doğrayıp bir kenara ayırdı. Rus patateslerini haşladı, unla ezdi, yoğurdu ve sarımsak ve trüf yağı sürülmüş küçük toplar haline getirerek daha sonra yemek için hazırladı. Deniz taraklarının yanına koymak için minik şalgamları kızarttı, tahtalı güvercini yumurtadan çıkardı, Atlantik morinasının üzerine gezdirmek için hamsi sosu hazırladı ve tuzlu karamel tatlısına koymak için bir tavada zengin, bitter çikolata eritti.

Sonra durdu, hareketsiz durdu, başı eğikti ve ellerini çalışma yüzeyine dayamıştı.

Sasha bir süreliğine İsa'yı görmeye gitti.

Libby ellerini sildi ve ahırın kapısına gidip alt tarafa doğru eğilerek serin havayı içine çekti. Mutfaktaki sıcaktan mı yoksa aldığı kısa ve keskin nefeslerden mi başının döndüğünden emin değildi. Başını aşağı eğerek beynine biraz kan gitmesini sağlamaya çalıştı. Bu gecedен önce yapması gereken ne kadar çok şey olduğunu düşününce yine ağlamak istedi. Sean'ın bir düzine kadar kişiyle birlikte Sasha'yı eve getirmek gibi tek bir amaç uğruna aramaya çıkmasından dolayı akli karmakarışıklı.

Sean dün gece uykuya dalmaya çalışırken, "Ne bulacağımızı Tanrı bilir," demişti. Libby cevap vermemiş, Sean da ayrıntıya girmemişti - her ikisi de kendi düşüncelerine kilitlenmişti.

Libby bir saat kadar sonra, her ikisi de hâlâ uyanıkken, "Sasha'nın ayakkabısını bulmak dikkatleri bölgede tutan tek şey, farkındaysan," demişti.

"Biliyorum," dedi Sean sessizce, neredeyse pişmanlıkla.

"Herkes onun hala dışarıda, tarlalarda ya da ormanda, yerel bir yerde olduğunu düşünüyor.

"Dedektifin onu son gördüğümüzde ne dediğini duydun, Lib. Böyle bir şey olmadığını ve soruşturmayı genişlettiklerini söyledi. Evet, bu Sasha'nın ayakkabısı ama bir arabaya bindirilip herhangi bir yere götürülmüş olabilir. Hâlâ o bölgede olduğunu göstermiyor.

Libby derin bir iç çekmiş, uyumaya çalışmış ama başaramamıştı.

"Her şeyin canı *cehenneme*," diye bağırdı Libby avluya doğru, elinde düğümlenmiş çay havlusuyla.

"Orada iyi misin, Libby? Arn'ın kafası duvarın üzerinden fırladı.

'Oh, Tanrım evet, evet, küfür için çok özür dilerim, Arn. Berbat bir sabah geçirdim ve bir an için kendimi unuttum. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü o mesafeden görmemesini umarak gözlerini sildi. "Mutfakta birkaç sorun var ama halledemeyeceğim bir şey değil," diye ekledi gülümsemeye zorlayarak. "Keşke yardım edebilseydim, aşkım," dedi, "ama hazır köriyi mikrodalgada pişirmek bana zor geliyor. Bir çift budama makasını havaya kaldırdı. "Hava güzelken bahçedeki birkaç şeyi düzeltmeye gidiyorum," diye ekledi. "Umarım halledersin. Ve tekrar eğildi, ıslık sesi gittikçe azalıyordu.

bahçesinde kayboldu.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra Libby içeri girdi. Dondurucuyu karıştırdığında nihayet aradığı şeyi buldu. "İşe yaramaz etiketler," dedi ve sos küvetinin altındaki raftan bir etiket daha aldı. Ama açtığına aradığı bu değildi, bu da küçük tavuk şiş kanepeleri için başka bir sos yapması gerektiği anlamına geliyordu. Stokta bir tane olduğunu sanıyordu, zamandan tasarruf etmenin yollarını arıyordu.

Libby buzdolabından kemikli ve marine edilmeye hazır geyik etini aldı ve büyük doğrama tahtasının üzerine koydu. Bloktan bir bıçak seçerken elleri titredi, elindeki en keskin bıçağı seçti. Bu kolay bir iş değildi ve geriye dönüp baktığında, keşke kasaptan bunu yapmasını isteseydim diye düşündü.

onu. Ama öğrenmek istemişti, kemiği ve kesilmiş parçaları hemen bir stoka dönüştürmek istemişti.

Ellerini yıkadı, saçlarını gözlerinden uzak tutmak için arkadan bağladı. Yüzüne su sıçrattı, şişmiş cildini yatıştırdı ve ahır kapısının yanındaki küçük aynada kendini gördü. Çok kötü görüldüğünün farkındaydı - Sean'ın kazağının önünde artık daha fazla leke vardı. Bu geceden önce bir şekilde duş almak ve üstünü değiştirmek için zaman bulmalıydı.

Sığır butunu eliyle tutup parmaklarını kırmızı-mor ete batırarak ters çevirirken, son birkaç hafta zihninden geçti. Bıçağı etin içine doğru kaydırıp kalça kemiğinin izlediği yolun ona rehberlik etmesine izin verirken, acımasız bir görüntüler galerisi ve kontrol edilemeyen düşünceler hızla ilerledi. Her nasılsa, her şeyin birbirine uyduğunu biliyordu - sadece nasıl olduğundan emin değildi.

Ve her şeyin özünde Sean vardı - onun sevimli, nazik, sadık erkeği. Ama eti parçaladıkça, etin derinliklerine indikçe, bıçağı kemiğin etrafında gezdirip gevşettikçe, tek görebildiği onun başka bir kadınla olduğuydu - nedense olan biten her şey için suçladığı meçhul bir kadınla.

Libby ağlarken gözyaşları kara etin üzerine damlıyor, hıçkırıklarıyla birlikte omuzları da sarsılıyordu. Bulanık gözlerle, bütün tepesindeki büyük kemiği çekip çıkarmayı başardı ve et suyu için büyük bir tencereye attı.

Bıçak aniden sapından kayınca "Ah!" diye bağırdı. Musluğun altına tuttuğu işaret parmağından kan sızdı; akışı durdurmak için bir kağıt havlunun içinde sıktı. Eti kirletmek istemediğinden parmağını açmayı ve tek eliyle mavi bir yara bandı uygulamayı başardı. Her şey çok umutsuz, çok nafile geliyordu.

Çalışmaya devam ederken, Sean'ı dövücülerle birlikte dışarıda hayal etti, tarlalarda yürürken topallaması giderek kötüleşiyordu, onları batıya, tepenin üzerine ve dereye doğru götürüyordu - Sasha için eve giden olası bir kestirme yol

o gece. Sonra onu Eric'le birlikte Land Rover'da, Denton'ların evine doğru giderken alçak araziye tararken hayal etti. O bölgenin büyük kısmı onlara aitti ve izlerle iyi bir şekilde işaretlenmişti, yine de Sean sürücü koltuğuna girip çıkarak kapıları açıp kapatacaktı. Ama bölgeye aşinaydı ve Marion'a göre yıllar önce kaza geçirdiği yer de burasıydı.

Libby omzunu kaldırdı, yüzünü koluna sildi ve elinden geldiğince gözyaşlarını içine çekti. Vazgeçmeyecek, bu geceyi iptal etmeyecek ve Sean'a her şeyin yoluna gireceği konusunda güvenecekti. Başka seçeneği yoktu.

"Bayan Randell," diye ahırın kapısından gelen derin bir ses onu irkiltti.

Libby başını kaldırdı, bıçağın ağzı kemiğe bastırıyor, parmakları da sabitlemek için ete saplanıyordu.

"Dedektif mi?" dedi sessizce, hangi haberi vermek için geldiğini merak ederek. Sonra kafasına dank etti. *Natalie*.

DI Jones alt kapının kilidini açarak içeri girdi ve onu tanımadığı üniformalı bir kadın memur izledi. "Lütfen bıçağı bırakın ve tezgâhtan uzaklaşın," diye talimat verdi.

'Ne? Daha sonra bir akşam yemeği partim var ve-' 'Lütfen söyleneni yapın,' dedi.

Libby bıçağı bıraktı ve çalışma yüzeyinden uzaklaştı. Titreyerek sırayla her bir memura baktı. "Bunun Natalie'nin işi olduğunu biliyorum," dedi gözlerini devirerek ve sesinin bozulmasını engellemeye çalışarak. "Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ama anlamalısınız ki o her şeyi abartıyor. Size her ne söylediyse, gerçekten sadece küçük bir itiş kakıştı. Yaralanmamıştı ve-'

'Bayan Elizabeth Randell, sizi Sasha Long cinayeti şüphesiyle tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulandığınızda daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak sunulabilir,' DI Jones

dedi ve kadın memur Libby'ye yaklaşıp bir çift kelepçe çıkarırken kollarını kavuşturdu.

'Bileklerinizi uzatın lütfen,' dedi.

"Ne? Ben... ama... hayır... *hayır*... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum! Soğuk metalin bileklerine dolandığını hissettiğinde Libby'nin başı döndü ve tüm vücudu sarsıldı.

"Artık bizimle geliyorsunuz Bayan Randell," dedi memur daha az sert bir sesle. "Ayakkabılarınız var mı?"

Libby çıplak ayaklarına baktı, artık nerede ayakkabı bulacağı bir yana, hangi ayakkabı olduğundan bile emin değildi.

DI Jones, kapının yanındaki bir çift Crocs'u göstererek, "İşte, bak, bunları giy," dedi. Bunlar onun eski bahçe ayakkabılarıydı.

"Gaz..." diye mırıldandı, omzunun üzerinden ocağa doğru baktı. Memur yanına gitti ve ocağı kapatmadan önce bir süre düğmeleri inceledi. Libby dışarı çıkarılmadan önce tezgahın üzerindeki atılmış malzemelere bir göz attı. Ve işte o zaman bahçede, geçidin karşısına park etmiş polis arabasını gördü.

"Başına dikkat et," dedi polis memuru, aracın arka kapısını açarken, Mozart'ın sesi Libby'nin kulaklarında hâlâ çınlıyordu. DI Jones arabayı geri çevirip yola çıktığında, tanıdık köy manzarası birdenbire yabancı bir manzara gibi göründü. Libby endişeyle ellerini ağzına götürdü ve tırnaklarını ısırды. Ve tadabildiği tek şey kandı.

KIRK ÜÇ

ŞİMDİ

Caddeye çıkarken gözlerimi kapatıyorum, rampadan aşağı inerken kolumla yüzümü koruyorum. İnsanlar yanımdan geçip gidiyor, bana zar zor bakıyorlar - kot pantolon ve kirli bir sweatshirt giymiş kadın. Günlerdir doğru düzgün yıkanmamış ya da yemek yememiş kadın. Saçları birbirine karışmış ve yağlı, yüzü şiş ve gözyaşı lekeli kadın. Tırnaklarının altında kan olan kadın.

Solumda bir otobüs durağı ve bir bisiklet rafı var. Great Lyne'e dönmek için ikisi de işime yaramıyor. Bir taksi yolda.

DI Jones bu sabah erken saatlerde 'Gitmekte özgürsünüz,' demişti. En azından bu sabah olduğunu düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla gece de olabilirdi. Ranzada sırtüstü yatıyordum, titriyordum, üzerimde sadece ince bir battaniye vardı, kâbus mu yoksa gerçek hayat mı olduğundan emin olamadığım rüyalarla dolu bir uykuya dalıp çıkıyordum.

Başım zonklayarak dimdik oturdum.

"Ne?

'Sen ücretsiz için git,' o tekrarlandı. 'Biz serbest bırakılması sen Soruşturma altında,' diye ekledi, sanki bunun ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi.

"Bedava mı?

"Şimdilik," diye ekledi, yüzü donuktu.

Bacaklarımı ranzanın kenarından sarkıttım ve ayaklarımı Crocs ayakkabılarımın içine soktum. DI Jones'un ayrıldığı sırada üniformalı bir memur nezarethaneye girdi, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, başı öne eğik bir şekilde koridorda ilerliyordu.

"Benimle gel," dedi polis memuru, başka bir memur da ona katılırken. Bana gözaltı çavuşunun masasına kadar eşlik ettiler - artık başka bir memur görev yapıyordu - ve gözaltından çıkarılmam için gerekli işlemleri yaptılar.

"Emin misin? Serbest bırakıldığım için mutlu olamayacak kadar yorgun, ham ve duygusal olduğumu söyledim. "Gitmeme izin mi veriyorsun?"

"Bir süre daha kalmak istemiyorsanız," dedi çavuş, yüzü çizgilerle doluydu, dişleri açıktaydı. İçinde eşyalarımın bulunduğu plastik bir torba çıkardı: birkaç mendil, küçük bir Haribo poşeti, evimin anahtarları ve kemerim. Omzunun üzerinden başka bir memura bir şeyler söyleyerek, "Burayı imzalayın," dedi. Donutlarla ilgili bir şey.

"Tamam," dedim, adımı karalarken ellerim titriyordu. Sonra bana eve nasıl gideceğimi sordu ve ben de bilmediğimi söyledim. Yine de ona artık evin nerede olduğundan emin olmadığımı söylemedim. Birini aramasını isteyip istemediğimi sordu.

"Sean," dedim, bana Sean'ın kim olduğunu bile sormadan dosyadaki numarayı çevirmesini izledim. Doğrudan sesli mesaja geçti. "Fran'i deneyebilir misin, dostum? Ama numarayı çevirirken, ona durmasını söyledim. Eğer onunki de sesli mesaja düşerse, zihnim noktaları birleştirecekti. Şu anda bunu kaldıramazdım. "Sorun değil," dedim. "Sadece eve gitmek istiyorum. Sonra bana bir taksi çağır." "

Siyah-beyaz araba yanaştığında kaldırımın kenarına doğru yürüyorum, şoför yolcu camını indirip bana bakıyor. "Randell için taksi mi?" diye sesleniyor ve ben başımı sallayarak arkaya biniyorum. Ona adresimi veriyorum, Sean'ın beni beklememesinin, kollarına alıp eve götürmemesinin ve her şeyi yeniden yoluna koymamasının yarattığı hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Döndüğümde kartımı almamın bir sakıncası var mı? O gece taksiye ödediğim parayı hatırladıkça ürpererek soruyorum. "Cüzdanım yanımda değil.

"Elbette canım," diyor ve dikiz aynasından bana bakarak, *"Merak etme, ben her zaman buradan alırım..."* der gibi bakıyor.

Kemerimi bağlıyorum, kollarımı kendime sarıyorum, taksi uzaklaşıp giderken başım dönüyor ve kendimi gerçek dışı hissediyorum. Şehrin kuzeyine doğru ilerlerken fazla trafik yok.

"Saat kaç? Ona soruyorum, o da bana saatin on ikiyi yirmi geçtiğini söylüyor. Sonra ona bugünün hangi gün olduğunu soruyorum ve dikiz aynasına birkaç kez daha baktıktan sonra bana bugünün Pazar olduğunu söylüyor.

"Pazar mı?

Şoför başını sallar, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardır.

Yirmi dört saat, sanırım. Yirmi dört saat ayrı kalmak. Yalnızlık. Ayrı kalmak. Dehşete düşmek. Izgara olmak ve dizlerimin üstüne çökmek. Terk edilmek. Garip bir şekilde, üç haftadır düşüncelerimle en barışık olduğum an. Ve muhtemelen en güvenlisi.

Orada kimse bana dokunamazdı. Kendime bile zarar veremezdim.

Yarım saat sonra, Great Lyne'e girerken taksi yavaşlıyor - köyün isim tabelasının yanındaki sonbahar çiçeklerinden oluşan taş vazolar güneş ışığında mor ve sarı renkte parlıyor. Güzel bir gün, ama benim ruh halime uyan bir gün değil. Ya da belki de uyuyor. Belki de artık bitmiştir. Belki de hayat normale dönebilir ve Sean ile ben bunların hiçbirisi olmamış gibi davranabiliriz. O Cuma akşamından devam edelim, akşam yemeği için dışarı çıkmaya hazırlanıyoruz, ikimiz de birbirimize bakıyoruz, Sean "Bunun yerine evde kalalım mı?" diyor ve ben başımı sallıyorum, topuklu ayakkabılarımı tekmelemeden önce kollarımı ona doluyorum, bir paket siparişi veriyorum, rezervasyonumuzu iptal ediyorum. Bebek bakıcımızı iptal etmek.

Taksi yavaşça geçerken birkaç tanıdık yüz - iki kadın ve bir adam,

köyün yeşilinde durmuş sohbet ediyorlar, köpekleri de yanlarında - bana bakıyor. Neredeyse

dünkü sahnenin aynısı ama tersten oynanıyor. Yine diller dolaşacak. Dedikodu gırla gidecek.

"Hemen şurada solda," diyorum, öne doğru eğilip işaret ederek. 'Sazdan yapılmış yer,' diye ekliyorum, bizim şeritteki çoğu yer öyle olsa da. Yavaşlıyor ve motoru çalışır halde dışarıda duruyor.

"Yirmi yedi elli, lütfen, aşkım," diyor, bir kolunu yolcu koltuğuna dayayarak dönüyor.

Başımı salladım. "Bana bir dakika izin verin," diyorum arabadan inerken. Hava taze ve temiz kokuyor, güneş ışığında tatlı, sanki ben gittiğimden beri köy yıkanmış gibi. Titreyen ellerimle evimin n kapısının kilidini açıp içeri giriyorum. Tüm ışıklar kapalı ve ev soğuk geliyor.

"Alo?" diye sesleniyorum ama kimsenin cevap vermeyeceğini şimdiden hissediyorum. "Sean?" Koridorda durup merdivenlerin dibini dinliyorum. "Sean, benim. Evde misin?

Hiçbir şey.

Mutfağa gidiyorum ve çantamı bir sandalyenin üzerinde buluyorum. Çantamı çıkarıp taksiye geri dönüyorum ve kartımla ödeme yapıyorum. Kartı makineye sokarken elim titriyor, beynimdeki sisin içinde şifremi hatırlamaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve şoför başını sallayarak yola devam ediyor. İçeri girdiğimde, geri dönerken viteslerinin ıtırtısını duyuyorum.

Ev bıraktığım gibi duruyor: hırkam mutfak sandalyesinin üzerine örtülmüş, birkaç fincan ve kahvaltılıklar lavabonun yanına bırakılmış, Alice'in boyama kitabı masanın üzerinde açık, yanında birkaç keçeli kalem ve birkaç kapak bırakılmış. Çamaşır makinesinin önünde yerde küçük bir çamaşır yığını ve dn sabah katlamaya vakit bulamadığım için pencere kenarına atılmış bir başka temiz çamaşır yığını var. Dn akşamki yemeği hazırlamak için ahırın mutfağına girmeye niyetliydim.

"Aman *Tanrım*," diyorum, mşterilerimi düşünüyorum, saat beşte, kurulum için gelmem gereken saat gelip geçtiğinde cep telefonumu tekrar tekrar aradıklarını hayal ediyorum. antama gidip telefonumu çıkarıyorum ve saatin kaç olduğunu kontrol ediyorum.

Ekran. Pil bitmişti, bu yüzden onu su ısıtıcısının yanındaki kabloya takıp şarj olması için bıraktım ve arka kapıya ve ahıra doğru ilerledim. Her iki kapı da kilitli değil - evim savunmasız bırakılmış ve her şey alınmaya hazır. Dün götürüldüğümde kapıyı kilitlemek aklıma bile gelmemişti ve Sean da muhtemelen önce aramayla, sonra da beni gözaltından kurtarmaya çalışmakla meşguldü.

Kiralık araba hâlâ avluda, bıraktığım yerde duruyor ama Sean'ın Land Rover'ından eser yok. Ahırın mutfağında garip bir koku var - doğrama tahtasının üzerinde duran yarısı kesilmiş geyik etini gördüğümde lezzetli ve iğrenç arasında bir yerde. Kan tahtaya bulaşmış, koyu ve kuru ve üzerinde tek bir sinek yürüyor. Ocağın üzerindeki büyük tencerenin içindekiler soğuk ve gri, yarı saydam soğanlar kirli bir köpük ve yağ içinde yüzüyor. Birkaç yağlı havuç ve vıcık vıcık ot dalları kenarlara yapışmış, iri kemikler çorbanın dışına taşmış. Her şey çöpe atılmaya uygun.

"Libby? Birinin seslendiğini duydum. "Sen misin?"

DI Jones ve başka bir memurun orada durup beni tutuklamaya, tekrar götürmeye hazır olduklarını görmeyi bekleyerek etrafıma bakıyorum. Ama kimse yoktu. Ahırın kapısından kafamı uzattığımda, Arn'ın yüzünü duvarın üzerinde görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Evet, teşekkür ederim," diyorum otomatik olarak, her ne kadar iyi görünmediğimi bilsem de. Arn bana nergis soğanlarını ve çalıları nasıl budadığını anlatırken kafamda "*Soruşturma altında serbest bırakıldı...*" sözleri yankılanıyor.

"Gerçekten mi?" diyorum. "Bu iyi," diye ekliyorum, gitmesini dileyerek. "Baharda çok güzel olacaklar. Kapıyı kapatmak için dönüyorum.

'Dün buradaki polis arabasını fark etmeden edemedim,' diyor. 'Her şey yolunda mı? Ben de gece boyunca kulübenizde hiç ışık görmedim. Seni ve Sean'ı aramaya çalıştım ama ulaşamadım.

Arn. Her zaman iyi bir komşu.

'Evet, evet her şey yolunda Arn. Teşekkür ederim. Sadece soruşturmayla ilgiliydi,' diye ekliyorum. "Başka haber yok. Bildiğim kadarıyla bu doğru. DI Jones bir ceset bulduklarını asla açıklamadı ve bana karşı sahip oldukları sözde kanıtlar, görünüşe göre, beni suçlamak için yeterli değildi. Bunu onlara en başında söyleyebilirdim. Bunu onlara en başta söyledim.

Ama daha da rahatsız edici olan Arn'ın kulübede hiç ışık görmemiş olması. Sean neredeydi? Kafamı sallıyorum, rahatsız edici düşünceleri dışarı atıyorum - *nerede* olduğundan çok, kiminle *birlikte* olduğu.

Ahırdaki et ve yiyeceklerden kurtulduktan sonra kulübeye geri dönüp telefonumu kontrol ediyorum. İçinde bir süre yetecek kadar şarj var ve tek yapmak istediğim çiftliğe gidip Alice'i almak. Ayrılmadan önce Sean'ı arıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor - ve ondan da hiç mesaj gelmiyor, bu alışılmadık bir durum. Tutuklandığımı fark etmeden önce en azından dünkü aramayla ilgili beni bilgilendirir diye düşünmüştüm.

Kiralık arabaya binip avludan çıkıyorum ve Marion ile Fred'in çiftliğine doğru sola dönüyorum. Güzergâh beni Sean ve diğerlerinin dün bulunmuş olabilecekleri alanın yanından geçiriyor - büyük arazinin doğu kapısının yanından. Hepsini nemli tarlalarda yürürken hayal ediyorum, botları ıslak ve çamurlu, sabahın soğuk havasında sıcak nefesler, silah köpekleri hevesle koşuşturuyor - en ufak bir kokuda kaçıyorlar, sonra efendilerine dönüyorlar, kuyrukları sallanıyor, dilleri sarkıyor, ipeksi kulakları sallanıyor.

Sean'ın park etmiş olabileceği açık kapıdan geçerken yavaşlıyorum. Bu yol, bir çekimde sabahın erken saatlerinde dövücülerin bir araya geldiği, sağlam koyu yeşil pantolon ve ceketlerini, tüvit şapkalarını giyerek mataralarından yudumladıkları ve yola çıkmaya hazır atıştırmalıklarını atıştırdıkları küçük, düz bir alana açılıyor. Tabii ki alan boş, ancak taze çiçekler var.

Çamurda lastik izleri, muhtemelen dünden kalma. Kenara çekiyorum, geçitte duruyorum, neredeyse Sean'ın Land Rover'ının hala orada park halinde olduğunu görmeyi umuyorum, belki de daha sonra araba kullanmak zorunda kalmak istemediği için bara bırakmıştır.

Ve sonra onu görüyorum, geçidin tarlaya açıldığı yerde yerde yatıyor. Sean'ın bastonu - çoğu bastondan daha uzun ve kabartmalı gümüş tepesine kadar budaklı ve bükülmüş olan üst üçte birlik kısmı dışında tamamen düz. Zanaatkârın atölyesinde gördüğü anda ona aşık olmuştu. Satış elemanına gizlice rezerve etmesini, ertesi gün gelip alacağımı ve parasını ödeyeceğimi söylemiştim. Sean'ın doğum gününe kadar çok zaman geçmemişti.

Ve işte burada, çamurun içinde yatıyor.

Atılmış. Gidip getirdim.

"Sean?" diye sesleniyorum, eğer Land Rover burada değilse, onun da burada olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorum. "Sean, burada mısın? Ağaçlardaki rüzgârın sesinden ve çalılıkların arasından neredeyse dikey olarak yukarı doğru uçan, uzun kuyruk tüyleri arkalarında dalgalanan birkaç sülünün kanat çırpışlarından başka bir şey yok.

Bastonu bagaja koyup yola çıkmadan önce etrafa son bir kez bakıyorum.

Chalwell'den geçip Old Fox barının önünden geçerken tanıdığım birkaç araba görüyorum: Phil'in emlak cipi, Tony'nin bir zamanlar beyaz olan minibüsü ve Dean'in karısının ödünç aldığı belli olan arabası.

Ateş eden kalabalık içeride.

Sean'ın Land Rover'ından iz yok, ama onu Fred ve Marion'larda bırakmış olabilir - *yine* - ve eğer bir iki bira içmek isterse, belki de birkaç adamla birlikte bir Pazar rostosu sipariş etmek isterse, onu aşağıya bırakmış olabilir. Gerçi ben tutuklandığım için bunu yaptığını düşünemiyorum.

Çiftliğe gitmeden önce kontrol etmeye değer olduğunu bilerek otoparka çekiyorum. Ve birinin aramadan haberleri olabilir.

Arabadan inerken, birkaç hafta önce Sean'la yemekten sonra taksi çağırırken durduğumuz yere bakıyorum. Kapıya yöneldiğimde içim düğümleniyor, mandalı açtığımda sıcak, bira kokusuyla karşılaşıyorum. Ocakta ateş yanıyor ve taş döşeli alan, çoğunu tanıdığım yerli halkla dolu.

Ve sonra Sean'ın her zamanki grubunun barın en ucunda durduğunu görüyorum, ama onlar beni fark etmeden önce değil. İçeri girdiğimde sanki tüm bar sessizliğe bürünüyor - farkında olmadan kesime giden bir kuzu gibi. Grubun her birinin bana baktığını, yüzlerinin ekşidiğini, gözlerinin acıdığını fark etmeden önce küçük bir gülümsemeyi başarıyorum. Haberler hızlı yayılıyor.

KIRK DÖRT

Adamlara yaklaşırken t kezliyorum. Birkaçı bana sırtını dönerken, bir diğeri beni görmezden geliyor. İçlerinden ikisi, Dean ve Tony, yüzleri ifadesiz bir şekilde bana bakıyorlar. Onların arkasında oturan Eric'i barın sonundaki taburede her zamanki yerinde, yayılmış bir gazetenin üzerine eğilmiş görüyorum.

"Merhaba," diyorum, bu dev gibi adamların yanında kendimi küçük hissederek. "Sean burada mı?" "Hayır," diyor Dean, birasından bir yudum alarak.

"Sen de öyle olmalısın," diyor Tony, omzuyla beni grubun dışına iterek. Başımı eğip küçük bir selam veriyorum ve etraflarından dolaşarak Eric'e yaklaşıyorum. Elindeki kalemi yere bırakıyor.

"Sekiz aşağı," diyor bulmacayı göstererek. "Eksik," diye ekliyor, doğrudan bana bakarak. "Dört harf, ikincisi W." Eric içerken bardağının kenarından bana bakıyor.

"şey..." Bakmak için öne doğru eğildim ama gözlerim kamaştı. "Emin değilim," diyorum, diğerklerinin bana baktığının, gözlerinin sırtıma dikildiğinin farkındayım. "Bulmacalarda iyi değilimdir.

"Bir içki ister misin, aşkım? Eric sorar. "Bir ikiye ihtiyacın var gibi görünüyor. "Hayır, teşekkürler," diyorum, dostça davrandığı için rahatlamış bir şekilde. Kolayca kapıyı alabilirdim. sinirlerimi yatıştırmak için birkaç kadeh içtim, ama aç karnına

beni silip süpürecekti. "Bugün Sean'ı görüp görmediğini merak ediyordum. Ve dünkü aramadan bir şey çıktı mı?"

Arkamdan biri bir ses çıkarıyor - hırlama ile gülme arası bir ses.

"Sean'ı dünden beri görmedim," diyor burnunu kaşıyıp boğazını temizleyerek. "Üzgünüm, aşkım. Kalemimi çubuğa vurarak bulmacaya geri döner. "Kayıp, kayıp, kayıp..." diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Sean'la birlikte Denton'ların evinin yakınlarında arama yaptınız mı?"

Eric tekrar başını kaldırır ve yüksek sesle sigara öksürüğü çıkarır. 'Hayır, hayır, canım. Sean ve Phil o tarafa, Cotton Hill'in tepesindeki büyük yem dükkanına doğru gittiler ama bildiğim kadarıyla bir şey bulamadılar. Ben de diğerleriyle birlikte Blake's Hill'i geçip tepeye çıktım. Aramızda birkaç mil mesafe vardı. Birkaç şey bulduk, bir eldiven ve bir kemer, ama bunların genç kıza ait olup olmadığını kimse bilmiyor. "Onlar polisin elinde.

Düşünerek başımı sallıyorum.

Eric tekrar öksürerek, "Sanki toprak her şeyi barındırıyor," diyor. 'Katman katman tarih toprağa gömülmüş. Tüm sırların koruyucusu.

"Oh... Ben-

'Birisi dışarıya her adım attığında, öyle ya da böyle iz bırakıyor. Bir şeyler saklıyorlar.'

Eric'in bana ne anlatmaya çalıştığından emin olamadan, "Anlıyorum," diye cevap veriyorum.

"Senin şu adam, iyi bir adam, Libby. Onu doğduğundan beri tanıyorum. Genç Marion'un hamile olduğunu hatırlıyorum, bir şeftali kadar olgun. İnanmayacaksın ama o zamanlar ona karşı bir şeyler hissediyordum. Bir kahkaha attı.

Gülümsemeye zorluyorum, sadece gitmek istiyorum. Biri arkamdan bana çarpıyor ve bacağımın arkasında ıslaklık hissediyorum. Kazara olduğundan şüpheliyim.

Eric, 'O iyi değil, biliyorsun,' diyor, gözlerindeki ifade ciddileşiyor.

"Marion mu? Birkaç sağlık sorunu yaşadığını biliyorum ama-"

"Onu o gece erken saatlerde yerde yatarken buldum. Seni arabanda kızı ararken görmeden önce. Hatırladın mı?"

"*Yerde* mi? şok olmuş bir şekilde söyledim.

Eric başını sallar, birasını yudumlar. "Kulübenizden yeni çıkmıştı. Kalkmasına yardım ettim elbette ama kendinde değildi. Ambulans çağırmak istedim ama buna yanaşmadı. Sadece eve gitmek istediğini söyledi ve arabasını sürebilecek kadar iyi olduğu konusunda ısrar etti. Ölümcul derecede solgundu, terliyordu, yan tarafını tutuyordu. Ve sonra, siz benimle konuşmak için durduktan hemen sonra, onu tekrar gördüm, Sean'ı eve geri götürüyordu. Gerçekten direksiyon başında olmamalıydı eğer-"

"*Tanrım*, o gece seni gördüğümde neden bana bunlardan hiç bahsetmedin Eric? Zihnim bunun ne anlama geldiğini merak ediyor. Bunun ne anlama geldiğini *bilmek*.

"Marion bana gizlilik yemini ettirdi," diyor pişmanlık dolu bir ifadeyle. "Dediğim gibi, ona karşı hep bir şeyler hissettim, onu mutlu etmek için her şeyi yapardım. Eric başını sallar. "Ama o zamandan beri aklımdan çıkmıyor. O sessizlik içinde acı çekmeyi seven biri, bizim Marion'umuz, ama bunun düşüncesine daha fazla dayanamıyorum. Ona göz kulak ol, olur mu aşkım?" diyor gözlerinde biriken yaşlarla. "İyi olduğundan emin ol?"

"Elbette, *elbette* yapacağım," diye cevap veriyorum, Eric'in aklındaki nedenlerle olmasa da tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Marion o gece kulübemizin içindeydi.

"Hemen gidip onu göreceğim," diyorum sesim titreyerek.

Eric başını sallar. 'Ve unutma genç kız, bu topraklarda olan, bu topraklarda kalır. Bu buralarda bir efsanedir. Konuşulmayan ama yine de efsane. Eric tekrar burnunun kenarına dokunur ve birkaçı eksik olan sararmış dişlerini göstererek sırtır. "Bana boşuna Elf Eric demiyorlar, değil mi? Gözünün kenarındaki bir damla yaşı siliyor.

"Hayır, sanırım yok," diyorum, gülümsemesine elimden geldiğince karşılık vererek.

"Ama bazen," diye devam ediyor Eric, "bazen toprak da fısıldar. Bunu da unutmayın ve kulaklarınızı açık tutun. Bu yerin sana ne söylediğini dinle. O hepimizden daha bilge. Benden bile," diyor ve yine göğsünü gere gere gülmeye başlıyor.

"Teşekkür ederim Eric," diyorum koluna dokunarak, sadece çiftliğe gitmek istiyordum. "Bu arada," diye ekliyorum, eğilip bulmacayı işaret ederek. "Sekiz eksik, AWOL.

Gitmek için döndüğümde Phil'in bara girdiğini ve bunca zamandır tam arkamda durduğunu görüyorum. Onun ve diğerlerinin yanından sıkıca geçiyorum, başım eğik, kalabalık barda ilerlerken tekrar tökezlememek için kendimi zorluyorum. Yolumu kesmeye çalışıyor, sanki benimle konuşmak istiyormuş gibi görünüyor, ama onu görmezden geliyorum, sadece devam ediyorum.

"Bırak dostum," dediğini duyuyorum birinin. "Hadi, sigara içmeye çıkalım.

Kapıya doğru koşuyorum, otoparktan arabama doğru koşuyorum. Kontaktaki anahtarları karıştırıyorum - arabayı sürmeden önce hıçkırıklarımı tutmayı başarıyorum.

"Marion? Arka kapıdan sesleniyorum, Eric'in bana söyledikleriyle hâlâ sarsılmış durumdayım. Tek istediğim Alice'i kucaklayıp eve götürmek - ama Marion'la konuşmadan önce değil. Bagaj odasının kapısını ittiğimde açıldı, ben de içeri girdim. "Merhaba, evde kimse var mı? Işıklar kapalı ve mutfak sanki ruhunu kaybetmiş gibi soğuk. Etrafa bakıyorum. Her şey her zamanki gibi düzenli ve tertipli. Büyük merdivenin bulunduğu uzun koridora doğru ilerliyorum, üst kata sesleniyorum ve gıcırdayan döşeme tahtalarını dinliyorum.

Hiçbir şey.

Oturma odasında da durum aynıydı - ocakta her zamanki kömür ateşi yoktu, küçük ahşap masanın üzerinde düzgünce katlanmış gazeteler vardı, kanepeler

çiçeklerle kaplı minderleri dolgun ve boş. Alice'in bebeklerinden biri yarı giyinik halde yerde yatıyor.

"Alo?" diye tekrar seslendim. Çiftlikte olmalılar. Sonra kıkırdamalar duyuyorum.

"Alice? Sadece Noel'de kullanılan yemek odasının kapısını açarak söylüyorum. Küf kokusu beni karşılıyor, tıpkı boşluk gibi. Pembe halısı, yeşil kadife perdeleri ve cilalı masasıyla sade odada kimse yok - ortada kararmış gümüş bir şamdan duruyor.

Kapıyı tekrar kapatıyorum ve koridordaki diğer tek odayı, Fred'in çalışma odasını açıyorum. Kapıyı iterek açıyorum, Alice yalnız kaldı diye neredeyse çılgına dönüyorum ama içeri girdiğimde onu sandalyesinde oturan büyükbabasının karşısında yerde bağdaş kurmuş otururken görüyorum, öne doğru eğilmiş, her ikisinin de yüzünde geniş bir gülümseme var. İkisi de kapı aralığında beni fark etmiyor.

"Hayır büyükbaba, yine mi?" diye ciyaklıyor Alice, alkışlayarak. "Bir merdivene bindin ve yine en başa dönmek zorunda kaldın. Küçük kızım kahkahalarla yan dönüyor, saçlarını geriye savurarak onaylarcasına bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Hadi, şuradaki meydana geri dön, büyükbaba.

Fred ona aptalca bir sesle, 'Sen zor bir görev yöneticisisin,' diyor. Daha önce hiç duymadığım bir sesle. 'Ve yılanlar ve merdivenler konusunda bir uzmansın. Bahse girerim oyun grubundaki tüm arkadaşlarını yeniyorsundur.

"Yakalamaca oynuyoruz ve hep ben kazanıyorum," diyor Alice parmağını çiğneyerek. 'Ve atlama yarışları yapıyoruz, ama onlarla bu oyunu oynamıyorum. Bu sadece burada seninle ve dadiyla olduğum zamanlar için.

Fred kıkırdıyor, sonra başını kaldırıp bakıyor ve kapı aralığında beni görüyor. "Libby," diyor başını sallayarak, yarı ayakta. Gözlerini Alice'e çeviriyor,

Sanki kızımın önünde bir şey söylemememi tembihlemem gerekiyormuş gibi yavaşça başını sallıyor.

"Anne!" Alice beni gördüğünde ciyaklıyor. Yerden sıçrayıp bana doğru koşuyor ve neredeyse Fred'in ortalıkta bıraktığı bir yığın evraka takılıp düşüyordu. "Anne, anne, *anne*..." Kendini bana doğru savuruyor.

Bacaklarıma, bana sıkıca sarılıyor. 'Kaldır beni, kaldır beni' diyor beni kazanacağını bildiği bir sesle.

Eğildim, o sertleşirken ellerimi koltuk altlarından geçirdim ve onu kalçama doğru çektim. "Ah, sevgilim," diyorum saçlarına fısıldayarak ve onu kendime doğru bastırıyorum. "Çok üzgünüm, annen biraz uzaklaşmak zorunda kaldı.

'Sorun değil, üzülme' diyor. "Dadı kek yapmama izin verdi ve büyükbabam beni traktöre bindirdi. Küçük bedeninin heyecanla etrafımda gerildiğini hissediyorum.

"Bu iyi," diyorum, hevesli görünmeye çalışarak. "Dadı ve babanın nerede olduğunu biliyor musun, tatlım?

'Hayır, ama dadı istersem burada yaşayabileceğimi ve her gün onunla birlikte tavukları besleyebileceğimi söyledi. Yapabilir miyim anne?" diyor yalvaran bir sesle.

Onu sıkıyorum. "Göreceğiz bakalım," diyorum onu eğlendirmek için. "Fred, Sean'ın nerede olduğunu biliyor musun?

"Bunu Marion'a sorsan iyi olur," dedi Alice'e bakarak. 'Çiftlikte bir yerlerde. Yapacak bir işi olduğunu söyledi. Fred büyük ellerini yüzüne silerek başını sallıyor. "O... şey, gözlerinde yine o *bakış* vardı, Libby. Neredeyse çaresiz bir ifadeyle yarı ayağa kalktı.

'Alice, sen büyükbabanın yanında kal ve oyununu bitir. Ben birazdan dönerim ve eve gideriz, tamam mı? Fred'e bakıp başımı sallıyorum. Belli ki o da Marion için endişeleniyor.

Ben çıkarken kızım onaylamakla hayal kırıklığı arasında bir ses çıkarıyor, çalışma odasının kapısını kapatıp mutfığa ve bahçeye doğru ilerliyor. Her zamanki yerlerden başlıyorum - Marion'un zaman geçirmeyi sevdiği, ilkbaharda fideleriyle ilgilendiği ya da sonbaharda bir sonraki sezon için temizlik ve planlama yaptığı saksı kulübesi. Ama orada değil. Mutfığın arka tarafındaki, beslediği tavuklar ve diğer kuşlar için yem depoladığı ek binada da yok.

"Marion? Seslendim. "Burada mısın?

Gölete ve kümese doğru gidiyorum, etrafı kontrol ediyorum, hala yapabildiği küçük işleri yapmanın yanı sıra, sadece arazide yürümeyi, doğada *olmayı* nasıl sevdiğini biliyorum.

Tüm sırların koruyucusu... Eric'in sesini duyuyorum kafamın içinde. "Alo, Marion?

Kümeşte birkaç tavuktan başka bir şey yok - onların gıdaklamaları, etrafa saçılmış odun talaşı ve kıyılmış saman kokusuyla birlikte bir şekilde rahatlatıcı. Fred'in makinelerini tuttuğu büyük ahıra doğru ilerliyorum, şu anda çoğunlukla tam zamanlı olarak çalıştırdığı köyden üç genç tarafından yönetiliyor. Gerektiğinde yardım için başka mevsimlik işçiler de geliyor.

Ancak birkaç traktör, biçerdöver ve bu büyüklükte bir çiftliği işletmek için gereken diğer ekipmanlar dışında ahır boş. Ahırın arkasında, römorkların ve bazen de siyah plastiğe sarılı büyük yuvarlak balyaların depolanması dışında nadiren kullanılan bir alana doğru devam ediyorum. Eski domuz ahır da dahil olmak üzere birkaç tuğla binayı kontrol ediyorum, bazıları bakımsız, diğerleri ise depo olarak kullanılıyor, bu arada Marion'a sesleniyorum.

Ondan hiç iz yok.

Geldiğim son bina oyun deposu - kiremit çatılı ve beton zeminli alçak tuğla bir yapı ve Sean bana çiftliği ilk gezdirdiğinde hatırladığım kadarıyla arka tarafta uzun süreli depolama için birkaç eski dondurucu vardı. Sadece kış aylarında kullanılıyor ve bir süredir buraya kimse gelmemiş gibi görünüyor. Fred bu yıl şimdiye kadar hiç sürgün vermedi, gerçi henüz sezonun başındayız.

"Marion? Arkamı dönüp vazgeçmek üzereyken Sean'ı tekrar aramaya karar vererek sesleniyorum. Yakında ona ulaşamazsam hastaneleri kontrol edeceğim.

Donup kaldım.

Biri şarkı söylüyor.

Tekrarlanan yumuşak ama yoğun bir şarkı. Birisi ruhsuz bir melodi eşliğinde aynı sözleri tekrar tekrar söylüyor. Oyun mağazasının içinden geliyor.

"Alo?" diyorum kapıya yaklaşarak. Kapıyı çekip açıyorum ve gözlerimin loş ışığa alışmasını bekliyorum. "Ah..." diyorum, onu gördüğümde kapının çerçevesini kavriyorum.

Marion'un elinde bir paspas var ve boyalı beton zemine çılgınca sabunlu su döküyor.

"Marion, iyi misin? diye sordum. Ama başını kaldırıp bakmıyor - gri paspasın başını kovaya daldırıp defalarca sıkmadan, yere su akıtarak devam ediyor. Paspaslama eylemiyle eş zamanlı olarak şarkı söylemeye devam ederken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Temizlenecek bir şey varmış gibi görünmüyor.

Etrafına yayılan sabunlu suda kaymamaya dikkat ederek yanına gidiyorum. Uzanıp elimi koluna koyuyorum, saçları düğümünden düşmüş, yanakları ağlamaktan kızarmış ve lekelenmiş.

"Marion, dur," diyorum nazikçe. "Ne yapıyorsun? Neden ağlıyorsun?"

'Sus küçük bebek, tek kelime etme...'

Lütfen, Marion. Bir dakika dur. Konuş benimle.'

Hızlı bir bakış atıyor, cam gibi gözleri sanki orada değilmişim gibi doğrudan bana bakıyor.

'Annen sana bir alaycı kuş alacak...'

Paspası tekrar kovaya daldırıyor, ne yaptığına bakmıyor bile. Aynı yeri tekrar tekrar paspaslıyor. Oyun dükkanı dezenfektan kokuyor.

"Marion," diyorum daha kararlı bir şekilde. "Lütfen dur. Senin için endişeleniyorum. Konuşalım. Kolunu tekrar tutuyorum, bu kez daha güçlü bir şekilde.

'Ve eğer o alaycı kuş ötmezse...'

'Tamam, hadi. Yeter artık. Devam etmeye çalışırken kolunun benimkine doğru gerildiğini hissediyorum, ama paspası onun elinden çekip almayı başarıyorum.

büyük metal kovaya geri koydum. 'Burada ne yapıyorsun? Bana neden ağladığını söyle?'

Gözlerim dükkânın içini tarıyor. Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim, Sean beni ölü av hayvanlarını, kesilmeden önce nasıl asıldıklarını ve olgunlaştırıldıklarını göstermek için getirdiğinde. Panjurlu pencereler kancalardan sarkan leşlerin üzerine ürkütücü bir ışık düşürüyordu - geyikler bir tarafa, sülünler, keklikler ve tavşanlar diğer tarafa.

Ölü hayvanları görünce ürpermiştim. Onları kesilmeden önce, kafaları, gözleri, kürkleri ve uzuvları hala takılı halde görmek, bir şekilde kökenlerini eve getirmişti, onları yiyerek ben de öldürmenin bir parçası olduğumu biliyordum. Marion sık sık av eti turtaları ve güveçleri yapar ve servis ederdi ve gerçekten de bölgeye taşınmak menülerim hakkında daha fazla düşünmeme ve yerel kaynaklı malzemeler kullanmama neden oldu. Ve nihayetinde mesele de buydu: yemek. Yerel halkın yaptığı şeyler. Her ne kadar av hayvanları kileri ölüme, *cinayete* çok daha yakın görünse de.

'Annen sana elmas bir yüzük alacak...'

"Marion, lütfen..." Oturacak bir yer bulmak için etrafıma bakıyorum. Ama bir duvarın dibindeki et koymak için kullanılan taş levha ya da eski derin dondurucuların dışında oturmak için sadece birkaç plastik küvet var. Onlar da pek rahat görünmüyor.

"Dışarı çıkıp biraz temiz hava alalım mı?" diye soruyorum, kolumu omzuna atarak. Koku hiç hoş değil.

"Hayır," diyor, şarkı söylemeyi bırakarak. Dudakları ince ve kuru, yüzünün geri kalanı gibi solgun. İyi görünmüyor. 'Buradan ayrılamam. Temizlenmem gerek.

"Sean nerede?" diye soruyorum, onu dışarıya yönlendirmeye çalışıyorum ama hareket etmeyi reddediyor.

"Onu götürdüler," diyor kesin bir ifadeyle.

'Aldılar mı? Kim aldı?'

Marion bana bakıyor. 'Polis tabii ki. Dün onu kelepçeleyip götürdüler.

KIRK BEŞ

Duvara uzanıp kendimi sabitliyorum. Sean *tutuklandı* mı?

Marion paspası tutarak tekrar şarkı söylemeye başlıyor. Ayağımla kovayı onun yolundan çekiyorum ama kova düz olmayan bir zemine çarpıp devriliyor ve kahverengi-yeşil su ayaklarımızın etrafına dökülüyor. Paspas yere çarpıyor.

"Gel ve şurada dur," diyorum, koluna girip onu karmaşanın dışına çıkarıyorum. "Ayakların ıslanacak. Onu dondurucuya doğru götürüyorum, titrememeye çalışıyorum ama oyun mağazası serin, dışarıdan bile daha soğuk - gerçi titremem sadece sıcaklıktan değil. Eski dondurucuya yaslanmaya gidiyorum ve tam o sırada Marion patlıyor.

'Hayır! Dokunma ona! *Uzak dur!* Yumrukları havaya kalktı ve bana vurmaya başladı, beni çekiştirirken gözyaşları yüzünden akıyor, kıyafetlerimi yırtıyordu. Bileklerini tutuyorum, birden ne kadar zayıfladığını fark ediyorum - neredeyse kırılgan.

"Marion, dur lütfen. Söyle bana, Sean'ı polis aldı da ne demek?' Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Onu aldılar. Onu *tutukladılar*. Bana söylenen buydu. Bu korkunç bir şey. Senin de gittiğini söylediler, ama şimdi geri döndün. Sean nerede? Oğlum nerede? Ah...' Tekrar hıçkırıyor, zar zor anlamlandırıyor.

"Bunu sana kim söyledi, Marion?

'Bana arkadaşı söyledi,' dedi. 'Olay Sasha'yı ararken olmuş. *Yardım* etmeye çalışırken.

"Marion..." Başımı eğip düşünüyorum. Sean da benimle aynı zamanda tutuklanmış olmalı. Onca zaman sonra muhtemelen bir sonraki nezarethanede, belki de benim yanımdaki sorgu odasındaydı. Başımı sallıyorum, kendimi tekrar dondurucunun kapağında sabitliyorum. Ve işte o zaman saçı görüyorum - mühürün içine sıkışmış birkaç sarı tel.

Gözlerimi ondan alamayarak çılgık atıyorum.

"Aman *Tanrım*," diye fısıldıyorum, geri çekiliyorum. 'Hayır... hayır, lütfen Tanrım, hayır...' Gözlerim fincan tabağı genişliğinde, Marion'un yüzüne sabitleniyor, sonra tekrar dondurucuya dönüyor. Anlamıyorum.

"Libby, yapma," diyor, ben tekrar dondurucuya doğru bir adım atmaya cesaret ederken şimdi daha kontrollü. Bilmem gerekiyor. Paslanmaz çelik kapağa uzandığımda Marion kolunu benimkinin üzerine atarak beni uzaklaştırıyor. 'Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeylere karışma. Bu seni ilgilendirmez.

"Marion, bu beni çok endişelendiriyor," diyorum, sesim zar zor çıkıyor. "Şuraya bir bakayım," diyorum, tekrar kulpa uzanarak.

Beni sertçe iterek dondurucu ile arama girdi. Geriye doğru sendeledim, iki büyük plastik küvetten birine takıldım ama dik durmayı başardım. "Neler oluyor Marion?

'Her şey halloldu. Hepsi halledildi. İzin verin temizleyeyim,' diyor, tekrar mırıldanarak paspasa uzanıyor.

"Neyi temizlemen gerekiyor?" diyorum, sakın kalmaya çalışarak. Alice'le konuşur gibi konuşuyorum - ikna etmeye, kandırmaya çalışıyorum. Ona karşı olduğumu düşünürse bana hiçbir şey söylemez.

Duruyor, paspasa yaslanıyor. "Burası çok dağınıktı," diyor dondurucuya bakarak. "Ve sürekli... *sızdırıyor*. Burnunu yukarı kaldırıyor, titriyor.

"Sızıntı mı?

'Ve eğer o elmas yüzük pirinç olursa...'

"Marion, dondurucu neden sızdırıyor? İçinde ne var?"

'Annen sana bir aynalı cam alacak...'

Sanki yine transa geçmiş gibi, ince bedeni kaskatı kesilmiş, kollarıyla paspası kavrayıp dökülen suyun içinde ileri geri sallıyor. Yavaşça dondurucuya doğru ilerliyorum, kulpuna uzanıyorum, bir gözüm bana tekrar saldırırsa diye Marion'da. Tek elimle çekiyorum ama kapak açılmıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum ve iki elimi kullanarak kauçuk emme contasını kırmaya çalışıyorum. Tekrar tekrar deniyorum, ağırlığımı arkama alıyorum ve son çekişte aniden veriyor, altı inç kadar açılıyor.

Duruyorum, bakıyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim yanıyor. Etrafımdaki havayı dolduran iğrenç dumanlar açık ağzımın kapanmasına neden oluyor, gözlerim sımsıkı yumuluyor ve bir daha asla açmak istemiyorum.

"Oh... *Tanrım...*

Kapağı tekrar indiriyorum, geri çekiliyorum, çığlık atıyorum, yüzümü kapatıyorum. Bir zamanlar Sasha'nın yüzü olan, köpüğün ve katılaşmış yağın altından yukarıya doğru bakan şeyi görünce öğürerek iki katına çıkıyorum. Kafasının bazı kısımları kopmuş - bir parçası sarı bir saç tutamıyla dondurucunun kenarına tutturulmuş, bir tür sıvının içinde yüzen şekilsiz topaklar.

"Hayır... hayır, *hayır!*" diye tekrar tekrar bağıriyorum, kusmuğumu tutamıyorum. Sulu safrayı yere kusarken midem kıvrılıyor ve sıkışıyor. İçimde yukarı çıkacak bir şey yok ama yine de öğürüyorum. Ağzımı elimin tersiyle siliyorum, ter içinde kalıyorum.

"Ne *yaptın* sen?"

Marion'un yüzünde hiçbir duygu yok.

Tekrar öğürüyorum, burnum hala dondurucunun içindekilerin kokusuyla dolu. Donmuş bir şey yoktu - içeride gerçekleşen çürümenin sıcaklığını hala hissedebiliyorum.

"Sanırım kül suyu dondurucunun da bir kısmını yemiş olmalı," diyor Marion kesin bir dille. "Sızıntı yapıyor. Bu yüzden temizlemeye devam etmem gerekiyor. Sean yapmam gerektiğini söyledi.

Sean...? Ben... Ben anlamıyorum. "Sasha neden *burada*?" Yüzümü tekrar kapatıyorum ama tek gördüğüm o gece - aynada elbisem ve botlarımla kendimi görüyorum, ceketimi giyiyorum, rujumu sürüyorum, gecenin sonunda Sean'la aramızın tekrar düzeleceğine dair kendi kendime gülümsüyorum. Sasha'yı karşılamak için aşağı inmiştim, istediği her şeyi alıp almadığını sormuştum, ona buzdolabında biraz yiyecek olduğunu söylemiştim, sonra taksi korna çalmıştı...

'Sean uzun sürmeyeceğini söylemişti ama üç hafta oldu. Sürekli daha fazla kristal, daha fazla su ekliyorum. Marion iki büyük plastik küveti işaret ediyor.

"Sodyum hidroksit mi? Etikete bakarak fısıldıyorum - büyük turuncu ve siyah uyarı işaretleri. *Tehlike... Aşındırıcı...* artı büyük bir çarpı işareti ve üzerine sıvı damlayan ve bir delik açan bir insan eli.

"Fred bunu ineklere sodalı buğday yemi yapmak için kullanıyor. Artık bizim ineklerimiz değil elbette, ama yerel çiftçiler kostik soda ile işledikten sonra buğdayımızı satın alıyor. Bu onlar için iyi bir şey. Sindirime yardımcı olur. Bunu yapmanın özel bir yolu var ve Fred'inki en iyisi.

"Sindirim mi? Tekrar öğürerek söylüyorum. Dondurucudaki yağlı pisliği asla göremeyeceğim. 'Oh, Sasha, hayır, *Tanrım...*'

"Onu da sindiriyor," diyor Marion, sesi ince ve soğuk. 'Ama çok uzun sürüyor. Sean gerçekten ısıya ihtiyacı olduğunu söyledi, yine de eninde sonunda işe yarayacak. Su ve kül suyu. Eski moda bir çözelti. Sean kimyadan anlar.'

Sean... Tanrım. Ama Sasha'nın neden burada, çiftlikte olduğunu anlamıyorum. Marion, söyle bana, neler oluyor? Ve sen neden bu işe bulaştın?' Tüm bunları, imaları, Sasha'nın nasıl olup da oyun dondurucusuna düştüğünü anlayamıyorum. *Her şeyden* sonra.

Marion tekrar paspaslamaya başlıyor, aynı yeri tekrar tekrar siliyor. "O gece sadece Natalie'nin arabasını senin evinin önünde gördüğüm için uğradım," diyor, yüzünde neredeyse bir gülümsemeyle bana bakarak. 'Natalie'nin arabasını bulmuştum.

bileziği kanepemin arkasına koydum ve onu bir sonraki görüşümde kullanmak üzere çantama attım. Papazın evindeki kilise toplantısına gitmiştim ve yolda Natalie'yi sizinkinde görmüştüm. Ama papaz evine vardığımda toplantı iptal edilmişti ve kimse bana söyleme zahmetine girmemişti. Ben de Natalie'yi yakalayıp bileziği vermek umuduyla geri döndüm ama meğer çoktan gitmiş. Bebek bakıcılığı yapamadığım için kendimi çok kötü hissediyordum, yine de arayıp Alice'in iyi olup olmadığını, Sasha'nın başa çıkıp çıkamadığını sorayım dedim. Yapacak başka bir şeyim yoktu.

Marion'un yüzündeki ifade bana dürüst olduğunu, yardım etmek istediğini söylüyor. Oradayken bileziği düşürmüş olmalı.

"Devam et," diyorum, yaklaşarak. Dondurucudan uzaklaşmak için her şeyi yaparım.

"Sasha beni içeri aldığında ödevini yapıyordu ama üzgün olduğu belliydi.

Sanırım *bunu* hatırlıyorum. Sean ve ben dışarı çıktığımızda farklı görünüyordu, ruh hali düşüktü.

"Ağladığını biliyordum," diye devam ediyor Marion, paspasa yaslanarak. Panjurlu pencerelerden birinden dışarı bakıyor, güneş ışığı taş levhanın üzerine çitalı gölgeler düşürüyor.

"Ağlıyor musun?"

"*Hâlâ* ağlıyordu," diye devam ediyor Marion. "Ona sorunun ne olduğunu sordum ve Dan'in annesinin onu üzdüğünü, ona aptal falan dediğini söyledi. Başından savmaya çalışıyordu ama üzgün olduğunu görebiliyordum.

"Natalie Sasha'yı üzdü mü? Dondurucudan bir adım daha uzaklaşıyorum. "Neden oradaydı ki? Alice haklıydı o zaman. Natalie bizim evimizdeydi.

'Görünüşe göre Dan okul kitaplarından birini orada unutmuş ve Sasha'nın onu bulması için ısrar etmiş. Natalie'nin nasıl olduğunu bilirsin. Sabırsız, talepkar.'

Başımı salladım.

'Dan orada değildi elbette ve Sasha kitabı bulmak için elinden geleni

yaptı ama Natalie ona zor anlar yaşattı. Mesele şu ki, bu

Sasha. O... o bana zaten kafasında bir yük olduğunu, yine de üzgün olduğunu söyledi.

Akşam dışarı çıkarken ben de aynı şeyi düşündüğümü hatırlıyorum. Taksi dışarıdaydı ve Sean mutfakta bir şeyler yaparken ben onunla konuşuyordum. Ona acele etmesini söylemişim.

"Oradayken Alice'i kontrol etmek için üst kata çıktım. Natalie büyük bir kargaşaya neden olmuş gibi görünüyordu. Zavallı kuzu Bay Flumps'la birlikte yorganının altında saklanıyordu. Onu sakinleştirdim, ona bir hikaye okudum.

"Orada olmana sevindim Marion," diyorum. "Sean geleceğini biliyor muydu?

"Evet," diyor Marion, paspası tekrar iterek. "Kısa süre sonra onu aradım. Ve bir sürü mesaj gönderdim. Yemeğinizi bölmek istemedim ama başka ne yapacağımı da bilemedim. Yapmak zorundaydım... Şey, bir şeyler oldu, Libby. *Kötü* şeyler.'

"Marion, *ne?* Ne oldu?' Her iki bileğini de ellerimin arasına aldım.

"Oturun," diyor ve iki büyük kostik soda tüpünü işaret ediyor. Başımı salladım,

onu yönlendiriyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diyor. "Biraz başım dönüyor. Oturduk, dizlerimiz birbirine yakındı, ellerimiz sıkıca kenetlenmişti.

Ve Marion konuşmaya başlar.

KIRK ALTI

Marion kazağının yıpranmış paçasının altından bir mendil çıkararak, "Genç bir kız için bu kadar çok gözyaşı dökmek kalbimi kırdı," diyor. Burnunu sümkürüyor. "Ayrıca onu o halde Alice'in sorumluluğunda bırakmak istemedim. Sakinleştikten ve sorumluluk sahibi olabileceğinden emin olmak istedim.

"Teşekkür ederim, Marion.

'Ama ona başka neyin yanlış olduğunu asla sormamalıydım. Asla *burnumu* sokmamalıydım, ama nasıl yapamazdım? Çok üzgündü ve benim kim olduğumu biliyordu... *biliyordu*...: Sean'ın annesi. Kendine engel olamıyordu, ona karşı olan tüm duygularını bastırmıştı. Hepsi birden ortaya çıktı.'

"Sean ve *Sasha*," diye fısıldıyorum, başından beri şüphelendiğim şeyi kabullenmiş bir halde. Başım öne eğiliyor; Fran'den, hatta Natalie'den şüphe ettiğim için kendimden nefret ediyorum. 'Ama o daha çocuk. Nasıl *yapabilir*? Ağlayacak gözyaşım neredeyse hiç kalmadı, özellikle de Sean'ın biz ayrılırken Sasha'ya attığı bakışı hatırladığımda. Fark etmediğimi sanıyordu ama fark etmiştim - akşam için dışarı çıkarken omzunun üzerinden son bir özlem dolu bakış.

Marion bir an için şaşkın görünüyor, kaşlarını çatıyor ama yine de devam ediyor. "Alice'i yerleştirdikten sonra gidip oturma odasına oturdum. Sasha daha da duygusallaşmıştı, bana bildiği her şeyi anlatıyordu. Sanki kendini tutamıyormuş gibi, sanki bu bir şekilde *benim* suçummuş gibi her şeyi anlattı. Ve ben duyduklarımdan hoşlanmadım. Hiç hoşuma gitmedi.'

Marion titriyor

Başını kaldırıyor, dudağını ısırtıyor, derin düşüncelere dalıyor, sanki oraya geri dönmüş gibi. "Her şeyin geçmişte kaldığını sanıyordum.

"Tahmin edebiliyorum, Marion. Çok üzgünüm. İkimiz için de üzgünüm. Onun Sasha ile birlikte olması... Bu affedilemez. Bunların *çoğu* affedilemez.'

Marion anlamamış gibi bana bakıyor. 'Sadece kazara öğrendi, biliyorsun. Bu tür şeylerin bu kadar uzun süre gömülü kalması ve sonra kimse bakmıyorken yeniden ortaya çıkması çok garip. Eski sırlar ortaya çıkıyor.

Eric'in sözleri tekrar aklımdan geçiyor: *Tüm sırların koruyucusu.*

"Genç bir kızın içinde barındırması çok büyük bir şey," diye devam ediyor Marion. 'Ama benim hoşuma gitmeyen onun bu konuda *yaptıklarıydı*. Bunu örtbas etmek için neredeyse yirmi beş yılımı boşuna harcamadım, biliyorsun. Yüzünü koluna sildi. "Ve Fred... ah, *Fred...*" Daha fazla gözyaşı döktü.

"Ben... Ben anlamıyorum. Marion?' İşte o zaman farklı şeylerden bahsettiğimizi fark ettim. "Ne sırları?

'Bu bir kaza değildi, aşkım. Sean'ın bacağı,' diyor burnunu çekerek.

Kendi gözyaşlarını silerek yüzümü buruşturuyorum. "Ne demek istiyorsun?

'Babası yaptı. O yaptı.' Marion başını salladı. "Yıllar önce Sean'a bir kürekle saldırdı. Ahırda bulabildiği en yakın şey buydu. Acımasızdı, ona defalarca vurdu, onu dövmeye çalıştı. En kötü darbeyi bacağı almıştı ama Tanrım, neredeyse onu öldürüyordu. Sonraki yıllar boyunca Fred oğluyla konuşmadı. Sean'ın fiziksel olarak iyileşmesi uzun zaman aldı ama daha çok duygusal olarak. Gerçi gerçekten iyileştiğinden şüpheliyim.

"Ama biliyor musun?" diye devam etti. 'Babasına karşı tek kelime etmedi, doktorlara gerçeği söylemek yerine kaza geçirdiğini söyledi. Elbette Sean'ı korumak için hiçbir şey yapmadığım, en az onun kadar korktuğum için kendimi çok kötü hissettim. Ve her neyse, tüm bunlar hakkında çok farklı hissediyordum. O benim *oğlum*. Ama Fred eski kafalıdır, Libby. Bu onun tarzı. Onun gibi insanları asla değiştiremezsin.'

"Ben... Ben hala anlamıyorum. Bunun Sasha'nın bu kadar üzgün olmasıyla ne ilgisi var?"

Biliyordu, Libby. Sasha sırrı biliyordu. Ve... ah...' Marion yüzünü ellerinin arasına gömdü, gözyaşları sıcak ve hızlı akıyordu. "Önce Natalie ile evliliği bozuldu, sonra senin de onu terk edeceğini düşündüm... İşlerin tekrar ters gitmesi, ailenin parçalanması riskini göze alamazdım. Her şey çok mükemmeldi ve ben de öyle kalmasını istedim. Burnunu çekiyor, tekrar sümkürüyor. "Sean için. Çok şey yaşadı ve hayatında iyi bir kadına ihtiyacı var. Ama Fred için de. Bunca yıldır arada sıkışıp kaldım.

"Sasha hangi sırrı biliyordu, Marion? Yine donuyorum, kayınvalidemin ellerini tutarak otururken tüm vücudum titriyor, dondurucuda gördüklerimin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Korkarım kendimi kaybettim, Libby. Sasha'ya bağırdığım için gurur duymuyorum. Natalie'nin ona saldırmasından sonra genç kızın ihtiyacı olan son şey buydu. Zaten yeterince üzgündü. Ama Sasha bana arabana bir not bıraktığını ve seni uyarmaya çalıştığını söylediğinde, kırmızı gördüm. Sean *seninle* birlikte ve o her şeyi mahvedecekti. Ailen, Libby. *Aileni* korumaya çalışıyordum.'

Başımı sallıyorum, notu bırakanın Sasha olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. 'Ama neden Sean'la olan ilişkisini itiraf etsin ki? Neden bana söylesin ki? Ve sonra kafama dank etti. "Bizi ayırmak istedi, böylece onu kendine alabilecekti...

Marion bir an duraklar. 'Hayır... *hayır*... Neden bahsediyorsun? Durum öyle değil. Sasha'nın Sean'la bir ilişkisi yoktu. Tanrı aşkına, keşke bu kadar basit olsaydı.' Elimi sıktı. Onu sakinleştirmeye çalıştım. Volta atıyor, bir an ağlıyor, bir an sinirleniyor, anne babaları temelli ayrılırsa küçük kardeşinin nasıl yıkılacağını, daha çok küçük olduğu için onu da koruması gerektiğini, aile birliklerini kurtarması gerektiğini anlatıyordu. Korkunçtu.'

"Ah, Marion..." Sean ve ben yengeç pençelerimizi yerken, focaccia'yı mideye indirirken ve kırmızı şarabımızı yudumlarken sahenin nasıl geliştiğini hayal ediyorum.

"Sakinleştğinde ona yemek yiyip yemediğini sordum. Çok zayıf ve solgun görünüyordu. Günlerdir yemek yiyemediğini söyledi, ben de ona bir şeyler ısıtmak için mutfığa gittim. Marion başını eğdi. "Sasha bana buzdolabına her zaman onun için özel bir şeyler koyduğunu söyledi çünkü..." Hıçkırıklarını tutamıyor. "Fındık alerjisi yüzünden. Bana özellikle hangi yemeği yiyebileceğini söyledi. Ona bu işi bana bırakmasını söyledim.

Başımı sallıyorum, zar zor dinliyorum, ona verdiğim şeyin - en sevdiği kremalı zerdeçal soslu tavuk - şimdi geri kalanıyla birlikte dondurucuda çürüyüp çürümediğini merak ediyorum.

"Ama korkunç bir şey yaptım, Libby. Sanki kendimde değildim, sanki başka biri düşüncelerimi ele geçirmişti. Kafamın içindeki bu ses bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu, yeter ki Sasha sırrı söylemesin. "Sırrı söyleyemezdi.

"Ne diyorsun Marion?" diye fısıldıyorum, onu omuzlarından tutarak. "Söyle bana!

"Onun için bir yemek ısıttım, hatta bir fincan çay bile yaptım ve bir tepside getirdim. Etiketleyip bıraktığınız yemeğe çok benziyordu ama... ama ona verdiğim tavuk sataydı. Çok fazla yemedi bile. Neredeyse hiçbir şey yemedi. Sadece birkaç lokma yedikten sonra tekrar üzüldü, neredeyse histerik bir şekilde sana her şeyi anlatacağını, gerçeği bilmeyi hak ettiğini söyledi.

"Sean'ın bir ilişkisi olduğu hakkında mı? Marion başını sallıyor.

Demek doğruymuş. Gözlerimi kapatıyorum.

"Sonra, bir iki lokma daha yedikten sonra, Sasha tepsiyi masaya çarptı ve garip suratlar takınmaya başladı. Kıpırmızı oldu, ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ne yapacağımı bilemedim. Sonra eşyalarını etrafa fırlatmaya başladı - sırt çantasını, sanki bir şey arıyormuş gibi

bir şey, ama aynı zamanda korkunç bir karmaşa yaratıyor. Yaptığım şeyden korkmuştum, Libby. Bunu anlayabiliyor musun? Gerçekten korkmuştum ve anında pişman oldum. Bana *güvenmişti*. Onu itmek istememiştim ama gözleri şişmiş ve kollarını sallayarak üzerime geldi.

Marion bana hikayesini anlatırken ağzımı kapatıyorum, her şeyi Sean ve benim bardan döndüğümüzde bulduğumuz şeyle eşleştiriyorum - her birimiz kendi sorunlarımıza kapılmıştık, taksi bizi geri bıraktıktan sonra keşfedeceklerimiz için tamamen hazırlıksızdık.

Oturma odasına girdiğimde Sasha'nın yüzünün buruşmuş halini asla unutmayacağım, yere yığılmış tavana bakıyordu.

Öldü.

Düştü, Libby. Sasha yere düştü ve başını sehpanın köşesine çarptı. Ve ben sadece onu izledim. Marion hıçkırıklara boğuldu, gözyaşlarını daha fazla tutamadı. "Ağzı çok büyüktü ve gözleri... yok olmuşlardı. Tüm bu... yüz tarafından ele geçirilmişti. Marion elleriyle kendi yüzünü işaret ediyor. "Sanki yüz hatları iki kat büyümüş gibiydi. Eli yerdeki bir şeye uzanıyordu - tüp içinde bir tür ilaç, ben de elinden aldım. Şakağından kan geliyordu ve artık derisi bu *kızarıklıkla* kaplanmıştı. İzlemesi korkunçtu ama bunu Sean'ı korumak için yapıyordum, ikinizi de korumak için. Her şeyi mahvetmesine izin veremezdim.'

"*Kahretsin*," dediğimi duyuyorum ama artık benim sesim gibi gelmiyor. Sasha'nın EpiPen'ine ulaşmaya çalıştığını hayal ediyorum - Sean'ın Marion'un parmak izlerinin üzerinde olacağını bilerek ateşe attığı EpiPen. "Tanrım, *hayır*. Elimi ağzıma götürüp beynimi yoklayarak düşünüyorum. Sean'ın bana söylediklerini hatırlıyorum - Sasha'nın ölü gözlerini bize bakarken gördüğü andan itibaren beni nasıl suçladığını. Ben de ona inanmış, kendimi suçlamıştım. Sasha'ya yanlış yemek vermiş olabileceğimi ve onun büyük ve ölümcül bir anafilaktik reaksiyon geçirdiğini söylemişti. Sadece *nasıl* olduğunu bilmiyordum. Her zaman çok dikkatliyimdir. Onun mutfığa girdiğini hatırlıyorum.

Döner dönmez Sasha'nın cesedini bulmam için beni bıraktı. Annesini korumak için findıksız yemeği atmış olmalı.

"Marion, ısıttığın yemeğin kapağı ne renkti?"

Kırmızıydı. Evet, evet, bundan eminim. Kırmızı plastik kapaklı ve üzerinde "tavuk satay" etiketi olan cam bir tabak. Buzdolabındaki diğer tabağın, Sasha için etiketlediğiniz tabağın yeşil bir kapağı vardı. Üzerinde "findıksız" yazıyordu.

Sasha, üzerinde yeşil bir kapak olmayan her şeyden uzak durması gerektiğini biliyor. Vejetaryen, vegan, glütensiz, findıksız... hepsinin kendine has renkleri var. Ve kendi yemeğini ısıtmadığı için içinde findık olduğunu bilemezdi. Doğru yemeği dışarıda bıraktım; sadece yenmedi.

"Olay olur olmaz panik içinde Sean'ı aradım," diye devam ediyor Marion, yüzü endişeden buruşmuş bir halde. "Kesinlikle çılgına dönmüştüm. Başka ne yapacağımı bilemedim. Yaptığım şeyden, onu öldürdüğümünden anında pişmanlık duydum ama Sean'ın nedenini anlayacağını, her şeyin ortaya çıkmasını engellemeye çalıştığımı biliyordum. Her şey çok çabuk oldu. Ve onun *yüzü*... Aklımdan çıkaramıyorum.'

"Hayır, ben de Marion," diyorum, oyun dondurucusundaki kabarık, parçalanmış kalıntıları düşünerek. Midem tekrar bulanıyor.

"Sean telefonuna cevap vermedi, ben de tekrar tekrar aradım. Sonra beni geri aramasını isteyen mesajlar gönderdim. Barda telefonunun çekip çekmediğinden bile emin değildim ve ikinizi de rahatsız etmek istemedim ama bu... şey, acil bir durumdu. Ambulans çağırmalıyım ama yaptığım şeyden sonra çok korkmuştum. Sean sonunda beni bar tuvaletinden geri çağırdı ve her şeyi itiraf ettim. Ona Sasha'nın *bildiğini*, sana her şeyi anlatmaya niyetli olduğunu söyledim, Libby. Her şeyi halledeceğini, hemen eve gitmemi ve hemen geri geleceğini söyledi. Alice'in on beş dakika yalnız kalmasının sorun olmayacağını söyledi. Onu bırakmaktan nefret ediyordum ama sonunda uyuduğunu söylemiştim.

Başımı iki yana sallayıp ellerimin arasına alıyorum. "*Tanrım*," diye fısıldıyorum, Sean'ın planını düşünüyorum. Başından beri delik deşikti, gerçi

Şimdi fark ediyorum ki, bu bir plandan çok, bir *tuzaktı*. Biz daha bardan ayrılmadan önce Sasha'nın öldüğünü biliyordu, suçu benim üzerime atarak bir hikâye uydurmak için yeterli zamanı vardı. Sean, dediğini yaparsam, onunla birlikte gidersem her şeyin yoluna gireceğine beni ikna etti. Ama neden?

'Sasha *ne* biliyordu, Marion? Bana ne söyleyecekti?'

Marion boş gözlerle bana bakıyor, sorumu duymazdan geliyor. "Sean bana kulübede olduğumu inkar etmemi, Alice bir şey duyduysa bile neler olup bittiğini bilmeyeceğini, kafası karışık ve uykulu bir çocuğun sözlerinin zaten sayılmayacağını söyledi. Ama şimdi her şey çok *yanlış* görünüyor, Libby. Sasha *öldü* ve onu ben öldürdüm. Kendimi çok kötü hissediyorum ama içgüdülerimle hareket ettim. Ve o zamandan beri...' Dondurucuya bakıyor. "*Başka bir* sırrı daha saklamak zorunda kaldım. Göğsünü çaprazlayarak iç geçiriyor. "Artık bunu yapamıyorum.

Marion yine çaresizce ellerime sarıldı. "Sean fırsat buldukça buraya geliyor, bu şeyden daha fazla ekliyor... onu yapmak için, *onu* uzaklaştırmak için. Çiftlikte tanıdık bir manzara olan ve genellikle kilit altında saklanan kostik soda tüplerine dokunuyor. "Ve şimdi tutuklanan o, oysa *ben olmalıydım*. Bir hıçkırık daha çıkarır. "Aptal gibi davrandım, hayatımı bir yalan olarak yaşadım, hepsi bir hiç uğruna. Her şeyin boşa gitmesine izin veremem.

"Sırlar ancak onları saklarsan sırdır Marion," diyorum ellerini sıkıca kavrayarak.

Her şey yoluna girecek.

Sean'ın bana vurduktan sonraki sözleri. Sasha'yı bulmanın, şişmiş ve cansız bedenini görmenin şoku ve ardından gelen histerim ona bunu yaptırmıştı. Paniğe kapılmıştı, ne yapacağını düşünürken benim susmam gerekiyordu.

"Sean, *hayır*," dedim, yüzüm kızarmıştı. 'Polisi aramak zorundayız. Bebek bakıcımız *öldü*.

Bana baktı, gözlerinde nefret vardı. "Bunu *sen* yaptın Libby," demişti soğuk bir şekilde. "Ve bunun yüzünden hayatımın mahvolmasına hazır değilim. Senin dikkatsizliğin yüzünden kariyerimin ve ailemin

mahvolmasına - ya da daha kötüsü, senin

kıskançlık.' Etrafta volta atıyor, ara sıra durup dağınıklık içinde yatan Sasha'ya bakıyordu - dökülmüş yiyecekler, etrafa saçılmış sırt çantasının içindekiler, halıda kan, teni kırmızı ve lekeli. 'Bunu halledeceğim. Her şeyi temizleyeceğim ve ortadan kaldıracam, ama *tam olarak* söylediklerimi yapmak zorundasın. Anlıyor musun?

Korku beni ona inandırmıştı. Onu öldürdüğüme, fındığa alerjisi olduğunu bile bile yanlış yemeği dışarıda bıraktığıma inandırmıştı. 'Polis bunu senin planladığını düşünecek, Libby, notun Sasha'yla ilgili olduğunu düşündüğünü, onun benimle bir ilişkisi olduğuna ikna olduğunu düşünecek. Bir gazezin olduğunu. Onun ölmesini istediğini.

Titreyen ve inanmayan başım sonunda çılgınca bir baş sallamaya dönüştü. Haklı olduğunu biliyordum, herhangi bir ilişki hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini umursamıyordum bile. Bu, endişelerimin en önemsiziydi.

"Sen önümüzdeki yirmi yılı hapiste geçirirken Alice'in annesiz kalmasını mı istiyorsun?" demişti, telaşlı bir şekilde volta atarak.

Pencere kenarındaki koltukta sessizce otururken, perdeler arkamdan kapandı, gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü, başım yavaşça sallandı. "Hayır," diye hıçkırmıştım. "Hayır, istemiyorum.

"O zaman bana güveniyor musun?

Başka ne yapacağımı bilemediğim için başımı salladım. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Çıkış yolu yoktu.

Zaman geçtikçe Sean beni Sasha'yı uzaklara götüreceğine, kimsenin onu bulamayacağı, huzurlu bir yere gömeceğine ikna etti. Eşyalarından birkaçını kırsal kesimin başka bir yerine bırakacağını, böylece polisin onun kaybolduğunu, başına kötü bir şey geldiğini düşüneceğini söyledi. Bir süre sonra soruşturmanın daraltılacağını ve cesedinin asla bulunamayacağını söylemişti. 'Her şey unutulup gidecek. Siz farkına bile varmadan Sasha sadece bir başka genç kaçak olacak,' demişti bana. "Bu toprakları yeterince iyi tanıyorum.

Tüm sırların koruyucusu, dediğini duyar gibiyim.

KIRK YEDİ

"Onu *buraya* getirdiğine inanamıyorum," diyorum Marion'a. Ben köyde onu arıyormuş gibi yaparken Sasha'yı Land Rover'a bindirdiğini biliyordum. Marion onu eve götürmüş ve Sean'ın kirlenmiş aracını temizlemesi için çiftlikte bırakmış olmalı. "Her ne yaptıysan, tüm *bunlarla* başa çıkman için seni bırakmamalıydı. Bir yanım ona sarılmak isterken, daha büyük bir yanım ona vurmak istiyor. "Şimdi ne halt edeceğiz? Aklım karmakarışık - Sean'ın sesi hala düşüncelerimi dolduruyor, bana ne yapacağımı emrediyor, uymam için beni korkutuyor, beni kontrol ediyor. "Biz... biz kurtulmalıyız..." Dondurucuya bakıyorum.

Marion aniden ayağa kalktı. "O benim *oğlum*, Libby. Bana bakıyor, yalvarıyor. 'Ve hala onu korumam gerekiyor. Polise her şeyi itiraf edeceğim - onlara o gece kulübenize geldiğimi ve kızgın olduğumu söyleyeceğim' diye devam ediyor. Sasha'yı ittiğimi ve onun da kafasını çarptığını. Onlara bunun bir kaza olduğunu, hepsinin benim hatam olduğunu ve panikleyip cesedini buraya getirdiğimi söyleyeceğim. Ne de olsa o sadece küçük. Uzun ve dik duruyor. 'Her şeyden sonra bunun suçunu oğlumun üstlenmesine izin veremem. Yıllarca onun sırrını sakladım Libby. Şimdi de vazgeçmeyeceğim.

"Ne sırrı? Bağıryorum, ona yaklaşıyorum ve onu tekrar yakalıyorum. Ama o bana doğru bakıyor, dudakları birbirine kenetlenmiş. "Ama arabamın bagajında kan buldular," diye fısıldadım, elim başıma gitti. Sasha'nın elini kestiği doğrudu. "Sana asla inanmayacaklar.

'O zaman polise arabayı kullandığımı, senden habersiz aldığımı söylerim. Ne de olsa bir mülk ve bagajı benimkinden daha büyük. Mantıklı. Ayrıca kısa bir süre önce ben sürdüm, hatırladın mı? Bana inanmalarını sağlayacağım," diyor, aniden canlanmış ve tekrar kontrollü haline dönmüş.

'Hayır, bu delilik. Bunu yapamazsınız. Sana izin vermeyeceğim. Başımı tutup düşünüyorum. 'Onlara Sean'ın her şeyi örtbas ettiğini, Sasha'nın cesedini buraya onun getirdiğini söylemeliyiz. Gerçeğin zamanı geldi, Marion.' Sean'a ihanet etmek acı veriyor ama o da bana aynısını yapmakta tereddüt etmedi. Sadece nedenini anlamıyorum.

Marion bileklerimden tutarak beni durdurdu. 'Libby, hasta olduğumu biliyorsun. Gerçek şu ki, söylediğimden daha kötü. İyileştiğimi sanıyorlardı ama son altı ayda tekrar nüksetti. Şimdi çok daha kötü.' Marion karnını tutuyor. 'Çoğu zaman iyi görünüyor olabilirim ama önce karaciğerime, sonra da akciğerlerime yerleşti. Yıllar önce onu çıkardıklarını sanıyorlardı. Başını iki yana sallıyor. "Ben bir savaşçıyım Libby, ama yenildiğimi de bilirim.

Ayağa kalktım ve ona doğru gittim. "*Marion*, sağlık sorunlarının olduğunu biliyorum ama... ama sende... *kanser* mi var?

Başını sallıyor.

"Çok ama *çok* üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu. Tüm bu süre boyunca Alice'in hastalığıyla uğraşırken ona bakmış, hastane randevularına tek başına gitmiş ve şüphesiz sayısız hap almış, tedavi görmüştür.

'Sean doğduktan hemen sonra buldular' diyor. "Histerektomi oldum ve her şey yolunda gitti. Ama bir daha asla çocuk sahibi olamayacağımı biliyordum. Üç yıl önce hastalığın geri geldiğini öğrendim. Bana kemoterapi önerdiler ama tüm bunları tekrar yaşamak istemedim. Radyoterapiyi tercih ettim,

"İlaç tedavisiyle birlikte işe yarayacağını umuyordum. Marion gülümsüyor. 'Ama artık benim de kemiklerime işlemiş durumda. Yolun sonuna geldim Libby. Daha fazla mücadele edemem.

"Ah, Marion," diyorum ve ona sarılmak için uzanıyorum. Ama o sanki bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi başını çeviriyor.

'Polisi çoktan aradım, Libby - sen gelmeden kısa bir süre önce. Yakında burada olurlar. Lütfen. Her şeyi değiştiremem ama *bazı* şeyleri değiştirebilirim. Bunu düzeltmeme izin ver. Her şey için suçu üstleneceğim, her şeyi örtbas etmek de dahil.

Ona dikkatle bakıyorum ve bir an için aramızda bir anlayış beliriyor. Yıllar önce Sean'ı her ne yaptıysa babasının gazabından kurtaramadığı için, o zamandan beri her şeyi ve *herkesi* kurtarmaya çalışıyor. Onun sırrını güvende tutuyor - o kadar güvende ki bana bile söylemiyor.

"Alice'e git," dedi Marion. 'Git ve güzel kızını al ve eve dön. Onu sıkı sıkı tut ve asla bırakma,' diye ekler. 'En azından uzun bir süre. Sean'la ya da Sean'sız hayatının tadını çıkar. Artık bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Ama onunla konuş. Ve belki, sadece *belki*, o da sana karşılık verir. Ama ne olursa olsun, ikiniz de her zaman Alice'in ebeveynleri olacaksınız. Kızınızı sevin. Onu o kadar çok sevin ki canınız yansın. Ve sonra, gitmesine izin verme zamanı geldiğinde, ne yaparsa yapsın, kim olursa olsun, hayatını nasıl yaşamayı seçerse seçsin, onu her zaman seveceğinize söz verin, tıpkı benim Sean'ı sevdiğim gibi. Bir annenin sevgisi de özgür bırakabilir, biliyorsun.

Daha fazla gözyaşı dökerken tenim karıncalanıyor. "Marion..." diyorum, çıtalı pencereden dışarı bakıp arabaları dinleyerek. Ne dediğini anlamıyorum. "Sana izin veremem-

"Hayır," diyor, ellerini tekrar kaldırarak. "Git. Sadece dediğimi yap ve her şey yoluna girsin.

Her şey yoluna girecek.

Başımı sallıyorum, gözlerim kocaman, bir kulağım sirenleri dinliyor.

"Bardan eve döndüğünüzde Sasha evinizde değildi. Beni omuzlarımdan tutup hafifçe sarsıyor. Ona hafifçe başımı salladım. 'Kayboldu ve ne olduğunu bilmiyorsun. Altı aydan az ömrüm kaldı, Libby. Bunu yapmama izin ver. Lütfen.

Ona bakıyorum, Sean'ın onun ölmekte olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Bilmediğinden şüpheleniyorum. Marion bunu ona yapmazdı.

Tekrar gözyaşlarına boğuluyorum. "Teşekkür ederim Marion," diyorum, beni kapıya doğru iterken gözlerimi kapatarak. Paspası eline alıp tekrar tekerlemeyi mırıldanmaya başladığında son bir kez arkama bakıyorum, sonra dönüp koşuyorum - koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde küçük kızıma, saçlarının tatlı kokusuna, teninin yumuşaklığına, ısıltılı mavi gözlerinin derinliğine ve sürekli sorduğu soruların gevezeliğine geri dönüyorum.

"Ah, Alice," diyorum, engebeli zeminde çiftlik evine doğru ilerlerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Ah, *Sean*," diye hıçkırıyorum, yaptıklarını zorlukla kabullenebiliyorum. Bana sarılmasından, Alice'in aramıza girmesinden başka bir şey istemesem de, onunla yüzleşmeye dayanamayacağımı biliyorum. İhaneti tarif edilemez ve şu anda nefesim ciğerlerime girip çıkarken onu bir daha asla görmek istemiyorum. Tek istediğim kızıma sarılmak, onu korumak. *Marion'un bunca zaman Sean'ı koruduğu gibi*, diye düşünüyorum avluda tökezleyerek ilerlerken - gerçi hala ne olduğunu bilmiyorum.

"*Alice...*" diye sesleniyorum, nefes nefese arka kapıdan içeri dalarken. "Alice, eşyalarını topla, gitmemiz gerek. Tam zamanında Fred'in çalışma odasına dalıp yılan ve merdiven oyununu topladıklarını görüyorum. Alice aniden dönüyor, beni görünce şaşkın yüzü bir sırtışa dönüşüyor.

"Çay için balık kroket alabilir miyiz anne?" diye soruyor, oyunu bir rafa kaydırarak.

"Evet, evet her şey," diyorum, onu kucağıma alarak. Fred'e bir şey söylemek üzereyim, koltuğuna yaslanmış otururken gözlerim onunkilere kilitleniyor, ama duruyorum. Sadece gitmek istiyorum, daha fazla şeyle yüzleşmeden önce kızımla yalnız kalmak istiyorum.

polis soruları, ki soracağımı biliyorum. Ayrıca, sebebi ne olursa olsun, Alice'in kendi oğluna saldıran bir adamın yanında bulunmasını istemiyorum.

Mutfakta Alice'e 'Montunu giy' diyorum, kollarını küçük ceketinin içine sokuyor. Sırt çantasını masanın üzerinden alıp onu kucakladığım gibi arabaya koşuyorum, onu araba koltuğuna bağlarken ellerim titriyor. Şoför koltuğuna geçip bir yandan anahtarları kontağa sokmaya çalışırken bir yandan da Fran'in numarasını çeviriyor, telefonumu omzumla kulağıma tutturuyorum. Arabayı geri döndürerek, Fran'in telefonu açması için dua ederek, engibeli yolda ilerliyorum. Her iki durumda da onun evine gidiyorum. Her iki durumda da eve gidemem.

"*Fran*," diyorum, sesini duyduğum anda tıkanıyorum. 'Benim... *Tanrı*'ya şükür...' Arabayı kenara çekerken şerit boyunca her iki tarafa da bakıyorum ve karşıdan gelen, ışıkları yanıp sönen iki polis arabasını görüyorum. Bağırarak geçerken beni fark etmiyorlar, çiftlik yolundan aşağı salınırken yavaşlamıyorlar.

"*Evet, evet elbette*," dediğini duyuyorum Fran'in, ona gelip gelemeyeceğimizi, bir süre kalıp kalamayacağımızı sorduğumda. Aciliyetimi hissediyor, soru sormuyor. Telefonu kapattıktan sonra, rahatlamak için telefonu bıraktığımda, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, öyle ki arabayı zorlukla kullanabiliyorum.

EPILOG

YESTERDAY

Günün ilk ışıklarıydı ve havada bir serinlik vardı. Bir grup adam her zamanki geçitte, malikânenin doğu kapısının hemen ardında buluştu. Güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından süzülüyor, binanın bal taşını altın rengi beneklerle aydınlatıyordu. Neredeyse sessizdi - sanki toprak hâlâ uyuyormuş gibi, sadece erkeklerin alçak sesleri ve kuş sesleri duyuluyordu. Yakındaki bir çalılıktan bir sülün kanat çırpı.

Sean kollarını kaldırdı, oyma bastonunu bir av tüfeğiymiş gibi tuttu, bir gözünü kapattı ve hayali namluyla kuşun yolunu izledi. Bir ateş sesi çıkardı ve sanki ateş etmiş gibi geri çekildi.

"Başka bir gün için," dedi Phil bir ayağından diğerine basarak.

"Evet," diye yanıtladı Sean, ona bakarak, bastonunu Land Rover'ın arkasına yaslayarak. Sempatik bir yüz ifadesi takındı ve Phil'in omzunu sıvazladı. "Her şey yoluna girecek," dedi başını sallayarak.

Phil de başıyla onayladı.

"Pekâlâ," diye seslendi Sean gruba. "Siz dördünüz Blake's Hill'e doğru gidin," dedi ve bazı adamlara eliyle işaret etti. "Ama önce dere boyunca ilerleyin, siloların etrafındaki alanı da göz önünde bulundurun. Sonra diğerlerine başka talimatlar verdi. "Phil ve ben Denton'ların arazisine doğru ilerleyeceğiz, ilk önce sülün yetiştirme ağlarının bulunduğu ormanlık alanın yakınındaki araziyle birleştiği yer de dahil olmak üzere daha alçak alanları tarayacağız.

Hepsi başını salladı, birkaçı anladıklarını göstermek için ellerini kaldırdı.

'Mısır alanlarını da kontrol edeceğiz,' diye devam etti. 'Oraya henüz kimse gitmedi ve polisin ne kadar yol kat ettiğini Tanrı bilir. Anlatılanlara göre pek bir şey yok.

Bir düzine kadar adam tüvit şapkalı kafalarını sallayarak başlarını salladığında, gruplar yola çıkmadan önce bir anlaşma gürültüsü duyuldu - bazıları yaya, spanieller topuklarına koşuyor ve diğerleri araçlarında.

Sean Land Rover'ını göstererek, "Atlayın," dedi. "Biz benimkini alacağız.

Phil başını salladı ve kapıyı açtı, Sean'ın Barbour ceket ve kahve şişesi de dahil olmak üzere koltuğun üzerindeki eşyaları bir kenara itti. "Birin doğum günü mü?" dedi hediye çantasını taşıyarak. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Şaka yapacak havada değildi.

Sean ona bakarak, "Evet," dedi ve motoru çalıştırdı.

Land Rover hareket etti ve yol boyunca sessizce ilerlediler, bir araba karşıdan gelirken bir geçitte yavaşladılar. Sean ön cama su sıktı ve bir an için temizlenene kadar gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Onu gördüm, biliyorsun," dedi direksiyonu kavrayarak. "Sasha.

Phil'in kafası döndü. "Ne?

Sean elini kaldırdı. 'Hayır, hayır, kaybolduğundan beri demiyorum. Ondan beş gün önceydi, pazartesi günü. Onu Great Lyne'de, bizim evin tam karşısındaki otobüs durağında dururken gördüm. Sabahın erken saatleriydi.

"Orada ne işi vardı? Phil kaşlarını çatarak söyledi. "Her zaman bizim köyden otobüse biner.

"Görünüşe göre Great Lyne'e kadar yürümüş ve üniversiteye gitmek için bekliyormuş. Arabanın buzunu çözerken bana söylediği buydu. Ona el salladım ve o da yanıma geldi. Pek mutlu görünmüyordu. İşe gidiyordum ve otobüs geciktiği için onu şehre bıraktım. Binmesi için biraz ikna etmem gerekti.

"Ama neden sizin köyünüzdeydi?"

Sean, Sasha'yla aynı konuşmayı yaptığını, ona her zamanki duraktan neden üniversiteye gitmediğini sorduğunu hatırlayınca acı acı yutkundu. Sasha başlangıçta ona karşı belirsiz davranmış, kısa ve sert konuşmuştu; titriyordu ve gözle görülür bir şekilde üzgündü. Buna rağmen konuşmak istemişti.

Sean ona bir bakış atarak, "Çünkü *biliyordu*, Phil," diye cevap verdi. 'Bu konuda sıkıntılıydı. *Çok* dertliydi ve iyi görünmüyordu, sanki günlerdir doğru dürüst yemek yememiş gibiydi.

"Tanrım," dedi Phil, dirseğini kapının pervazına dayayıp kırlara bakarak. "Hiçbir fikrim yoktu.

"Onu üniversiteye götürdüm ve her şeyi yanlış anladığına ikna ederek sakinleştirdim. Onu bıraktığımda bana hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdi. Ama çoktan söylemiş olduğu ortaya çıktı," dedi Sean, direksiyonu kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "Libby'nin arabasına bir not bırakmış. Phil'e bir kez daha baktı.

Phil derin bir iç çekerek başını salladı. "*Kahretsin...*

Elbette Sean bunların hiçbirini Libby'ye anlatamamıştı. Ve şimdi de Phil'e her şeyi anlatamıyordu - o gece kulübeye döndüklerinde bulduklarını.

Bir mil kadar ilerledikten sonra Sean tekrar yavaşladı ve bir geçide yanaştı.

Ama bu sefer gelen bir araba yoktu. Motoru kapattı.

"İlerideki patikadan gitmeniz gerekmiyor mu? Denton'ların arazisinin Great Lyne'den gelen patikayla buluştuğu yere geri dönmek? Bu, Sash'ın kestirme bir yol bulmak için kullanmış olabileceği bir rota," dedi Phil.

"Evet," dedi Sean. 'Oraya gideceğiz. Ama bakın. Şu anda çimenlik olan tarlayı işaret etti. Bir traktör kulübesi ve birkaç ahır bir tarafta, ağaçlık bir alana doğru uzanıyordu. "Bütün bunların dikildiği zamanı hatırlıyorum," dedi Sean. "Fidanlar sadece bizim boyumuz kadardı.

"Zaman nasıl da geçiyor," dedi Phil, olgunlaşmış ormana bakarak.

Sean başıyla onayladı. "Haydi," dedi. Phil'i araçtan dışarı çağırdı ve ahırları işaret etti.

Phil tereddüt etti. 'Hayır, Sean. Neden isteyesin ki?'

"O zamandan beri hiç geri dönmedim. Dönemedim. Ama şimdi... yani şimdi, her şey farklı geliyor. Sanki buna *ihtiyacım varmış* gibi.

Phil başını iki yana salladı. "Tamam," dedi iç geçirerek ve Land Rover'dan indi.

Sean koltuktan ceketini aldı ve arabadan inmeden önce üzerine geçirdi. İki adam beş çubuklu kapıdan tırmanıp diğer taraftan aşağı atladılar, nefesleri sabahın soğuk havasında beyaz bulutlar halindeydi. Engebeli zeminde sessizce ahırlara doğru yürüdüler, her biri geçmiş zamanları düşündü - Fred'in onları çalıştırdığı, traktör sürmeleri, balya taşımaları, Hollanda ahırlarına boşaltmaları için her birine günlük on pound ödediği uzun sıcak yazlar. Kışın, toprak donduğunda, yine burada olurlardı. Bisikletlerine atlayıp arkadaşlarını görmek için köyler arasında hızla pedal çevirirler, fark edilmeden çalabildikleri içki şişeleriyle gizlice kaçarlardı.

Onlar sadece delikanlıydı. *İyi* çocuklar.

"Buradaydı, değil mi? Kırmızı tuğlalı binaya yaklaştıklarında Phil, "Buradaydı, değil mi?" dedi. "Şimdi biraz daha kötü görünüyor.

"Hayır, bu ahırdı. Taş olan. Unutabileceğim bir şey değil. Sean bir an durdu, bir eli kalçasında, diğeri ceketini tutuyordu. "Yıkılmak istiyor.

"Çok geçmeden düşecek gibi görünüyor.

Sean tarlanın kuzey tarafındaki dik yokuşa baktı. Yuvarlak balyanın aşağı yuvarlandığını, onu dümdüz ettiğini, sağ dizini kötü bir şekilde morarttığını ve parçaladığını iddia ettiği eğim. Kimse hikayesini, yaralarının neden kendi anlattığı olaylarla tam olarak örtüşmediğini sorgulamadı. O günlerde her şey farklıydı. Çiftlikte çalışan çocuklar, traktörler, makineler. Kazalar her zaman olurdu.

Sean ahırın dökülen ahşap kapısına doğru yaklaştı. Menteşelerinden yarıya kadar sarkmıştı. Durdu, karanlığa baktı, Phil arkasından yaklaşırken tüyleri diken diken oldu.

"Hooky, ekmek ve peynir," dedi Phil gülerek. Sean'ın üç haftadır ondan duyduğu ilk kahkahaydı bu. "Ve eğer bulabilirsek biraz da ot.

"Eski güzel günler," diye ekledi Sean, döndüğünde Phil'in gözleri yaşlarla dolmuştu.

Sean yüzündeki örümcek ağlarını fırçalayarak ahıra girdi. Gözleri yavaş yavaş loş ışığa alıştı, burnu çürüyen samanların, farelerin ve paslanan dört tekerlekli bisikletin eski yağ kokusunu aldı. Bir köşede yığılmış bir yığın alet vardı: tırmıklar, kazmalar, çatallar ve kürekler. Neredeyse bina kadar eskiydiler. Sean yutkundu ve hatırladıkça gözlerini kapattı...

"Baba, hayır, *yapma!*" diye ağladı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Genç yanakları utançtan pembe pembe yanıyordu. "Baba!" diye feryat etmiş, kollarıyla başını korumaya çalışmıştı. Kendini kurtarmaya çalışmış, babasının gazabından kaçmak için kış üstü yere yatmıştı. Fred, Sean'ın neden dışarıda çalışmadığını anladığında, elindeki küreği alet yığınının kaparak ona doğru yaklaştı.

"*Benim oğlum değil...*" diye kükredi, küreği kaldırdı, tekrar tekrar Sean'ın üzerine indirdi, onu bulabildiği her yerde parçaladı. Öfkesi durdurulamazdı.

Sean bağırıp çağırmış, ayağa kalkıp kaçmaya çalışmış ama her seferinde babası onu tekrar yere sermişti.

"Burası hâlâ kan kokuyor," diye fısıldadı Sean, yutkundu ve gözlerini açtı. Titriyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve yakın mesafeden Phil'in yüzünde de aynısını gördü. Durdu, kulağını kapı aralığına çevirdi, bir şey duyduğunu düşündü - belki de bir araba.

"Senin için bir şeyim var," diye devam etti Sean, sesin hayal ürünü olduğunu düşünerek. Elini Barbour'unun içine soktu ve siyah bir tabanca çıkardı.

altın hediye antası. "Mutlu yıllar," dedi. 'Gelecek hafta için. Ne zaman olacağını bilmiyordum...' Başını öne eğdi. "Sadece bugünün bunu sana vermek için iyi bir gün olacağını düşündüm.

Sean tekrar dinledi.

Phil başını salladı, yaklaştı. "Teşekkür ederim," diye gülümsedi, sesi titriyordu.

"Hadi, aç şunu, seni aptal herif.

Phil çantadan küçük bir paket çıkardı ve kâğıdını çekip yere bıraktı. İçindeki kutuyu açtı, çakmağı çıkarmadan önce ona baktı. Büyük ellerinin arasında çevirdi ve başparmağını oymanın üzerinde gezdirdi.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bu çok güzel.

Sean yaklaştı ve kollarını ona doladı, Phil de karşılık verince gözlerini kapattı. Phil'in sıcak nefesini boynunda hissetti. "Hoşuna gittiğine sevindim," dedi, tekrar kulak kabartarak. Sesler duyduğuna, yaklaştıklarına yemin etti.

"O zamanlar hiçbir şey yapmadığım için özür dilerim," diye fısıldadı Phil, "baban bizi birlikte bulduktan sonra. Kendimi asla affetmeyeceğim. Korkağın tekiydim. Kaçtım, kaçarken neredeyse anneni deviriyordum.

Sean başını salladı. "Artık tarih oldu," dedi. "Sırlar toprağa gömüldü.

Parmağını Phil'in çenesinin altına koyarak yüzünü yaklaştırdı. Ve sonra onu öptü, her iki adam da yeniden on yedi yaşındaydı, kendilerini o anda kaybettiklerinde aralarındaki çekim yadsınamazdı - hem geçmişteki her şeyi yeniden yaşıyorlar hem de şimdi sahip olduklarının tadını çıkarıyorlardı.

'Bizi gördü, biliyorsun. Sasha,' dedi Sean, yüzleri hâlâ birbirine yakınken uzaklaşarak. "Birkaç ay önce, bara gittikten sonra seni eve bıraktığım bir geceydi. Matt onu eve getirdikten sonra Land Rover'da bizi öpüşürken gördüğünü söyledi. Çok dikkatsizdik.'

"Ah, *Sash*," dedi Phil, alnını Sean'inkine dayayarak.

"Çok üzgündü, ne yapacağını bilemediğini, annesini aldattığını için çok kızgın olduğunu söyledi. Sonra bunu sır olarak saklamaya, kimseye söylememeye karar verdi. Sana verdiğim kazak bu yüzden kayboldu. Sasha annesinden kanıt saklamaya çalışıyordu. Sadece Jan'la tekrar birlikte olmanızı istiyordu.

Phil hıçkırıklara boğulurken Sean onun başını okşadı. "Ah benim zavallı güzel kızım." "Ama sonra bizi izlemeye başladı, giderek daha da şüphelenmeye başladı.

Bizi birkaç kez daha birlikte gördüğünde, bizi izleyip yakalamak için beklediğinde, bunun tek seferlik bir şey olmadığını anladı. "*Birbirinizi sevdiğinizi biliyorum*" dedi.

"Peki sen ne dedin?

"Ona haklı olduğunu, birbirimizi sevdiğimizi, gençliğimizden beri sevdiğimizi ama bazen insanların her zaman birlikte olamayacağını söyledim.

"Tanrım, bunu ondan *ya da* Jan'dan asla saklamamalıydım. Bunu *kimseden* saklamamalıydık.

Sean başını sallayarak onayladı. "Ama Phil, babam bizi yakaladığı ilk andan itibaren bunun yanlış olduğunu, hatalı olduğumuzu söyledi. *O* zamanlar farklı bir şey bilmiyorduk ve *o da* kesinlikle bilmiyordu... ve sonra... ve sonra annem her şeyi yoluna koymaya çalıştı, Natalie'yi benimle tanıştırdı, neredeyse bizi evlenmeye zorladı, babamın iyiliği için "normal" olmaya zorladı. Ve her şey bu şekilde çok uzun süre devam etti... Tanrım, her şey karmakarışık... Keşke her şey farklı olsaydı...'

"Ağlama," dedi Phil, Sean'ı sıkıca kucaklayarak.

İki adam birbirlerine baktılar, bir öpücük daha almak için yaklaştılar - ama Sean aniden durdu, ahırın kapısında duran dört polis memurunu gördü, sabah ışığında siluet halindeydiler.

"Sean Randell?" dedi içlerinden biri yüksek sesle, yaklaşıp. Phil dönüp baktı, kolları hâlâ birbirine dolanmıştı.

Sean dondu kaldı. Polis memurunu tanımıyordu. "Evet?" dedi, ağzı aniden kurumuştı.

"Sizi Sasha Long'u öldürdüğünüz şüphesiyle tutukluyorum. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz...'

Polis memurunun sesi arka planda kayboldu, Sean ne olduğunu anladığında kulaklarındaki çınlamayla yok oldu, diğer memurlar gelip etrafını sardılar ve bileklerine soğuk metal kelepçeler geçirdiler. Her şey ağır çekim gibiydi.

"Bu da ne...?" dediğini duydu Phil'in, yüzündeki dehşet dolu ifade Sean'ın kalbinde bir delik açıyordu.

Phil geri çekilirken, Sean'ın gözleri ona yalvarıyor, gerçeği görmesi için yalvarıyordu - her şeyi örtbas ederek, annesini koruyarak *onları* da koruyordu. Sırlarını güvende tutuyordu.

"Phil, hayır... Bu... düşündüğün gibi değil, yemin ederim..." dediğini duydu, Phil'in yüzündeki acı ve ihanet ifadesinden nefret ediyordu. "Gerçekten, lütfen bana inanın," dedi, Phil geri çekilirken sesi zayıflıyordu, gözleri Sean ve etrafını saran polis memurları arasında gidip geliyordu. "Phil, hayır, beni dinlemek zorundasın, lütfen... Her şey yoluna girecek-

Ve Sean'ın yere yığılmadan, dünya kararmadan önce hatırladığı son şey Phil'in yumruğunun çenesine indiğiydi.

Sizi bütün gece ayakta tutacak, kesinlikle sürükleyici ve duygusal bir rollercoaster yolculuğu daha mı arıyorsunuz? ***Yeniden Birleşme***'nin sizi bir anda kendine bağlayacağı garanti.

Şimdi sipariş verin!

BİRLEŞME

DUDAK UÇUKLATAN BİR TERS KÖŞEYLE SON DERECE SÜRÜKLEYİCİ
BİR PSİKOLOJİK GERİLİM

ŞİMDİ SİPARİŞ VER!

Kız kardeşinin kaybolduğu gün hepsi oradaydı... Mho yalan mı söylüyor?

Sırada Mho mu var?

SONRA - Sahilde küçük kız kardeşinden sorumlu olan Claire, Eleanor'un dondurma almak için dükkâna tek başına gitmesine izin verdi. Eleanor'un eline bir bozuk para sıkıştıran Claire, onun özgürlüğü ne kadar çok istediğini bildiği için hızlı olmasını söyledi.

Eleanor bir daha geri dönmedi.

NOM - Sonunda aile çiftliğini satma zamanı gelmiştir ve Claire, kız kardeşinin kaybolduğu gün orada olan en yakın arkadaşlarının bir araya geldiği bir toplantı düzenlemektedir.

Bir kız daha ortadan kaybolunca, uzun süredir gömülü olan sırlar su yüzüne çıkmaya başlar. **Gruptan biri, içlerindeki en karanlık sırrı saklamaktadır...**

Eğer Sue Fortin, Gillian Flynn ve *Trendeki Kız*'ı seviyorsanız, ters köşelerle dolu bu psikolojik gerilimi kaçırmamız imkansız.

Bırakmak için.

SAMANTHA'DAN DAHA FAZLASINI DUYUN

Samantha'nın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz? [Buradan
kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

SAMANTHA HAYES'İN KİTAPLARI

Yeniden

Birleşme Bana

Bir Sır Söyle

Yalancının

Karısı Randevu

Gecesi

Sesli olarak mevcuttur

The Reunion (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) *Tell Me A Secret* (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) *The Liar's Wife* (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur)

SAMANTHA'DAN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

Umarım *Randevu Gecesi*'ni okumaktan keyif almışsınızdır ve sonuna kadar sizi sürüklemiştir. Bu romanı yazarken gerçekten çok eğlendim - özellikle de Cotswolds'un güzel ortamından dolayı. Bu arada, bir sonraki romanımı planlamaya başladım bile, bu nedenle benden daha fazla kitap okumak isterseniz, gelecek kitaplarımla ilgili en son haberleri almak için [buraya kaydolmak için](#) birkaç saniyenizi ayırırsanız harika olur.

Bana en çok sorulan sorulardan biri "Fikirlerinizi nereden alıyorsunuz?" ve bu cevaplama gerçekten zor bir soru. Benim için bitmiş bir kitabı dokumak organik bir süreç, fikirler birçok kaynaktan geliyor (yazmadan önce ve yazarken) ve en önemlisi hayal gücümden. *Randevu Gecesi* için fikir tohumları, kocasının bir ilişkisi olduğunu belirten isimsiz bir not gönderildikten sonra bir kadının yardım ılığını okuduğumda başladı. Ne yazık ki bu, ilişki kopuşlarıyla ilgili bir forumdaki benzer pek çok paylaşımdan biriydi - ortak payda, iki insan arasındaki güven bir kez yok olduğunda, önümüzde zorlu bir yolculuk olduğuydu.

Bir süredir Cotswolds'un bu güzel bölgesinde geçen bir kitap yazmak istiyordum, yazma sürecinin başlarında pastoral bir köy pub/B & B'de kalarak orada bir hafta sonu geçirdikten sonra buna tamamen ikna oldum. Güzel sokaklarda dolaşırken, eski binaların dokusunun tarihle - ve potansiyel gizemle - dolu olduğunu gördüm ve bölgenin huzurunu ve güzelliğini, ancak birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğu sarsan korkunç bir suçun dehşetiyle birlikte yakalamak istedim.

Yazmaya başlamadan önce, ana karakterlerden birkaçını kafamda geliştirmiştim bile - özellikle Libby ve Sean, her zaman bir ekip olarak birlikte hareket etmiş alışkan bir çift. Ama ya her şey görüldüğü kadar mükemmel değilse? Ya içlerinden birinin bir sırrı varsa? Ya bu sır ortaya çıkarsa ve hayatları altüst olursa? Sasha'nın ortadan kaybolması, Libby'nin notu aldıktan sonraki şokunu ve üzüntüsünü artırarak bu gelişen resmin ayrılmaz bir parçasıydı. Tek ihtiyacım olan bu iki konuyu birbirine bağlayacak bir yoldu.

Psikolojik gerilim yazmanın en sevdiğim yanı, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmaması. 'Gerçek hayatta' insanlar düzgün kategorilere girmezler ve kurguda da girmemelidirler. İnsanlar hakkında (genellikle kendi deneyimlerimize dayanarak) varsayımlarda bulunmak çok kolaydır ve ben bu düşünceye meydan okumak istedim. Marion'un Sasha'ya yaptığı şey korkuntı - ve gerçekten de Sean bunu örtbas etmeye çalışıyordu - ama anne ve oğlun işlediğı korkunç suç nihayetinde korkuya dayanıyordu - Marion ve Fred'e sosyal olarak aşılannmış bir korku ve benzer şekilde Sean'a da gençliğinden beri yaptığı tek şey kendine ve duygularına karşı dürüst olmaktı.

Babasının şiddetli önyargısı Sean'ı hayatının büyük bir bölümünü bir yalan olarak yaşamaya itti, ancak Sean'ın bütün bir insan olarak özü, özünde kim olduğu asla söndürülemezdi. Bu, Sean'ın

'Her şey görüldüğü gibi değildir' teması, Libby'nin tutuklandıktan sonra yaşadığı çileli süreç boyunca gerçeği yavaş yavaş ortaya çıkarmam için bana ilham verdi - Sean'la birlikte polise, ailelerine ve arkadaşlarına anlattıkları hikayenin gerçeklikten ne kadar uzak olduğu. Tıpkı Sean'ın kendi hatası olmaksızın hayatını bir yalan olarak yaşamak zorunda bırakılması gibi.

İşte bu benim için fikirlerin nasıl geliştiğine ve *Randevu Gecesi*'nin nasıl ortaya çıktığına bir bakış. Eğer siz de benim yazdığım kadar okumaktan keyif aldıysanız, kısa bir online yorum yazarsanız çok mutlu olurum. Okurlardan gelen geri bildirimler yazarlar için paha biçilmezdir ve kitaplarım hakkındaki düşüncelerinizi okumayı seviyorum - diğer okurlar gibi!

Son olarak, Facebook, Twitter veya Instagram'da bana katılırsanız harika olur ve web sitemde diğer tüm kitaplarımın ayrıntılarının yanı sıra benim hakkımda ve nasıl yazar olduğum hakkında biraz daha fazla bilgi var.

Bir dahaki sefere kadar, mutlu okumalar ve sizinle başka bir kitap paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Sam x

www.samanthahayes.co.uk

BANA BİR SIR SÖYLE.

KALP DURDURAN GİZEM VE GERİLİM İÇEREN SÜRÜKLEYİCİ BİR
PSIKOLOJİK GERİLİM

ŞİMDİ SİPARİŞ VER!

Ona tüm sırlarını söyle, o da sana tüm yalanlarını söylesin.

Lorna'nın hayatındaki her şey, sabah 6'daki koşusundan verdiği 60 dakikalık katı danışmanlık seanslarına kadar saat gibi işlemektedir. Taşıdığı korkunç sırla başa çıkabilmesinin tek yolu budur.

Yeni bir müşteri ilk randevusu için geldiğinde, Lorna mükemmel hayatının saniyeler içinde çözüldüğünü hisseder. Bu **Andrew**, geçen yılı umutsuzca unutmaya çalışarak geçirdiği adam. **Görünüşe göre o da Lorna'yı unutamıyor...**

Aklının almayacağı bir şekilde, bir arkadaşlık sitesinde anonim olarak onunla iletişime geçer. Onunla mesajlaşmak evliliğinin ve kariyerinin sonu anlamına gelebilir, ancak adamın niyetinin gerçek olup olmadığını bilmesi gerekir.

Andrew evinde ölü bulunduğunda, Lorna'nın telefonuna ondan gelen mesajlar gelmeye devam edince keder hızla korkuya dönüşür. **Birileri onun sırrını bilmektedir ve bunu sahip olduğu her şeyi yok etmek için kullanmak istemektedir.**

**Sırrını saklamak için ailesini ve akıl sağlığını riske mi atacak?
Hayatını riske atabilir mi?**

***Trendeki Kız, Gitmene İzin Veriyorum* ya da Louise Jensen'in herhangi bir kitabı gibi sizi derinden etkileyen psikolojik gerilim romanlarını seviyorsanız, *Bana Bir Sır Söyle*'deki dudak uçuklatan yalanlar sizi tamamen şaşırtacak.**

YALANCININ KARISI

GERİLİMİN DORUKLARINDA GEZİNEREN SÜRÜKLEYİCİ BİR PSİKOLOJİK
GERİLİM

ŞİMDİ SİPARİŞ VER!

Ella bir çarpıp kaçma olayının ardından hastanede uyandığında korkmuş ve kafası karışmıştır. Gözyaşlarına boğulmak üzereyken gözleri pencere pervazındaki geçmiş olsun kartına takılır ve hemşire ona sevgili kocasının yakında döneceğine dair güvence verir.

Ama Ella hiç evlenmedi.

Trendeki Kız, Aramızdaki Bıçak ve Kayıp Kız gibi dolambaçlı ve yıkılmaz psikolojik gerilim romanlarını seviyor musunuz? O halde, tehlikeli bir kadınla ilgili bu dudak uçuklatan romana tamamen bağlanacaksınız.

mükemmel bir evliliğin ardındaki sırlar.

TEŞEKKÜRLER

Her kitabın arkasında harika bir ekip var ve her zaman olduğu gibi, her kitabın parlamasını sağlayan muhteşem editörüm Jessie Botterill'e çok teşekkür ediyorum. Bunu sensiz yapamazdım, Jessie! Elbette Bookouture'daki tüm harika insanlara içten teşekkürlerimi ve minnettarlığımı sunuyorum - böylesine destekleyici bir ekibin parçası olmak bir zevk - hem çalışanlar hem de Bookouture yazarları. Kim Nash ve Noelle Holten'a da yorulmak bilmeden ve her zaman yüzlerinde bir gülümsemeyle çalıştıkları için çok teşekkür ederim!

Menajerim Oli Munson'a 'arkamı kolladığı' için ve benzer şekilde A.M. Heath'teki herkese büyük sevgi ve teşekkürler. Tüm sıkı çalışmalarınız için çok teşekkürler.

Sadece benim kitaplarımı değil, diğer binlerce kitabı okuyan ve inceleyen, sevdikleri hikayeleri duyurmaya yardımcı olan tüm blog yazarlarına ve eleştirmenlere çok özel bir teşekkür etmek istiyorum. Her eleştiri, tweet, takip, paylaşım ve genel haykırış için gerçekten minnettarım.

Son olarak, kitabımı okumak ve karakterlerimi tanımak için zaman ayırdığınız için siz harika okuyucularıma teşekkür ederim. Umarım sizi eğlendirmeye devam ederler ve bir sonraki kitabımda bana katılırsınız!

Ve her zaman olduğu gibi, sevgili aileme, Ben, Polly ve Lucy, Avril ve Paul, Graham ve Marina ve Joe'ya, geçen yıl son derece destekleyici ve nazik davrandıkları için çok sevgiler. Bunun anlamı çok büyük. xxx

Bookouture An imprint of

StoryFire Ltd. tarafından

yayınlanmıştır.

Carmelite Evi

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı © Samantha Hayes 2019

Samantha Hayes, bu çalışmanın yazarı olarak tanınma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

e-Kitap ISBN: 978-1-78681-765-5

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.